

இளங்கதிர்

ஆசிரியர்:

கதரேசு செல்வரத்தினம்

தமிழ்ச் சங்கம்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராதளை

இளங்கதிர்

(21-வது ஆண்டு மலர்)

ஆசிரியர் :
கதிரேசு செல்வரத்தினம்

தமிழ்ச் சங்கம்
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை

059

கிளாஸ்

தமிழ்ச் சங்க உத்தியோகத்தர்கள் 1969/70

புரவலர் :- உபவேந்தர்

பெரும் பொருளாளரும், பதில் பெருந்தலைவரும் -

கலாநிதி T. யோகரெத்தினம்

தலைவர் :- திரு. வி. ந. ஜேக்கப்

உப தலைவர் :- திரு. பொ. ஆனந்த ஜெயசேகரம்

செயலாளர் :- திரு. க. சந்திரகுமார்

ஆசிரியர் :- திரு. க. செல்வரத்தினம்

பொருளாளர் :- திரு. ஐ. சிவஞானசுந்தரம்

அச்சுப்பதிவு :-

நெடுஞ்சாலை பிரின்டர்ஸ்,
241, கொழும்பு வீதி,
கண்டி.

பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்

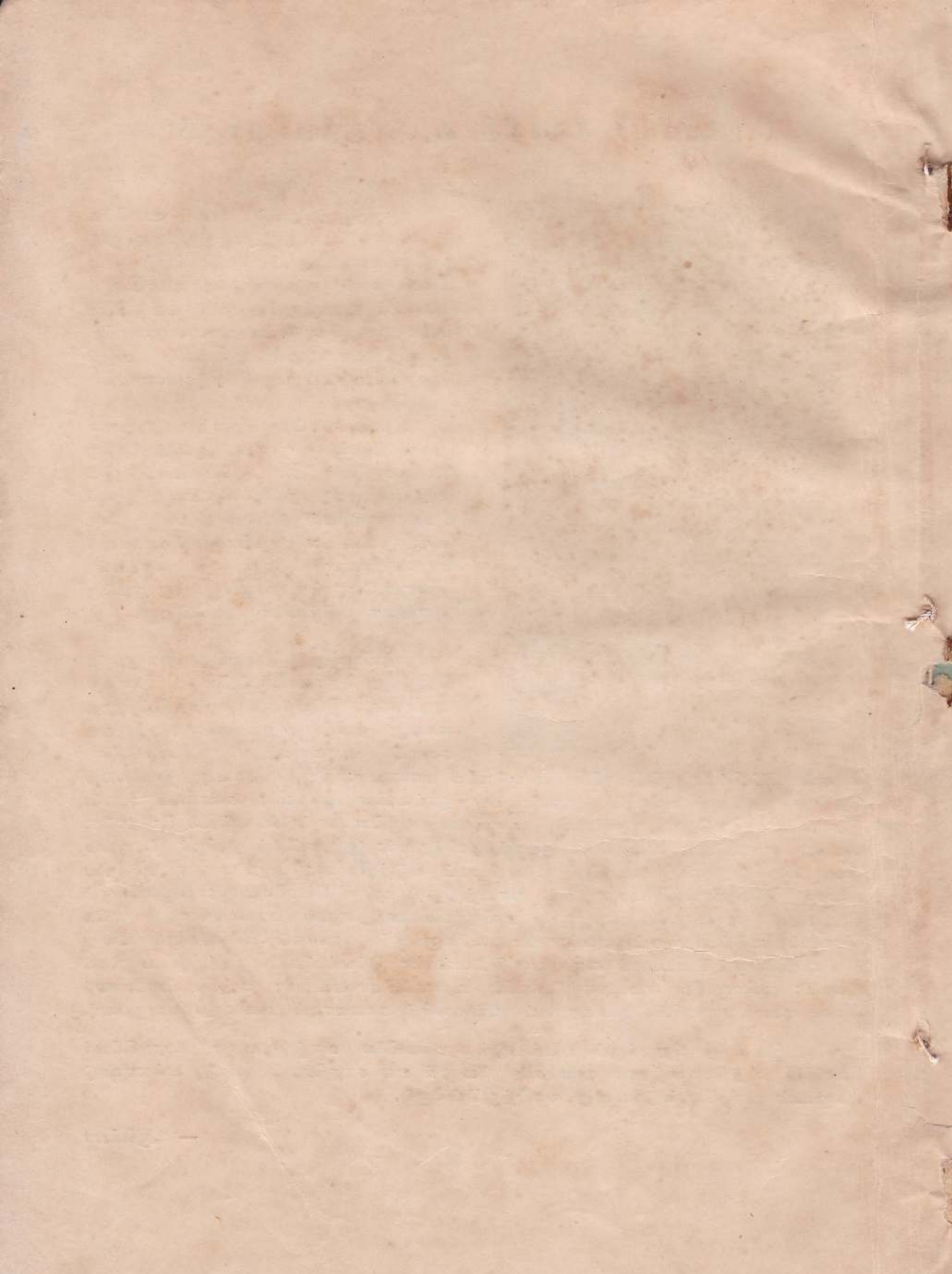
ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் உலகிலே தன் பேச்சுக்களாலும் எழுத்துக்களாலும் நாடகங்களாலும் பிரசித்தி பெற்றுள்ள வரும், கால் நூற்றாண்டுக்காலமாக இப்பல்கலைக் கழகத்துடன் தன் வாழ்வைப் பிணைத்துக் கொண்டவருமான கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பதவி ஏற்றுள்ளார்.

தமிழ்ச் சங்கமும் அதன் இதழான இளங்கதிரும் ருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெற்றிநடை போடவும், இப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மாணவர் இலக்கியம் அரசியல் போன்ற பல துறைகளில் நல்ல பல சாதனைகளைக் காணவும் காரணமானவர் கலாநிதியாகையால், அன்றார் பேராசிரியராகவிருப்பது எமக்கு அளவிலா மகிழ்வனை அளிக்கிறது.

தமிழுக்குத் துறைதொறும் துடித் தெழுந்து தொண்டாற்றிவரும் கலாநிதி அவர்கள், இப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது தமிழ் முதுமாணி; புகழ்பூத்த சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர்

சு. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் அன்புக்குரிய மாணவர்; தமிழர் சால்பு, இலக்கியத் தென்றல் கலையும் பண்பும் முதலிய பல நூல்களின் ஆசிரியர்; கண்ணன் போர், இராவணேசன், நொண்டிநாடகம், வாலிவதை ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களை நாடே வியந்து பாராட்டும் வகையிலே தயாரித்தளித்தவர்; இந்நாட்டுத் தமிழர் பெருமையைப் பிற நாடுகள் பலவற்றுக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர்; இதுவரை நடந்தேறிய உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் யாவற்றிலும் பங்கு கொண்டவர்; படிப்பிக்கும் திறனாலும், யாரையும் அணைக்கும் மனிதாபிமானத்தாலும் மாணவரினதும் மக்களினதும் மதிப்பினை ஈட்டியவர்; மாணவர்களுக்குப் புலமைப் பரிசில்களும் வேறு பல உதவிகளும் கிடைக்கக் கூடிய பல திட்டங்களை இப்பல்கலைக் கழகத்தில் உருவாக்கியவர்; மாணவரின் சமயவாழ்க்கையில் உள்ளங்கொண்டவர்; மத்திய மாகாணச் சைவ மகா சபையின் தலைவராகப் பல்லாண்டு காலமாகப் பணியாற்றி வருபவர்.

இவ்வாறு பிறருக்குப் பயன்படும் வகையிலே வாழ்ந்துவரும் பேராசிரியர் கலாநிதி வித்தியானந்தன் அவர்கள் மேலும் பல சாதனைகள் கண்டு, பல்லாண்டு புகழுடன் வாழவேண்டுமென்று வாழ்த்துகின்றோம்.

உய்வில்லை செய் நன்றி கொன்ற மகற்கு

இக் கதிர் வெளிவரத் துணை தந்தோர் பலர்: தமிழ்ச் சங்கத்தின் பெரும் தலைமை தாங்கும், பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் வழங்கிய ஆலோசனைகளுக்கும், அன்பிற்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

வேண்டிய வேண்டியாங்கு பேருதவி நல்கி இம்மலர் முழுமையாக வெளிவரத் தூண்டுகோலாக அமைந்த வரலாற்றறிஞர் கலாநிதி கா. இந்திர பாலா அவர்களது நினைவு, என்றும் என் நெஞ்சைவிட்டகலாது.

கட்டுரைகளைப் பரிசீலனை செய்து; தகுந்த ஆலோசனைகளை நல்கிய தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திரு. சி. தில்லைநாதன் M. A., M. Litt. அவர்கட்கும் என்றும் நன்றியுடையேன்.

இத்துறையில் மேலும் பல்வகை உதவிகளும் நல்கிய வரலாற்றுத் துறை துணை விரிவுரையாளர் திரு. செ. குணசிங்கம் M. A. (இலங்கை) அவர்களுக்கும் உளம் நிறைந்த நன்றி.

இக்கதிரில் வெளிவரும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் தந்து ஊக்கமளித்த அறிஞர்கட்கும், நண்பர்களுக்கும் எனது மனமுலந்த நன்றி.

எமது பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியேயிருந்தும் கூட இக்கதிர் சிறப்புடன் வெளிவர உதவித்த ஷண் ஷண் கண்ணாடித் தொழிற்சாலை உரிமையாளர் திரு. P. மகாலிங்கம், அம்பிட்டிய திரு. S. நடேசன், மட்டுநகர் திரு. K. வடிவேல் B. A. (இலங்கை) வழக்கறிஞர் திரு. மு. திருநாவுக்கரசு, வழக்கறிஞர் திரு. ஆ. தம்பாயிள்ளை, ஆசிரியர் சு. விசயரத்தினம் B. A. (இலங்கை) திரு. E. பத்மநாதன் (நியூ சிங்கப்பூர் பாமனி சன்னாசம்). சிலோன் இண்டஸ்திரியல் இன் சினியரிங் வேகிங் த. வாமதேவன், S. M. செல்லத்துரை ஆகியோர்க்கும், திரு. க. கனகரத்தினம் B. A. (இலங்கை) திரு. அ. பஞ்சாபகேசன் (மக்கள் வங்கி ஆவரங்கால்) மற்றும் விளம்பரம் தந்துதவிய வர்த்தகப் பெருமக்களுக்கும், புளக்குகளை அழகுறச் செய்துதந்த யாழ்ப்பாணம் கொழும்பு, ஸ்ரீடியோ ஸ்தாபனத்தாருக்கும் நன்றி கூறுதுவிட்டால் என் நெஞ்சைச் சுடும்:

இக்கதிர் முழுமனத்தோடு அச்சேற்றித் தந்த நெஷனல் அச்சகத் தாருக்கும் என்றும் நன்றியுடையேன்;

ஈஸ்வரன் இரும்புத் தொழிற்சாலை

- கட்டிடங்களுக்கு சுருக்குக் கேற்
- தகரடப்பி கேற்
- யன்னல் கிறில்கள்
- கம்பவுண்ட் கேற்
- ஊசிக்கால் பல்கனிகள்

செய்து கொடுப்பதில் இலங்கையில் முன்னணி வகிப்பவர்கள்

உங்களுக்குத் தேவையான அளவைத் தெரிவித்தால்
குறித்த நேரத்தில் அழகாகவும் பலமாகவும்
உத்தரவாதத்துடன் செய்து கொடுக்கப்படும்

உரிமையாளர்:

செ. துரைசாமி
சங்கரப்பிள்ளை வீதி - மாணிப்பாய்

Space Donated By

NORTHERN INDUSTRIES

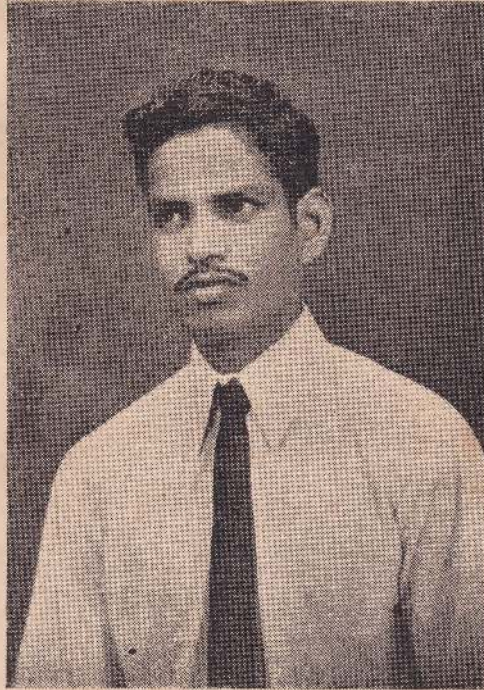
TYRE RETREADERS

8/1, STANLEY ROAD

JAFFNA

Phone: 7158

T'Grams: 'NORTHIND'

க. செல்வரத்தினம்

ஆசிரியர்

உள்ளே

உண்மையே நோக்கி...

... ஆசிரியர்

கவியரசரும் புவியரசரும்

... திரு. சி. தில்லைநாதன் M. A. (இலங்கை) M Lit. (சென்னை) தமிழ் விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

1 - 12

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றிய
காலமும் சூழ்நிலையும்

... கலாநிதி கா. இத்திரபாலா B. A. (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்) வரலாற்று விரிவுரையாளர், இ. ப. கழகம், பேராதனை.

13 - 64

ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்

... பேராசிரியர் கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன் M. A (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்), தமிழ்த்துறை இ. ப. கழகம், பேராதனை.

65 - 71

பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு

... முன்னாள் பேராசிரியர் திரு. வி. செல்வநாயகம் M. A. (ஆண்ணாமலை), இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

72 - 76

தகழியும் ஜெயகாந்தனும்

... திரு. நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் B.A. (Hons) (இலங்கை), தமிழ்த்துறை துணை விரிவுரையாளர், இ. ப. கழகம், பேராதனை.

77 - 79

மானிடத்துக்கு மாவிட்டபுரத்தின் சவால்

... திரு. சி. தில்லைநாதன் தமிழ்த்துறை, இ. ப. கழகம், பேராதனை.

80

- மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்படும் பௌத்தத் ... திரு. பி. ஏ. ஹுசைன்மியா B. Ed. (இலங்கை), வரலாற்றுத்துறை துணை விரிவுரையாளர், இ. ப. கழகம், பேராதனை. 80 - 89
- அயன வலயத்துக்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் ... பேராசிரியர் கலாநிதி ஜி. ஜி. ஆர். தம்பையாப்பிள்ளை B. A. Hons. (இலங்கை), M. A. (கலிபோர்னியா), M. A. Ph. D. (கன்ராட்) F. R. Met. S. யுனெஸ்கோ ஆலோசகர் (U.N.E.S.C.O. Consultant) Visiting Professor, University of California. புலியியல் துறை, இ. ப. கழகம், பேராதனை. 90 - 95
- பரிதிமாற் கலைஞர் - மறுமதிப்பீடு ... கலாநிதி க. கைலாசபதி M.A. (இலங்கை) Ph. D. (பர்மிங்காம்), தமிழ் விரிவுரையாளர் இ. ப. கழகம், கொழும்பு - 3 90 - 103
- ஒட்டக்கவிபாடும் ஒட்டக்கூத்தர் ... திரு. ம. சற்குணம் B. A. (Hons) (இலங்கை) 104 - 109
- கவிதையின் உயிர் எது? ... செல்வி. சி. யோகேஸ்வரி வடமொழி (சிறப்பு) 110 - 115
- ஈழத்தமிழ் வரலாற்று நூல்கள் ... கலாநிதி சி. பத்மநாதன் B. A. Hons. (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்), வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை. 110 - 143
- சாசனத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ... கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை B. A. (இலங்கை), Ph. D. (இலங்கை), D. Phil. (ஒக்ஸ்போர்ட்), தமிழ் விரிவுரையாளர். இ. ப. கழகம், பேராதனை. 144 - 169
- மடல் பிரபந்தத்தின் தோற்றுவாய் ... திரு. எம். சிறீபதி, தமிழ் (சிறப்பு) 170 - 178
- சீதனம் வேண்டாம் ... திரு. துரை. மனோகரன், தமிழ் (சிறப்பு) 179

உண்மையே நோக்கி...

தமிழில் ஆக்க இலக்கியத்துறையோடு ஆராய்ச்சித்துறையும் கடந்த சுமார் ஆரை நூற்றாண்டுக் காலமாகக் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சிபெற்று வருகிறது: பலகலைக் கழகங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள், கிழைத் தேயக்கல்வி மாநாடுகளிலும் தனிப்பட்ட அறிஞர்களின் முயற்சியினாலும் இவ்வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பை ஓரளவு காண முடிகிறது. தமிழில் முடியும் என்னும் நம்பிக்கையும் கூடவே வளர்த்துவரப் பட்டுள்ளது. ஆயினும் இந்த ஆய்வுத்துறை வளர்ச்சி எந்த அளவுக்கு உண்மை சார்ந்ததாகவும் பயன்றரத் தக்கதாகவும் அமைந்துள்ளதென்பதே ஆய்வுக்குரியவொன்றாகவுள்ளது.

ஆராய்ச்சி என்றால் உண்மை நிலையைத் தேடிக்கண்டறிதல் என்பது பொருள்; மேலானவற்றில் இத்துறை சார்ந்த அறிஞர்கள் தத்தம் புத்திபூர்வமான தனித்துவத்துடன் இப்பணியைப் புரிந்து வந்துள்ளனர்; புறப் பாதிப்புக்களால் உண்மையை முடிமறைக்கும் தேவையோ அல்லது நோக்கமோ அங்கு அதிகம் இல்லை; தமிழைப் பொறுத்தவரையில் உண்மை தேடிக்காண்பதற்குப் புறத் தாக்கங்களது தடை மிகப் பெரிதாகவுள்ளது.

முதலாவதாகக் குறிப்பிடத்தக்க இடர்ப்பாடு எம்மிடையேயுள்ள பழைமை பேணும் மனோபாவம். முன்னோர் மொழிந்தயாவும் பொண்ணே என்று போற்றும் இப்பண்பு உண்மை தேடுவதற்குத் துணை புரியக் கூடியதல்ல; முன்னேரும் சில தவறான கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கலாம் என்று நினைக்கவோ அன்றி அவற்றினைத் தெளிவாக அவசிய ஆராயவோ அஞ்சும் இவ்வுள வியல்பு இருக்கும்வரை தமிழ் ஆராய்ச்சி முழுமை பெறுமென்று எதிர்பார்த்தல் சாலாது.

இப்படி முன்னோர் மொழி பொருளைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதி லிருந்து விளைந்த இன்னொரு இடர் குறைகாணத் தயங்கும் மனோபாவமாகும்; குறை கண்டால் எதிர்ப்புக்கிடும் என்ற அச்சம் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். பிற மொழிகளின் சிறப்புடன் ஒப்பிட்டுத் தமிழும் அச்சிறப்புக்களை உடையது என்று கூறிச் சுய திருப்பியடையும் ஒரு அசமந்தநிலையும் தமிழாராய்ச்சியாளரிடையே நிலவுகின்றது; இந்தத் தடையும் திட்டவாட்டமான ஆய்வு நெறியின் தடுமாற்றத்திற்குக் காரணமாக துண்டு.

இத்தடைகளைவிட முக்கியமானதொரு தடையாகவுள்ளது அரசியற் பொரு ளாதார அதிகாரங்களின் தாக்கம் எனலாம். அதிகாரவர்க்கமும் அறிஞர் வர்க்கமும் ஒன்றையொன்று பாதிக்காதவகையிற் செயற்படும் நிலை இங்கு இல்லை, இங்கு மொழி சம்பந்தமான அறிஞராகக் கருதப்படுபவர் பெரும்பாலும் ஓர் அரசியல் வாதிபாகவோ அல்லது அரசியற் செல்வாக்குள்ள பிரமுகராகவோ அன்றேல் அதிகார வர்க்கத்தின் கைப்பொம்மையாகவோ இருக்கக் காணலாம். இதனால் கல்விக்குப் புறம்பான சக்தி யின் நிழலில் உண்மைகள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்படவேண்டிய அவலநிலை ஏற்படுகிறது.

பெரும்பான்மை மக்களை வசீகரிக்கும் நோக்குடன் உண்மைகளைத் திரித்துக் கூறி அவற்றை நிறுவ முயன்று புகழ்பெறும் கூட்டம் இன்று வளர்ந்து வந்துள்ளது; அறிவியல் நெறியில் மொழி வளர்ச்சிபற்றித் திட்டவாட்டமான கருத்துக்கள் கூறு வோரைச் சீறி எதிரிக்கும் ஆரை குறையறிஞர்களும் மலிந்துள்ளார்கள். ஒரு சில தர

மாண, தனித்துவமான ஆராய்ச்சியாளர்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றார்களாயினும் பேரணியாராய்ச்சியாளர்களின் விளம்பர வசதிகள் அவர்களுக்கு இல்லை;

உண்மையான, அறிவு நெறியிலான ஆய்வுகளில் ஈடுபடுகின்றவர்களுக்கூட உண்மை தேடுவதிலும் பார்க்கத் தத்தம் தரத்தில் உள்ளவர்களின் ஆய்வுக் கருத்துக்களை மறுத்துத் தம் பெயர் நிறுவ விழைவதுண்டு. இதனால் ஆராய்ச்சியில் கருத்து வேறுபாடு வலிந்து கொள்ளப்படுகின்றது; ஒப்பக்கூடிய ஓர் உண்மையை இன்னொருவர் கூறிவிட்டார் என்பதற்காகவோ அன்றித் தாம் ஆராயும் துறையில் இன்னொருவர் தலையிட்டுவிட்டார் என்பதற்காகவோ அவரை எதிர்க்கும் சுய விளம்பர ஆசை இதற்குக் காரணமாகின்றது. இதனால் கருத்துக்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை விட கருத்துத் தெரிவிப்போரிடையேயுள்ள வேறுபாடே ஆராய்ச்சி என்ற தவறான கருத்தும் நிலவுகின்றது; கருத்து வேறுபாடுகள் உண்மைத் தேட்டத்திற்கு இன்றியமையாதனவாயினும், முழுமையான சில ஆய்வுகளைச் செய்மையாக நடாத்த அறிஞர்கள் ஒருங்கிணைந்து உழைப்பதும் அவசியமாகும்;

தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத் துறையின் பரப்புச் சரக்கமும் தரமான ஆய்வு நூல்கள் முழுமையாக வெளிவருவதற்குத் தடையாகவுள்ளதெனலாம். தனித்தனியாக வெளியிடப்பெறும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் முழுமையாக நூல்வடிவம் பெறுவதைப் பொருளாதார காரணிகள் தடைசெய்கின்றன. தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலே பொதுசன ரஞ்சகமான மேலோட்டமான எழுத்துக்களுக்குத் தரப்படும் இடவசதி ஆய்வுக் கட்டுரைகளுக்குத் தரப்படுவதில்லை. இதனால் ஆய்வுத்துறை தாயில்லாப் பிள்ளையின் நிலையிலேயுள்ளது.

பொதுவான இக்குறைபாடுகள், தடைகட்கூடாகவும் தமிழ்நாடுபற்றிய வரலாற்றுப், பண்பாட்டு ஆய்வுகளும், இலக்கிய ஆய்வுகளும் ஓரளவாவது நடைபெற்று வந்துள்ளன. ஈழத்தின் தமிழர் பண்பாடு, வரலாறு, மொழியியல், பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் ஆழ அகலமாக நடைபெறவில்லையென்றே கருதக் கிடக்கிறது.

தாம் இலங்கையர் என்ற உணர்வு இலங்கைத் தமிழரிடையே ஏற்பட்டு வருவதை இன்று நன்கு அவதானிக்க முடிகின்றது. அவர்களது பண்டைய வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்களையும், மொழி மரபுகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் தனித்தனி ஆராய்ந்து நிறுவவேண்டிய முக்கிய கடமை இன்றைய ஆய்வாளர்களை எதிர்நோக்கியுள்ளது.

இத்தகைய ஆய்வுகளில் ஈடுபடும் அறிஞர்கள் சுய விளம்பர ஆசையோ அல்லது இன, மதச் சார்பு நோக்கோ இன்றிச், சொந்தமான வேறுபாடுகளுக்கு இடமளிக்காது, கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு மதிப்பளித்து ஆக்கபூர்வமான ஆராய்ச்சி முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும். அத்தகைய முயற்சிகளில் அவசியமானவிடத்து ஒருங்கிணைந்து செயலாற்றும் உள்பாங்கையும் வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; கூறியவர் யார் என்பதை விடக் கூறப்பட்ட கருத்து எது வெண்பதையே நோக்கவேண்டும்; அது எந்தளவு ஏற்புடைத்து என்பதையே ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும்;

இத்தகைச் சால்புடன் ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுமானால் ஆராய்ச்சியுலகில் பயனுள்ள அறுவடை காணலாம்.

கவியரசும் புலியரசும்

— சி. தில்லைநாதன்

“ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவ குக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் நிலவரை”¹

எதிர்த்து வந்த மாற்றரசரைப் போர்க்களத்தின்கண்ணே தோற்கடிக்காவிட்டால் இவ்வாறு நிகழ்வதாக என்று வஞ்சினம் கூறினான் சங்ககாலத்துப் பாண்டிய அரசனான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன். புலவர்களாற் புகழப்படுவதைத் தமிழரசர்கள் பெருமையாகக் கருதினர் என்பதையும், புலவர்களாற் போற்றப்படாமையை அவ்வரசர் இழிவாகக் கருதினர் என்பதையும் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திற் புலவருக்கிருந்த பெருமதிப்பினையும் இப்பாடல் புலப்படுத்தும்;

பிற்காலத்திலும் தமிழக மன்னர்கள் புலவரைப் புரந்தும் போற்றியும் வந்திருக்கின்றார்கள். இதனைப் பாண்டியனும் தேவியும் கம்பருக்குப் பல்லக்குச் சமந்ததாக² நிலவும் வரலாறு முதலியவற்றால் அறியலாம். தமிழ்நாட்டிற் பேரரசு நிறுவிய சோழர்தங்கள் அரசவைகளிற் புலவர்களை ஆதரித்தும் கௌரவித்தும் வந்தார்கள்.

“பாடுங் கவிப்பெரு மாறொட்டக் கூத்தன் பதாப்புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென் றேயென்னைச் சொல்லுவனே”³

என்று இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் பாடிப் பெருமைப்பட்டதாக நிலவும் வரலாறு ஊன்றி நோக்கத்தக்கது. புவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய குலோத்துங்கன் தனது அவைக்களப் புலவரான ஒட்டக்கூத்தரை மட்டுமின்றி இன்னும் பல புலவரை ஆதரித்தும் பாதுகாத்தும் வந்தவனென்பதைக் ‘குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ்’ என்ற நூல் வழியாகவும் அவ்வரசனுடைய கல்வெட்டுக்கள் மெய்க்கீர்த்திகள் வாயிலாகவும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.⁴ சோழப் பேரரசுக் காலத்திற் புலவர்களை ஆதரித்தது இவ்வேந்தன் மட்டுமன்று. ஏனைய அரசர்களும் புலவர்களை ஆதரித்தும் கௌரவித்தும் வந்தனர். பல தமிழ் நூல்கள் இச்சோழர்களுடைய பேராதரவினால் இயற்றப்பட்டவையாகும்.⁵

சங்ககால முதற்கொண்டே அரசர்களும் ஏனைய ஆட்சித் தலைவர்களும் புலவர்களை ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள்; தங்களை ஆதரித்தவர்களைப் புலவர்கள் தங்கள் இலக்கியப் படைப்புக்களிலே போற்றியிருக்கிறார்கள்⁶. இதனால் புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள் சரித்திரமும் புலவர்களது சரித்திரமும் பின்னிப் பிணைந்தேயுள்ளன⁷. தமிழ்

அரசர்கள் மட்டுமன்றிச் சமுத்திரகுப்தன், சந்திரகுப்தன்⁸ முதலாய வடநாட்டு அரசர்களும், வேல்ஷ் நாட்டு அரசர்களும்,⁹ வேறுபல நாட்டரசர்களும் புலவர்களை ஆதரித்து வந்திருக்கின்றார்கள். கணிகளையும் கல்வியையும் இலக்கியத்தையும் வளர்க்கும் பொறுப்பு மன்னர்களுடையதென்று முடியாட்சிக்காலத்திற் கருதப்பட்டமையினால், அவர்கள் தமது ஓய்வுநேரத்தில் அவைப் புலவர்களின் செய்யுட்களைச் செவிமடுத்தனர்¹⁰; சங்க காலந்தொட்டே அரசவைகளிற் புலவர்கள் வீற்றிருந்தனர். கரிகாலனது அவைக்களத்திற் புலவர்களை அமர்ந்திருந்தனர்¹¹; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது அவையில் மாங்குடி மருதன் தலைமையிற் புலவரவை திகழ்ந்தது.¹² வேல்ஷ் நாட்டு அரசரது அவைக்களங்களிலும் பண்டைநாட்டொட்டே புகழ்பாடும் புலவர் குரல் ஒலித்ததாகத் தெரிகிறது¹³. ஆதரவளித்தவர்களுடைய செயற்கரிய செயல்களே புலவரது பாடல்களுக்குத் தூண்டுதலாயமைந்தமையால்,¹⁴ அவர்களுையே புலவர் வியந்தும் புகழ்ந்தும் பாடினர்; அவ்வாறு தம்மை ஆதரித்த அரசரோடு புலவர் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டமையால், தம்மை ஆதரித்த அரசவைகளையே புலவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினரெனலாம்.¹⁵ அரச புரவலரைப் புகழ்வதே அவைக்களப் புலவரின் முக்கிய கடமையாகவும் இருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது.¹⁶

அரசவைப் புலவர்கள் தமிழகத்திலே தோன்றிய வரலாற்றை நோக்குவது அவசியமாகும். நிலமானிய அமைப்பின்கீழ் வழிவழியாகக் குடும்பப் பகைமை வளர்ந்து வந்த ஆதிகாலத்திலே தோன்றிய சில புறநானூற்றுப் பாடல்களில் உடற்பலமும் வீரமும் மதிக்கப்பட்டன; ஆ நிரைகளையும் நிலத்தையும் கொள்ளையடித்துப் பங்குபோடும் தொழிலோடு தொடர்புபட்டவர்கள் பெரிதும் போற்றப்பட்டனர்¹⁷. இக்காலத்திற் பாணன் யாழை மீட்டியவாரே தன்னை ஆதரித்த தலைவனது வீரத்தையும் கீர்த்தியையும் போரிக்களத்திலும் இல்லத்திலும் பாடினான்.¹⁸ தலைவனைச் சுற்றிச் சமூக உணர்வு வளர்ந்தபோது பாணன் அச்சமூகத்தின் குரலாக மாறி அதன் கடந்த காலச் சரதனைகளையும், நிகழ்கால அபிலாசைகளையும், நம்பிக்கைகளையும், அச்சங்களையும் பாடினான்¹⁹; குலமரபுக் குழுவினதும், சிறப்பாக அதன் தலைவனதும் வீரச் செயல்களைப் பாடுவதன் மூலம் வீர உணர்வையும், வீரத்தையும் போர் வீரனோடு தொடர்புபட்ட வீருந்தோம் பல், கொடை முதலிய பண்புகளையும் பாணர்கள் பேணிக்காத்தனர்²⁰;

சமூகத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் விளைவாகக் கிரேக்கர்களைப்போலவே தமிழர்களும் பாடியாடும் பாணரை வேறாகவும் புலவரை வேறாகவும் கண்டனர்²¹. தலைமகனாட்சியானது பரந்த அரசியலமைப்பாக மாறியபோது புகழ்பாடுவோனது அந்தஸ்தும் உயர்ந்தது²²; சங்ககாலத்திற் புலவர்கள் பகை அரசர்களுக்கிடையிலே தூதுவர்களாகச் சென்று அவர்களைச் சந்துசெய்துவைத்தமைக்கும், அரசரது உயிர் நண்பராய் விளங்கியமைக்கும் சான்றுகளுண்டு²³; செல்வச் செழிப்பு மிகுந்த சோழப் பேரரசின் காலத்தில் புலவர்களது மதிப்பு மேலும் உயர்ந்திருக்குமென்பதையும் அவர்களது வசதிகள் பெருகியிருக்குமென்பதையும் உய்த்துணரலாம்; சங்ககாலத்திற் புகழ்பாடும் பாணர்கள் ஓர் அரசவையிலிருந்து இன்னோர் அரசவைக்காய் அலைந்துதிரிந்தனர்²⁴; அக்காலப் புலவர்கள் அவ்வளவு வசதியோடு வாழ்ந்தனரென்றும் கூறமுடியவில்லை²⁵; சோழப் பேரரசவையில் இருந்த புலவர்கள் நாடிச் செல்லத்தக்க வேறு பெருந் தலைவர்கள் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை; அவ்வாறு பிறரை நாடிச் செல்லவேண்டிய அவசியமும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. அவ்வரசவையில் வளமாக வாழ்ந்த புலவர் சோழப் பேரரசின் புகழிலே மண்டிக்கிடந்து அப்புகழை வியந்து வியந்து பாடினர்.

அரசர்கள் புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றுவதற்கான முக்கிய காரணம் தங்கள் புகழைப் புலவர்கள் பாடவேண்டுமென்று விரும்பியமையே எனலாம்; புகழை விரும்புவது மனிதவியல்பென்பது கீழ்வரும் செய்யுட்பகுதிகளால் அறியப்படும்:

“புகழெளி னுயிருங் கொடுக்குவர்”²⁶

“ஒன்று உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றது நிற்பதொன்று இல்”²⁷

“உயிரை விற்றுறு புகழ்கொள வழல்பவர்”²⁸

“இன்றுளார் நாளைமால்வர் புகழுக்கு மிறுதி யுண்டோ”²⁹

“.....குதர் இருசுடர் தொடங்கி இன்றுகாறும் வருகின்ற தம் குலத்துக்
ளோர் புகழை அரசர் கேட்டற்கு விரும்புவரென்று கருதி விடியற்காலத்தே பாசறைக்
கண்வந்து துயிலடைபாடுவரென்பது ஈண்டுக் கூறிற்கும்”³⁰ என்ற நச்சினர்க்கினியர்
உரைப்பகுதியாலே தம்புகழ் பரடப்படுவதை அரசர் விரும்புவது தெளிவாகும்;
பாணன் புகழ்பாடி அரசனைத் துயிலெழுப்புவது வடஇந்திய வழக்காயிருந்தது.³¹
இந்திரன் வலிமை வேண்டியபோது தேவர்களும் முனிவர்களும் அவனைச் சுற்றிநின்று
புகழ்பாடியதாகவும், அவ்வாறு புகழப்பட்டபோது அவனது வலிமையும் உடலளவும்
அதிசரித்ததாகவும் புராணங்கள் கூறுகின்றன.³² இதிலிருந்து, புகழ் மொழிகளைக் கேட்
கும்போது ஒருவனது உற்சாகமும் வலிமையும் மிகுதியாகுமென்பதை உணரலாம்;

அரசரது புகழ்பாடும் இலக்கியங்கள் தமிழ்மொழியில் மட்டுமன்றி வடமொழி
யிலும் ஏராளமாகத் தோன்றியிருக்கின்றன.³³ இத்தகைய இலக்கியங்கள் மிக முக்கிய
மானவையாகவும் கருதப்படுகின்றன. இரண்டாவது குலோத்துங்க சோழனைச் சிறப்
பித்து அவனது அவைக்களப் புலவரான ஒட்டக்கூத்தர் பிள்ளைத்தமிழ் பாடியமையைக்
குலோத்துங்கனுடைய ஆட்சியில் நிகழ்ந்த ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியென்று
ரிஜ் விஜ் சதாசிவபண்டாரதீதார் குறிப்பிடுகின்றார்.³⁴ புலவர்களாற் புகழப்படுவது
நீண்டகாலமாகவே தமிழ் மக்களாற் பெரும்பேருகக் கருதப்பட்டுவந்திருக்கிறது.

“புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்

வலவ னேவா வான லூர்தி

எய்துப வென்ப”³⁵ என்கிறார் சங்கப்புலவர் உறையூர் முதுகண்

ணன் சாத்தனார்;

தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி உலகின் பல பாகங்களிலும் புலவரால் உருவாக்கப்
படும் புகழே நிலைபெறும் தன்மையதென்று வேண்டப்பட்டது; தம்மிடத்துச் சிறந்த
புலவர்களை வைத்திருக்காத அரசர்களை கட்டியெழுப்பும் ஆலயங்களை முதலானவை
காலகதியில் அழிந்துவிடும்போது, அவ்வரசர்களின் பெயரும் மறைந்துவிடுமென்று
“காவியாலங்கார” என்ற வடமொழிநூல் கூறுகிறது.³⁶ தீர்மிகு சாதனைகளுக்கிரியவர்
களைப் புகழுக்குரியவர்களாக்கும் சக்தியும், கீரற்ற வாழ்வுநடத்தியவர்களை அழியாத
இழிவுக்குரியவர்களாக்கும் சக்தியும் புலவர்களுக்கே உண்டென்று பிரான்கிஸ் மெயர்ஸ்
(Francis Meres - 1598) எழுதியிருக்கிறார்³⁷. இந்த வல்லமை புலவர்களுக்கு இருந்த
காரணத்தினாலேதான் அரசர்களும், இளவரசர்களும், பெரியோரும், பெயர்பெற்றோ

ரும் எல்லாக் காலங்களிலும் புலவர்களை உற்சாகப்படுத்தியும், ஆதரித்தும், பரிசில்கள் வழங்கியும் வந்திருக்கிறார்கள் என்று வில்லியம் வெப்பே (William Webbe - 1586) எழுதியிருக்கிறார்.³⁹ குறிப்பிடத்தக்க சாதனை புரியாத அரசருக்கும் ஓரளவாவது புகழைத் தேடிவைக்கும் வல்லமையும் புலவருக்குண்டென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அரசரது தீர்ச்செயல்களை நிரந்தரமான புகழுக்குரியவையாக்கும் சக்தி புலவர்களுக்கு இருந்தமை முற்காலந்தொட்டே தமிழகத்தில் உணரப்பட்டுவந்திருக்கிறது. போர்க்களத்திற்குக் கூடப் புலவரும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.³⁹ அதியமான் அஞ்சியின் புகழை நினைந்துத்திய பாடகன் என்று ஒரு புலவனைப் புகழ்கிறார் நாகையாரி என்ற பெண்பாற் புலவர்⁴⁰:

“உலகம் ஒருநிறையாத் தான்ஓர் நிறையப்
புலவர் புலக்கோலாற் றாக்க”⁴¹ என்ற பரிபாடற் செய்யுளை

நோக்கும்போது, சீர்தாக்கி ஆனும் மன்னனுடைய தகைமைகளைச் சீர்தாக்கிக் காட்டும் புலக்கோல் புலவர் வசமே இருந்ததென்று பொதுவாகத் தமிழ் மக்கள் கருதியமை தெளிவாகும். இதன் மூலம் புலவர்கள் அரசவையில் மட்டுமன்றிச் சமூகத்திலும் பெருமதிப்புப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனரென்பதை ஊகிக்கவியலும். புலவர்களைச் “செந்நாப் புலவர்”⁴² என்கிறார் கபிலர்: “செந்நாப் புலவர்”⁴³ என்றே ஓளவையாரும் விழிக்கிறார். புலவர்தம் நாவைப் “பொய்யாச் செந்நா”⁴⁴ என்பர் கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளைச் சாத்திரர்:

“ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவ குகை
உலகமொடு நிலையு பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர்”⁴⁵ என்கிறான் அரசன் நெடுஞ்செழியன்:

“செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்”⁴⁶ என்று பொருந்தி விளங்கிராராலும்,

“மறப்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாவின்
உவலைகூராக் கவலையி னெஞ்சின்
நளவிற பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்”⁴⁷ என்று பதிறுப்பத்திலும் கபிலன் புகழப்படுகிறான்:

“யாமேநின், இகழ்பாடுவோ ரெருத்தடங்கப்
புகழ்பாடுவோர் பொலிவுதோன்ற
இன்று கண்டாங்குக் காண்குவ மென்றும்”⁴⁸ என்று சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பார்த்து ஆவூர் மூலங்கிழார் கூறுகின்றார்.

“வில்லம்புஞ் சொல்லம்பு மேதகவே யானாலும்
வில்லம்பிற் சொல்லம்பு வீறுடைத்து”⁴⁹ என்று கம்பரும்,

“காவல ரீகை கருதுங்காற் காவலர்க்குப்
பாவலர் நல்கும் பரிசொவ்வா - பூவினிலே
யாகாப் பொருளை யயவனளித் தான்புகழாம்
ஏகாப் பொருளளித்தேம் யாப்⁵⁰; என்று சயங்கொண்டாரும்

பாடியிருப்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வெடுத்துக்காட்டுக்களின் வாயிலாகப் புலவர் போற்றும் புகழே அரசரால் அழியாச் செல்வமாக மதிக்கப்பட்டதென்பதும், புலவராற் பாடப்படாமையும் சினக்கப்படுவதும் அபகீர்த்தியாகவும் தீங்காகவும் கருதப்பட்டதென்பதும் தெளிவாகும்.

அரசரால் ஆதரிக்கப்பட்ட புலவர்கள் அவ்வரசரின் புகழை அழியாதவாறு நிலைநிறுத்திவிட்டனர். சோழப்பெருமன்னர் காலத்து இலக்கியத்தை உதாரணத்துக் கெடுத்துப்பார்த்திதாற், சயங்கொண்டார் ‘கலிங்கத்துப்பரணி’ மூலமாக முதலாம் குலோத்துங்கன் புகழையும், ஒட்டக்கூத்தர் ‘விக்கிரமசோழன் உலா மூலமாக விக்கிரம சோழன் புகழையும், ‘குலோத்துங்கசோழனுலா’ ‘குலோத்துங்க சோழன் பின்னைத் தமிழ்’ ஆகியவை மூலமாக இரண்டாம் குலோத்துங்கன் புகழையும், ‘இராசராச சோழனுலா’ ‘தக்கயாகப்பரணி’ ஆகியவை மூலமாக இரண்டாம் இராசராசன் புகழையும் காலவெள்ளத்தால் அழியாதவாறு நிலைபெறவைத்து விட்டமையை அறியலாம். அரசவையை அழகுபடுத்திய புலவர்கள் அரச புகழுக்கு நிலையான அழகினைத் தேடிக்கொடுத்துவிட்டனர் எனலாம்.

12-ம் நூற்றாண்டிலே ‘பவனதுத’ என்ற வடமொழி இலக்கியத்தில் லக்ஷ்மண சேன என்ற அரசனைப் புகழ்ந்த கவி தொஜி (Dhoji) யைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் ஓர் ஆசிரியர் அவ்வரசனது அவைக்களத்தை அப்புலவர் அலங்கரித்தாரென்பர்.⁵¹ ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாணபத்த என்ற புலவர் தம்மை ஆதரித்த ஹர்ச சக்கர வர்த்தியின் புகழைப் பாடிவைத்தார்⁵². இவ்வாறே காளுக்கிய அரசன் ஆறாம் விக்கிர மாதித்தியனை பில்ஹன என்ற புலவரும், சாளுக்கிய அரசன் குமாரபாலாவைக் ஹேமச்சந்திரவும், காஷ்மீர் அரசன் ஹர்சதேவ என்பவனைச் சம்புவும் பாடியுள்ளனர்⁵³. இப்புலவர்கள் அவர்களாற் பாடப்பட்ட அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டவர்களாவர்; இவ்வாறே தமிழகத்துப் புலவர்களும் தம்மைப் புரந்த அரசர்களுக்கு இலக்கியத்தில் அழியாப் புகழ்வாழ்வு நல்கியிருக்கிறார்கள்;

இன்னுமொருவகையிற் புலவர்கள் அரசருக்கு உதவினர் என்று கருத இட முண்டு. அதாவது, படைத்தலைவர், அமைச்சர், குறுநிலமன்னர், மண்டலிகர் முதலா னோருக்குப் பேரரசின் பெருமையிலே தங்களுக்கும் பங்குண்டு என்ற உணர்வினை யூட்டி, அதன்மூலம் அவர்களை அரசனோடு ஒன்றி நிற்கும்படி புலவர் செய்திருக்க லாம். இத்தகைய அதிகாரிகள் அரசன்பக்கம் சேர்ந்து நின்றது பேரரசின் வல்லமை மிகுந்த காலங்களில் ஒரு பேரரசு இருந்ததென்றும், பேரரசின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில் இவ்வதிகாரிகள் தங்கள் உள்நாட்டுச் செல்வாக்கினாலும், அரசனுக்குப்பணியாத தன் மையாலும் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தினர் என்றும் வரலாற்றுசிரியர் கூறுவர்.⁵⁴ பேரரசின் தலைவனான அரசனின் கீர்த்தியைப் பாடிய புலவர்கள் இவ்வதி காரிகளுக்கும் அக்கீர்த்தியில் இடமளிப்பதன்மூலம் அவர்களை அரசனோடு இணைந்து நிற்கவைத்தனரென்பது தவறாகாது. விக்கிரம சோழனுலாவைப்பற்றிக் கூறுகையில்

ரி. வி. சதாசிவபண்டாரத்தாரி மேற்கண்டவாறு கூறுகிறார், "இவ்வேந்தன் படைத் தலைவர், அமைச்சர், குறுநிலமன்னர், மண்டலிகர் முதலானோர் இருமருங்கும் சூழ்ந்து வர உலாப் போந்தான் என்று அந்நூலில் கூத்தர் கூறியுள்ளார்; அங்ஙனம் கூறு மிடத்துச் சில அரசியல் தலைவர்களின் பெயர்களை நிரல்பட வைத்து அன்றோது வீரச் செயல்களையும் பெருமைகளையும் மிகப்பாராட்டிச் செல்கின்றனர்."⁵⁵ இவ்வாறு புகழுக்குரியவர்களாகப்பட்ட அதிகாரிகள் அப்புக்கு அடிப்படையான பேரரசின் பெருமையைக் கட்டிக்காப்பதில் முனைந்து நின்றிருப்பர் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு:

இவ்வாறு அரசரின் புகழையும் அரசின் பெருமையையும் காப்பதில் முனைந்து நின்ற புலவர்களுக்கு அரசர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பரிசில்களும் பட்டங்களும் வழங்கிக் கௌரவித்தனர். உரோமப் பேரரசின் ஆகஸ்டசின் (Augustus) தங்கை ஒக்டேவியா இருபத்தியாறு கவிதைகள் இயற்றிய வர்ஜிலுக்கு 1, 137 பவுண்டுகள் பரிசளித்தான் என்பர் பிரான்ஸிஸ் மெயர்ஸ் (Francis Meres - 1598)⁵⁶ எலிஸபெத் மகாராணி காலத்திலும் அரசபுகழ்பாடிய ஆங்கிலநாட்டுப் புலவர்களுக்கு அரச அதிகாரிகள் மூலமாகக் கைமாறு செய்யப்பட்டது.⁵⁷ வேல்ஷ்நாட்டு அரசவைப் புலவர்களின் அந்தஸ்தும், சலுகைகளும், ஊதியமும் சட்டங்கள் மூலமாக வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தன.⁵⁸ வட இந்திய அரசர்கள் புலவர்களை ஆதரித்துக் கௌரவித்ததோடு 'கவிராஜ'ர்களையும் நியமித்திருக்கிறார்கள். 'கவிராஜ' என்ற பட்டம் சமுத்திரகுப்தன் காலத்திலே புழக்கத்தில் இருந்தது.⁵⁹ இரண்டாம் தைல (Taila) என்ற அரசனது அவையிற் பெரும்புகழ்ப்படிய கவி ரன்ன (Ranna) வுக்கு அவ்வரசன் சிறந்த பரிசில்களும் 'கவிச் சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டமும் வழங்கினான்.⁶⁰ இராஷ்டிரகூட அரசனான மூன்றாவது கிருஷ்ண கவிபொன்னவகுக்கு 'கவிச்சக்கரவர்த்தி'ப் பட்டம் வழங்கினான்.⁶¹

சோழப்பேரரசின் காலத்துக்குமுன் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் பல்வேறு அரசரையும், தலைவரையும், வள்ளல்களையும் மாறிமாறி நாடியிருக்கலாம்; ஆனால் புலவருக்கு வேண்டிய வசதியெல்லாம் அளித்து அரசமாளிகையிலேயே அவர்களை வைத்துக்காக்கும் சக்தி சோழப் பேரரசுக்கு இருந்தது. அவ்வாறு அரசவையின் அங்கமாக வாழ்ந்த சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய புலவர்கள் தம்கால அரசரது புகழை நிலைநாட்டினர்; பேரரசின் பெருமையை நிலைநாட்டினர்; பட்டங்களும் பரிசில்களும் பெற்றனர்; முதலாம் குலோத்துங்கன் புகழைக் 'கலிங்கத்துப்பரணியிலே' பாடிய அவனது அவைக்களப்புலவரான சயங்கொண்டார் 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டம் பெற்றார்.⁶² அவரது 'கலிங்கத்துப்பரணி'யின் ஒவ்வொரு தாழிசைக்கும் குலோத்துங்க சோழனால் ஒவ்வொரு பொற்றேங்காய் பரிசாக வழங்கப்பட்ட தென்பது செவியறிச் செய்தியாகும்.⁶³ மூன்று சோழமன்னர்களுக்கு அரசவைப் புலவராக விளங்கிய ஒட்டக்கூத்தருக்குக் கௌடப்புலவர், கவிராட்சசன், கவிச்சக்கரவர்த்தி, காளக்கவி, சருவஞ்சுகவி என்ற சிறப்புப்பெயர்களை அக்காலத்தில் வழங்கினான்.⁶⁴ இவருக்கு விக்கிரமசோழன் யானை, காளம் முதலிய வரிசைகள் அளித்துப் பாராட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது.⁶⁵ இவர் இராசராச சோழனுலாவை அரங்கேற்றியபோது பெருமகிழ்வெய்திய இராசராசன் அதன் ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் ஒவ்வொருயிரம் பரிசிலாக வழங்கினானும்;⁶⁶ அத்தோடு அவன் ஒருருக்குக் கூத்தனார் என்று பெயரிட்டு அதனை ஒட்டக்கூத்தருக்கு மானியமாக வழங்கியதாகவும் கூறப்படுகிறது.⁶⁷

'குலோத்துங்க சோழசரிதை' என்ற காவியமொன்று பாடியதற்காகக் கலிகுமுத சந்திரன் என்ற சிறப்புப் பெயர்பெற்ற திருநாராயணபட்டன் என்பவருக்கு நிலம் இறையிலி செய்து பரிசளிக்கப்பட்டதென்று முதற் குலோத்துங்கனது 27 ம் ஆட்சியாண்டில் அமைக்கப்பட்ட கல்வெட்டொன்றின் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது.⁶⁸ "புலவர்களுக்கு அவரவர்களை தகுதிக்கேற்ப அரசர்கள் பட்டங்கள் வழங்குவது தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கமாகும்..... எனினும், இடைக்காலச் சோழர்கள் காலத்திலிருந்துதான் பட்டங்களும் விருதுகளும் புலவர்களுக்கு மிகுதியாக வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்" என்று ச. கு. கணபதிஐயர்⁶⁹ கூறுவது உண்மையே; சோழப் பேரரசர் காலத்திலேதான் அரசர் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்றனர் என்றும் அதன் விளைவாகப் பல அரசவை இலக்கியங்கள் (Court Poems) தோன்றினவென்றும் கொள்வர்⁷⁰ இலக்கிய வரலாற்றுகிரியர். அரசர் முக்கியத்துவம் பெறும்போது புலவர் பார்வை அவர்பக்கம் திரும்புதல் இயல்பு; அதே வேளையில் பேரரசின் தலைவரான அரசருக்கு வேண்டிய ஆதரவையும் மதிப்பையும் தேடித்தரும் வல்லமையும் புலவருக்கு இருந்தது; தம்புகழையும் தம் பேரரசின் கீர்த்தியையும் புலவர் பாடவேண்டுமென்று விரும்பிய அரசர், புலமைத்திறனாற் புலவர் ஈட்டிய புகழிலும் தமக்கும் தம் மரசவைக்கும் பங்குதேட முனைந்தும் புலவரைத் தம்மரசவைக்கு இழுத்திருத்தல் கூடும். அது எவ்வாறாயினும், அரசவைகளிற் புலவர்கள் மதிப்புப்பெற்றனர் என்பது தெளிவு.

அரசரையும், ஏனைய தலைவரையும் புலவர்களை புகழ்ந்து பாடியது ஏன்? நல்ல தொரு மெய்க்கீர்த்தி எழுதுவதே படிப்பின்மூலம் செல்வம்தேட நிச்சயமான வழியென்று வடமொழி ஆசிரியர் ஒருவர் கூறுகின்றார்.⁷¹ பொருள் வேண்டிய புலவர்களை அரசனது கொடையை மிகுதியாகப் பாராட்டியது அவனைக் கொடுக்கும்படி தூண்டவே என்பர் மற்றோராசிரியர்.⁷² 'இயற்புலவரே பொருள் வேட்பர், என்கிறது இரண்டாம் இராசராச சோழனின் மெய்க்கீர்த்தியொன்று.⁷³ சயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப்பரணியும்; ஒட்டக்கூத்தரின் 'தென்றமிழ்த் தெய்வப்பரணி', தக்கயாகப்பரணி ஆகியவையும் 'தம்மை ஆதரித்த தலைவர்களை பாடிள்ள செய்ந்நன்றியறிவு காரணமாகப் பாடப்பெற்றன' என்பர் உ. வே. சாமிநாதையர்.⁷⁴ நன்றியறிவு காரணமாகவும் பொருள் வேண்டியும் புலவர்கள் செய்யுட் செய்திருக்கலாம்; ஆனால், அவ்வாறு பாடப்புகுந்த புலவர் உண்மையையும் நன்மையையும் மதியாது அரசரின் மனதுக்குகந்தவாறெல்லாம் பாடினரா? சங்ககாலப் புலவரைப் பற்றிக் கூறப்புகுந்த ஓராசிரியர், அவர்களிற் பலர் உணவுப் பிரச்சினை காரணமாக யாராவது ஓர் அரசனுடனே அல்லது தலைவனுடனே ஒட்டிக்கொண்டு அவர்களை தந்த உணவுக்கும் உடைக்கும் கைமாறாக அன்றாது பெருமைகளையும் சாதனைகளையும் பாடினர் என்கிறார்⁷⁵ இவ்வாறு கூறுவது எவ்வளவு தூரம் தம்மை ஆதரித்தவர் பாற் புலவர்கள் தங்கியிருந்தனர் என்பதை மிகைப்படுத்துவதாகும்; கொடுத்த பொருளை வாங்கிக்கொண்டு நடப்பதை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் என்று தமிழ்ப் புலவர்களைக் கூறமுடியவில்லை.

“வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல்”⁷⁶ என்று மருதனிலநாகனும்,

“பீடிமன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்

செய்யா கூறிக் கிளத்தல்

எய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே”⁷⁷ என்று வன்பரணரும் பாடுவதை நோக்கும்போது செய்ந்நன்றியறிவு காரணமாகவும், உணவும் உடையும் வேண்டியுமே எல்லாப் புலவர்களும் பாடினரென்று பொதுப்படக்கூற முடியவில்லை; கூனி வேண்டியும் கூனி கொடுத்ததற்காகவும் மட்டும் பாடுபவர்களாகப் புலவர்கள் இருந்திருப்பின் அவர்களுக்கு அத்துணை மதிப்பும் இருந்திருக்காது. ஆனால், சங்ககாலத்திலேயே மாற்றரசரிடம் தூதுவராக அனுப்புமளவுக்குப் புலவர்மேல் அரசர் மதிப்பு வைத்திருந்தனரென்பதையும், அரசருக்கு அறிவுரை பகர்ந்தும், பகைவேந்தரோடு நிலவிய பூசல்களைத் தீர்த்தும் வைக்குமளவுக்குப் புலவர்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனரென்பதையும் அறிகிறோம்.⁷⁸ அரச ஆதரவையே நம்பியோ அரசருக்கு ஆஞ்சியோ புலவர்கள் யாவரும் வாழ்ந்தனரெனல் தவறு.

“கொல்லி மலையுடைய கொற்றவா நீமுனிந்தால்

இல்லையோ வெங்கட் கிடம்”⁷⁹ என்றும்,

“மன்னவனு நீயேயோ மன்னுலகு மிவ்வளவோ

உன்னையோ நான்புகழ்ந்திங் கோதுவது”⁸⁰ என்றும் சம்பர் பாடியதாகக் கூறப்படுவதும் இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

ஆங்கில நாட்டில் அரசவைக்கவிஞன் ஓர் அரசவை அதிகாரியாகக் கருதப்பட்டான்; பிறந்தநாள் விழாக்களின்போதும், ஏனைய அரசவை நிகழ்ச்சிகளின்போதும் ஏற்றபாடல்களை இயற்றிப் பாடுவது அவனது பொறுப்பென்று கருதப்பட்டது.⁸¹ ஆனால், தமிழகத்து அரசவைப் புலவர்கள் அரசவையிலே சம்பளத்துக்கு வேலைபார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. சோழப் பேரரசுக்கால அவைக்களப் புலவருக்கும் வேண்டிய சுதந்திரம் இருந்ததாகவே தெரிகிறது. தி. வை. சதாசிவபண்டாரத்தார் கவிங்கத்துப் பரணிக்குப் பரிசில் வழங்கியது குறித்துக்கூறுகையில், “.....புலவர் அரசன்பால் கொண்ட பேரன்பினால் அவன் கவிங்க வெற்றியைச் சிறப்பித்து இப்பரணியை இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அதுபற்று உள்ளம் குளிர்ந்து அரசன் புலவர்க்குத் தக்க பரிசில் வழங்கிப் பாராட்டியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கொள்வதில் இழுக்கொன்றுமில்லை” என்கிறார்;⁸² எனவே, தம்மை ஆதரித்தவரும், தம்மால் மிக அறியப்பட்டவரும் நேசிக்கப்பட்டவருமான அரசர்களின் பெருமைகளிலும் சாதனைகளிலும் மனதைப் பறிகொடுத்த புலவர்கள் அப்பெருமைகளையும் சாதனைகளையும் இலக்கியங்களிற் பாராட்டினர் என்றும், இலக்கியங்களின் சிறப்பிலே மனம் குளிர்ந்த அரசர்கள் பரிசில்களை வழங்கிப் புலவர்களை ஆதரித்துக் கௌரவித்தனர் என்றும் கருதுவது தவறாகாது. அத்தகைய அரசர்களின் ஆதரவினாலே தமிழிலக்கியம் பல்வேறு துறைகளில் வளர்ச்சி கண்டது.⁸³

புலவர்களின் முக்கியமான நோக்கங்கள் புகழீட்டுவதும் இன்பம் அளிப்பதுமே என்று இந்தியக் கவிஞர்களும், கவிதைசார்ந்த படைப்புக்களின் ஆசிரியர்களும் ஒருமுகமாக அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.⁸⁴ தமிழ்ப் புலவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் தமது படைப்புக்கள் புகழோடு வாழவேண்டுமென்று விரும்பியிருக்கலாம்; ஆனாலும், தங்கள் பெயர்கள் புகழோடு நிலைபெறவேண்டுமென்று அவர்கள் கருதிய

தாய்க்கொள்ள முடியவில்லை; காரணம், தங்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களை அவர்கள் விட்டுச் செல்லாமையே; தாய்மாரி என்ற விபரத்தைக்கூட அவர்கள் விட்டுச்செல்லாமக்குக் காரணம் விளம்பரம் செய்துகொள்ளாத அவர்களது பெருமனமே என்று அறிஞர் கூறுவர்.⁸⁵

புலமைத் திறனுக்கும் செல்வத்துக்கும் இடையேயிருந்த வெளியை நிரப்புவது அரசனது கடமையாகவும், தன்னை ஆதரித்த அரசனுடைய பெயர் மங்கிமறைந்து விடாமற் காப்பாற்றுவது புலவனது கடமையாகவும் இந்தியாவின் பொதுவாகக் கருதப்பட்டது.⁸⁶ அரச ஆதரவை முற்றிலும் நாடாத காளிதாசன், கம்பன் முதலிய புலவர்களும் இந்திய நாட்டிலே கீரித்தி பெற்றுத் திகழத்தக்க வாய்ப்பும் இருக்கவே செய்தது.

சோழப் பேரரசுக் காலத்திலே சோழ அரசுக்கும்பத்தவரின் திருவுருவங்கள் பல கோயில்களில் வழிபாட்டிற்காக வைக்கப்பட்டதையும், சோழ அரசர்களின் புதைகுழிகளுக்கு மேலே ஆலயங்கள் எழுப்பப்பட்டதையும்⁸⁷ நோக்கும்போது, அரசர்கள் தமது புகழ் மறையாது நிலைபெறவேண்டுமென்பதற்காக முயன்றமை தெளிவாகும். நிலையான புகழைமட்டுமல்லாமல், அரசரது சாதனைகள் சாத்தியமாவதற்கு அவசியமான நல்லெண்ணத்தையும் ஆதரவையுங்கூட மக்களிடத்தும் அரசியலதிகாரிகளிடத்தும் இருந்து அரசருக்குத் தேடிக்கொடுக்கும் வல்லமை புலவருக்கிருந்தது. "அதேவேளையில் அரசரின் ஆதரவு கலையில்லக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமும் நன்மையுமளித்தது. இக்காரணங்களினால் அரசரும் புலவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக்கொண்டனர் எனலாம்; ஒருவரது சாதனையில் மற்றவர் ஈடுபட்டமையும், பழைய தொடர்புகளும் அரசருக்கும் புலவருக்கும் இடையே நிலவிய உறவினை நெருக்கமாக்கியிருக்கலாம்.

இலக்கியங்களைப் படைத்தவர்கள் அரசர் சுவையுணர்வுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்ததோடு சுவையறிந்தவர்களையும் தமது படைப்புக்கள் கவர வேண்டுமென்று விரும்பினர்.⁸⁸ அதனால் இலக்கியங்கள் செம்மையான வடிவம் பெற்றன. அத்தோடு, அரசரின் ஆதரவையும் மதிப்பையும் பரிசில்களையும் பெறுவதற்கு முயன்றதன் விளைவாகப் புலவர் மத்தியிலே தோன்றிய போட்டிகளும் இலக்கியவடிவத்தை மென்மேலும் செம்மைப்படுத்தும் ஆர்வத்தைத் தூண்டின⁸⁹ எனத் துணியலாம்.

அடிக்க குறிப்பு:

1. புறநானூறு, 72: 13 - 10
2. தமிழ் நாவலர் சரிதை, ஓளவை ச. துரைசாமிப்பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ச்சியுரையுடன், சென்னை 1949 பக். 78
3. Ibid பக். III.
4. சதாசிவ பண்டாரத்தார் T. V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் பகுதி II, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் 1951 பக். 100 - 101
5. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி ஐந்து, சென்னை, 1958 பக். 278

6. Nilakanta Sastri K. A., Studies in Cola History and Administration, University of Madras 1932 p.1
7. சாமிநாதையர் உ. வே., சங்கத்தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், சென்னை 1929, பக். 89
8. Keith, A. Berriedale, A History of Sanskrit Literature, Oxford University Press London: 1928, p. 76.
9. Lloyd - Jones, J, **Proceedings of the British Academy** 1948, London pp. 167 - 197
10. Basham A. L., **The Wonder that was India**, London 1954 p. 90, கலிங்கத்துப்பரணி, ஆ. வி. கன்னைய நாயுடு பதிப்பு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு 1844, தாழிசை 277.
11. Sivarajapillai, K. N., **The Chronology of the Early Tamils**, University of Madras 1932, p. 58
12. புறநானூறு 72 : 13 - 16
13. Lloyd - Jones J. op. Cit. p. 169
14. Sivarajapillai K. N., Op. Cit. p. 58
15. Compare தானூ அம்மாள் டி. என்., பிற்காலச் சோழரும் இலக்கிய வளர்ச்சியும், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு 1958, பக். 2
16. Sivarajapillai K. N., Op. Cit. p. 71.
17. Thani Nayagam: Xavier S., **Tamil Culture Vol. V No. 2**, p. 112
18. Ibid
19. Ibid
20. Ibid
21. Ibid p. 115
22. Ibid Vol. VI No. 4 p. 273
23. Ibid p. 273 - 4. Zvelebil, Kamil, **Tamil Culture**, Vol X No 2, p. 25.
24. Zvelebil, Op. Cit. p. 24.
25. Sivarajapillai, K. N. Op. Cit. p. 18
26. புறநானூறு 182 : 5
27. திருக்குறள் 233
28. கலிங்கத்துப்பரணி, தாழிசை 353
29. கம்பராமாயணம், வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் இயற்றிய உரையுடன், சென்னை 1932 யுத்தகாண்டம், 3083
30. பத்துப்பாட்டு மூலமும் மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினூர்க்கினியருரையும், வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு சென்னை 1918, பக். 262 - 3
31. **An Anthology of Sanskrit Court Poetry**, Translated by Daniel H. H. Ingalls, Cambridge, 1965 p. 291
32. Ibid
33. Basham A. L., Op. Cit. p. 416
34. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் பகுதி II, Op. Cit. p. 99
35. புறநானூறு 27 : 7 - 9
36. Nobel J, **Foundations of Indian Poetry and their Historical Development (General Outlines)** Calcutta 1925, p. 39
37. **Elizabethan Critical Essays**, Edited with an Introduction by Gregory Smith Vol, II Oxford, 1904 p. 312
38. Ibid. Vol. I 1904, p. 23
39. Dikshitar, V. R. Ramachandra, **Studies in Tamil Literature and History**, London, 1930 p. 245
40. அகநானூறு 352

41. பரிபாடல், மதுரை 1
42. புறநானூறு 107 : 2
43. Ibid 140 : 2
44. Ibid 168 : 19
45. Ibid 72 : 13 - 16
46. Ibid 53 : 11 - 12
47. பதிற்றுப்பத்து 85 : 10-13
48. புறநானூறு 40: - 6-8
49. தமிழ் நாவலர் சரிதை பக். 87
50. Ibid பக். 100
51. Sastri, Gaurinath, A Concise History of Classical Sanskrit Literature, Second Edition, Oxford 1960 p. 124.
52. Ibid. p. 107
53. Ibid pp. 127 - 8
54. Nilakanta Sastri K. A. Op. Cit. p. 178.
55. சதாசிவபண்டாரத்தார் T. V., தமிழ்ப்பொழில் Vol. 14 (1938 - 39) pp. 300 - 1.
56. Elizabethan Critical Essays, Vol. II Op. Cit. p. 321.
57. Bradbrook, Muriel, Elizabethan Poetry, London, 1960 p. 92.
58. Lloyd - Jones, J. Op. Cit. p. 170.
59. Buhler G., The Indian Antiquary Vol. X Lil, Bombay, 1913 p. 179.
60. Narasimhachar R, The Indian Antiquary Vol. XL Bombay, 1911 p. 41.
61. Ibid p. 41.
62. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., இலக்கிய விளக்கம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு 1965. p. 85. சதாசிவபண்டாரத்தார் T. V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் II Op. Cit. p. 70.
63. Ibid. p. 70.
64. சதாசிவபண்டாரத்தார் T. V. கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி 2, சென்னை 1955, p. 655.
65. Ibid, p. 655.
66. சதாசிவபண்டாரத்தார் T. V. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் II p. 116, 117.
67. கணபதி ஐயர், ச. கு., ஒட்டக்கூத்தர், ஏழாம் பதிப்பு, சென்னை 1961. பக். 47.
68. இராகவையங்கார், மு., சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம் 1937 பக். 59 - 60.
69. கணபதி ஐயர் ச. கு., Op. Cit. பக். 58.
70. Meenakshisundaran T. P., A History of Tamil Literature, Annamalai University, 1965 p. 127.
71. An Anthology of Sanskrit Court Poetry, Op. Cit. p. 291.
72. Buhler G., Op. Cit. p. 144.
73. சதாசிவபண்டாரத்தார் T. V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் II p. 280.
74. சாமிநாதையர் உ. வே., பாசவதைப்பரணி (குறிப்புரையுடன்) சென்னை 1933 - முகவுரை பக். V.
75. Sivajapillai K. N. Op. Cit. p. 18.
76. புறநானூறு 139 : 5 - 6.

77. Ibid 148: 5 - 7.
78. வித்தியானந்தன் சு., தமிழர் சாஸ்திர (சங்ககாலம்), கண்டி 1954, பக். 78 - 81.
79. தமிழ் நாவலர் சரிதை Op. Cit. பக். 76.
80. Ibid பக். 79.
81. Encyclopaedia Britannica, 1960 Vol. 18, p. 105.
82. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி மூன்று, 1956, பக். 333.
83. Dikshitar V. R., Op. Cit. p. 1.
84. Keith, A. B., Op. Cit. p. 338.
85. வரதராசன், மு., இளங்கோ அடிகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1960, பக். 5.
86. Keith, A. B., Op. Cit. p. 53.
87. Nilakanta Sastri K. A., The Colas (Second Edition), University of Madras, 1955 p. 452 - 3.
88. Keith A. B., Op. Cit. p. 339.
89. Ibid. p. 41.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றிய காலமும்

சூழ்நிலையும்

— கா. இந்திரபாலா

வரலாற்றுக் காலத்திலே யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்னும் பெயரால் நாம் அறியும் வட இலங்கை இராச்சியம் எப்பொழுது தாபிக்கப்பட்டது என்பதைச் சரியாக அறிந்துகொள்வதற்கு இதுவரை சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. எனினும், பொதுப்பட எக்காலப்பகுதியளவிலே இந்த இராச்சியம் தோன்றியது என்பதைக் கூறிக் கொள்ள இயலும் எனலாம். வரலாற்றரம்ப காலத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பகுதியைப்பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளை ஆராய்ந்துகொண்டு சென்றால் எப்பொழுது ஒரு சுதந்திர இராச்சியம் தோன்றியது என்பதை அறியலாம். இங்கு சுதந்திர இராச்சியம் எனும்போது மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றின் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஆடங்காத பிரதேச நிர்வாகிகளுடைய ஆள்நிலம் ஒன்றை அல்லது சிற்றரசு ஒன்றை நாம் கருதவில்லை. முறைப்படி ஒரு மன்னனுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டுத் தனித்து இயங்கிய ஒரு பிரதேசத்தையே இராச்சியம் என்று இங்கு கொள்கின்றோம்.

மூலாதாரங்கள்

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பற்றிக் கூறும் தமிழ் நூல்கள் அனைத்தும் பதினென்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றி நம்பகமான தகவல் எதையும் தந்துதவாத காரணத்தினால் அவற்றை இங்கு பயன்படுத்த முடியாதுள்ளது. காலத்தால் முற்பட்ட பாளி நூல்களாகிய தீபவங்ஸ, மஹாவங்ஸ, ஸம்மோஹ விநோதனீ போன்ற நூல்களிலே புராதன யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிய பல நம்பகமான தகவல்கள் உள. ஆயினும், இவற்றைக்காட்டிலும் நம்பகமான மூலாதாரங்களாக நமக்குக் கிடைப்பவை தொல்பொருளாதாரங்களாம். அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் பெறப்பட்ட செய்பொருள்களும், சாசனங்களும், நாணயங்களும் இலக்கிய ஆதாரங்கள் மூலம் பெறமுடியாத பல அரிய தகவல்களைத் தந்துதவுகின்றன.

யாழ்ப்பாணம் தொல்பொருளியலாளரை அதிகம் கவராத பிரதேசமாக இருந்து வந்துள்ளமையால் அதன் பழைய வரலாற்றராய்ச்சிக்கு உதவ வல்ல அகழ்வாராய்ச்சிகள் அதிகம் இங்கு நடத்தப்படவில்லை. இதுவரை ஒரேயொரு பூரணமான அகழ்வாராய்ச்சிதான் இங்கு நடத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை 1970 ஜூன்-ஜூலை மாதங்களிலே அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த ஒரு குழுவினர் நடத்தினர்.¹ இவர்கள் ஆராய்ச்சி நடத்திய இடமாகிய கந்தரோடையில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் தொல்பொருளாய்வுத் துறையினரும் காலஞ்சென்ற வரலாற்றாசிரியர் போல் பீரிஸ் அவர்களும் பல முறை அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தியிருக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தின் வேறு ஊர்களிலே

காலத்துக்குக் காலம் தொல்பொருளாய்வு நடத்தப்பட்டுப் பல விக்கிரகங்கள், நாணயங்கள், சாசனங்கள் ஆகியவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை வைத்தே யாழ்ப்பாணத்தின் ஆதிவரலாற்றைத் தற்பொழுது ஆராயவேண்டியுள்ளது.

பழைய வரலாறு

கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மக்கள் குடியேற்றம் இருந்தது என்பதைத் தொல்பொருட் சான்றுகள் திட்டவாட்டமாக நிறுவுகின்றன. சுந்தரோடைப் பிரதேசத்திலே குடியேறியிருந்த மக்கள் பண்பாட்டு முன்னேற்றம் அடைந்தவர்களாக. கி. மு. நூற்றாண்டுகளிலிருந்து பிறநாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டு, எழுத்தின் உபயோகத்தையும் அறிந்து வாழ்ந்தனர் என இதே சான்றுகளைக் கொண்டு அறியலாம். இவ்வாறே யாழ்ப்பாணத்தின் பிற பகுதிகளிலும் முன்னேற்ற மடைந்த மக்கள் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.¹

யாழ்ப்பாணத்திலே கிடைத்த சாசனங்கள் அப்பகுதியைப்பற்றி மேலும் தகவல்களைத் தருகின்றன. இங்கு கிடைத்த மிகப்பழைய சாசனம் சுந்தரோடையிலே மட்பாண்ட ஓடொன்றில் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்த பிராமி எழுத்துச் சாசனமாகும். பிராகிருத மொழி அல்லது பழைய சிங்களப் பிராகிருத மொழியிலே இதன் வாசகம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது: ததஹ பத" (දතහ පත) தத்தவின் பாத்திரம்,² யாரோ துறவி ஒருவருடைய பாத்திரம் அல்லது துறவி ஒருவருக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்ட பாத்திரம் எனச் சாசனம் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். இதன் காலம் கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டு என்று எழுத்தின் அடிப்படையிலே கூறலாம். இதே காலமளவில் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள இடங்களில் "ததஹலெனெ" (දතහ ලෙනෙ—தத்தவின் குகை)³, "திஸஹ லெனெ" (තිසහ ලෙනෙ—திஸ்ஸவின் குகை)⁴ "நகஹ லெனெ" (නකහ ලෙනෙ — நாகவின் குகை)⁵ என்கிறெல்லாம் பௌத்த சங்கத்தாருக்கு வழங்கப்பட்ட குகைகளிலே பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டன. இலங்கையின் தென்பாகங்களிலே இந்தியச் செல்வாக்குப் பரவி, பிராமி எழுத்தும் பிராகிருத மொழியும் பயன்படுத்தப்பட்டது போலவே யாழ்ப்பாணத்திலும் கிறிஸ்தாப்தத்திற்குச் சிறிது முன்பாகப் பிராமி எழுத்தும் பிராகிருத மொழியும் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் மத்தியிலே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என்று கூறமுடிகின்றது.

இதற்கு அடுத்ததாக வல்லிபுரத்திலிருந்து கி. பி. முதலாம் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு பொற்சாசனம் கிடைத்துள்ளது.⁷ இச் சாசனம் பல வகையாலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. கி. பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாணப்பகுதி நாகதீவு (நகதிவ - කදිව) எனப் பெயர் பெற்றிருந்ததையும், அக் காலத்தில் அநுராதபுரத்திலிருந்து சிங்கள இராச்சியத்தை ஆண்ட வஸமன்னனுடைய (கி. பி. 67 - 111) ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட பிரதேசமாக, அம் மன்னவின் அமைச்சன் ஒருவனால் அது நிர்வகிக்கப்பட்டது என்பதையும், வல்லிபுரப் பிரதேசத்திலே பௌத்தம் பரவியிருந்தது என்பதையும் இச் சாசனம் அறிவிக்கின்றது. சாசனத்தின் மொழி, தென்பாகங்களில் அக்காலத்துச் சாசனங்களின் மொழியாக விளங்கிய ஆதிச் சிங்களமாகும்; எழுத்தும் தென்பாகத்திலே பயன்படுத்தப்பட்ட எழுத்தாகும்.

இதற்குப் பிற்பட்டதாக கி. பி. மூன்றாம் அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முத்திரைச் சாசனம் ஒன்று கந்தரோடையிலே கிடைத்துள்ளது. செந்நிறக் கார்ணீலியன் முத்திரை ஒன்றில் "விஷ்ணு பூதிஸ்ய" (विष्णु पुतिस्य = விஷ்ணு பூதிய னுடைய) எனச் சமஸ்கிருத ஆறாம் வேற்றுமை உருபுடைய பெயர் ஒன்று வளர்ச்சியடைந்த தென்பிராமி எழுத்திலே, ஆந்திரத்திலுள்ள மூன்றாம் நான்காம் நூற்றாண்டுச் சாசனங்களின் எழுத்தை ஒத்த வகையிலே, பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.^{7-a} இச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள முத்திரை ஆந்திரத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. கி. பி. மூன்றாம் நான்காம் நூற்றாண்டுகளிலே ஆந்திரத்தில் பெளத்தம் உச்சமான செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்த போலு, அப்பிரதேசத்திற்கும், யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடையில் தொடர்புகள் இருந்ததை இச் சாசனம் காட்டுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அந்நாற்புர / வாலன்னறுவை ஆட்சியாளரின் ஆதக்கம்

காலம்	ஆட்சியாளர்	சான்று
கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு	தேவாநம்பிய திஸ்ஸ	மஹாவங்ஸ தீபவங்ஸ
கி. பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு	வஸப	வல்லிபுரத்துப் பொன்னேடு
2ஆம் நூற்றாண்டு	மஹல்லக நாக, கனிட்ட திஸ்ஸ	மஹாவங்ஸ
3ஆம் நூற்றாண்டு	வொஹாரிக திஸ்ஸ	மஹாவங்ஸ
7ஆம் நூற்றாண்டு	II ஆம் அக்கபோதி, ஸிலிரமேகவண்ண	குளவங்ஸ
8ஆம் நூற்றாண்டு	II ஆம் மஹிந்த	குளவங்ஸ
9ஆம்/10ஆம் நூற்றாண்டு	IV ஆம் கஸ்பப	கந்தரோடைக் கல்வெட்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு	IVஆம் மஹிந்த	குளவங்ஸ
11ஆம் நூற்றாண்டு	சோழர் (ராஜேந்திர சோழன்)	யாழ்ப்பாணக் கோட்டை/ஊர்காவற் றுறைக்கோட்டைக் கல்வெட்டுக்கள்
11ஆம்/12ஆம் நூற்றாண்டு	I ஆம் விஜயபாஹு	குளவங்ஸ
12ஆம் நூற்றாண்டு	I ஆம் பராக்கிரமபாஹு	நயினாதிபுக் கல்வெட்டு, திருவாலங் காட்டுக் கல்வெட்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு	மாகவங்ஸ	குஜளவயாபூ

இதற்குப் பிற்பட்டதாகப் பத்தாம் நூற்றாண்டுச் சிங்களச் சாசனம் ஒன்று கந்தரோடையிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.⁸ இது அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிநடத்திய சிங்கள மன்னன் ஒருவனுடைய ஆட்சியாண்டைக் குறிப்பிடுகின்றமையால், யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் பத்தாம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுர மன்னனுடைய ஆதிக்கம் நிலவியதை எடுத்துக்காட்டும். இதிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன்னன் நான்காவது கஸ்சப என்று அடையாளங்கண்டு கொள்ளலாம்.⁹

பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவையாக யாழ்ப்பாணத்திலே கிடைத்த சாசனங்கள் அனைத்தும் தமிழ்ச் சாசனங்கள்; முதலில், பதினேராம் நூற்றாண்டில் சோழராட்சியின்போது பொறிக்கப்பட்ட சில கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. முதலாவது சாசனம் முதலாம் ராஜேந்திர சோழன் காலத்தது.¹⁰ இது யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குள்ளே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வேறு இரு சோழராட்சிக்காலத்துச் சாசனங்கள் ஊர்காவற்றுறைக் கோட்டைக்குள்ளே கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.¹¹ இவை அனைத்தும் பதினேராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே சோழராட்சி யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவியதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இதன் பின் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையை ஆண்ட முதலாம் பராக்கிரமபாஹுவின் (1153 - 1186) கல்வெட்டு ஒன்று நயினாதீவிலே கிடைத்துள்ளது.¹² ஊர்காவற்றுறையிலே நடைபெற்ற கடல்வாணிபம் பராக்கிரமபாஹுவின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்ததை இக் கல்வெட்டு வெளிப்படுத்துகின்றது. இதேகாலத்திலே தென்னிந்தியாவில் திருவாலங்காட்டிலே பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று (இரண்டாம் ராஜாதி ராஜ சோழனுடையது) ஊறுத்துறை (ஊர்காவற்றுறை), மட்டிவால் (மட்டுவில்), வல்லிகாமம் (வலிகாமம்) ஆகிய இடங்களிலே பராக்கிரமபாஹுவின் கடற்படை நிறுவப்பட்டிருந்ததை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே பராக்கிரமபாஹுவின் ஆதிக்கம் நிலவியதைக் காட்டுகின்றன. நயினாதீவுக் கல்வெட்டுக்குப் பிற்பட்டவையாக யாழ்ப்பாணத்திலே கிடைத்துள்ள சாசனங்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றிய பின்னர் பொறிக்கப்பட்டவை.

சாசனங்களைவிட, புத்த உருவங்கள், தாதுகோபங்களின் அழிபாடுகள், நாணயங்கள், முத்திரைகள் ஆகியவை யாழ்ப்பாணத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாழ்ப்பாணத்தின் அரசியல் வரலாற்றுக்குப் பயன்படமாட்டா. ஆகவே இவற்றை இங்கு ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை.

அடுத்ததாக இலக்கிய ஆதாரங்களை எடுத்து ஆராய்ந்தால், இலங்கையின் பழைய பாளி நூல்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாறுபற்றிய சில தகவல்களை ஆங்காங்கு தருவதைக் காணலாம். இவற்றின் சான்றின்படி, தேவநம்பிய திஸ்ஸ மன்னனுடைய காலத்திலே (கி. மு. 250-210 அளவில்) அநுராதபுர இராச்சியத்தவர் கிழக்கிந்தியாவுக்குச் செல்வதற்குப் பயன்படுத்திய பிரதான துறைமுகமாக யாழ்ப்பாணத்து ஜம்புகோலத்துறை (தற்காலத்துச் சம்புத்துறை என அடையாளங்கரண இடமுண்டு) இடம்பெற்றது. இங்குதான் தேவநம்பிய திஸ்ஸ மன்னன் சங்கமித்தா தேரியை வரவேற்றான் என்றும், அவனால் இங்கு ஸமுத்த - பண்ண - ஸாலா என்ற மண்டபமும், ஜம்புகோல விகாரையும் கட்டுவிக்கப்பட்டன என்றும் அறிகின்றோம்.¹⁴

இதன்பின், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே ஸாலி - பப்பத விஹாரை என்னும் பெளத்த நிறுவனத்தை மஹல்லகநாக (136 - 143) என்ற அநுராதபுரத்து மன்னன் கட்டுவித்தான் என்றும்,¹⁵ அதே நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆண்ட இன்னொரு மன்னனாகிய கனிட்ட திஸ்ஸ (167 - 186) யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கோயிலைத் திருத்தியமைப்பித்தான் என்றும்,¹⁶ மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே வெஹாரிக திஸ்ஸ (209 - 231) என்ற அநுராதபுரத்து மன்னன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த திஸ்ஸ விஹாரையைச் சுற்றி மதிலமைப்பித்தான் எனவும் அறிகின்றோம்.¹⁷ இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலே இரண்டாம் அக்கபோதி (604 - 614) என்ற அநுராதபுரத்து மன்னன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த உண்ணலோமகரக் கோயில் என்ற நிறுவனத்தை ராஜ்யாதனதாது என்ற விஹாரைக்குக் கட்டுவித்துக் கொடுத்தான் எனவும், அங்கிருந்த அமலசேதிய என்ற சைத்தியத்துக்கு ஒரு குடையைத் தானமாக அளித்தான் எனவும் குளவங்ஸத்தின் மூலம் அறிகின்றோம்.¹⁸ ஸிலாமேகவண்ண மன்னன் (619 - 628) அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆட்சிநடத்தியபோது, யாழ்ப்பாணத்தையும் உள்ளடக்கிய பழைய மாவட்டமாகிய உத்தரதேசத்தை ஸிரிநாக என்பான் கைப்பற்ற முயற்சித்தான் எனவும், இக்கலகக்காரனை ஸிலாமேகவண்ணன் உடனே அடக்கி, மீண்டும் உத்தரதேசத்தைத் தன் ஆணைக்கு உட்படுத்திக்கொண்டான் என்றும் மேலும் குளவங்ஸத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது.¹⁹ இந்நூலின் கூற்றின்படி, உத்தரதேசத்தில் மீண்டும் ஒருமுறை அநுராதபுர மன்னனுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி தோன்றியது. அப்பொழுது இரண்டாம் மஹிந்த மன்னனுக்கு (777 - 797) எதிராக உத்தரதேசத்து முதலிகளின் கிளர்ச்சிசெய்தனர். ஆனால் அநுராதபுரத்து மன்னன் வெற்றிகரமாக இக் கிளர்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டான்.²⁰ அக் காலகட்டத்திலே 'ஆதிபாத' (சமஸ் - ஆர்யபாத, தமிழ் - ஐயன் அடிகள்) என்ற விருதைப்பெற்ற இளவரசன் ஒருவன் உத்தரதேசத்தை நிர்வகித்தான்.²¹ பின்னர் பத்தாம் நூற்றாண்டிலே தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஒரு படையெடுப்பு யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்றபோது, அப்பொழுது அநுராதபுரத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த நான்காம் மஹிந்த மன்னன் (956-972) உடனே யாழ்ப்பாணத்துக்குப் படையனுப்பி அப்பகுதியை மீண்டும் விடுவித்தான்.²² யாழ்ப்பாணத்துக்குப் படையெடுப்பு நடத்திய தென்னிந்திய மன்னனைச் குளவங்ஸ நால் வல்லப மன்னன் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்த வல்லபன் சோழ மன்னனான இரண்டாம் பராந்தகன் (957-973) என ஒரு சாராரும் ராஷ்ட்ரகூட மன்னன் ஒருவன் என வேறு சிலரும் கருதுவர்.²⁴ இம் மன்னனை யார் என்று ஐயத்திற்கிடமின்றி அடையாளம் கண்டுகொள்வதிலே பிரச்சினை இருப்பினும், இவன் ராஷ்ட்ரகூட மன்னனாக இருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது.

இதன்பின், பத்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் சோழருடைய படையெடுப்புகள் நடைபெற்றன என்றும் ரோஹணம் தவிர்ந்த பிற பாகங்கள் சோழராட்சிக்கு உட்பட்டன என்றும் குளவங்ஸ கூறுமிடத்து யாழ்ப்பாணப் பகுதியும் பொலன்னறுவையிலிருந்து ஆட்சி நடத்திய சோழருடைய ஆதிக்கத்திற்குள் அடங்கியிருந்தது என்பது மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.²⁵ பதினொராம் நூற்றாண்டில் இலங்கையிலிருந்து சோழரைத் துரத்தி இலங்கை முழுவதையும் ஆண்ட மன்னனாகிய முதலாவது விஜயபாஹு- (1055 - 1110) யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புராதன பெளத்த விகாரைகளுள் ஒன்றாகிய ஜம்புகோல விகாரையைப் புதுக்கி அமைப்பித்தான் எனச் குளவங்ஸ கூறுகின்றது.²⁶ இதற்குப் பின்னர் இந்நூலிலே யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி இடம்பெறுகின்ற குறிப்பு மாகமன்னனுடைய (1215 - ?) காலத்

தைப்பற்றியது. மாகனும் அவனுக்கு உதவிபுரிந்த ஜயபாஹும் அரசின் அமைதி
 திருந்த இடங்களிலே வலிகாமமும் ஊர்காவற்றுறையும் இரண்டு என இந்நூலிலே
 குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.²⁷ இதைப் பூஜாவலிய என்ற சிங்கள வரலாற்று நூலும் உறுதிப்
 படுத்துகின்றது.²⁸ இதற்குப் பின்பு குளவன்ஸத்திலோ பூஜாவலிய போன்ற சிங்கள
 வரலாற்று நூல்களிலோ யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லாது போகின்றன.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த இலக்கியக் குறிப்புகள் நம்பகமான வரலாற்று
 மரபு பேணப்படத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து வரலாற்று நூல்களிலே சேர்த்துக்
 கொள்ளப்பட்ட தகவல்களாகும்; இதனால் இவற்றை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய
 தகவல்களாகக்கருத இடமுண்டு. இவற்றின் அடிப்படையிலே, கி. மு. மூன்றாம் நூற்
 ருண்டிலிருந்து கி. பி. பதின்கூறாம் நூற்றாண்டுவரை யாழ்ப்பாணப்பகுதி அநுராத
 புரத்தில் அல்லது பொலன்னறுவையில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களுடைய
 ஆதிக்கத்தின் கீழ் அடங்கியிருந்தது என்பதை மட்டுமே கூறமுடிகின்றது. இந்த நீண்ட
 காலப்பகுதியிலே சுதந்திர இராச்சியம் ஒன்று அங்கு இருந்தது என்று கூறுவதற்கு
 இடமில்லாது போகின்றது.

ஆனால், நம்பகமான வரலாற்று மரபு ஆரம்பமாகுவதற்கு முற்பட்ட காலத்
 திலிருந்து பேணப்பட்டுவந்த நாடோடிக் கதைகளின்படி, கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட
 நூற்றாண்டுகளிலே யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு நாச இராச்சியம் இருந்தது என அறிகின்
 றோம். இக் கட்டுக்கதைகள் மஹாவங்ஸ போன்ற பழைய பாளி நூல்களிலும், பிற்
 பட்ட காலத்துச் சிங்கள வரலாற்று நூல்களிலும் மணிமேகலை போன்ற பிறநாட்டு
 நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன; இக்கட்டுக் கதைகளிலே அடங்கியுள்ள விபரங்களை
 நிரூபிப்பதற்கு வேறு சான்றில்களை வட இந்தியச் செல்வாக்குப்பரவுவதற்கு முன்பாக,
 அதாவது ஆரியமயமாக்கம் நடைபெறுவதற்கு முன்பாக, யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே
 வாழ்ந்த அனாரிய மக்களுடைய ஜனக்குழு அரசுகளைப் பற்றிய (tribal states) தகவல்
 களை ஆதாரமாக வைத்து இக் கதைகள் எழுந்துள்ளன என்று மட்டும் கூறலாம்;
 வட இந்தியச் செல்வாக்குப் பரவத் தொடங்கிய காலம் தொட்டு அநுராதபுர இராச்
 சியத்தின் மேலாதிக்கம் இலங்கையின் பெரும்பாகத்திலே பரவும் வரை, இலங்கை
 யின் பல்வேறு பாகங்களிலே சிறு சிறு இராச்சியங்கள் தாபிக்கப்பட்டிருந்தன என்
 பதை மறைமுகமாக இலக்கிய ஆதாரங்கள் மூலமாகவும் நேரடியாகப் பழைய பிரா
 மிச் சாசனங்கள் மூலமாகவும் அறிய முடிகின்றது²⁹. கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டி
 லேயே இப்படியான சிற்றிராச்சியங்கள் காணப்பட்டன.³⁰ ஆகவே, யாழ்ப்பாணத்தி
 லும் அநுராதபுர இராச்சியத்தின் மேலாதிக்கம் பரவுமுன் கி. மு. மூன்றாம் நூற்
 ருண்டுக்குச் சிறிது முன்பாக வட இந்தியச் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட அனாரிய அரசு
 களாலோ இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆட்சியாளர்களாலோ ஆளப்பட்ட ஒரு சிற்றி
 ராச்சியம் அல்லது சிற்றிராச்சியங்கள் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் இவை கி. மு.3
 மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் நிலைகுலைந்தன. நாம் இங்கு ஆராய எடுத்துக்கொண்ட
 யாழ்ப்பாண இராச்சியம் இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த சாசன, இலக்கிய ஆதாரங்களிலிருந்து பெறக்
 கூடியவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதெனின், கி. பி. பதின்கூறாம் நூற்றாண்டுவரை
 யாழ்ப்பாணப் பகுதி ஒரு சுதந்திர இராச்சியமாகவல்லாது, அநுராதபுரத்தையும்
 பின்னர் பொலன்னறுவையையும் தலைநகராகக்கொண்டு விளங்கிய இலங்கை இராச்சி

யத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட ஒரு பிரதேசமாக இருந்தது என்றே கூறவேண்டியுள்ளது: ஆகவே, பதினாறாவாம் நூற்றாண்டில் அல்லது அதற்குப் பின்னர்தான் ஒரு சுதந்திர இராச்சியம் அங்கு தோன்றியிருக்கவேண்டும்;

மேல் எல்லை

பாளி, சிங்கள வரலாற்று நூல்களின்படி பொலன்னறுவையிலிருந்து கடைசியாக ஆட்சி நடத்திய மாகமன்னன் யாழ்ப்பாணத்திலே வலிகாமத்திலும் ஊர்காவற்றுறையிலும் அரண்களை அமைத்திருந்தான். ஆகவே இம்மன்னனுடைய காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே சுதந்திர அரசு தோன்றியிருக்கவில்லை என்று கூறலாம்; மாகன் பொலன்னறுவையிலிருந்து வெளியேறிய ஆண்டு 1236 என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது.³¹ மாகன் பொலன்னறுவையில் ஆண்ட காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்தினான் என்று கொள்ளுவோமாயின், கி. பி. 1236 வரை அங்கு ஒரு தனி அரசு இருக்கவில்லை என்று கொள்ளலாம். அப்படியெனின் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றிய காலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் கி; பி. 1236 ஐ மேல் எல்லை யாக (upper limit) வைத்துக்கொள்ளலாம்;

இதேபோலவே ஒரு கீழ் எல்லையையும் (lower limit) தற்காலிகமாக நாம் வைத்துக்கொள்ளலாம்: யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பற்றித் தற்பொழுது கிடைக்கின்ற மிகப்பழைய திட்டவட்டமான குறிப்புப் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இப்பட்டுடா என்ற பிறநாட்டு யாத்திரிகன் எழுதிவைத்த குறிப்பாகும்.³² இந்த யாத்திரிகள் கி; பி. 1344 இல் இலங்கைக்கு வந்தபோது வட இலங்கையில் ஆரியச் சக்கர வர்த்தி என்ற மன்னன் ஒருவன் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தான் என்று கூறியுள்ளான். இதன் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் கி. பி. 1344 ற்கு முன்பாகத் தாபிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று கூறமுடிகின்றது; ஆகவே இந்த இராச்சியம் தோன்றிய காலத்தை நிர்ணயிக்குமிடத்து கி. பி. 1344 ஐக் கீழ் எல்லையாக வைத்துக் கொள்ளலாம். அப்படியாயின், யாழ்ப்பாண இராச்சியம் கி. பி. 1236 க்கும் 1344 க்கும் இடையிலே தோன்றியது என்பது தெளிவாகும். இந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமிடையிலே நடைபெற்ற சம்பவங்களை ஆராய்வோமானால், புதிய யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எத்தகைய சூழ்நிலையிலே தோன்றியது என்பதை விளங்கிக்கொள்ளவும் அது தோன்றிய காலப்பகுதியின் மேலெல்லையையும் கீழெல்லையையும் மேலும் ஒடுக்கிக் கொள்ளவும் முடியும்.

மாகனின் படையெடுப்பு

1196 இல் நிஸ்ஸங்க மல்ல மன்னன் இறந்ததும், தென்னிந்தியப் படையெடுப்புகள் மீண்டும் ஆரம்பித்துப் பொலன்னறுவை இராச்சியம் பாதிக்கப்பட்டது. ஒன்றன்பின்ஒன்றாக நடைபெற்ற படையெடுப்புகளுள் ஒன்றாக 1215 இல் கலிங்க தேசத்து மாகமன்னனின் படையெடுப்பு நடைபெற்றது. இவன் பெருந்தொகையான தென்னிந்தியப் படையினரைத் திரட்டிவந்து வெற்றிகரமாகப் பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றினான். தம்பதெனியில் II ஆம் பராக்கிரமபாஹு முடிசூட்டப்பட்டபோது, பொலன்னறுவையில் மாகன் ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருந்தான் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.³³ எனினும் மாகனுடைய ஆட்சி எப்போது முடிவடைந்தது

என்பதை நிர்ணயித்துக்கொள்வது சம்பந்தமாகக் கஷ்டம் இருந்து வந்துள்ளது. மாகண் இருபத்தொரு வருடங்களாக ஆட்சி நடத்தினான் எனச் சூளவங்ஸ குறிப்பிடுகின்றது.³⁴ பூஜாவலிய நூலின் பெரும்பாலான பிரதிகளிலேயும் இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனால் ஒரு பிரதியிலே மாகனுடைய ஆட்சிக்காலம் பத்தொன்பது (பத்தொன்பது) ஆண்டுகள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.³⁵ 'இருபத்தொன்று' என்பதைக் குறிக்கும் சிங்களச் சொல்லாகிய 'எக்ஷிளி' (பத்தொன்பது) என்பது 'எகுஷ்விளி' (பத்தொன்பது) எனத் தவறாக எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என இத் தனிப் பிரதியிலே உள்ள பாடபேதத்துக்கு விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.³⁶ இது சரியெனத் தோன்றுகிறது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலே பூஜாவலிய நூலில் இன்னொரு இடத்திலே ஒரு கூற்று இடம்பெறுகின்றது. இதன்படி, இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹுபதவியேற்றபோது (கி. பி. 1236) ராஜரட்டையில் மாகண் இருபத்தொரு வருடங்களாக ஆட்சிநடத்தி முடித்திருந்தான்.³⁷ ஆகவே, ஈழத்து வரலாற்றேடுகளிலுள்ள கூற்றினை நாம் ஏற்பதாயின், மாகனுடைய ஆட்சி 1236 இல், இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹு அரசுகட்டில் ஏறியபின், முடிவடைந்தது என்ற முடிபிற்கு வரவேண்டும்; மாகனுடைய ஆட்சி எவ்வாறு முடிவுற்றது என்றே அவன் எவ்வாறு மரணமடைந்தான் என்றே இந்நூல்களிலே கூறப்படவில்லை. தமிழ் கேரளப்படைகளுக்கு எதிராக இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹு நடத்திய போரைப் பற்றிக்கூறியிடத்து, இப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன என்பது மட்டுமே இந்நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.³⁸ மாகனுடைய கதி பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை; மாகனுக்கு என்ன நடந்தது? அவன் இறந்தது 1236 இலா அல்லது பின்னரா? சிங்களப் படைகளால் அவன் தோற்கடிக்கப்பட்டானா இல்லாவிடில் போருக்கு முன்பே இறந்தானா? இக் கேள்விகளுக்கு எங்களுடைய மூலாதாரங்களிலே திட்டவாட்டமான பதில் எதுவும் இல்லை; சூளவங்ஸத்திலும் பூஜாவலியவிலும் மாகனுடைய ஆட்சி இருபத்தொரு ஆண்டுகளைக் கொண்டது என்று கூறப்பட்டிருந்தாலும், உண்மையில் மாகனுடைய ஆட்சி 1236 இல் முடிவுறவில்லை என ஒரு கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.³⁹ இக் கருத்தைத் தெரிவித்தவர்கள் கூறும் விளக்கம் பின்வருமாறு:- மாகண் ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போதே, 1236 இல் இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹு தன்னை இலங்கையின் தனி மன்னனாகப் பிரகடனஞ்செய்துகொண்டான். இக் காரணத்தினால், அம்மன்னனின் ஆதரவின்கீழ் வரலாற்றை எழுதிவைத்தோர் இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹுவின் முடிசூட்டோடு மாகணின் ஆட்சி முடிவுற்றது எனக் கணித்திருப்பர்; எனினும், மாகனுடைய ஆட்சி ராஜரட்டையில் 1236 க்குப் பின்னும் பல்லாண்டுகள் நீடித்தது. இக் கருத்து நியாயமானதாகவே தோன்றுகிறது. மாகனுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை எமக்குக் கிடைக்கும் மூலாதாரங்கள் குறிப்பிடாது செல்லுகின்றமையால், பராக்கிரமபாஹுவின் முடிசூட்டோடு மாகணின் ஆட்சி உண்மையில் முடிவுற்றதா என்ற சந்தேகம் எழுகின்றது. 1236 இல் மாகண் இறந்திருந்தால் அல்லது இலங்கையைவிட்டு வெளியேறியிருந்திருந்தால் எங்களுடைய வரலாற்றேடுகளிலே அது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்; ஆகவே 1236 க்குப் பின்னும் மாகனுடைய ஆட்சி நீடித்திருக்கவேண்டும் என்றே தோன்றுகிறது; ஆனால், சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் 1236 க்குப் பின் மாகமன்னனைச் சட்டப்படியான மன்னனை அங்கீகரிக்காது விட்டிருக்க முடியும்.

மாகன் ஆட்சியின் முடிவு

மாக மன்னன் 1255 வரை பொலன்னறுவையில் ஆட்சி புரிந்தான் என்றும் அதன் பின்னர் சிங்களப் படைகளால் அவன் இறுதியாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டான் என்றும் பரணவிதானவும் வியனகமகேயும் கருதினர்.⁴⁰ இக் கருத்துக்குச் சார்பாகப் பரணவிதான இரு நியாயங்களைக் காட்டியுள்ளார். அவர் கூறுகின்ற முதலாவது நியாயம் என்னவெனில் "பூஜாவலிய நூலிலே பொலன்னறுவையில் மாகன் நாற்பது ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த பின்னரே அந்நகரைக் கைவிட்டான் என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது" என்பதாகும்.⁴¹ அப்படியெனின் "மாகன் 1255 இல் அல்லது அந்த ஆண்டளவில் பொலன்னறுவையைக் கைவிட்டிருந்தான்."⁴² பூஜாவலிய நூலினே மாகனுடைய ஆட்சிக் காலமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நாற்பது ஆண்டுகள் என்ற குறிப்புப் பிழையாக இருக்கலாம் என்று கூற இடமுண்டு. இதற்கு, இக்கூற்று இடம் பெறுகின்ற சந்தர்ப்பத்தை நோக்கவேண்டும். 1247 இல் நடைபெற்ற சந்திரபானுவுக்கு எதிரான போராட்டத்தைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு முன்னரே மாகனுக்கெதிரான கடைசிப் போராட்டம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் மாகனின் நாற்பது ஆண்டு ஆட்சி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சூளவங்ஸத்திலும் இந்த ஒழுங்கின்படியே மேற்படி போராட்டங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சந்திரபானுவுக்கு எதிரான போராட்டத்திற்குப் பின்பு 1255 இல் மாகனுக்கெதிரான இறுதிப்போராட்டம் நடைபெற்றதென்று நாம் கருதுவோமேயானால், இந்த இரண்டு போராட்டங்களையும் எதற்காக மேலே கூறப்பட்டுள்ள ஒழுங்கின்படி பூஜாவலியவும் சூளவங்ஸவும் கூறியுள்ளதென்பதனை விளக்குவது கஷ்டமாகின்றது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே "வரலாற்றேடுகள் பல்வகைப்பட்ட போராட்டங்களைக் கால ஒழுங்கின்றிக் கூறுகின்றன."⁴³ என்று வாதாடுவது பொருத்தமானதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் சந்திரபானுவின் படையெடுப்பானது இலங்கைத் தீவு அன்னியப் பகைவர்களிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு நாட்டிலே சீரமைப்பு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கையில் ஏற்பட்ட ஒரு படையெடுப்பு எனப் பூஜாவலிய குறிப்பாக எடுத்துரைக்கின்றது (මෙහේ උන්දිව පරසනුරන් සාධා ඊට සංරඳ්ඳි කෙටමින් සිටි කල්හි);⁴⁴ இதனை நோக்குமிடத்து பூஜாவலிய நூலாசிரியரும் சூளவங்ஸ ஆசிரியரும் அறிந்து கொண்டே மாகனுக்கெதிரான போராட்டத்தைச் சந்திரபானுவின் போராட்டத்துக்கு முன்னர் கூறியுள்ளனர் என்று கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், பூஜாவலிய நூலிலே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ள மாகனுக்கெதிரான போராட்டத்தை நெருங்கிய முறையிலே ஒத்ததாகச் சூளவங்ஸத்திலுள்ள போர் வர்ணனை காணப்படுகின்றது. இருந்தும் சூளவங்ஸ ஆசிரியர் மாகனுடைய நாற்பது ஆண்டு ஆட்சிபற்றிக் கூறுது விட்டுள்ளார். பூஜாவலிய எழுதப்பட்ட காலத்துக்குப் பின்னர் சூளவங்ஸ நூல் எழுதப்பட்டதாகையால் பூஜாவலியவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மாகனுடைய ஆட்சிக்காலத்தைச் சூளவங்ஸ ஆசிரியர் கவனித்திருப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. அப்படியிருந்தும் அதனை அவர் குறிப்பிடாதுவிட்டுள்ளமை பூஜாவலியவின் கூற்றை நம்பகமானதோ என்று சந்தேகிக்க வைக்கின்றது. இவ்வாறு ஆராயுமிடத்து பூஜாவலியவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள "நாற்பது" ஆண்டு ஆட்சிக்காலம் பிழையாக இருக்கலாம். அல்லாவிடில் 1247 க்கு முன்பு மாகன் பொலன்னறுவையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, 1255 இல் அவனுடைய படைகள் பூரணமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆகவே பூஜாவலியவின் கூற்றுச் சரியெனக் கொண்டால் மாகன் பொலன்னறுவையில் நாற்பதாண்டுக்காலம் ஆட்சிபுரிந்ததை அது

குறிக்கவில்லை என்றும் அவனுடைய ஆதிக்கம் வட இலங்கையில் நாற்பதாண்டுக் காலம் நீடித்தமையே குறிப்பிடுகின்றதென்றும் விளக்கம் கூற இடமுண்டு.

1255 ஐ மாகன் தோல்வியடைந்த ஆண்டாகக் கொள்வதற்குப் பரணவிதான கொடுக்கின்ற இரண்டாவது நியாயம் பின்வருமாறு:-

“சந்திரபானுவின் படையெடுப்பு முறியடிக்கப்பட்ட ஆண்டாகிய 1247 க்கு முன்பு பராக்கிரமபாகு பொலன்னறுவையையும் ராஜரட்டையையும் திருப்பிக் கைப்பற்றியிருந்தான் என்று நாம் கொள்வோமானால், இரண்டாவது முறை சந்திர பானு படையெடுக்கும் வரையும் பாண்டியப் படையெடுப்புகள் நடைபெறும்வரையும் பராக்கிரமபாகுவிற்கு எதிர்ப்புக் கொடுக்கப் பகைவர்கள் இருக்கவில்லை என்று கூற வேண்டும். சந்திரபானுவின் இரண்டாவது படையெடுப்பு நாம் பின்னர் காட்டுவது போல 1260 இல் அல்லது அந்த ஆண்டளவில் நடைபெற்றது. முதலாவது பாண்டியப் படையெடுப்பு 1254 இல் அல்லது அந்த ஆண்டளவில் நடைபெற்றது. இந்த ஊக்கத் தின் அடிப்படையில் நோக்குவோமேயானால் பொலன்னறுவையில் முடிசூட்டு விழா நடத்துவதற்குத் தான் கொண்டிருந்த பெருவிருப்பத்தைப் பராக்கிரமபாகு நிறைவேற்றிக்கொள்ளவும் அந் நகரத்திலே அமைந்திருந்த பழைய கோயிலில் தந்ததானு வைத் திருப்பி வைப்பதற்கும் தடையின்றிக் காணப்பட்டான். எனினும், சந்திரபானு வின் முதலாவது தோல்விக்குப் பின் பத்து அல்லது பதினைந்து ஆண்டுகளாகப் பராக்கிரமபாகு பொலன்னறுவையைக் கவனிக்கவில்லை. அந்த ஆண்டுகளில் அவனு டைய சமய நடவடிக்கைகளும் பிறவும் மாயாரட்டையில் அல்லது தீவின் தென்மேற்கு அல்லது மத்திய மாவட்டங்களில் நடைபெற்றன. இவ்வாறு அவன் நடந்துகொண்ட மைக்குக் காரணம் பொலன்னறுவை தொடர்ந்து பகைவரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தமையென்று கூறமுடியும். அப்பகைவன் பூஜாவலியவில் கூறப்பட்டுள்ளதுபோல நாற்பது ஆண்டுகாலம் ஆதிக்கம் செலுத்திய பின் 1255 இல் அந்நகரத்தைக் கைவிட் டிருக்கவேண்டும்.” 45

இந்த நியாயம் அவ்வளவு ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக அமையவில்லை; தன்னு டைய ஆட்சிக்காலம்-முழுவதிலும் பராக்கிரமபாகு பல பகைவர்களுடைய எதிர்ப் பினைச் சமாளிக்கவேண்டியிருந்தது. இச் சிங்கள மன்னனுக்கு முதலில் மாகனும் பின்னர் சந்திரபானுவும் தொந்தரவு விளைவித்தனர்; பாண்டியரும் அவ்வாறு தோல்லை கொடுத்தனரென்று கொள்ள இடமுண்டு. 1247 க்கும் 1254 க்கும் இடையில் அன் னியப் படையெடுப்புகள் நடைபெறுகின்றபோது பொலன்னறுவையில் தனது முடி சூட்டை நடத்துவதற்குப் பராக்கிரமபாகு தவறியது ஏன் என்று எவராவது கேட்க முடியுமானால், 1255 க்கும் 1260 க்குமிடையில் பரணவிதான கூறுவதுபோலப் பொலன்னறுவை பகைவன் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருந்தபோது பராக்கிரமபாகு அங்கு முடிசூட்டு விழாவை வைக்கத் தவறியது ஏன் என்றும் கேட்கலாம். சந்திர பானுவின்னுடைய இரண்டாவது படையெடுப்பு 1260 இல்தான் நடைபெற்றதென்று நிச்சயத்துடன் கூறச் சான்றில்லை. அப்படையெடுப்பு 1262 இல் நடைபெற்றது என்று சிலரும் அதற்குப் பின்னர் நடைபெற்றது என்று வேறுசிலரும் கருதுவர்.⁴⁶ சந்திர பானுவின் இரண்டாவது படையெடுப்பு 1262 இல் நடைபெற்றதெனின் அதற்கும் மாகன் தோல்விக்கும் (1255) இடையில் ஏழாண்டுக்கால இடைவெளியுண்டு. 1247 க்கும் 1254 க்குமிடையில் உள்ள ஏழாண்டுக் காலத்தில் பராக்கிரமபாகு பொலன்னறுவை யில் முடிசூட்டை நடத்துவதற்கு மாகன் அந்நகரிலிருந்தமை தடையாக அமைந்தது என்றும் பாணவிதான கூறுகின்றார். அப்படியாயின் 1255 க்கும் 1262 க்கும் இடையி லுள்ள ஏழாண்டுக் காலத்தில் பொலன்னறுவையில் முடிசூட்டை நடத்துவதற்குப் பராக்கிரமபாகுவுக்குத் தடையாக இருந்தது என்ன? அக்காலத்தில் மாகனோ, வேறு

பகைவனோ பொலன்னறுவையில் இருக்கவில்லையே; ஆகவே பராக்கிரமபாகு 1255 க்கு முன் தன் முடிசூட்டைப் பொலன்னறுவையில் நடத்தவில்லை என்பதை வைத்துக் கொண்டு மாகன் 1255 வரை ஆந்நகரத்தில் ஆட்சி நடத்தினான் என்று வரதாடுவது பொருத்தமற்றது. மாகன் தோல்வியடைந்த ஆண்டு 1247 க்கு முன்பாக இருந்தால் என்ன, 1255 ஆக இருந்தால் என்ன எமக்கு முக்கியத்துவமுள்ள விஷயம் அதுவன்று; பொலன்னறுவையின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் வட இலங்கையிலிருந்து தங்கள் பகைவர் களைச் சிங்கள ஆட்சியாளர்களால் ஆகற்றிவிட முடியவில்லை என்பதே முக்கியமான விஷயமாகும். இதனை நாம் பின்னர் விளக்கிக்காட்டுவோம். 1262 இன் பின்னரும் சிங்கள மன்னர்களின் பகைவர்கள் வட இலங்கையில் இருந்தனர். வட இலங்கை சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் பிடியிலிருந்து 1215 இல் நிரந்தரமாக விலகிச் சென்றுவிட்டது. 1262 இல் பராக்கிரமபாகு பொலன்னறுவைக்குச் செல்ல முடிந்தமைக்கு உதவியாக இருந்த சம்பவம் என்னவெனில் வட இலங்கையிலிருந்த பகைவனைப் பாண்டியர் தற் காலிகமாக அடிமைப்படுத்தியமையே என்று தோன்றுகின்றது. ஆகவே 1262 இல் பராக்கிரமபாகுவுக்குக் கிடைத்த இச் சந்தர்ப்பத்தைவிடப் பொதுவாக 1215 இன் பின் வடக்கே அன்னியப் பகைவர்கள் இருந்தமை பொலன்னறுவையில் முடிசூட்டுவிழாவை நடத்துவதற்குத் தடையாக இருந்தது மாத்திரமன்றி அந்நகரத்தைப் புதுக்கி ஆமைப் பதற்கும் வேறு காரணிகளைவிடக் கூடிய தடையாக இருந்தது.

மேற்கூறிய காரணங்களினால் மாகனுடைய தோல்வி சந்திரபானுவின் முத லாவது படையெடுப்புக்கு முன்பு, அதாவது 1247 க்கு முன்பு நடைபெற்றது என்று கொள்வதே சரியெனத் தோன்றுகிறது. 1247 க்குச் சிறிது முன்பாகப் பொலன்னறு வையில் இருந்து மாகன் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும். எனினும் இதற்குப் பின் னரும் அவனுடைய படைகள் ராஜரட்டையிலிருந்த அரண்களிலே தங்கியிருந்து தொடர்ந்து எதிர்ப்புக் கொடுத்திருக்கலாம்;

பாண்டியர் படையெடுப்பு

மாக மன்னன் போர்க்களத்தில் சிங்களவரால் கொல்லப்பட்டான் என்று சிங்கள ஆதாரங்களிலே குறிப்பிடப்படவில்லை. அவன் சிங்களவரால் பொலன்னறுவை யிலிருந்து அகற்றப்பட்டானே ஒழிய ராஜரட்டையிலிருந்து பூரணமாக வெளியேற்றப் படவில்லை எனத் தோன்றுகின்றது. எனினும் மாகன் தோல்வியடைந்த பின்னர் ராஜ ரட்டையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியோ மாகனுக்கு என்ன நடந்தது என்பது பற்றியோ அறிந்துகொள்ள எமக்கு எதுவித சான்றுமில்லை. மாகனும் அவனுடைய சகாக்களும் வட இலங்கையின் ஒரு பகுதியில் தங்கள் அதிகாரத்தை நிறுவியிருக்க வேண்டும்; மாகன் தோல்வியடைந்து சிறிது காலத்தில், அதாவது 1247 இல் சந்திர பானுவின் படையெடுப்பு நடைபெற்றது. பராக்கிரமபாகு அப்படையெடுப்பை முறியடித்துச் சிங்கள இராச்சியத்திலிருந்த சந்திரபானுவைத் துரத்தினான்.⁴⁷ இத் தோல்விக்குப் பின்னர் 1262 இல்⁴⁸ திரும்பவும் படையெடுப்பு நடத்தும்வரை சந்திரபானு என்ன செய்தான் என்று நமக்குத் தெரியாது. மாகனுடைய தோல்விக்கும் சந்திர பானுவின் இரண்டாம் படையெடுப்புக்குமிடையே வட இலங்கையில் சில முக்கியமான சம்பவங்கள் நடைபெற்றன எனத்தோன்றுகின்றது. சிங்கள வரலாற்றேடுகளில் இச் சம்பவங்களைப்பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை, ஆனால் சம காலத்துப் பாண்டியக்

கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படும் சில குறிப்புகள் இச் சம்பவங்களை ஊகித்தறிவதற்கு ஓரளவுக்கு உதவுகின்றன;

1258 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பொறிக்கப்பட்ட, முதலாவது ஜடாவர்மனுடைய கல்வெட்டுக்களில் இலங்கை மீது பாண்டியர் நடத்திய ஒரு படையெடுப்புப்பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகின்றது. இப்படையெடுப்பு 1258 க்கு முன்பு நடைபெற்றிருக்கலாம்⁴⁹. இப்படையெடுப்புப்பற்றிய விபரங்களொன்றும் கொடுக்கப்படவில்லை. இலங்கை மன்னரிடமிருந்து திறைபெற்றான் என்றமட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளது.⁵⁰ சிங்கள வரலாற்றோடுகளில் இப்படையெடுப்புக் குறிப்பிடப்படவில்லை. சிங்களவருக்கும் பாண்டியருக்குமிடையில் நல்லுறவு இருந்ததென்றும், மாகனுக்கெதிராகப் பராக்கிரமபாகுவுக்கு உதவியளிப்பதற்குச் சுந்தரபாண்டியன் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்தான் என்றும் பரணவிதான ஊகித்துள்ளார்.⁵¹ சுந்தரபாண்டியன் உதவிக்கு வந்தமையைச் சிங்கள வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடாது விட்டமைக்கும் அவர் ஒரு காரணம் கூறியுள்ளார். அதாவது, தமிழ் மலையாளக் கூலிப்படைகளை அடக்குவதற்கு ஒரு பெரும் தமிழ் வல்லரசிடமிருந்து பராக்கிரமபாகு பெற்ற உதவியை வரலாறு எழுதி வைத்த பிக்குகள் குறிப்பிட விரும்பியிருக்கமாட்டார்கள் என்பது பரணவிதான கொடுக்கின்ற விளக்கமாகும்.⁵² இத்துடன் நில்லாது, மாகன் சோழருடன் உறவு பூண்டிருந்தான் எனப் பரணவிதான மேலும் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்.⁵³ ஆனால் இலங்கைக்கும் தென்னிந்திய ஆட்சியாளருக்குமிடையில் அப்படியான உறவுகள் இருந்ததற்குச் சான்றில்லை. பராக்கிரமபாகு பாண்டியருடன் உறவு பூண்டிருந்தான் என்பதற்குச் சார்பாக பரணவிதான பழைய வரலாற்றோடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட ஒரு கூற்றினைப் பயன்படுத்துகின்றார். இவ்வரலாற்றோடுகளிலே பராக்கிரமபாகு பிறநாட்டு மன்னர்களுடைய செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்தான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵⁴ இக் கூற்றுப் பாண்டியருக்கும் சிங்கள - மன்னனுக்குமிடையில் இருந்த உறவினைக் காட்டிநிற்கின்றது என்பது அவர் கருத்து; ஆனால் இக் கூற்றினை நாம் சரியென ஏற்றுக்கொள்வது கஷ்டம்.

மாகனுக்கெதிராகப் பராக்கிரமபாகு நடத்திய போராட்டத்தைப் பற்றிச் சிங்கள பாளி வரலாற்றோடுகளிலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றை ஆராய்ந்த பரணவிதான அவை சம்பந்தமாகத் தெரிவித்த கருத்து இவ்விடத்திலே கவனிக்கத் தக்கதாகும்: "தங்கள் புரவலனைப் (பராக்கிரமபாகுவை) புகழ்ந்தேத்துவதற்கு விரும்பிய பிக்குகள் தந்துள்ள வர்ணனை கேள்வி எதுவுமின்றி அவர்கள் சொன்னவற்றையெல்லாம் நம்புகின்ற வழக்கத்தையுடையோருக்காகவே எழுதப்பட்டது; தற்காலத்து நுண்ணூராய்வுள்ள வரலாற்றுசிரியனால் அவை நம்பக்கூடியவை அல்ல;"⁵⁵ இப்படியெல்லாம் கூறிய பின்னர், பராக்கிரமபாகு பிறநாட்டு மன்னர்களுடைய செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்தான் என்று கூறப்பட்டுள்ளதை ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கூற்றாகப் பயன்படுத்துவது கஷ்டமாகும். ஆகவே பரணவிதான இக்கூற்றினைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாரென்றே கூறவேண்டும்; மேலும் மாகனுக்கும் சோழருக்குமிடையில் உறவு இருந்ததென்பதை நிரூபிப்பதற்காகப் பண்டுவஸ் நுவரையிலுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டின் சான்றினைத் தனக்குச் சாதகமாக விளக்கிக்கொள்ளுகின்றார்.⁵⁶ இக்கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன்னன் பெயர் பராக்கிரமபாகு நிஸ்ஸங்க மல்லனாகும்; இவன் 1230 இல் தென்னிந்தியாவில் சோழருக்கு எதிராகப் போராடும்

போது மடிந்த ஈழத்து இளவரசனாகிய பராக்கிரமபாகு ஆவான் எனப் பரணவிதான அடையாளங்கண்டு அதனடிப்படையிலே ஒரு புதிய கருத்தினைத் தெரிவித்துள்ளார். மேற்படி கல்வெட்டில் பராக்கிரமபாகு நிஸ்ஸங்கமல்லன் என்பான் 'தென்னிலங்கைக்கோன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இக்குறிப்பினை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு 'தெற்கு இலங்கையின் மன்னன் சோழப் பேரரசின் பகைவர்களுடைய பக்கத்தில் போராடினானெனில், மாகன் சோழர் பக்கத்திலே சேர்ந்துகொண்டான் என்று ஊகிப்பது நியாயமானது' என்று பரணவிதான வாதாடியிருக்கின்றார்.⁵⁷ இத்தகைய கருத்தினை எதற்காக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென வியனகமகே விரிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.⁵⁸ பண்டுவஸ்நுவரைக் கல்வெட்டைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் பரணவிதானவின் கருத்துக்கு மாறாகப் பராக்கிரமபாகு நிஸ்ஸங்கமல்லன் என்பானைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பொலன்னறுவையை ஆட்சி புரிந்த நிஸ்ஸங்கமல்லன் என அடையாளங்கண்டுள்ளார்.⁵⁹ இது சரியாகும்; பண்டுவஸ்நுவரைக் கல்வெட்டிலுள்ள 'தென்னிலங்கை' என்பதைத் 'தெற்கு இலங்கை' எனப் பரணவிதான விளங்கிக்கொண்டதாலேயே இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பராக்கிரமபாகு நிஸ்ஸங்கமல்லன் என்பான் பொலன்னறுவையிலாண்ட முழு இலங்கையின் மன்னனான நிஸ்ஸங்கமல்லன் அல்லன் எனப் பரணவிதான வாதாடியுள்ளார். ஆகவே 'தென்னிலங்கை' என்பதற்கு அவர் கொடுக்கும் விளக்கத்திலேயே அவரது கருத்துத் தங்கியிருக்கின்றது. அவருடைய விளக்கம் பிழையானது என்று நிரூபிப்பது அவ்வளவு கஷ்டமன்று. 'தென்னிலங்கை' என்பது இலங்கை முழுவதையும் குறித்த ஒரு பெயரென்பதைத் தமிழ் இலக்கிய சாசன ஆதாரங்களைக்கொண்டு நிறுவலாம். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல்வகைப்பட்ட தமிழ்ச் செய்யுட்களிலும் சாசனங்களிலும் 'தென்னிலங்கை' என்ற பெயர் ஈழத்தின் ஒரு பெயராகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது.⁶⁰ மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே இலங்கை என்ற பெயர் தென்னிந்தியாவின் சில இடங்களுக்கும் ஈழத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு பெயராக இருந்து வந்துள்ளது.⁶¹ தென்னிந்தியாவிலிருந்த இலங்கைகளிலிருந்து ஈழத்தை வேறுபடுத்திக்காட்டுவதற்கே 'தென்' என்ற அடை சேர்க்கப்பட்டுத் 'தென்னிலங்கை' என ஈழம் பெயர் பெற்றது. இதே போலத் தென்னிந்தியாவிலிருந்த இலங்கைகளுக்கும் சில வேறுபடுத்தும் அடைகளை சேர்க்கப்பட்டன. உதாரணமாக அங்கு இருந்த ஓர் இலங்கைக்கு 'மாவிலங்கை' என்று பெயர் சங்ககாலத்திலே கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.⁶² சோழர் காலத்தில் அவ்விடத்திற்கு 'உத்தர லங்கா' (வடஇலங்கை) என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.⁶³ பிற இலங்கைகள் வேறு பெயர்களைப் பெற்றிருந்த காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் எஞ்சியிருந்த ஓர் இலங்கை 'வட இலங்கை' என்று வேறுபடுத்தப்பட்டபோது, ஈழம் 'தென்னிலங்கை' என வேறுபடுத்தப்பட்டது. தமிழ் இலக்கியத்திலோ சாசனங்களிலோ தென்னிலங்கை என்ற பெயர் ஈழத்தின் ஒரு பாகத்தை மட்டுமே குறித்து நின்றது எனக் கொள்ளச் சான்றில்லை. தென்னிலங்கை என்பது தெற்கு இலங்கையை மட்டுமே குறித்து நின்றது என்ற கருத்தை மறுப்பதற்கு நாம் காட்டக்கூடிய சிறந்த உதாரணம் கைலாயமாலையிலே வருகின்ற ஒரு குறிப்பாகும். இந் நூலில் செகராசசேகரன் என்ற பெயரைப்பெற்ற யாழ்ப்பாணத்து மன்னன் ஒருவன் "செகராசன் தென்னிலங்கை மன்னவன்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.⁶⁴ இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வட இலங்கையின் மன்னனாக ஆண்ட ஒருவனைத் தென்னிலங்கை மன்னனென்று ஆசிரியர் கூறுகின்றாரெனக் கொள்ளவே முடியாது. அவர் கருதுவது என்னவெனில் யாழ்ப்பாணத்து மன்னனாகிய செகராசன் உண்மையில் முழு

இலங்கையில் மன்னன் என்பதாகும்; இதே கருத்திலேதான் பண்டுவஸ்ஸநுவரைக் கல்வெட்டிலும் இப்பெயர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே பரணவிதானவின் விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதன்று. மேலும், பொலன்னறுவையில் ஆண்ட நிஸ்ஸ மல்லனுக்கும் பராக்கிரமபாஹு என்ற பெயர் இருந்தது என்பதைச் சிங்களக் கல்வெட்டுக்களால் அறிகின்றோம்.⁶⁵ ஆகவே, பண்டுவஸ்ஸநுவரைக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பராக்கிரமபாஹு நிஸ்ஸங்கமல்லன் என்பான் பொலன்னறுவையில் ஆண்ட நிஸ்ஸங்கமல்லன் அல்லன் என்று கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. இருவரது காலமும் ஒன்று என்று கூடக் கொள்ளச் சான்றுண்டு.⁶⁶ இவற்றை எல்லாம் நோக்குமிடத்து, நாம் வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து அறியாத ஒரு மன்னனே பண்டுவஸ்ஸநுவரைக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பராக்கிரமபாஹு நிஸ்ஸங்கமல்லன் என்று கொள்ளவோ, இவன் இலங்கையின் ஒரு பாகத்தின் மன்னனைச் சோழருக்கு எதிராகப் போராடித் தென்னிந்தியாவிலே மடிந்தான் என்று ஊகிக்கவோ இடமில்லை. பரணவிதான தெரிவித்த இக்கருத்துக்கு இடமில்லாது போனதும், மாகன் சோழருடன் உறவு பூண்டிருந்தான் என்று கொள்ளவோ, 1258 க்குச் சிறிது முன்பாகப் பாண்டியர் நடத்திய படையெடுப்பு சோழருக்குதவிய மாகனுக்கு எதிராக இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹுவிற்கு உதவும் நோக்கத்தோடு நடத்தப்பட்ட படையெடுப்பு என்று கொள்ளவோ ஆதாரமில்லாது போகின்றது.

ஆகவே பாண்டியர் படையெடுப்புப்பற்றிச் சிங்கள வரலாற்றோடுகளிலே எதுவும் குறிப்பிடப்படாததற்கான காரணத்தையும் அப்படையெடுப்பின் உண்மையான முக்கியத்துவத்தையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு 1263 இலும் 1264 இலும் பொறிக்கப்பட்ட சில பாண்டியக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். இக் கல்வெட்டுக்கள் முதலாவது ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன் இலங்கையில் நடத்திய வேறொரு படையெடுப்பொன்றைப்பற்றி விரிவான தகவல் தருகின்றன. 1263 இல் பொறிக்கப்பட்ட சாசனமொன்றில் வீரபாண்டியன் சமூகத்தைக் கைப்பற்றிச் சாவகனின் முடித்தலையும் எடுத்துக்கொண்டதாகப் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.⁶⁷ 1264 இல் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டிலே வீரபாண்டியனின் இலங்கைப் படையெடுப்புப் பற்றிய ஒரு விரிவான வர்ணனை இடம்பெறுகின்றது.⁶⁸ இக் கல்வெட்டுக் குடுமியாமலையிலுள்ளது. இது சில இடங்களிலே அழிந்துபோயிருப்பதனால் கல்வெட்டின் வாசகம் சிற்சில இடங்களில் தெளிவற்றுக் காணப்படுகின்றது. இக் கல்வெட்டிலிருந்து நாம் பெறக்கூடிய சான்றுபற்றி நீலகண்டசாஸ்திரி கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது:-

“இலங்கையில் ஏதோ ஒரு தகராறு தோன்றியிருந்ததென்றும், அமைச்சர்களுள் ஒருவன் பாண்டியரைத் தலையிடும்படி கேட்டிருந்தான் என்றும், மன்னனின் (வீரபாண்டியனின்) நோக்கம் பழைய அரசியல் முறையை முறைப்படி நிலைநாட்டுவதே எனறும் (அரசியல் வழக்கம் நெறிப்பட நாட்டுப் குறிப்பினுள்) நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. சமூகத்து மன்னர்களுள் ஒருவன் போர்க்களத்திலே கொல்லப்பட்டான் என்றும் அவனுடைய படைகள், செல்வம் ஆசியவை (அரைக் கெழுதாயம் அடையவரி) பறிமுதல் செய்யப்பட்டனவென்றும், அதன்பின் ஓர்ட்டைக்கயல் (பாண்டியர் இலங்கை இடிகுகுகிரியிலும் கோணமலையிலும் பறக்கின்ற கொடிகளிலே பொறிக்கப்பட்டதென்றும் (இலங்கையில்) இன்னொரு மன்னன் தன் யானைகளைத் திறையாகக் கொடுத்துச் சரணடைய நேரிட்டது என்றும் மேலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இறுதியாக முன்னர் கட்டளைகளை மீறிப் பகைமை காட்டியின்ற சாகவன் மைந்தன் (வீரபாண்டியன் முன்னிலையில்) வந்து மீழ்ந்து வணங்கி உரிய இவகுமதியைப் பெற்றான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்விடத்திலே கல்வெட்டின் வாசகம் தெளிவற்றிருக்கின்றது. சாவகனுடைய மைந்தனுக்கு வீரக்கழல் வழங்கப்பட்டு அவன் யானையில் ஊர்வலமாகக் கொண்டுசெல்லப்பட்டான் என்றும், முன்னர் தந்தையாண்ட பரந்த இலங்கையைத் தலையன் ஆள்வது முறையென (வீரபாண்டியன்) எண்ணி அவனை உடனடியாக அனுராதபுரிக்குச் செல்ல அனுமதித்தான் என்றும் இவ்வாசகத்தை ஒருவாறு வாசித்து என்னால் விவங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.'⁶⁹

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இரு கல்வெட்டுக்களும் ஒரு படையெடுப்புப் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றன என்று கொள்ளப்படுகின்றன. இக்கருத்துச் சரியாகும்? 1262 இன் முற்பகுதியில் வீரபாண்டியனால் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டிலே இப்படையெடுப்புப்பற்றிய குறிப்பு எதுவுமில்லை.⁷⁰ ஆகவே இப்படையெடுப்பு 1262 இன் பிற்பகுதியில் அல்லது 1263 இல் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது; இப்படையெடுப்பு 1262 இல் தான் நடைபெற்றது என்று கொள்வதற்கான காரணங்களைப் பின்னர் காட்டுவோம்;

இவ்விரு பாண்டியச் சாசனங்களும் 1262 அளவில் இலங்கையில் இருமன்னர்கள் இருந்தனர் என்பதையும் அவர்களுள் ஒருவன் சாவகன் என்பதையும் அறிவிக்கின்றன. 1258 க்குச் சிறிது முன்பாகச் சுந்தரபாண்டியன் நடத்திய படையெடுப்பு இச்சாவக மன்னனாக்கெதிரான படையெடுப்பாக இருக்கமுடியும். இதனால்தான் சிங்கள வரலாற்றேடுகளிலே இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று கூறலாம்; குடுமியாமலைக் கல்வெட்டில் இடம் பெறும் "பண்டேவல் செய்யாதிகல் செய்திருந்த சாவகன் மைந்தன்" என்ற குறிப்பு இம்முடிபிற்கு ஆதாரம் அளிக்கின்றது. ஏனெனில் கட்டளைமீறி நடந்த மன்னன் சாவகனே ஒழிய அவன் மைந்தன் அல்லன். "பண்டேவல் செய்யாதிகல் செய்திருந்த" என்ற சொற்றொடர் சாவகனைக் குறிக்கின்றதே ஒழிய அவன் மைந்தனுக்கு அடையாக அமையவில்லை; சாவகன் 1262 இல் அல்லது அந்த ஆண்டளவில் போரிலே கொல்லப்பட்டான். இதன்பின் அவனின் மைந்தன் பாண்டிய மன்னனால் முடிசூட்டப்பட்டான். இச்சம்பவம் நடைபெறுவதற்கு முன்னர் பாண்டியன் விடுத்த கட்டளைகள் தந்தையாகிய சாவகனுக்கே விடப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆகவே முன்னர் கட்டளைகளை மீறியவனாக இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டவனும் மைந்தன் அல்லன். கட்டளையை முன்னர் மீறியவனாகிய தந்தையே அச் செயலுக்காகத் தன் உயிரை இழக்கவேண்டியதாயிற்று. வீரபாண்டியன் அவ்வாறு தந்தையைத் தண்டித்த பின்னர் "தந்தையாண்ட தடங்கடல் ஈழம் மைந்தன் ஆள்வது மரபென நினைப்பித்து"⁷¹ மைந்தனுக்குப் பூரண அரசு மரியாதைகள் செலுத்தி முடிசூட்டினான். இவ்வாறு நோக்குமிடத்து முன்னர் கட்டளைமீறி நடந்துகொண்டவன் சாவகனாகிய தந்தையே என்பது தெளிவாகின்றது. அப்படியாயின் அச்சாவகன் கட்டளைகளை மீறி நடந்து கொண்டான் என்று குற்றம் சாட்டப்படுவதற்கு ஏற்கனவே அவன் பாண்டிய அதிகாரத்தை ஏற்றிருந்து பின்னர் அவ்வதிகாரத்துக்குப் பணிய மறுத்திருக்க வேண்டும்; அப்படி அவன் பாண்டியர் அதிகாரத்தை முதலில் ஏற்றுக்கொண்டது எப்போது என்ற கேள்வி எழுகின்றது. அது நடைபெற்றது 1258 க்குச் சிறிது முன்பாக என்றே கொள்ள இடமுண்டு. சுந்தரபாண்டியன் ஈழத்து மன்னன் ஒருவனிடமிருந்து திறைபெற்றுக் கொண்டதாக 1258 க்குச் சிறிது முன்பாகக் கூறிக்கொண்டது சாவகனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட திறையைப்பற்றியே என்று தோன்றுகிறது. சிங்கள வரலாற்றேடுகள் பாண்டியப் படையெடுப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடாமையும் பாண்டியர் தாக்குதல்களை

சாவகன் மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்கள் எப்பதைக் காட்டுகின்றன என்றும் வாதாடலாம். இத்தாக்குதல்களின்போது அடக்கப்பட்ட மன்னன் சாவகமன்னனே ஒழிய இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு அல்ல. ஆகவே பாண்டியச் சாசனங்களை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து 1258 க்கு முன்பு சந்திரபாண்டியன் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்து இலங்கையின் ஒரு பாகத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த ஒரு சாவக மன்னனிடமிருந்து திறைபெற்றுச் சென்றான் என்றும், அப்போது பாண்டியருக்கு அடிபணிந்த சாவகமன்னன் பின்னர் கட்டளைமீறி நடக்கத்தொடங்க 1262 இல் வீரபாண்டியன் படையெடுத்துவந்து சாவகனைக் கொன்று அவனுடைய மகனுக்கு முடிசூட்டிச் சென்றான் என்றும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இப்பொழுது பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாவகன் யார் என்றும் அவனால் ஆளப்பட்ட இராச்சியம் எதுவென்றும் கண்டுகொள்ளவேண்டியுள்ளது. இக்காலமளவில் இலங்கையிலே சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரே ஒரு சாவகனையே சிங்கள வரலாற்றேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. அவன்தான் சிங்கள இராச்சியத்தை இருமுறைதாக்கிய சந்திரபானு என்பான். அவன் இரண்டாவதுமுறை நடத்திய படையெடுப்பின்போது தோல்வியுற்று இறந்ததினால் சிங்கள இளவரசர்கள் பொலன்னறுவைக்குச் சென்று அந்நகரைத் திருத்தியமைக்கும் வேலையை ஆரம்பிக்க முடிந்தது.⁷² இது சிங்கள வரலாற்றேடுகளிலிருந்து நாம் பெறுகின்ற சான்று. அதே காலமளவில் இலங்கையில் ஒரு சாவகமன்னன் தோல்வியுற்று இறந்தமையற்றிப் பாண்டியச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இச் சாசனங்களும் சிங்கள வரலாற்றேடுகளும் ஒரே சம்பவத்தையே குறிப்பிடுகின்றன என ஊகிக்கப்பட்டுள்ளது.⁷³ இந்த ஊகம் சரியானதாகும். இக்கருத்தை முதலில் ஆதரித்த பரணவிதான அண்மைக் காலத்தில் அதனைக் கைவிட்டு, பாண்டியக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாவகன் என்பவன் மாக மன்னனே என அடையாளங்காண முயற்சித்துள்ளார்.⁷⁴ இக்கருத்து மாற்றத்துக்குக் காரணம் மாகன் மலேசியாவிலிருந்து வந்தவன் என்ப பரணவிதான தெரிவித்துள்ள புதிய விளக்கங்களாகும்.⁷⁵ இக்கருத்து இதுவரை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத, சான்றெதுவுமில்லாத கருத்தாகவே இருந்துவருவதனால் இதனை இங்கு நாம் எடுத்தாராயவேண்டிய அவசியம் இல்லை.⁷⁶ இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்ற சாசனங்கள் தன்னால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன எனப் பரணவிதான கூறியிருப்பினும் இவை எவராலும் வாசிக்கப்படாத மர்மமான மூலாதாரங்களாகக் காணப்படுகின்றன.⁷⁷ இவற்றைப்பற்றி இங்கு ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை. மாக மன்னன் இந்தியக் கலிங்கத்திலிருந்து வந்தான் என்ற கருத்தையே நாம் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம். ஆகவே பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாண்டுகளில் இலங்கையில் சில அரசியல் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு சாவகன் என அறிகின்ற ஒரே ஒரு சாவகமன்னன் சந்திரபானுவே. ஆகவே, பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாவகன் சந்திரபானு ஆவான் என்றும், அவன் சிறிதுகாலம் இலங்கையில் ஓர் இராச்சியத்தின் மன்னனாக இருந்தான் என்றும், 1262 இல், அதாவது சிங்கள இளவரசர்கள் பழைய தலைநகராகிய பொலன்னறுவைக்குச் சென்ற ஆண்டில்,⁷⁸ இவன் தோல்வியுற்று மரணமடைந்தான் என்றும் முடிவு செய்யவேண்டியுள்ளது. வீரபாண்டியன் 1262 இன் பிற்பாகத்தில் அல்லது 1263 இன் முற்பாகத்தில் இலங்கைக்குப் படையெடுத்திருந்தான் என முன்னர் குறிப்பிட்டோம். சிங்கள வரலாற்றேடுகளின் சான்றின் அடிப்படையிலேயே சந்திரபானுவின் மரணம் 1262 இல் நடைபெற்ற தெனத் தோன்றுவதால், சாவகமன்னனுக்கெதிராக வீரபாண்டியன் நடத்திய படை

யெடுப்பு 1263 இல் அல்லாது 1262 இலே நடைபெற்றதெனக் கணிக்கவேண்டியுள்
 னது,⁷⁹ பரணவிதானவும் வியனகமகேயும் கூறுவதுபோல,⁸⁰ பாண்டியர் இரண்டாம்
 பராக்கிரமபாகுவுக்கு உதவிவந்தவர்களாக இருந்திருக்கமுடியும். பாண்டியச் சாசனநி
 களில் இது சம்பந்தமாகத் தெளிவான சான்றிணைப் பெறமுடியாதுள்ளது. குடுமியா
 மலைக் கல்வெட்டிலே அமைச்சன் ஒருவன் வீரபாண்டியனுக்கு விடுத்த வேண்டுகோள்
 குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; இலங்கையில் பராக்கிரமபாகுவுக்கும் சந்திரபானுவுக்குமிடையிலே
 நடைபெற்ற போரிலே பாண்டிய மன்னனைத் தலையிடுமாறு அமைச்சன் வேண்டி
 யிருக்கலாம்; இந்த அமைச்சன் ஈழத்திலிருந்து சென்றவன் எனச் சிலர் கூறியுள்ள
 னர்.⁸¹ ஆனால் கல்வெட்டு அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை; அந்த அமைச்சன் வீரபாண்
 டியனுடைய ஓர் அமைச்சனாகவே இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் அவனைப் பராக்கிரம
 பாகுவின் ஓர் அமைச்சன் எனக் கொள்ளுவது கூடியளவுக்குப் பொருத்தமானதாகத்
 தோன்றுகிறது. நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோலச் சந்திரபானு பேரளவிலாவது
 வீரபாண்டியனுக்குத் திறை செலுத்துபவரைக் கருதப்பட்டான் எனக் கொள்ளமுடி
 யுமாகையால் அவன் தொடுத்தபோரிலே தலையிடுமாறு பாண்டி மன்னனுக்குப் பராக்கிரமபாகுவின்
 அமைச்சன் ஒருவன் வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கலாம்; அவ்வேண்டு
 கோளுக்கிணங்கி இலங்கைக்கு வந்த வீரபாண்டியன் பராக்கிரமபாகுவுக்கு உதவியா
 கப் போராடினாலும் அவன் பராக்கிரமபாகுவைத் தனக்குச் சமமான ஒரு சக மன்
 னனாகக் கருதவில்லை எனலாம். ஏனெனில் வீரபாண்டியன் சாவகளைக் கொன்ற
 பின்னர் மற்ற மன்னனிடமிருந்து திறை பெற்றான் (ஏனே வேந்தனை ஆனே திறை
 கொண்டு) என்று மேற்படி கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இந்த மற்ற மன்னனைப் பராக்கிரமபாகு
 என்று கொள்ளலாம். இலங்கையில் நடைபெற்ற போரிலே வெற்றிகரமாகத் தலையிட்டுத் திறை
 மறுத்த மன்னனைத் தண்டித்தபின் வீரபாண்டியன் திறை மறுத்த சாவகனின் மைந்தனை
 மன்னனாக்கினான். இதனை நோக்குமிடத்து வீரபாண்டி சாவகனின் இராச்சியத்தைச் சிங்கள
 மன்னனுக்காகக் கைப்பற்றுவதற்குப் பராக்கிரமபாகுவின் நட்பரசனாக ஈழத்துப் போரிலே தலையிடவில்லை என்பது தெளி
 வாகின்றது. வீரபாண்டியன் தனக்குத் திறை செலுத்தும் மன்னன் ஒருவனுக்கும்
 மற்றொரு மன்னனுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட தகராறென்றினைத் தீர்த்துவைப்பதற்குத்
 தலையிட்டான் என்றே தோன்றுகின்றது. இத்தகராற்றில் ஈடுபட்ட மன்னர்களுள்
 ஒருவன் பாண்டியருக்குத் திறை செலுத்தவேண்டியவரை இருந்தாலும் அவ்வாறு
 "ஏவல் செய்யாது" எதிர்ப்புக் கொடுத்தவன். மற்றவன் பாண்டியருக்குத் திறை
 செலுத்திவந்த ஒருவரை இருக்கமுடியும். அதாவது சுருங்கக் கூறின் சந்திரபானு
 பாண்டியனுக்கு முன்னர் திறை செலுத்தச் சம்மதித்திருந்தும் பின்பு பாண்டியர்
 கட்டளைகளை மீறிநடந்தவன். பராக்கிரமபாகு பாண்டியருடைய நட்பரசனாக விளங்கி
 யவன்; அவர்களுக்கு ஒருவேளை திறையும் செலுத்தியிருக்கலாம். இவர்கள் இரு
 வருக்குமிடையே தோன்றிய தகராற்றைத் தீர்த்துவைப்பது வீரபாண்டியன் கடமை
 யாக இருந்தது; இவ்வாறே சிங்கள வரலாற்றேடுகளிலும் பாண்டியர் சாசனங்களிலும்
 1247 க்கும் 1262 க்கும் இடையில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் பற்றிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள
 சான்றுக்கு எம்மால் விளக்கம் கொடுக்கமுடியும்.

சாவகன் அரசு

எமக்குக் கிடைக்கின்ற இச் சிறியளவு சான்றின் உதவியுடன் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாவகனைச் சந்திரபானு என ஆடையாளம்

கண்டுகொண்டால், அவனுடைய இராச்சியம் எங்கிருந்தது என்ற கேள்வி அடுத்ததாக எழுகின்றது; பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தெற்கிலங்கையில் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவால் ஆளப்பட்ட இராச்சியத்தைவிட வேறு சுதந்திர இராச்சியம் எதுவும் சிங்கள ஆதாரங்களிலே குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் சிங்கள மன்னனுடைய ஆதிக்கத்திற்கு உட்படாத கிழக்கிலங்கையிலோ வடக்கிலங்கையிலோ சுதந்திர இராச்சியமொன்று இருந்ததோ என்று நமக்குத் தெரியாது. தம்பதேனி இராச்சியத்தை, அதாவது பராக்கிரமபாகு ஆட்சியுரிந்த சிங்கள இராச்சியத்தை, இரண்டாம் முறையாகத் தாக்கு முன்பு இலங்கையின் வடபாகத்திலே சந்திரபானு சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தான் என அறிகின்றோம்; அவன் பாண்டி நாட்டிலிருந்தும் சோழ நாட்டிலிருந்தும் தமிழ்க் கூலிப்படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு மாதோட்டத்தில் வந்திறங்கி "பதி குருந்தி மாவட்டங்களிலும் பிற மாவட்டங்களிலும் வசித்த சிங்களவரைத் தன்பக்கத்திலே சேர்த்துக்கொண்டான்" எனச் சூளவந்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁸² பதி என்பது பதவியா, குருந்தி என்பது குருந்தனார். இரண்டும் வடஇலங்கையிலே உள்ள பிரதேசங்கள்; சந்திரபானுவின் படையிலே இருந்த தமிழ்க் கூலிப்படையினர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு சிலராவது வடஇலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழராகவும் இருக்கமுடியும். சந்திரபானுவுக்கு இலங்கையிலே ஓர் இராச்சியம் இருந்திருந்தால் அவ்விராச்சியம் வடஇலங்கையில் தான் இருந்திருக்க வேண்டும்; பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளால் ஆளப்பட்ட தமிழ் இராச்சியத்தின் முன்னோடியாகச் சந்திரபானுவின் இராச்சியம் அமைந்திருக்க முடியும். சாவகத் தொடர்பினைக் காட்டுகின்ற சில யாழ்ப்பாணத்து இடப் பெயர்களின் சான்றும் வட இலங்கையிலே சாவகர் ஆதிக்கம் ஒரு காலத்தில் நிலவியதென்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது; உதாரணமாக 'சாவக' என்ற பகுதியுடன் சாவகச் சேரி, சாவகன்சீமா, சாவகன் கோட்டை எனச் சில ஊர்ப் பெயர்கள் யாழ்ப்பாண வைபவமலை, கோகில ஸந்தேஸ ஆகிய நூல்களிலும் கடயிம்பொத-⁸³ என்ற சிங்கள "எல்லைப் புத்தகங்கள்" சிலவற்றிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.⁸⁴ யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திற்கும் அதனை அடுத்துள்ள நிலப்பகுதிக்கும் ஜாவகம் என்ற பிரதேசப் பெயரும் இருந்ததென அறியக்கிடக்கின்றது; இப்பெயர் ஒரு சிங்களக் கடயிம்பொதவிலே காணப்படுகின்றது.⁸⁵ இப்பெயர் ஜாவக (சாவக) என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததெனப் பரணவிதான கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.⁸⁵ இது ஒரு வேளை சரியாக இருக்கலாம். அப்படியேனின் இப்பெயர் வடபாகத்தில் சாவகர் ஆட்சி நடைபெற்ற தனைக் குறிப்பிடுகின்றது எனக் கூறலாம்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுக்கு முன்பு சாவகர்கள் ஆண்டனர் என்ற கருத்தை ஆதரித்துப் பரணவிதான மேலும் சில சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளார்.⁸⁶ மதவல (1640) என்னுமிடத்தில் கிடைத்த பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிங்களக் கல்வெட்டொன்றிலே மார்த்தாண்டன் பெருமாள் (1357-1374) என்று ஒருவன் மூன்றாவது விகிரமபாகுவின் (1357-1374) செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த மார்த்தாண்டன் பெருமாள் என்பவனை, யாழ்ப்பாண வைபவமலையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன்னர்களுள் ஒருவனாகிய மார்த்தாண்டன் சிங்கை ஆரியன் எனப் பரணவிதான அடையாளங்கண்டுள்ளார்; மேற்படி சிங்களக் கல்வெட்டிலே மார்த்தாண்டன் பெருமாளுக்கு ஸவருபதி என்ற விருது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; இந்த விருதிலே வரும் ஸவரு என்ற சொல் சாவகன் என்ற சொல்லின் திரிபெனக்கொண்டு சாவகர்கள்

யாழ்ப்பாணத்தின் தலைவர்களாக விளங்கிய ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுக்கு ஸவரூபதி (சாவகர் தலைவர்) என்ற விருதுகொடுக்கப்பட்டது என்று பரணவிதான விளக்கியுள்ளார்; இவ்வாறு விளக்கி ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுக்கு முன்னர் சாவகர் ஆட்சி நிலவியதற்கு ஸவரூபதி என்ற விருதைச் சான்றாகக் கொள்ளுகின்றார். ஆனால் இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது; முதலில் சிங்களக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள மார்த்தாண்டம் பெருமான் என்பவனை நிச்சயத்துடன் யாழ்ப்பாணத்து மன்னன் எனக் கூற முடியாது. அப்படித்தான் கூற முடிந்தாலும் ஸவரூபதி என்ற விருது சாவகன் என்ற பெயரிலிருந்து வழிவந்தது எனக் கூறுவது ஒரு விசித்திரமான கருத்தாகும்;⁸⁷ இதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது; மதவலக் கல்வெட்டிலே சில பகுதிகள் அழிந்திருப்பதனால் மார்த்தாண்டம் பெருமானுடைய விருதாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது உண்மையில் ஸவரூபதி அல்ல என்று சந்தேகிக்க இடமுண்டு. ஆகவே வட இலங்கையில் சாவகராட்சி நிலவியமைக்கு இக்கல்வெட்டின் ஆதாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது. எனினும் இதற்குமுன் குறிப்பிட்ட சான்றுகளின் அடிப்படையிலே வட இலங்கையின் ஒரு பாகத்திலேதான் சந்திரபானுவின் இராச்சியம் அமைந்திருந்தது என்ற முடிவிற்கு வரலாம். அந்த இராச்சியம் பின்னர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுக்குக் கிடைத்த யாழ்ப்பாண இராச்சியமே என்று கொள்வதற்கு இடமுண்டு.⁸⁸ இதுவரை கூறியவற்றைச் சுருங்கச் சொல்லின், வட இலங்கையின் ஒரு பகுதியில் சந்திரபானு என்ற சாவகன் ஆட்சி நடத்தினான். அவனுடைய இராச்சியத்தை 1258 க்குச் சிறிது முன்பாக முதலாவது சுந்தர பாண்டியனும் 1262 இல் ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியனும் தாக்கியிருந்தனர். 1262 இல் நடைபெற்ற போரில் சந்திரபானு இறக்க அவன் மகன் தந்தையின் இராச்சியத்துக்கு மன்னனானான்; நமக்குக் கிடைக்கின்ற சொற்ப பாகங்களின் அடிப்படையிலே இவ்வாறு நடைபெற்ற சம்பவங்களை ஊகித்துக் கொள்

சாவக மன்னன் ஆண்ட வடபகுதி இராச்சியமே பின்னர் நாம் அறிகின்ற யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்று கொள்ளமுடியும். அப்படியெனின் முதலாம் ஐடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் 1258 க்குச் சிறிது முன்பாக அந்த இராச்சியத்தைத் தாக்கியிருந்தமையால், அது அவ்வாண்டுக்கு முன்பு தாபிக்கப்பட்டதெனக் கொள்ள வேண்டும்; நாம் முன்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தாபிக்கப்பட்ட காலத்தின் மேலெல்லையை 1236 எனக் குறிப்பிட்டிருந்தோம்; இப்பொழுது கீழெல்லையை 1258 எனக் கொள்ளலாம்; அதாவது இதுவரை காட்டிய காரணங்களின் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 1236 க்குப் பின்னரும் 1258க்கு முன்னரும் தாபிக்கப் பட்டதென்று கொள்ளலாம்; இவ்விரு ஆண்டுகளுக்குமிடையில் வட இலங்கையில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை ஒன்றை மட்டுமே எங்களுடைய மூலாதாரங்கள் மூலம் அறியலாம். அச்சம்பவம்தான் மாகமன்னன் அடைந்த தோல்வி. இது 1247 க்குச் சிறிது முன்பாக நடந்திருக்க வேண்டுமென முன்னர் குறிப்பிட்டோம். இதைவிட வேறு சம்பவங்களைப்பற்றி அறிய முடியாதிருப்பதனால், வட இலங்கையில் புதிய ஓர் இராச்சியம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்த சம்பவங்களை ஊகிக்கவேண்டியிருக்கின்றது; இந்த ஊகத்திற்குத் தமிழ் வரலாற்றேடுகளிலே காணப்படுகின்ற திட்டவாட்டமற்ற சான்றுகள் மட்டுமே ஆதாரமாய் அமைகின்றன;

1236 இன் பின் மாக மன்னன் பொலன்னறுவையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருந்தான் எனினும், அவன் தொடர்ந்து பொலன்னறுவைக்கு வடக்கே அதிகாரத்

துடன் விளங்கினான் எனத் தோன்றுகிறது. பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றிய இரண்டாம் பராக்கிரமபாஹுவின் இல்ல ராஜரட்டை முழுவதையும் கைப்பற்றிக்கொள்ளலோ பொலன்னறுவையிலே அதிக காலத்துக்கு ஆதிக்கஞ் செலுத்தவோ முடியவில்லை. பராக்கிரமபாஹுவின் முயற்சி இவ்வாறு தோல்வியுற்றமைக்குக் காரணம் வட இலங்கையிலே தொடர்ந்து சிங்கள மன்னனின் பகைவன் ஆதிக்கஞ்செலுத்திய மையே என்று தோன்றுகிறது. வடக்கிலே பகைவன் ஒருவன் இவ்வாறு இருந்திருந்தால் பராக்கிரமபாஹு வட பகுதியையும் தன் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படுத்திப் பொலன்னறுவையில் இருந்து ஆட்சி நடத்தியிருப்பான். வடபாகத்திலே ஒதுங்கிநின்ற பகைவரைச் சிங்களவராலே துரத்தமுடியாது போனமை, அங்கு ஒரு புதிய அரசு தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்த முக்கிய காரணிகளுள் ஒன்றாகும்.

இதற்கு முற்பட்ட காலங்களிலும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து படையெடுப்புகள் நடைபெற்று ராஜரட்டை கைப்பற்றப்பட்டிருந்தாலும், சிங்கள இளவரசர்கள் மீண்டும் எழுச்சி பெற்றுத் தலைநகரைக் கைப்பற்றியபோது தென்னிந்தியப் பகைவர்கள் இலங்கையிலிருந்து துரத்தப்பட்டு வட இலங்கை முழுவதும் சிங்கள வம்சத்தவருடைய ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் மாகண் நடத்திய படையெடுப்பின் பின்னர் அவ்வாறு நடைபெறவில்லை. மாகனிடமிருந்து பொலன்னறுவை திருப்பிக் கைப்பற்றப்பட்டாலும் ராஜரட்டை திருப்பிக் கைப்பற்றப்படவில்லை. பொலன்னறுவையிலிருந்த பகைவன் அங்கிருந்து மேலும் வடக்கே துரத்தப்பட்டிருந்தான். அத்துடன் மேலும் ஒரு புதிய பகைவன், அதாவது சாவகமன்னன் சந்திரபாஹு, வட இலங்கையில் வந்திறங்கினான். அவனுக்குப்பின் பாண்டியருக்குத் திறைசெலுத்திய ஆரியச் சக்கரவர்த்தி வம்சத்தினர் வட இலங்கையில் அதிகாரம் பெற்றனர். இவ்வாறாக ஒருவரின் ஒருவராக வட இலங்கையில் பகைவர்கள் வந்துசேர்ந்து பொலன்னறுவையோ ராஜரட்டையின் வேறெந்தப் பகுதியோ சிங்களவருடைய கைப்பற்றாமலாக அமைவதற்கு உகந்ததாக, பாதுகாப்புப் பெற்றதாக அமையவில்லை. பதின்மூன்றாம் நாற்றாண்டில் வட இலங்கையிலிருந்த அன்னியப் பகைவர்களை நாட்டிலிருந்து அகற்றுவதற்குச் சிங்கள வம்சத்தவர் தவறியமை ராஜரட்டை கைவிடப்படுவதற்கும் வட இலங்கையில் புதிய இராச்சியம் தோன்றுவதற்கும் வழிவகுத்த ஒரு முக்கிய காரணியாகும். வடக்கே புதிய இராச்சியம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்த பிற காரணிகள் பின்னர் ஆராயப்படும்.

பொலன்னறுவையைக் கைவிட்டுச்சென்ற மாக மன்னன் வடக்கே ஓரிடத்தில் தனது ஆட்சிப்பீடத்தை நிறுவித்தொடர்ந்து அதிகாரம் செலுத்தியிருக்கவேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. இந்த ஆட்சிப்பீடம் எங்கிருந்தது என்பதை அறிந்துகொள்வது கஷ்டம். முதலில் அது பதவியாவிலிருந்து பின்னர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்று கொள்வதற்கு ஓரளவு இடமுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஆட்சிப்பீடத்தை மாற்றியவன் மாகனுக்குப் பின்வந்த ஒருவனாகவும் இருக்கலாம்; இப்பிரச்சினைகள் பின்னர் ஆராயப்படும். வடக்கே மாகண் 1236 க்குப் பின்னர் அதிகாரம் செலுத்தினான் என்பதை உணகித்து அறிய முடிந்தாலும் அவன் எவ்வளவு காலம் ஆட்சிபுரிந்தான் என்றோ இறுதியில் அவனுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்றோ அறிந்துகொள்வது கஷ்டம். இது பற்றிக் கற்பனை செய்வதில் பயனில்லை. அவன் சிறிது காலம் ஆட்சிநடத்தி இறந்த பின்னர் வேறொருவன்

அவனுடைய பதவியைப் பெற்றிருக்கலாம். அவ்வாறு அவனால் தாபிக்கப்பட்ட இராச்சியத்தையே 1262 அளவில் சாவக இளவரசனாகிய சந்திரபானு ஆண்டிருக்க வேண்டும். வட இலங்கையில் ஓர் இராச்சியத்தின் மன்னரை இச் சாவகனும் எவ் விதம் பதவி பெற்றுள் என்பதை அறிந்துகொள்வது கஷ்டம். ஒருவேளை சந்திர பானு தனது முதலாவது படையெடுப்பின்போது சிங்கள வம்சத்தவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டதும் வட இலங்கை இராச்சியத்திலே அபயம் பெற்றிருக்கலாம். அவ்வாறு அபயம் பெற்றுச் சிறிது காலத்தில் அவ்விராச்சியத்து மன்னரைப் பதவிபெற்றிருக்கலாம். வட இலங்கை இராச்சியத்தில் அக்காலத்திலே ஆட்சி நடத்திய மாகமன்னன் அல்லது அவனுடைய வாரிசு சந்திரபானுவுக்கு ஆதரவளித்துத் தனக்குப்பின் பதவி பெறுவதற்கு உதவியிருக்கலாம். இல்லாவிடில், தெற்கிலங்கையில் தோல்விகண்ட சந்திரபானு வடக்கிலங்கையில் வெற்றிபெற்று அங்கு தோன்றியிருந்த புதிய இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளரை மாறியிருக்கலாம்; அப்படியெனின் அவன் வட இலங்கை இராச்சியத்தின் மன்னராகவே இரண்டாவது முறை சிங்கள இராச்சியத்தைத் தாக்கி னான் எனக் கூறவேண்டும்; அத்தாக்குதலின் விளைவாகத் தோன்றிய போரிலே சந்திர பானு இறக்க, அவனுடைய மைந்தன் ஜடாவரமன் வீரபாண்டியனுடைய ஆசிரியைப் பெற்றுப் பாண்டியருக்குத் திறைசெலுத்தும் மன்னரைப் பதவிபெற்றான் என்றும் கூறவேண்டும். இவ்வாறே நமக்குக்கிடைக்கின்ற சிறியளவு சாசன இலக்கியச் சான்றுகளை வைத்து வட இலங்கையிலே 1236க்கும் 1262க்குமிடையில் நடைபெற்ற சம்பவங்களின் வரலாற்றை அமைத்துக் கூறவேண்டியுள்ளது.

ஈழத்துத் தமிழ் வரலாற்றேடுகளிலே யாழ்ப்பாணத்து இராச்சியத்தின் தோற்றம்பற்றி நாம் பெறக்கூடிய ஒருசில சான்றுகளும் மேலே கூறியவற்றை உறுதிப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றனவென்று கூறலாம். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தாபித்தவராக இவ் வரலாற்றேடுகளிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள யாழ்பாடி என்பான் புத்திரர் இல்லாது இறக்க யாழ்ப்பாணத்திலே சிறிது காலம் மன்னர் ஒருவரும் ஆட்சிசெலுத்தவில்லை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இறுதியில் மதுரையில் இருந்து சிங்கை ஆரியன் என்னும் இளவரசன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைக்கப்பட்டு மன்னரைக்கப்பட்டான் என்று அறிகின்றோம்; இவனுக்குக் கூழங்கை ஆரியன் என்றும் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்றும் வேறு பெயர்களும் இருந்தன. இவனே யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட முதலாவது இளவரசன் என்று அறியக்கிடக்கின்றது, இதுவே கைலாயமாலையிலும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் கூறப்பட்டுள்ள வரலாறாகும்.⁸⁹ விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி தென்னிந்தியாவிலிருந்து பல உயர் குலத்தவரையும் பல்வேறு சாதிய்பிரிவுகளைச் சேர்ந்தோரையும் வருவித்து யாழ்ப்பாணத்திலும் வன்னிப்பிரதேசங்களிலும் குடியிருத்தினான் என்று இந்நூல்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது.⁹⁰ இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்து இராச்சியத்தின் முதலாவது மன்னரைக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி பாளி, சிங்கள நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாகமன்னன் என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு. முதலாவதாக, ஞானப்பிரகாசர் தெரிவித்துள்ளதுபோல, விசய கூழங்கை என்ற பெயர் விசய காலிங்க என்ற பெயரின் திரிபாகலாம்.⁹¹ நிகரய சங்க்ரஹய, சத்தர்மரத்திகரய ஆகிய நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுபோல, மாகனுக்குக் காலிங்க விஜயபாகு என்ற பெயரும் இருந்தது.⁹² இப்பெயர் தமிழிலே விசய காலிங்க என மாறியிருந்தால் அதில் வியப்பில்லை. இங்கு தமிழ் மரபின்படி வம்சப்பெயர் இறுதிப் பெயராக இடம் பெறுவதைக் காணலாம். ராஜராஜ சோழன்,

வீரபாண்டியன் என்று கூறுவதுபோல மரிகளை விஜயபாகு காலிங்கன் அல்லது விஜய காலிங்கன் என்று கூறியிருக்க முடியும். காலிங்க என்ற பெயர் காலிங்கை என மருவி ஏட்டுப்பிரதிகளிலே கூளங்கை எனப் பிழையாக வாசிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஞானப்பிரகாசர் விளக்கியுள்ளார்.⁹³ கூளங்கை என்பதற்கு அர்த்தம் எதுவும் இல்லையாகையால் காலப்போக்கில் அது கூழங்கை என மாற்றப்பட்டிருக்கலாம்; இதன்பின் மன்னனுடைய ஒரு கை வழங்காதிருந்த காரணத்தினால் அவன் கூழங்கை என்ற விருதைப் பெற்றான் என்று ஒரு கதை எழுந்திருக்கவேண்டும். இதனையே யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் ஆசிரியர் எடுத்துக்கூறியுள்ளார் போலும்.⁹⁴ ஆனால் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பெயரில் விசய என்ற பெயருக்குப்பின்பு கூழங்கை என்பது இடம் பெறுவதால் அது ஒரு பட்டப்பெயராக இருந்திருக்க முடியாதெனத் தெரிகிறது; அப்படி அது பட்டப் பெயராக இருந்திருப்பின் வழக்கமாகத் தமிழிலே பட்டப்பெயர்கள் எழுதப்படுவதுபோல இப்பெயரும் முதலில் வந்திருக்கவேண்டும்; அதாவது, அந்தக்கவிவீரராகவர், கணக்கால் இரும்பொறை, யானைக்கட்சேய் என்ற பெயர்களைப்போல இம்மன்னனுடைய பெயரும் கூழங்கை விசயச் சக்கரவர்த்தி என்றே எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஆனால் அப்படி அது எழு தப்படாத காரணத்தினாலே ஞானப்பிரகாசர் கொடுக்கின்ற விளக்கம் சரியாகலாம் எனத் தோன்றுகிறது; ஞானப்பிரகாசர் கூறுவதுபோலக் காலிங்க என்ற பெயர் கூளங்க எனப் பிழையாக வாசிக்கப்பட்டிருக்காவிட்டாலும் வேறு ஏதோ வகையி லாவது அது திரிபடைந்து கூழங்கை என எழுதப்படலாயிற்று என்று கூறலாம்; மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் உள்ள ஒரு சான்று இதற்குச் சாதகமாக அமைகின் றது; இந்நூலிலே யாழ்ப்பாணத்தை (நாகதீவை) ஆண்ட ஆரிய மன்னர்கள் பற்றிய வரலாற்றிலே, முதலாவது ஆரிய மன்னனாகப் பதவி பெற்றவனுடைய பெயர் காலிங்கை ஆரியன் எனக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.⁹⁵ யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் கூழங்கை ஆரியன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவன்⁹⁶ மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலே காலிங்கை ஆரியன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை நோக்குமிடத்து முன்னர் தெரி விக்கப்பட்ட கருத்துச் சரியாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது; விசய காலிங்கன் என்ற பெயரைப்பெற்ற மாகமன்னன் தமிழ் வரலாற்று மரபிலே யாழ்ப்பாணத்தை யாண்ட முதலாவது ஆரியச் சக்கரவர்த்தி எனவும் பிழையாகக் கருதப்பட்டமையினால் அவனுக்கு ஆரியன் என்ற பெயரும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது எனக் கூறலாம்;

இரண்டாவதாக, தமிழ் வரலாற்று நூல்களிலே விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சிங்கை ஆரியன் என்ற விருது பிற்பட்டகாலத்திலேதான் அவன் பெயருடன் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு விருது என்று தோன்றுகிறது; சிங்கை ஆரியன் என்ற பெயர் பதினான்காம், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளிலே யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு வம்சப் பெயராகும்; யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள மன்னர் பட்டியலில் விசய கூழங்கைக் குப் பின்பு வருகின்ற பத்து மன்னர்களுக்குச் சிங்கை ஆரியன் என்ற வம்சப்பெயர் ஈற்றுப்பெயராகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; அதாவது, குலசேகரசிங்கை ஆரியன், குலோத்திங்கசிங்கை ஆரியன் என்றெல்லாம் பெயரின் இறுதியிலே சிங்கை ஆரியன் என்ற வம்சப்பெயர் காணப்படுகிறது; ஆனால் முதலாவது மன்னனாகிய விசய கூழங்கைக்கு அவ்வாறு பெயர் கொடுக்கப்படவில்லை, கைலாயமாலையிலும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் முதல் மன்னன் தனிப்படச் சிங்கை ஆரியன் எனப் பெயர் பெறு கின்றான்; சிங்கை ஆரியனின் மறுபெயர்களாகவே விசயகூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி,

கூழங்கை ஆரியன் ஆகிய பெயர்களை யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படித் தமிழ் வரலாற்று நூல்களிலே முதலாவது யாழ்ப்பாணத்து மன்னனின் பெயர்பற்றிய குழப்பங்களை இடம்பெற்றிருப்பதை விளக்குவது கஷ்டமன்று. யாழ்ப்பாணத்து வரலாற்று மரபிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பிற முற்பட்ட மன்னர்களைக்காட்டிலும் அதிக முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளனர்; முற்பட்ட மன்னர்களுடைய வரலாறு மறக்கப்பட்டிருந்த ஒரு காலத்தில் விசயகூழங்கையின் பெயர்மட்டும் வரலாற்றுக் கதை கூறியோர் மனதிலே தொடர்ந்து நிலைத்திருந்திருக்கலாம்; அவனைப்பற்றி நன்கு அறிந்திராத காரணத்தினால் பிற்பட்ட காலத்தவர் அவனையும் ஓர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி எனக்கருதிச் சிங்கை ஆரியன் என்ற விருதை அவனுக்கும் கொடுத்திருக்கலாம். பரணவிதான கூறுவதுபோல, சிங்கை ஆரியர் அனைவரும் மறைந்தொழிந்த ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட மன்னர் அனைவரும் சிங்கை ஆரியரே என்ற ஒரு கருத்து வலுப்பெற்றிருக்க முடியும்⁹⁷; விசயகூழங்கையே முதலாவது ஆரியச் சக்கரவர்த்தி எனக் கருதியதனால் ஆம்மன்னன் பற்றிய மரபுகள் மேலும் சிக்கலாக மாறின. இருந்தும் யாழ்ப்பாணத்து வரலாற்று மரபிலே விசயகூழங்கை எனப் பெயர்பெற்றுள்ள மன்னன் காலிங்க விஜயபாகு ஆகிய மாகமன்னனே என்று அடையாளங்கண்டுகொள்ளத்தக்க வகையிலே காணப்படுகிறான் எனலாம்.

மேலும், சிங்கள வரலாற்று நூல்களிலே மாகமன்னனைப்பற்றிக் கிடைக்கும் சான்றுகளையும் தமிழ் நூல்களிலே விசயகூழங்கையைப் பற்றிக் கிடைக்கும் சான்றுகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாரிக்குமிடத்து விசயகூழங்கை எனப் பெயர்பெற்றுள்ளவன் மாகமன்னனே என்ற முடிபிற்கு வர இடமுண்டு; வட இலங்கையில் பல தமிழரையும் கேரளரையும் (மலையாளத்தாரையும்) மாகமன்னன் குடியிருத்தினான் எனச் சிங்கள நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁹⁸ தமிழ் வரலாற்றோடுகளிலும் விசயகூழங்கை இந்தியாயிலிருந்து குடிசென்ற வகுவித்து வடஇலங்கையிலே குடியேற்றினான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இப்படியாகக் காணப்படுகின்ற ஒற்றுமையுடன் யாழ்ப்பாணத்து அரசர்களுடைய குலப்பெயர், நகரப்பெயர், சின்னம் ஆகியவற்றை நோக்குமிடத்தும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தாபித்தவர்கள் கலிங்கத்தொடர்புடையவர்களென்பது தெரியவருகின்றது. யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் நந்தி இலச்சிணையைத் தங்களுடைய நாணயங்களிலும் கொடிகளிலும் பொறித்தனர்; இந்த இலச்சிணை கலிங்கத்தை ஆண்ட வம்சங்களாலே, சூறிப்பாகக் கீழைக் கங்கர்களுடைய முத்திரைகளிலே இடம்பெறுகின்றது.⁹⁹ இந்த முத்திரைகளில் காணப்படுவதுபோல யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களுடைய நாணயங்களிலே நந்தி இலச்சிணையும் அதன்மேல் பிறையும் நகுகத்திரமும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம்; மேலும் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் கலிங்கத்துக் கங்கர்களுடன் தொடர்புடையவர்கள் என்பது அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விருதுகளாகிய கங்கை ஆரியர்,¹⁰⁰ கங்கநாடர்¹⁰¹ என்ற பெயர்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றது; விசயகூழங்கையின் கீழ் சேவை புரிந்த சில உயர்குலத்தவர்கள் கங்கா குலத்தைச் சேர்ந்தோர் எனக் கைலாய மாலையிலே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதுவும் கவனிக்கத்தக்கது.¹⁰² இவ்வாறெல்லாம் தமிழ் நூல்களிலே காணப்படுகின்ற குறிப்புகள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தாபித்தவர்கள் கங்க வம்சத்தவர்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன எனத் தோன்றுகிறது; இது சம்பந்தமாகப் பரணவிதான கூறியதை இங்கு நினைவுபடுத்தலாம்; வடஇலங்கை இராச்சியத்தைத் தாபித்த கலிங்கர்கள் தங்களைக் கங்க வம்சத் தொடர்புகளைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டி.

ருக்கவேண்டுமென்றும் அவர்களிடமிருந்து இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் அக் கங்கத் தொடர்புகளை வெளிப்படுத்திய மரபுகளைத் தொடர்ந்து பேணியிருக்க வேண்டுமென்றும் பரணவிதான கூறியுள்ளது பிழையாகாது. கங்கத் தொடர்புகள் என நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளவை கலிங்கத்தை ஆட்சி நடத்திய கிழைக்கங்கர்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் என்றே கூறவேண்டும்.¹⁰³

மேலும் வடஇலங்கையிலே தோன்றிய இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கிய சிங்கை அல்லது சிங்கை நகர் கலிங்கத்தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது; ஏனெனில் கலிங்க தேசத்திலே சில வம்சங்களின் தலைநகராக அமைந்த ஸிம்ஹபுர என்ற நகரத்தின் பெயரை ஒத்ததாகச் சிங்கை நகர் காணப்படுகின்றது.¹⁰⁴ இதனால் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தாபித்தவர்கள் கலிங்கத் தொடர்புடையவர்களாய், தங்கள் நாட்டின் தலைநகர் ஒன்றின் பெயரை ஒத்த பெயரினைப் புதிய தலைநகருக்கு இட்டனர் எனக்கூற முடிகின்றது. இப்படியெல்லாம் பார்க்குமிடத்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தாபித்தவன் கலிங்க தேசத்தவன் என்றும் நாம் முன்னர் காட்டியது போல, மாகமன்னனாக இருக்கலாம் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கலாம்;

இக் கருத்தினைப் பின்வருமாறு விளக்கிக் காட்டமுடியும்; யாழ்ப்பாண இராச்சியம் கலிங்கத் தொடர்புடையவர்களாலே தாபிக்கப்பட்டதெனக் கூற முடியுமாயின், இக் கலிங்கத் தொடர்புடையவர்கள் 1262 க்கு முன்பாக அந்த இராச்சியத்தைத் தாபித்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் 1262 ஆம் ஆண்டளவிலிருந்து வடஇலங்கை இராச்சியத்திலே பாண்டியருடைய பாதுகாப்பைப் பெற்ற சாவகர்களுடைய ஆட்சி நடைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று முன்னர் கூறியிருந்தோம். அதற்குப் பின் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுடைய ஆட்சி ஆரம்பித்தது; ஆகவே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளும் சாவக மன்னரும் ஆட்சிபுரிவதற்கு முன்பாகக் கலிங்கத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். நமக்குக் கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களின்படி மாகமன்னனுடைய படையெடுப்புக்குப் பின்பாக வேறு கலிங்கர்களுடைய படையெடுப்பு ஏற்படவில்லை. ஆகவே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றில் நாம் அவதானிக்கும் கலிங்கத் தொடர்புகள் மாகமன்னனுடைய படையெடுப்பின் விளைவாக ஏற்பட்டவை என்றே கூற வேண்டும். 1236க்கும் 1262 க்கு மிடையில் வட இலங்கையிலே ஆதிக்கம் செலுத்திய கலிங்கர்கள் மாகமன்னனும் அவனுடைய சகாக்களுமாவர். இந்த சகாக்களுள் சோழ கங்கன் என்ற ஒரு கங்க வம்சத்து இளவரசனும் இடம்பெற்றிருக்கலாம். இவனே திருகோணமலையிலுள்ள சமஸ்கிருத சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவனும் ஈழத்துத் தமிழ் வரலாற்றேடுகளிலே சூளக்கோட்டன் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளவனுமாவான்.¹⁰⁵ ஐயபாகு எஃபவன் மாகனுக்கு உதவிய இன்னொருவன்.¹⁰⁶

இவ்வாறுகச் சிங்கள பாளி நூல்களிலும் தமிழ் நூல்களிலும் கிடைக்கின்ற சிக்கலான சான்றுகளை ஒருவாறு ஒழுங்குபடுத்திப் பார்க்குமிடத்து மாகனும் அவனுடைய சகாக்களும் பெரலன்னுவையிலிருந்து சிங்களவராலே துரத்தப்பட்ட பின்னரே வடபகுதிக்குச் சென்று ஒரு புதிய இராச்சியத்தை அமைத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஊகம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த இராச்சியத்தினுடைய ஆரம்ப வரலாறு இருனிக்கும்ந்ததாக இருக்கின்றது; இராச்சியத்தைத் தாபித்

தவர்கள் சாசனங்கையோ திகதி பொறித்த நாணயங்களையோ வெவியிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவ்விராச்சியத்திலே எழுதப்பட்ட வரலாற்றேடுகளை மிகப்பிற்பட்ட வையாததால் இராச்சியத்தின் ஆரம்பம் பற்றிய நம்பகமான மரபுகள் அவற்றிலே இல்லை. ஆகவே எமக்குக் கிடைக்கும் சொற்ப சான்றினை வைத்துக்கொண்டு எதனையும் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது. சிங்கள வரலாற்றேடுகளிலும் பாண்டியச் சாசனங்களிலும் காணப்படும் சான்றுகளைக்கொண்டு பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே நடைபெற்ற சம்பவங்களைத் தொடராக அமைத்து ஊகித்துப் பார்க்குமிடத்து வடஇலங்கையின் புதிய இராச்சியத்துடன் மாகண், அவனுடைய சகாக்கள், சாவகப் படையெடுப்பாளர் ஆகியோர் நெருங்கிய முறையிலே தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்றும், இராச்சியத்தைத் தாபிப்பதற்குச் சாவகர்களைக் காட்டிலும் மாகனும் அவனுடைய சகாக்களுமே பொறுப்பாளிகளாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் கருத்துத் தெரிவிக்க இடமுண்டு. தற்பொழுது கிடைக்கும் சான்றுகளைக்கொண்டு வேறெதுவும் கூற முடியாது.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்து தெரிவித்த முக்கிய முடிபுகளைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம்: முதலாவதாக, யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எப்பொழுது தாபிக்கப்பட்டது என்பதைக் குறிப்பாக அறிந்துகொள்ள முடியாது. இச்சம்பவம் 1236க்கும் 1262க்கும் இடையில் நடைபெற்றதென்பதைப் பெருமளவு நிச்சயத்துடன் கூறலாம்; அதை 1236க்கும் 1258க்கும் இடையில் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும் என்று ஓரளவு நிச்சயத்துடன் கூறலாம். இந்தக்கால எல்லைகளை மேலும் சுருக்குவதானால் 1236க்கும் 1247க்குமிடையில் வடஇலங்கை இராச்சியம் தோன்றியிருக்கலாம் என்று கூறமுடியும். ஆனால் இக்கூற்று மிகக் குறைந்தளவு நிச்சயத்துடன் கூறப்படுகின்ற ஒரு கூற்றாகும்; மாகனும் அவனுடைய சகாக்களும் 1236க்குச் சிறிது பின்பாகப் பொலன்னறுவையிலே தோல்வியடைந்ததும் தங்களுடைய ஆதிக்கபீடத்தை வடக்கே வேறேரிடத்துக்கு மாற்றியிருக்கவேண்டும். 1247க்குப் பின்னர் சாவகப் படையெடுப்பாளனாகிய-சந்திரபானு அப்புதிய ஆதிக்கபீடத்திலே செல்வாக்குப்பெற்று ஆட்சி நடத்தினான் என்று தோன்றுகிறது; 1258 அளவில் சுந்தரபாண்டியன் அவனை அடக்கியிருக்கவேண்டும். 1262இல் வீரபாண்டியன் அவனைக் கொலைசெய்து அவனுடைய மகனுக்கு முடி சூட்டித் தனது ஆதரவைப் புதிய இராச்சியத்துக்கு வழங்கியிருக்கவேண்டும். இவ்வாறே நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளைக்கொண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தாபிக்கப்பட்ட வகையினை அமைத்துக்கூறவேண்டியுள்ளது:

இராச்சியம் தோன்றிய சூழ்நிலை

வடஇலங்கை இராச்சியம் ஆரம்பித்த வரலாற்றைத் திட்டவட்டமாக அறிந்து கொள்வது கஷ்டமாக இருந்தாலும், அதன் தோற்றத்துக்கு உதவிய சூழ்நிலையை விளக்கிக் கொள்வது அவ்வளவு கஷ்டமன்று. முதலாவதாக, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே நடைபெற்ற ஆணியப் படையெடுப்புகள் வடக்கே ஒரு சுதந்திர அரசு எழுச்சி பெறுவதற்குப் பெரிதும் பொறுப்பாய் இருந்தன. மாகன் நடத்திய படையெடுப்பின் விளைவாக வட இலங்கை கேரள - தமிழ்ப் படையினருடைய ஆதிக்கத்தின் கீழும், சோழகங்கன் போன்ற கலிங்க இளவரசர்களுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழும் அடங்கியது; பொலன்னறுவையிலிருந்து இப்படையெடுப்பாளர்கள் அகற்றப்பட்டிருந்தாலும் இவர்

களை வட இலங்கையிலிருந்து துரத்த எவராலும் முடியவில்லை; இவர்கள் பொலன்னறுவையை இழந்ததும், வடக்கே இன்னொரு தலைநகரை அமைத்துத் தொடர்ந்து ஆட்சி நடத்தினர். பொலன்னறுவையை இழந்ததினால் வடக்கே ஒரு புதிய அரசை மாகனும் அவனுடைய சகாக்களும் நிறுவினரெனின், அடுத்தபடியாக வந்த சாவகப் படையெடுப்பாளர் அந்த இராச்சியத்திலே அபயம் பெற்று, அதன் நிலையை மேலும் உறுதிப்படுத்த உதவினர்; அவர்களுக்குப் பின் படையெடுத்துவந்த பாண்டியர் அந்த இராச்சியத்துக்குப் பூரண அங்கீகாரத்தை வழங்கினர் எனத்தோன்றுகிறது: இதனால், சிங்கள மன்னராலே புதிய இராச்சியத்தை அழிக்க முடியாத ஒரு நிலை உருவாகியது; இவ்வாறாக, பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுப் படையெடுப்புகள் பொலன்னறுவையின் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி, தம்பதெனி இராச்சியத்தின் ஆதிக்கத்தைத் தணித்து, வடக்கே புதிய ஓர் அரசு தோன்ற உதவின.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரும் அன்னியப் படையெடுப்புகள் இலங்கையிலே நடைபெற்று, அன்னியர் ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்தாலும், காலப்போக்கில் அன்னியர் அகற்றப்பட்டு மீண்டும் அநுராதப்புரத்திலோ பொலன்னறுவையிலோ சிங்கள மன்னருடைய ஆட்சி நடைபெற்றது: ஆனால், பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலே ஒருவர் பின் ஒருவராக அன்னியப் பகைவர் வந்து தாக்கியது மட்டுமன்றி, அவர்களை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்ற எவராலும் முடியவில்லை. மாகனும் அவனுடைய கேரள தமிழ்ப் படையினரும் பொலன்னறுவையை விட்டு வெளியேறினர். ஆனால் இலங்கையைவிட்டு வெளியேறவில்லை; சாவகர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர், ஆனால் அவர்கள் வடக்கில் அபயம் பெற்றனர்; பாண்டியர் ஆதிக்கப்படர்ச்சியையோ சிங்கள வராலே தடுக்கமுடியவில்லை, வடக்கே தோன்றிய அரசுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கிய பாண்டியர், அதனைத் தமக்குத் திறைசெலுத்தும் அரசாக மாற்றினர்: இந்த அரசை நசுக்குவதற்குப் பாண்டியர் உதவியைப் பராக்கிரமபாகு வரவழைத்திருந்தான் எனின், அவனுடைய எண்ணம் நிறைவேறவில்லை என்று கூறவேண்டும். இலங்கையில் அமைதியை நிலைநாட்டப் பாண்டியர் விரும்பினரே ஒழியப் புதிய இராச்சியத்தைத் தம்பதெனியுடன் இணைத்து மீண்டும் ஒற்றுமைப்பட்ட சமுதாய உருவாக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. இவ்வாறாக, அரசியல் காரணிகள் யாழ்ப்பாணத்து அரசின் தோற்றத்துக்கு உதவியிருந்தன.

பொருளாதாரத் துறையிலே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சக்திகளும் வடக்கே புதிய ஓர் இராச்சியம் உருவாகுவதற்கு உதவியிருந்தன என்று கொள்ள இடமுண்டு; இதனை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பதினேராம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குமிடையில் வடஇலங்கையில் தென்னிந்திய வணிகக் கணங்களும் வர்த்தகர்களும் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை அறிந்துகொள்வது அவசியமாகும்;

சோழர் இலங்கையில் ஆட்சிநடத்திய பதினேராம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் இலங்கையின் வடபாகத்திலே, அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை, பதவியா, புளியங்குளம், ஆனஉளுந்தாவை, வாஹல்கட, விஹாரேஷின்ன, இலக்கட்டு எப்போன்ற இடங்களிலே, பல தென்னிந்திய வணிகக் கணங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன.¹⁰⁷ இவற்றுள் அஞ்ஞாற்றுவர், வீரவலஞ்சியர், நானாதேசியர், நகரத்தாரர், வீரக்கொடியர் ஆகியோரது கணங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை, மேற்குறிப்பிடப்பட்ட

இடங்களிலே இவர்களுடைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. பதவியாலிலே கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களை நோக்குமிடத்து அவ்விடம் இவர்களுடைய வர்த்தக நிலையங்களுள் முக்கியமானதாக விளங்கியிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது.

தென்னிந்தியாலிலே கன்னட, மலையாள, தெலுங்கு, தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் தென்கிழக்காசியாவின் சில பாகங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இந்த வணிகக் கணங்கள் இலங்கையிலே பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை நோக்குமிடத்து, பன்னிரண்டாம் பதினாண்டும் நூற்றாண்டுகளிலே இவை வடஇலங்கையின் பிரதான நகரங்களில் மட்டுமல்லாது பிரதான துறைப்பட்டினங்களிலும் வர்த்தகத்துறையிலே ஆதிக்கமுடையவையாய், தென்னிந்திய - இலங்கை வர்த்தகத்தைத் தமது ஆதிக்கத்திற்கு உட்படுத்தியிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது; இப்படியாக ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த வணிகக்கணங்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வருவிக்கப்பட்டிருந்த வேளாங்காரப்படைகள் போன்ற கூலிப்படைகளின் மீது அதிகாரம் செலுத்தும் கணங்களாகவும் விளங்கின. உண்மையில், இலங்கைக்குக் கூலிப்படைகளை வருவித்து மன்னருக்கும் பிறருக்கும் இவை உதவின என்றுகூடக் கருதி இடமுண்டு.

இப்படியாகத் தென்னிந்தியக் கூலிப்படையினரைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தையும் துறைப்பட்டினங்கள், பிரதான நகரங்கள் ஆகியவற்றிலே ஆதிக்கத்தையும் பெற்றிருந்த வணிகக்கணங்கள் பதினாண்டும் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற அன்னியப்படையெடுப்புக்களிலும் பிற அரசியல் சம்பவங்களிலும் ஒரு முக்கிய பங்கினைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். பதினாண்டும் நூற்றாண்டிலே நடைபெற்ற சம்பவங்களில் கூலிப்படையினர் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை; மாகனுக்கு உதவிய கேரள - தமிழ்ப் படையினர் ஊர் மனைகளையும் வயல்களையும் கைப்பற்றித் தமதாக்கினர் எனச் சுவாவஸ்திதிலும் பூஜாவலியவிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.¹⁰⁸ மாகன் அழைத்துவந்த படையினருடன் வடஇலங்கையிலே வணிகக் கணங்களுடனும் பிற நிறுவங்களிலும் இருந்த தென்னிந்தியப் படையினர் ஒன்றுசேர்ந்திருப்பர். ஆங்காங்கு வர்த்தகத் தலங்களை அமைத்திருந்த வணிகக்கணங்களும் பல வகைகளிலே உதவியிருக்க முடியும் என்றே தோன்றுகிறது.

வணிகக்கணங்களை விட வட இலங்கையில் இருந்த பிற தென்னிந்தியத் தொடர்புடைய சக்திகளும் புதிய இராச்சியம் தோன்றுவதற்கு உதவின. வடக்கிலே சிங்கள மக்களல்லாதாருடைய தொகை, சிறப்பாகத் தமிழருடைய தொகை காலத்துக்குக் காலம் கூடிக்கொண்டுசென்று பதினாண்டும் நூற்றாண்டளவிலே குறிப்பிடத்தக்கதொகையாக வளர்ந்திருந்தது.¹⁰⁹ தமிழ்ச் சக்திகள் முன்னிவிடப் பலம் வாய்ந்தவையாகக் காணப்பட்டன. மாகனுடைய படையெடுப்பினால் கேரளரும் தமிழரும் மேலும் அதிகமாக வந்திருந்தனர். இவர்களுடைய தலைவர்கள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தம் ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். இவ்வாறே வன்னிச் சிற்றரசுகளும் ஆரம்பித்தன.¹¹⁰ மாகனுக்குப் பக்கச்சார்பாக இச் சக்திகள் செயற்பட்டு, வடக்கே தனி இராச்சியம் ஒன்று தோன்றுவதற்கு உதவின. சிங்களமக்களல்லாதார் - தமிழர், கேரளர், கன்னடர், தெலுங்கர், சாவனர் - இவ்வாறு ஒன்றுகூடி அமைத்த அரசே யாழ்ப்பாண அரசு என்று கூறவேண்டும். அது பின்னர் ஒரு தனித் தமிழ் அரசாக மாறியது;

பொலன்னறுவை வீழ்ச்சியடைய, ராஜரட்டையம் கைவிடப்பட்டபின் சிங்கள இராச்சியத்தின் தலைநகர் தென்மேற்குப் பகுதியிலேதான் அமைக்கப்பட்டது. இதனால் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் வட எல்லையில் ஒரு தலைநகரைக் கொண்டதாக, சிங்கள இராச்சியத்துக்கு அப்பால் அமைந்திருக்க முடிந்தது. இரு அரசுகளுக்குமிடையிலே வன்னிச் சிற்றரசுகள்தான் இருந்தன. இவை இரு இராச்சியங்களுக்குமிடையிலே தாக்கத்தணிப்பு அரசுகளாக (buffer states) இருந்தது, யாழ்ப்பாண இராச்சியம் அழியாது இருப்பதற்கு உதவின. இவ்வாறாக, பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே இலங்கையில் உருவாகியிருந்த அரசியல் நிலை யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றுவதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை அளித்திருந்தது.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே தோன்றிய இராச்சியத்தில் கலிங்கரும் சாவகரும் ஆட்சிநடத்திய பின் ராமநாதபுர மாவட்டத்திலே செவ்விரக்கை நாட்டில் சிற்றரசராய் விளங்கிய ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவன் ஆதிக்கம் பெற்று, ஒரு புதிய வம்சத்தைத் தாபித்து, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தான்.¹¹¹ ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சியைப்பற்றிய வரலாறு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எழுச்சிபெற்ற வரலாற்றைச் சேர்ந்ததாகும்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்தி வம்சத்தவர் யாழ்ப்பாணத்திலே எப்பொழுது ஆட்சி நடத்த ஆரம்பித்தனர் என்பதைத் திட்டவாட்டமாக அறிந்துகொள்வது கஷ்டமாகும்; அவர்களுடைய ஆட்சி பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலிலே ஆரம்பித்திருக்க முடியும்; அக்காலத்திலே ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒருவன் குலசேகரபாண்டியனுடைய தளபதியாகச் சிங்கள இராச்சியத்தினுள் படையெடுப்பு நடத்தியிருந்தான் எனச் சூள்வங்ஸத்திலிருந்து நாம் அறிகின்றோம். அவ்வாறு படையெடுக்கும்போது அவன் யாழ்ப்பாணத்து மன்னரை விளங்கினானோ என்பது தெரியவில்லை; எப்படியும், பதினாண்டுகாம் நூற்றாண்டின் முதற்காலிலே ஆரியச்சக்கரவர்த்தி வம்சத்தவர் யாழ்ப்பாணத்திலே ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருந்தனர் என்று கூறலாம்.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுடைய எழுச்சிக்கு உதவிய முக்கிய காரணி அக்காலத்துத் தென்னாசிய வர்த்தகத்தில் அவர்கள் பெற்றிருந்த ஆதிக்கமாகும். யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தாபிக்கப்படுவதற்கு வர்த்தகத்துறையிலே தென்னிந்தியச் சக்திகள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கு எவ்வாறு ஒரு காரணியாக உதவியதோ, அவ்வாறே பதினாண்டுகாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கால வரை இக் காரணியும் இலங்கையின் பிரதான துறைகளிலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பெற்றிருந்த அதிகாரமும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தன; இந்த ஆதிக்கத்தை யாழ்ப்பாணத்தரசர் இழந்ததும் அவர்களுடைய வலிமை குன்றத்தொடங்கியது;

இராச்சியத்தின் எல்லைகளும் தலைநகரும்

யாழ்ப்பாணம்

யதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வட இலங்கையிலே தோன்றிய இராச்சியமானது கி. பி. 1620 வரை வீழ்ச்சியடையாது காணப்பட்டது. 1620 இல் இந்த இராச்சியத்தின் கடைசி மன்னரைப் போர்த்துக்கீசர் கைப்பற்றிச் சிற்சேதம் செய்ததுடன் இராச்சியமும் வீழ்ச்சியடைந்தது. பின்னர் அது இலங்கையிலே போர்த்துக்கீசர் கைப்பற்றியிருந்த பிற பிரதேசங்களுடன் இணைக்கப்பட்டது.¹

இலங்கையின் இடைக்கால வரலாற்றில் இடம்பெறும் இந்த இராச்சியத்துக்கு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்ற பெயரே பொதுவாக வரலாற்றுசிரியர்களாலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பெயரைப்பற்றி ஞானப்பிரகாசர் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்:

தமிழர் காலத்து வட இலங்கையை யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயரால் வழங்குவது ஒரு காலவழுவாகும். தீவின் வட பக்கத்தில் ஆட்சி நடத்தியவனை யாழ்ப்பாணத்து மன்னன் என்று கூறுவதும் சரியன்று. தீபகற்பம் முழுவதையும் இன்று குறித்துநிற்கும் பெயராகிய யாழ்ப்பாணம் என்பது பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே முதன் முறையாகப் புதிய நகரமாகிய நல்லூருக்கு இடப்பட்டது. பின்வரும் பக்கங்களிலே எம்மன்னர்களுடைய கருக்கமான வரலாற்றைக் கூறப்போகிறோமா, அம் மன்னர்கள் முதலில் பருத்தித்துறைக்கு அருகேயுள்ள கடற்கரையில் அமைந்திருக்கலாம் என்று கருதக்கூடிய சிங்கை நகரிலும், பின்னர் தங்கள் வீழ்ச்சியரை நல்லூரிலும் ஆட்சி நடத்தினர். அவர்களுடைய காலத்திலே அவர்களது இராச்சியம் ஈழம் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தது. இப்பெயர் முழு இலங்கைத் தீவுக்கும் வழங்கிய ஒரு பெயராகும்.²

இக்கருத்துப் பெருமளவிற்குச் சரியாகும்; எனினும் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் பதினேழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே வழக்கில் இருந்தது; வட இராச்சியத்தின் வரலாற்றின் ஆரம்பத்திலே யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் அதற்கு இருக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இலங்கையின் தென்மேற்குப் பாகத்தில் ஆட்சி நடத்திய சிங்கள மன்னர்களைப் போலவே, வட இலங்கை மன்னர்களும் தம்மை முழு இலங்கையின் மன்னர்களாகவே கருதினர்: வட இலங்கை மன்னரைத் தென்னிந்தியச் சாசனங்களிலே இலங்கையின் அல்லது ஈழத்தின் ஒரு மன்னன் என்றே தென்னிந்தியர் குறிப்பிட்டுள்ள

ளனர்.³ இந்த இராச்சியத்தின் காலத்திலே எழுதப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் நூல்களிலும் யாழ்ப்பாணத்து மன்னன் அவ்வாறே (இலங்கையின் மன்னன் என்று) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.⁴

சிங்கை நாடு

என்னும் வட இலங்கை இராச்சியத்துக்கு ஒரு சிறப்புப்பெயர் இல்லாமல் இருந்திருக்க முடியாது. அப்பெயர் என்ன என்பதை அறிந்துகொள்ள எமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளைக்கொண்டு அறிந்துகொள்ள முயற்சிப்போம். இந்த ஆராய்ச்சியிலே யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சில விருதுகள் பயனுள்ளவை யாகக் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பொது லாகச் சிங்கை நகரத்தின் ஆட்சியாளர் என்றே வர்ணிக்கப்பட்டனர். சிங்கை ஆரியன்,⁴ சிங்கை தங்கும் ஆரியர் கோமான்,⁵ சிங்கையெங்கோமான்⁶ என்று பல வகைப்பட்ட விருதுகள் இம்மன்னர்களுக்கு இலக்கியத்திலும் சாசனத்திலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன; இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பொதுவாகத் தலைநகர்களின் பெயர்களே அவற்றின் இராச்சியங்களுக்கும் வழங்கிவந்துள்ளன. இவ் வழக்கத்தை ஒட்டி, சிங்கை என்ற பெயர் வட இலங்கை இராச்சியத்தின் தலைநகருக்கும் இராச்சியத்துக்கும் வழங்கியிருக்க முடியுமோ என்ற கேள்விக்கு ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் விருதுகள் இடமளிக்கின்றன. இதனை வலியுறுத்தும் வகையிலே ஒரு நூலில் சிங்கை நாடு என்ற பெயரே காணப்படுகின்றது; பதினாண்டாம் நூற்றாண்டளவில், செகராசசேகரன் என்னும் சிம் மாசனப் பெயரைத்தாங்கிய ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒருவனின் காலத்தில் எழுதப்பட்ட செகராசசேகரம் என்ற மருத்துவ நூலிலே 'செயம்பெறு சிங்கை நாடன் செகராசசேகரன்' என மன்னன் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளான்.⁷ ஆகவே, சிங்கை அல்லது சிங்கைநாடு என்ற பெயர் வட இலங்கை இராச்சியத்தின் ஒரு பெயராக வழங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது இச்சான்றின் மூலம் தெரியவருகின்றது. எனினும், இப்பெயர் பெருவழக்கில் இருந்ததோ என்று கூறுவது கஷ்டம்; ஒரு வேளை இது இலக்கிய வழக்கில் மட்டுமே இருந்திருக்கவும் முடியும்;

மணவை

வட இலங்கை இராச்சியத்தின் இன்னொரு பெயர் மணவை என்று கொள்ள ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் வேறு விருதுகள் உதவுகின்றன. செராசசேகரமான் என்ற நூலின் ஆசிரியர் தனது காலத்தில் ஆண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்தியை 'மணவை ஆரிய வரோதயன்'⁸, 'மணவையர்கோன் செகராசசேகரமன்'⁶, 'மணவை தந்த மால்'¹⁰ என நெல்லாம் வர்ணித்துள்ளார். இங்கு மணவை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இடத்தை ஆடையாளங்காண முயற்சித்த அறிஞர்களிடையே கருத்துவேற்றுமை காணப்படுகின்றது. சிலர் இதனை இராமேஸ்வரத்துக்கு அண்மையிலுள்ள ஓர் இடம் என்றுகொண்டு, மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செகராசசேகரன் தென்னிந்தியாவில் மணவையிலே பிறந்த காரணத்தினால் அவ்விருதுகளைப் பெற்றான் என்று விளக்கங்கொடுத்துள்ளனர்.¹¹ ஆனால், 'மணவையர்கோன்' (மணவை மக்களின் மன்னன்) என்ற விருதை நோக்குமிடத்து மணவை என்பது ஒரு சிறிய இடமாக அல்லாது, மன்னனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒரு பெரும் பிரதேசமாக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது; மணவை

என்ற ஓர் இடம் பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே இராமநாதபுரத்துச் சேதுபதி மன்னர் களுடைய தலைநகர்களுள் ஒன்றாக விளங்கிற்று என அறிகின்றோம்.¹² ஆனால், அப்படியான ஓர் இடம் வட இலங்கையிலே இருந்தமைக்கு வேறு சான்று இல்லை. மணவை என்ற பெயர் சிங்கை நகரின் மறுபெயராக இருந்திருக்கலாம் எனப் பரணவிதான கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.¹³ இது ஒரு வெறும் ஊகமே.

ஈழத்துத் தமிழ் வரலாற்றோடுகளை ஆராயுமிடத்து யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் பழைய பெயர்களாக மணற்றி, மணற்றிடல், மணற்றிடர் ஆகிய பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவை மூன்றும் ஒரே பெயரின் திரிபுகள் எனக் கொள்ளலாம். இப் பெயரின் வேறு வடிவங்களாக மணலூர், மணலூர் ஆகிய பெயர்கள் ஆமைந்தன எனப் பரணவிதானவும் ஸி. எஸ். நவரத்தினமும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.¹⁴ இவ்வடிவங்கள் எந்த ஆதாரங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்று இவர்கள் கூறவில்லை. தமிழ் வரலாற்றோடுகளிலே இவ்வடிவங்களை எம்மாலே கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலே மணற்றிடல், மணற்றிடர் ஆகிய இரு வடிவங்கள் இடம்பெறுகின்றன.¹⁵ மட்டக்களப்பு மாணியத்திலே மணற்றி, மணற்றிடர் ஆகிய வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.¹⁶ அத்துடன், யாழ்ப்பாணத்தின் பிற பெயர்களாக மணிபுரம், நாகதீபம் ஆகியவையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.¹⁷ சாதிரமலைப்பாட்டு என்னும் நூலிலும் மணற்றி என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது.¹⁸ மணற்றி என்பது மணற்றிடர் அல்லது மணற்றிடல் என்ற பெயரின் குறுக்கமாக இருக்கலாம்; மணற்றிடல் என்ற பெயர் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டதன் காரணம் தெரியவில்லை; இப்பெயர் சிங்களப் பெயராகிய வலிகம (වලිකම) என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாக இருக்க முடியும். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட தென்னிந்தியக் கல்வெட்டொன்றில் வல்விகாமம் என்ற பெயர் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பகுதியின் பெயராகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.¹⁹ தற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் மேற்குப்பாகத்துக்கு வழங்கும் பெயராகிய வலிகாமம் இப்பெயரிலிருந்து பெறப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது வலிகம என்ற சிங்களப் பெயரின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு மணலூர் என்பதாகும்; (වල-மணைக் கம-ஊர்); மணற்றிடர் என்பது மணலூரின் வேறொரு வடிவமாக அமையலாம். ஒரு காலத்தில் வலிகம என்ற பெயர் யாழ்ப்பாணத்தீபகற்பத்தின் முழுப்பாகத்திற்கும் அல்லது பெரும் பாகத்துக்கு வழங்கி வந்து பிற்பட்ட காலத்திலே மேற்குப் பாகத்தைக் குறிக்கின்ற பெயராக மட்டும் மாறியிருக்கலாம்; இவ்வாறே ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் முழுவதையும் குறித்துநின்ற பெயராகிய நாகதீவு தற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தை அடுத்துள்ள ஒரு சிறிய தீவின் பெயராக மட்டும் நிற்கின்றது. மணற்றிடர் என்னும் பெயர் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதைத் தற்பொழுதுள்ள சான்றுகளைக்கொண்டு விளக்குவது கஷ்டம்; எனினும் மணவை என்ற பெயர் மணற்றிடலின் குறுக்கமாக இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது தஞ்சாவூர் என்பது தஞ்சை எனவும் கோயமுத்தூர் என்பது கோவை எனவும் அனுராதபுரம் அனுரை எனவும் குறுக்கப்படுவதுபோல மணற்றிடல் மணவை எனக் குறுக்கப்பட்டிருக்க முடியும். மணவை, மணற்றிடல் ஆகிய பெயர்கள் பதிமூன்றாம் பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளிலே வட இலங்கை இராச்சியத்தின் பெயர்களாக இருந்திருக்க முடியும்.

மணற்றி, மணவை, மணலூர் ஆகிய இடப்பெயர்கள் தென்னிந்தியாவிலுள்ள இடங்களுக்கும் பெயர்களாக வழங்கிவந்துள்ளன. இதனால் ஒரு வேளை தென்னிந்தியப் பெயர்களாக வழங்கியவை ஏதோ ஒரு காரணத்தினாலே யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடப்பட்டிருக்கலாமோ என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கு விடை கண்டு கொள்ளப் போதிய சான்றுகள் நமக்கு இல்லை. எப்படியெனினும் இப்பெயர்கள் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லையென்றே கூறவேண்டியுள்ளது. வெகு விரைவில் அவை வழக்கற்றுப்போயின. சிங்களப் பெயராகிய வலிகம என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாக மணலூர் அல்லது மணற்றிடர் என்ற பெயர் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தால் அது இலக்கிய வழக்கில் மட்டுமே இடம் பெற்றிருக்கும். இதனால் காலப்போக்கில் அது வழக்கற்றுப்போயிருக்கும். ஆனால் சிங்களப் பெயரின் தமிழ்த் திரிபாக இடம் பெற்ற வலிகாமம் என்ற பெயர் தொடர்ந்து மக்கள் மத்தியிலே வழங்கப்பட்டதற் காலம் வரை நிலைத்துள்ளது என்று விளக்கம் கூற முடியும். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பொதுவாக இடப்பெயர்கள் நூல்களிலே குறிப்பிடப்படுமபோது நூலின் மொழிக்கு ஏற்றவாறு பெயர்க்கப்படுவது வழக்கம். இலங்கையில் பாளி வரலாற்றேடுகளில் சிங்களப் பெயர்கள் பாளியிலே பெயர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் மாதொட்ட (මාතොට) என்ற சிங்களப்பெயர் மஹாதித்த (මහාතිත්ත) எனவும் ஊறுதொட்ட (ඉරුතොට) என்ற பெயர் குகரதித்த (කුකරතිත්ත) எனவும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இம்மரபை யொட்டி வலிகம என்ற பெயர் தமிழ் வரலாற்றேடுகளிலே மணலூர் அல்லது மணற்றிடல் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தால் அதில் வியப்பில்லை.

இலங்கையும் ஈழமும்

ஞானப்பிரகாசர் கூறியதுபோல யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஈழம் அல்லது இலங்கை எனவும் பெயர்பெற்றிருந்தது. தெற்கேயிருந்த சிங்கள இராச்சியத்திலிருந்து இதனை வேறுபடுத்த எதுவித அடையும் பயன்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. யாழ்ப்பாண மன்னர்களுள் ஒருவனாகிய, செகராசசேகரன் என்னும் சிம்மாசனப் பெயரைப்பெற்ற மன்னனைத் தக்கிண கைலாச புராணம் இலங்கை மன்னன் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.²⁰ யாழ்ப்பாணத்தின் முதலாவது ஆரிய மன்னனைத் தென்னிலங்கை மன்னவன் என்று கைலாயமலை குறிப்பிடுகின்றது.²¹ முன்னர் குறிப்பிட்ட பாண்டிய சாசனமாகிய குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு வட இலங்கை மன்னனை ஓர் இலங்கை மன்னன் என்றுமட்டுமே குறிப்பிடுகின்றது.²² முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் கல்வெட்டுக்களிலும் இந்த இராச்சியம் ஈழம் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.²³ விஜயநகர காலத்துத் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்களும் யாழ்ப்பாணத்தை ஈழம் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. இரண்டாம் ஹரிஹர மன்னனின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலிருந்து (கி. பி. 1277 இல் இருந்தது) யாழ்ப்பாண இராச்சியம் அடிக்கடி விஜயநகர மன்னர்களாலே அடக்கப்பட்டது. அவ்வாறு யாழ்ப்பாணம் பல முறை அடக்கப்பட்டமையைக் குறிப்பிடும் விஜயநகரத்துச் சாசனங்களும் நாராயண் விவாசம் போன்ற நூல்களும் இலங்கை விஜயநகர மன்னர்களாலே கைப்பற்றப்பட்டதென்றே குறிப்பிடுகின்றன.²⁴ பதினாந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் ஈழம் என்ற பெயர் சிங்கள இராச்சியத்திற்கும் யாழ்ப்பாணம் அல்லது யாழ்ப்பாணப்பட்டினம் என்ற பெயர் வட இலங்கை இராச்சியத்திற்கும் வழங்கப்பட்டன; உதாரணமாக 1435 இல் திருமாணிக்குழி

என்னுமிடத்தில் பொறிக்கப்பட்ட விஜயநகரக் கல்வெட்டிலே முதலிமுதலாக யாழ்ப்பாணியின் பட்டினம் (யாழ்ப்பாணம்) என்ற பெயர் வட இலங்கை இராச்சியத்திற்கும் ஈழம் என்ற பெயர் தெற்கிலங்கை இராச்சியத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.²⁵ மேலும், பிற்பட்ட காலத்துத் தென்னிந்தியச் செப்பேடுகளிலும் 'யீளமும் யாட்பாணராயன் பட்டணமும்'²⁶ என்றும் 'யீளமண்டலமும் யாபாணராயன் பட்டணமும்,²⁷ என்றும் இரண்டு இராச்சியங்களும் வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளன; யாழ்ப்பாண பட்டினம் ஆல்லது யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வட இலங்கை இராச்சியத்துக்குப் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இராமநாதபுரத்துச் சேதுபதிகளுடைய சாசனங்களிலே அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் ஆல்லது யாழ்ப்பாண பட்டினம் என்ற பெயரே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.²⁸ போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்த காலத்தில் இதே பெயர் வழங்கிய காரணத்தினால் அவர்களும் இந்த இராச்சியத்தை Jafanapatao எனக் குறிப்பிட்டனர்.²⁹ பதினாறாம் நூற்றாண்டுச் சிங்கள நூல்கள் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அரசிருக்கையை யாபா படுன (யாபா படுன) என்று குறிப்பிடுகின்றன.³⁰ இப்பெயர் தலைநகருக்கும் முழு இராச்சியத்துக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்; இவ்வாறாக, பதினாறாம் பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளிலே வட இலங்கை இராச்சியத்தின் பெயரை நிச்சயத்துடன் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தெமள பட்டினம் - தமிழ்ப்பட்டினம்

நம்பொத எனப்படும் புனித தலங்கள் பற்றிய சிங்கள நூலிலே வடஇலங்கை இராச்சியத்தின் ஒரு பெயராக தெமளபட்டினம் (தெமள பட்டினம்) (தமிழ்ப்பட்டினம்) என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கவனிக்கத்தக்கது: யாழ்ப்பாணம், முல்லைதீவு, திருகோணமலை மாவட்டங்களிலே இருக்கும் பின்வரும் இடங்கள் தெமள பட்டினத்தில் இருக்கும் இடங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:— நாகர்கோவில் (நாகர்கோவில்), கந்தரோடை (கந்தரோடை), தெல்லிப்பளை (தெல்லிப்பளை) மல்லாகம் (மல்லாகம்), வீமன்காமம் (வீமன்காமம்), ஊர்காவத்துறை (ஊர்காவத்துறை) அனலை தீவு (அனலை தீவு), நயினா தீவு (நயினா தீவு), புங்குநீவு (புங்குநீவு), காரை தீவு (காரை தீவு), முள்ளியவளை (முள்ளியவளை), திரிகோணமலை (திரிகோணமலை), நாதகோவில் (நாதகோவில்), இலந்தகொட (இலந்தகொட), திஸ்ஸமஹவெஹர (திஸ்ஸமஹவெஹர), ஆகிய இடங்களாம்.³¹ தெமளபட்டினம் என்ற பெயர் முதலில் தமிழ் இராச்சியத்தின் தலைநகரைக் குறித்து நின்று பின்னர் முழு இராச்சியத்துக்கும் வழங்கப்பட்டது என்று கொள்ள இடமுண்டு. ஒரு பழைய சிங்கள கடயிம் பொத ஆல்லது எல்லைப் புத்தகத்தில் தமிழ் இராச்சியத்தின் பெயராக ஜாவகம் (ஜாவகம்) என்ற பெயரும் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.³² இப்பெயர் வேறு நூல்களில் இல்லை. இதனால் அது மிக அரிதாகவே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமெனத்தோன்றுகிறது.

இராச்சியத்தின் எல்லைகள்

வடக்கே தோன்றிய புதிய இராச்சியத்தின் எல்லைகளைத் திட்டவாட்டமாக நிர்ணயித்துக்கொள்வது கஷ்டமாகும்; சிங்கள இராச்சியத்திலே எழுதப்பட்டதுபோல எல்லைகளைக் கூறும் நூல்கள் தமிழில் எழுதப்படவில்லை. போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு

வந்தபின்னர் தான் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எல்லைகளைப் பற்றிய தகவல்கள் போர்த்துக்கீச நூல்களிலே எழுதிவைக்கப்பட்டன; யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பிரதேசங்கள் பற்றிய பயனுள்ள தகவல் ஒன்று கேய்ரேஸ் (Queyrez) பரதிரியார் எழுதிய நூலிலே காணப்படுகின்றது:

இந்த அடக்கமான இராச்சியம் சிறிய யாழ்ப்பாண பட்டின மாவட்டத்திற்குள் மட்டும் அடங்கியுள்ளது என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் அதனுடன் இணைந்த வையாக அயலிலுள்ள நிலங்களும் வன்னியின் நிலங்களும் காணப்படுகின்றன..... இவை (வன்னியின் நிலங்கள்) முத்தியவற்றிலிருந்து (யாழ்ப்பாண பட்டின மாவட்டத்திலிருந்து) ஓர் உப்புநீர் ஆற்றினாலே பிரிக்கப்பட்டு, ஒரு நுனிப்பாகத்திலே பச்சிலைப் பனைத் தொடுவாயினாலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந் தீபகற்பத்திற்குள் வகைமாம், தென்மராட்சி, பச்சிலைப்பனை ஆகிய நிலங்கள் இருக்கின்றன; வெளியே குறுக்காக அமைந்து வன்னி நிலங்கள் இருக்கின்றன. இவை மன்னாற்பக்கத்திலிருந்து திருகோணமலைவரை இருக்கின்றன. இவற்றையும் மன்னாரின் (போர்த்துக்கீசப்) படைத்தளபதியின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட மாதோட்ட நாட்டையும் 'பரகனி' ஆறு பிரித்து நிற்கின்றது. திருகோணமலைவரை பரந்துள்ள வன்னி நிலங்களுக்கும் பிற நிலங்களுக்கும் மத்தியில் ஓடும் 'சிலுவை ஆறு' இந்நாட்டின் (மாதோட்டநாட்டின்) எல்லையாக அமையும். இந்நிலங்களைக்கொண்ட பிரதேசம் தேசப்படத்தின்படி ஒரு பெரும் பிரதேசமாகத் தோன்றுகிறது. இந்நிலங்கள் பற்றுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாவது 'சிலுவை ஆற்றுக்கு' அருகே அமைந்துள்ள தென்னமரவடியாகும். அங்கிருந்து மன்னாற்பக்கம்வரை முள்ளியகளை மாகாணம் இருக்கின்றது. இதில் 'வர்கம்', 'வலதடி', மேல்பத்து ஆகிய மூன்று பற்றுக்கள் உள். வன்னி நிலங்களுக்கெல்லாம் இந்த மாகாணமே முக்கியமானது. அடுத்துக் கருநாவல்பத்தும் (அதன்பின்) பனங்காமம் என்ற மாகாணமும் உள். இங்கே, மாதோட்டத்து நிலங்களை அண்டியவையாக 'உருகரை' என்ற பற்றும் 'வல்லி' என்ற பற்றும் இருக்கின்றன. இவ்வகையின் குடாவின் அல்லது கடவின் ஓரத்திலே 'பரங்கனி', 'உரயில் பூநரி' ஆகிய ஊர்களும், வேறு குறைந்த முக்கியத்துவமுடைய ஊர்களும் உள்.³³

மேற்படி தகவலைப் பொதுவாகச் சிங்கள தமிழ் நூல்களில் உள்ள சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துக்கும் அதன் அருகிலுள்ள தீவுகளுக்கும் நேரடி ஆட்சியாளர்களாக விளங்கினர் என்பது யாழ்ப்பாண வைபவமாலே, வையாபாடல் ஆகியவற்றிலிருந்து தெளிவாகின்றது; யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின்படி யாழ்ப்பாணத்து மன்னராகிய கூழங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்தி தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த பிரபுக்களுக்குக் கொடுத்த ஊர்கள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும் அருகிலுள்ள தீவுகளிலுமுள்ள ஊர்களாகும்.³⁴ அத்துடன் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்துக்கு வெளியே அமைந்திருந்த ஏழு வன்னிப் பிரதேசங்களும் யாழ்ப்பாண மன்னருக்கு அடங்கிய பிரதேசங்களாக இந்நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.³⁵ பதினேந்தாம் பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளிலே எழுதப்பட்ட சிங்கள எல்லை நூல்களில் வட இலங்கை இராச்சியத்தின் பிரதேசப்பிரிவுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.³⁶ இப்பிரதேசங்களின் எல்லைகளிலே தமிழ் எழுத்துப் பொறித்த கற்றாண்கள் நாட்டப்பட்டதாகவும் இவை குறிப்பிடுகின்றன. எனினும் இவை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எல்லைகளையோ அந்த இராச்சியத்திலே இடம்பெற்ற எல்லாப் பிரதேசங்களையுமோ குறிப்பிடவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் பிரதேசங்கள் பழைய ராஜரட்டையின் பிரதேசங்களுடன் சேர்த்தே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஓர் எல்லைப் புத்தகத்தில், அதாவது திரி விஹரே கடயிம் ஸஹ வித்தி (திரிஹரே ஸஹ வித்தி) என்ற நூலில் பயனுள்ள ஒரு குறிப்பு இடம்பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது; யாழ்ப்

பாணத்தின் பெயராக ஜாவகம் என்ற பெயரைக்கொடுத்து அங்கு ஐந்து பிரதான மாவட்டங்கள் இருந்தன என்றும், அவையாவன:- ஜவரிபரட (சீலேலெடு), மாரச்சிரட (சீலேலெடு), பலதடிரட (சீலேலெடு), முதுந்து மல்லியாரட (இடந்தெலேலெடு), கணுக்கிணிரட (கணுக்கிணிரட), ஆகியவை.³⁷ இப்பெயர்களில் 'ரட' என்பது 'நாடு' என்னும் பொருளுடையது. சில ஏட்டுப் பிரதிகளிலே 'ஜவரிப' என்பதற்குப் பதிலாக 'சாவகசிரி' (சீலேலெடு) என்றும் 'சாவகத்திரி' (சீலேலெடு) என்றும் பாட பேதங்கள் காணப்படுகின்றன எனப் பரணவிதான கூறியுள்ளார்.³⁸ இதனால், 'ஜவரிபரட' என்பது சாவகச்சேரிப் பகுதி என அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடிந்துள்ளது. 'மாரச்சிரட' என்பது தற்காலத்தில் தென்மராட்சி, வட மராட்சி (மாரச்சி > மராச்சி > மராட்சி) என்ற இரு பிரிவுகளையும் உள்ளடக்கிய பிரதேசம் என்று பரணவிதான அடையாளங்கண்டுள்ளார்.³⁹ 'பலதடிரட' முள்ளியவளைக்கு அருகே உள்ள இடம் என்று அடையாளங் காணலாம். முள்ளியவளை மாவட்டத்தில் உள்ள மூன்று பற்றுக்களில் ஒன்று 'வலதடி' (= பலதடி) எனக்கேய்ரேஸ் (Queyroz) கூறியிருப்பதால் இவ்வாறு அடையாளங்கண்டுகொள்ள முடிந்துள்ளது.⁴⁰ 'முதுந்து-மல்லியாரட' என்பது தற்காலத்து முள்ளியவளை (மல்லியா = முள்ளிய) எனத் தோன்றுகிறது. இதற்கு மூன்று காரணங்களை உள் முள்ளியவளைக்கு அருகே உள்ள இடங்களாகிய 'பலதடிரட', 'கணுக்கிணிரட' ஆகியவற்றுடன் 'முதுந்து - மல்லியா - ரட' குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது ஒரு காரணம்; இரண்டாவதாக, 'மல்லியா' என்பது 'முள்ளிய' என்பதை ஒத்திருக்கின்றது. மூன்றாவதாக, வையாபாடலிலே முள்ளியவளையின் மறுபெயர்களாக முள்ளிமாநகர் என்பதும் மாமண்டலுடைநகர் என்பதும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.⁴¹ இவற்றுள் மாமண்டலுடை என்பதின் திரிபாக 'முதுந்து' இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. ஆகவே, முதுந்து - மல்லியா - ரட என்பது முள்ளியவளைப் பகுதியே என்று கொள்ள இடமுண்டு. 'கணுக்கிணிரட' என்பது தற்காலத்துக் கணுக்கேணியாரடும்; இது வையாபாடலிலே கணுக்கேணிநகர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁴²

இவ்வாறாக, சிங்கள கடயிம் பொத நூல்களிலே குறிப்பிடப்படும் ஜாவகம் என்னும் இராச்சியத்தின் ஐந்து பிரதான மாவட்டங்களும் வடமாகாணத்திலே, தற்காலத்து யாழ்ப்பாணத்து மாவட்டத்திலும் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலும் உள்ள இடங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இதனால் ஜாவகம் என்பது யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பெயர்களுள் ஒன்றாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்றுகொள்ள இடமிருக்கிறது. சாவகர் ஆட்சி புரிந்த பிரதேசமாகையால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இப்பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று பரணவிதான கருதுகிறார்.⁴³ இது சரியாக இருக்கமுடியும் எனினும் நிச்சயமாக அப்படித்தான் என்று கூற முடியாது; இப்பெயர் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை அறியமுடியாவிட்டாலும் அது வட இலங்கை இராச்சியத்தின் ஒரு பெயராக இருந்ததென்று கூறலாம்; அவ்விராச்சியத்தின் பிரதேசங்களாகச் சிங்களக் கடயிம் பொத நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை பெரும்பாலும் கேய்ரேஸ் பாதிரியார் வர்ணித்துள்ள யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பிரதேசங்களை ஒத்திருக்கின்றன; இந்த இருவகைப்பட்ட ஆதாதரங்களையும் வைத்து யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தற்காலத்து வடமாகாணத்தின் பெரும்பகுதியை, சிறப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தையும் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தையும், உள்ளடக்கியிருந்ததெனக் கூறலாம்; இதற்கு அப்பால் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் சில பாகங்களும் இராச்சியத்துடன் இணைக்க

கப்பட்டவையாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்று கொள்ள முன்பு நாம் குறிப்பிட்ட நம்பொத நூலின் சான்று உதவுகின்றது.

பூஜாவலிய நூலிலே தமிழரின் பிரதேசங்கள் பற்றிய குறிப்பு ஒன்று இடம் பெறும்போது அப்பிரதேசங்கள் சல்கல்கந்தூர (ஃலீலீ டைட்) என்னும் இடத்திற்கு அப்பால் அமைந்திருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴⁴ இந்த இடத்தை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை; இது பொலன்னறுவைக்கு வடக்கேயுள்ள ஓர் இடம் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. எப்படியும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எல்லைகளைத் திட்டவாட்டமாக வரையறுத்துக் கூறுவது கஷ்டமாகும். ஏனெனில் எப்பொழுதாவது திட்டவாட்டமாக வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகள் இந்த இராச்சியத்துக்கோ, வேறு இடைக்கால இராச்சியங்களுக்கோ இருந்திருக்கமுடியாது. ஆகவே பொதுப்படமட்டுமே அதில் அடங்கியிருந்த பிரதேசங்களைக் குறிப்பிடலாம். அப்படியும் பாரிக்குமிடத்து யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பமும் அதன் அருகே அமைந்துள்ள தீவுகளும் இராச்சியத்தின் பிரதான பாகங்களாக அமைந்திருந்தன என்றும் அவற்றுக்குத் தெற்கே இருந்த வன்னிப்பிரதேசங்கள் யாழ்ப்பாண அரசுக்கு அடங்கியனவாய்க் காணப்பட்டன என்றும் கூறலாம். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் இப்பின்பட்டோரின் நூலிலும் காணப்படும் சான்றினைக்கொண்டு மன்னார் பகுதியும் யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் நேரடி ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தது என்று கூறலாம். இந்நூல்களிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் மேற்குக்கரையோரத்தின் முத்துச் சலாபங்களைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வைத்திருந்தனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.⁴⁵ எனினும் இப்பிரதேசத்தைச் சிங்கள மன்னர்களும் கைப்பற்றிக்கொள்வதற்காக அடிக்கடி போராடினர் என அறிகின்றோம்.⁴⁶ திரிகோணமலைப் பிரதேசத்தின் சிலபாகங்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் அடங்கியிருந்திருக்கவேண்டும் என்று கொள்ளத் தகழிணை கைலாச புராணத்தின் சான்றும் உதவுகின்றது. இதன்படி, திருகோணமலையின் கோணேஸ்வரக் கோவிலுடன் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என அறியமுடிகின்றது.⁴⁷ இந்தச் சான்றுடன் நம்பொத நூலின் சான்றையும் சேர்த்துப் பாக்குமிடத்துத் திருகோணமலை வட இலங்கை இராச்சியத்தின் ஒரு பாகமாகக் கருதப்பட்டதெனத் தோன்றுகின்றது.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ்நூல்களிலும் பிற்பட்ட காலத்து நூல்களிலும் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களுக்குச் சேதுகாவலர் என்ற விருது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.⁴⁸ சேது என்பது இராமேஸ்வரத்தைக் குறிக்கும் ஒரு பெயராகும். தகழிணைகைலாச புராணத்திலே ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒருவன் "சேது உயர்கரைக் காவல் வேந்தன்" என்றும் "தேவையின் மகன்" என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளான்.⁴⁹ தேவை என்பது இராமேஸ்வரத்தைக் குறிக்கும் இன்னொரு பெயரெனக் கருதப்படுகின்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இராமநாதபுரத்தை ஆண்ட சேதுபதி மன்னர்களை தேவை என்ற இடத்தையும் தங்கள் தலைநகர்களில் ஒன்றாகக் கருதினர்.⁵⁰ இப்படியாக யாழ்ப்பாணத்து மன்னருக்குச் சேதுகாவலன், தேவையின்மன் என்றெல்லாம் விருதுகள் கொடுத்தமை அவர்கள் இராமேஸ்வரப்பகுதியில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த காரணத்தினாலோ என்ற கேள்வி எழலாம். யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்பற்றிய மரபுக்கதைகளின்படி அவர்கள் இராமேஸ்வரக்கோவிலிலே நாள்தோறும் நடைபெறும் பூசைகளுக்காக யாழ்ப்பாணத்துத் தீவுகளிலிருந்து பூவும்

பாலும் அனுப்புவது வழக்கமாக இருந்தது என ஆரியக் கிடக்கின்றது.⁵¹ எனினும் இத்தகைய சான்றுகளைக் கொண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தோடு இராமேஸ்வரம் இணைக்கப்பட்டு இருந்தது எனக் கொள்வது கஷ்டமாகும். இராமநாதபுரத்தில் தங்களுடைய முன்னோர்கள் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில் இராமேஸ்வரத்துடன் கொண்டிருந்த தொடர்பை யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கைவிடாது பேணிவந்தமையினால் இத்தகைய விருதுகள் அவர்களாலே மேற்கொள்ளப்பட்டன எனப் பரணவிதான விளக்கம் கொடுத்துள்ளார்.⁵² இது சரியாக இருக்கலாம். இதனால் இராமேஸ்வரத்தின் காவலர்களாக இவர்கள் கருதப்பட்டிருக்கலாம்.

இதுவரை ஆராய்ந்தவற்றைக்கொண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தையும் அருகேயுள்ள தீவுகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருந்தது எனவும் அதற்கு அப்பால் இருந்த தமிழ் வன்னிச் சிற்றரசுப் பிரதேசங்களிலும் ஏதோ ஒருவகையான ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தியது என்றும் முடிபினைத் தெரிவிக்கலாம்:

நகரம்

வட இலங்கை இராச்சியத்தின் தலைநகரின் பெயர் சிங்கை அல்லது சிங்கை நகர் எனச் செகராசசேகரமலை, செகராசசேகரம், தகழிணகைலாசமலை ஆகிய நூல்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁵³ ஆரியச் சக்கரவர்த்தி ஒருவனைக் குறிப்பிடுகின்ற கல்வெட்டாக இலங்கையிலே கிடைத்துள்ள ஒரே ஒரு கல்வெட்டிலும் சிங்கைநகரே ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் அரசிருக்கையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் ஆட்சி நடத்திய அரிசேரி பராக்கிரமபாண்டியனுடைய (1422 - 1461) கல்வெட்டுக்களிலும் சிங்கையும் அனுரையும் (அனுராதபுரம்) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.⁵⁴ இச்சான்றுகளை நோக்குமிடத்து யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் முற்பட்ட கட்டத்திலே இராச்சியத்தின் தலைநகர் சிங்கைநகர் என்ற இடம் என்பது தெளிவாகின்றது. பிற்பட்ட காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ் வரலாற்றேடுகளிலே யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்கள் சிங்கை ஆரியர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் இராச்சியத்தின் தலைநகர் சிங்கை என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தது குறிப்பிடப்படவில்லை.⁵⁵ யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் கைலாயமாலையிலும் முற்பட்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகர் நல்லூர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵⁶ ஆனால் முற்பட்ட தமிழ் நூல்களிலோ சாசனங்களிலோ நல்லூரைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. ஆகவே யாழ்ப்பாண மன்னர்களுடைய முதலாவது தலைநகர் சிங்கை நகர் என்றும் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் செண்பகப் பெருமாள் நடத்திய படையெடுப்பிற்குப் பின்பு இரண்டாவது தலைநகராக நல்லூர் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.⁵⁷ பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சிங்கள நூல்கள் சிலவற்றிலே யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களுடைய ஆட்சிபீடம் யாபாபடுன(யாழ்ப்பாண பட்டினம்)என்னுமிடத்தில் இருந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵⁸ பதினாண்டாம் நூற்றாண்டில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒருவனைத் தரிசித்த இபின்புடோ அம்மன்னனைப் பத்தல (Battala) என்னுமிடத்தில் தரிசித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.⁵⁹ இந்த இடம் புத்தளமாக இருக்கலாம் என்று சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.⁶⁰ அப்படியெனின் புத்தளம் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் தலைநகராக இருந்திருக்கலாமோ

என்ற ஐயம் எழுகின்றது. ஆனால் இப்பின்படோ தருகின்ற புனியியல் விபரங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவன் குறிப்பிடுகின்ற நகரம் மன்னாருக்கு வடக்கே இருந்தது எனத்தெரிகின்றது. இதனை விளக்க மூயற்சித்த பரணவிதான கூறுவது என்னவெனில் பத்தல என்ற நகரம் யாழ்ப்பாண பட்டினத்தையே குறிக்கின்றது என்பதாகும். பட்டினம் என்பது சிங்களத்தில் பட்டணம், பட்டலம் என்றெல்லாம் வெவ்வேறு வழிவங்களைப் பெறுகின்றது. அதே போலப் பத்தல என்பதும் பட்டினம் என்பதன் திரிபு என்றுகொள்ள முடியும் எனப் பரணவிதான காட்டியுள்ளார்.⁵¹ கேய்ரோஸ் பாதிரியாரும் அவ்வாறே யாழ்ப்பாண பட்டினத்தை Jafana - en - Putalam (ஜாபானா - என் - புதளம்) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலே பட்டினம் என்பது புதளம் என மாறி நிற்பதுபோல இப்பின்படோவின் நூலில் பத்தல என மாறிநிற்க முடியும். எனினும் இப்பின்படோ யாழ்ப்பாணத்து மன்னனை அவனுடைய தலைநகரில் அல்லாது வேரோரிடத்திலே சந்தித்திருக்கலாம் என்று கொள்ளவும் முடியுமாயினால் இத்தகவலை வைத்துக்கொண்டு தலைநகரைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியில் அதிகம் ஈடுபடமுடியாது;

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்த போது யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களுடைய ஆட்சி பீடம் நல்லூரில் இருந்தது எனப் போர்த்துக்கீச ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.⁵² இவ்வாறாகப் பார்க்குமிடத்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகராக இலக்கிய ஆதாரங்களிலும் சாசன ஆதாரங்களிலும் மூன்று இடங்களின் பெயர்கள், அதாவது சிங்கைநகர், யாழ்ப்பாண பட்டினம் அல்லது யாபா படுன, நல்லூர் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதனைக் காணுகிறோம். இந்த மூன்று பெயர்களும் ஒரே நகரத்தைக் குறிக்கும் பெயர்களா அல்லது வெவ்வேறு நகரங்களின் பெயர்களா என்பது பிரச்சினைக்குரிய விஷயமாகும். இதுபற்றிப் பரண விதான ஒரு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுடைய காலத்திலே எழுதப்பட்ட சிங்கள நூல்களிலே யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகர் யாபா படுன எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததால் அப்பெயரே (அதாவது தமிழில் யாழ்ப்பாண பட்டினம்) பொது வழக்கிலிருந்த தலைநகர் பெயர் என்றும், சிங்கை அல்லது சிங்கைநகர் அரச சபையாலும் புலவர்களாலும் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் அவர் கூறியுள்ளார்.⁵³ சமகாலத்தில் தெற்கே சிங்கள இராச்சியத்தின் தலைநகர்களுள் ஒன்றாக விளங்கிய கம்பளை புலவர்களால் கங்காளிரிபுர என வழங்கப்பட்டமை இக்கருத்துக்கு ஆதாரமாக அவராலே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. நடேசன் வேறொரு கருத்தை இதுபற்றித் தெரிவித்துள்ளார். அதாவது ஆரம்பத்தில் சிங்கைநகர் எனப் பெயர் பெற்றிருந்த தலைநகர் பிற்பட்ட காலத்தில் நல்லூர் எனப் பெயர் பெற்றது. என்பது இக்கருத்தாகும்.⁵⁴ இராசநாயகமும் ஞானப்பிரகாசரும் இதுபற்றிக் கூறுமிடத்து ஆரம்ப காலத்தில் சிங்கைநகர் என்ற தலைநகர் பருத்தித்துறைக்கு அருகே வல்லிபுரத்தில் அமைந்திருந்தது என்றும் செண்பகப்பெருமாளின் படைமெடுப்பின் பின்பாக ஒரு புதிய தலைநகர் நல்லூரில் அமைக்கப்பட்டது என்றும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.⁵⁵ வல்லிபுரத்திலே கடலருகில் காணப்படும் பழைய மட்பாண்ட ஓடுகளும் செங்கற்களும் அங்கு யாழ்ப்பாண அரசர்களுடைய பழைய தலைநகர் இருந்ததைக் குறிக்குமென்று இவர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அப்படிக்கூறுவதற்கு இத்தகைய சான்றுகள் போதிய ஆதாரங்களாக அமையமாட்டா. வல்லிபுரத்தில் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து விஹாரைகள் போன்ற கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன என்பதற்கு அங்கு கிடைத்துள்ள பொருள்களை சான்று பகருகின்றது. ஆகவே அங்கு பழைய மட்பாண்ட ஓடுகளும் செங்கற்

களும் காணப்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை: இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அங்கு யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் தலைநகர் இருந்தது எனக் கூற முடியாது:

நமக்குக் கிடைத்துள்ள மேற்படி பெயர்கள் எவ்வெக் காலங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதைப் பின்வருமாறு ஒழுங்குபடுத்திக் காட்டலாம்:

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகரைப்பற்றிய குறிப்புகள்

காலம்	தலைநகர்ப் பெயர்	சான்று
14 ஆம் நூற்றாண்டு	சிங்கை நகர் சிங்கை சிங்கை	கொட்டகமக் கல்வெட்டு செகராச சேகரமாலை செகராச சேகரம்
15 ஆம் நூற்றாண்டு	சிங்கை சிங்கை யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்* யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம் யாபா - படுள (யாழ்ப்பாண பட்டினம்)	அரிகேசகி பராக்கிரம பாண்டியனின் கல்வெட்டுக்கள் தகழிணை கைலாசபுராணம் திருமாணிக் குழிக் கல்வெட்டு திருப்புசுழ் ஸந்தேஸ நூல்கள்
16 ஆம் நூற்றாண்டு	நல்லூர்	போர்த்துக்கீச நூல்கள்
17 ஆம் நூற்றாண்டு	நல்லூர்	கயிலாயமாலை

*திருத்தப்பட்டுள்ள பெயர்; தனிப்பாடல்களில் வரும் குறிப்புகள் இதிலே சேர்க்கப்படவில்லை.

இவ்வாறு காலமுறைப்படி நோக்குமிடத்துப் பதினான்காம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளிலே சிங்கை நகரும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணயன் பட்டினமும், பதினாறாம் நூற்றாண்டில் நல்லூரும் வட இலங்கை மன்னர்களுடைய தலைநகர்களாக இருந்தன என்று தோன்றலாம். அப்படியெனின், அம்மன்னர்கள் அடிக்கடி தம் தலைநகர்களை மாற்றினரா? இது சந்தேகத்திற்கு உரிய விஷயம்; சமகாலத்தில் இலங்கையின் தென்மேற்குப் பாகத்திலே சிங்கள மன்னர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிய அரசியல் குழ்நிலைக்கேற்ப யுத்தோபாயக் காரணங்களுக்காகத் தங்கள் தலைநகரங்களை அடிக்கடி மாற்றினர்; ஆனால் வடக்கில் ஆண்ட மன்னர்களை யாழ்ப்பாணத்திற்குள்ளேயே அடிக்கடி தலைநகரங்களை மாற்றி எதுவித யுத்தோபாயப் பயன்களையும் பெற்றிருக்க முடியாது; மேலும் அப்படித் தலைநகர்களை மாற்றப்பட்டமைக்குச் சான்றாகத் தொல்பொருள் ஆதாரங்களும் கிடைத்தில. யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தைச் சேர்ந்த சமயச் சார்பற்ற கட்டிடங்கள் இதுவரை நல்லூரில் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன; பதினாறாம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபோது அங்கு ஒரே ஒரு நகரத்தையே, அதாவது நல்லூரையே கண்டனர் என்று அறிகின்றோம்; இது சம்பந்தமாகக் கேய்ரேஸ் பாதிரியார் கூறியது கவனிக்கத்தக்கது:

நல்லூரை (Nalur) விட வேறு நகரம் ஒருபோதும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. இது போர்த்துக்கீசருடைய பட்டினமும் அங்காடியும் அமைந்துள்ள இடத்திலிருந்து அரை 'லீக்' (ஏறக்குறைய ஒன்றரை மைல்) தூரத்தில் இருக்கிறது.66.

கேய்ரேஸ் குறிப்பிடுகின்ற போர்த்துக்கீசருடைய பட்டினமும் அங்காடியும் தான் பிற்பட்ட காலத்திலே யாழ்ப்பாண நகரமாக மாறியவை. இவ்விடத்திலிருந்து ஏறக்குறைய மூன்று மைல் தூரத்திலே நல்லூர் இருக்கின்றது.

நல்லூர்

கேய்ரேஸ் பாதிரியாருடைய கூற்றினை நோக்குமிடத்து யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே போர்த்துக்கீசர் வந்தபோது, நல்லூரைவிட வேறு எந்த நகரமும் தலைநகராக இருந்தமைப்பற்றிய மரபுகள் வழக்கில் இருக்கவில்லை எனத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும், நல்லூர் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிலேதான் அமைக்கப்பட்டது என்பது பலரிடையே தற்காலத்தில் நிலவுகின்ற ஒரு கருத்தாகும். பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தைத் தாக்கிய, கோட்டை இராச்சியத்து இளவரசனாகிய, செண்பகப்பெருமாள் (அல்லது ஸபுமல் குமாரயா) என்பவன் இப்புது நகரை அமைத்தான் என இக்கருத்தைத் தெரிவித்தவர்கள் கூறியுள்ளனர்.⁶⁷ நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலிலே இன்றும் ஒதப்படும் ஒரு கட்டியத்தில் உள்ள சான்றும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் ஒரு தனிச்செய்யுளிலும் உள்ள சில குறிப்புகளும் இக்கருத்துக்கு ஆதாரங்களாம். கந்தசுவாமி கோயிலின் கட்டியம் அக்கோயிலை அமைத்தவனாக ஸ்ரீ சங்கபோதி புவநேகபாஹு என்பவனைக் குறிப்பிடுகின்றது.⁶⁸ இவன் யாழ்ப்பாணத்தைக்கைப்பற்றி ஆண்டபின்னர் கோட்டையில் மன்னனாகி, புவநேகபாஹு என்ற பெயருடன் ஆட்சி நடத்திய (1470-1478) செண்பகப் பெருமாளே என அடையாளம் கண்டுகொள்ளப்பட்டுள்ளான்.⁶⁹ நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டியவனாக யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலே குறிப்பிடப்படுபவன் புவநேகபாஹு என்ற பெயரையுடையவன்; இவன் நல்லூரின் வெளி மதில்களை அமைத்தான் என்றும் இந்நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷⁰ ஆனால் இவன் ஓர் அமைச்சனாக விளங்கிய பிராமணன் என இதிலே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளான். கைலாயமாலையுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள ஒரு பழைய தனிச் செய்யுளிலே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலும் யாழ்ப்பாண நகரியும் புவனேகபாஹு என்பவனால் அமைக்கப்பட்டன என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது.⁷¹ இத்தகவல்களை வைத்தே நல்லூர் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிலே செண்பகப் பெருமாளே கட்டப்பட்டது என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது;

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலின் கட்டியத்திலே புவநேகபாஹுவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ சங்கபோதி என்னும் விருதை நோக்குமிடத்து அவன் சிங்கள இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மன்னனாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது வெளிப்படுகின்றது. ஏனெனில், நாம் அறிந்தமட்டில் ஸ்ரீ சங்கபோதி என்ற விருது சிங்கள அரசவம்சத்தவர்களாலேயே ஒரு சிம்மாசனப் பெயராகப் பயன்படுத்தப்பட்டது; யாழ்ப்பாண இராச்சியத்துடன் தொடர்புகொண்டிருந்த புவனேகபாஹு என்பவன் ஆராவது புவநேகபாஹு அல்லது செண்பகப்பெருமாள் என நாம் அறியும் மன்னன் ஒருவனே. ஆகவே மேற்படி கட்டியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புவநேகபாஹு செண்பகப்பெருமாள் ஆவான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்து ஏறிகத்தக்கது; யாழ்ப்பாண

வைபவமாலையிலே இவ்வாழ்ப்பற்றிய தகவல்கள் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி ஒருவனின் அமைச்சனைப்பற்றிய தகவல்களுடன் கலக்கப்பட்டுவிட்டன போலும். இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியின்படி புவநேகபாகு நல்லூரின் வெளி மதில்களை அமைத்தானே ஒழிய அந்நகரைப் புதிதாக அமைக்கவில்லை. அப்படியெனின் அவனுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே நல்லூர் தலைநகராக இருந்திருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளவேண்டும்; ஆனால் யாழ்ப்பாண வைபவமலை ஆசிரியர் முதலாவது ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலிருந்தே நல்லூர் தலைநகராக விளங்கியதென்ற கருத்தையுடையவராகையால் புவநேகபாஹு நல்லூர் நகரைக் கட்டியதுபற்றி வழங்கிய மரபுச் செய்தியைத் திரித்துத் தன் நூலிலே குறித்திருக்கலாம். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தனிச் செய்யுளில் புவநேகபாஹு யாழ்ப்பாண நகரியை அமைத்தான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது; யாழ்ப்பாண நகரி என்பது நல்லூரிலிருந்து வேறுபட்ட இடமென்று கொண்டால் புவநேகபாஹுவுக்கும் நல்லூருக்கும் தொடர்பில்லையென்று கூறவேண்டியுள்ளது; புவநேகபாஹு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகரிலே சில புதிய கட்டிடங்களை அமைத்திருந்தது உண்மையாகலாம்; ஆனால், இது பற்றிய செய்தி சரியாக எங்களுடைய ஆதாரங்களிலே பேணப்படவில்லையாகையால் நிச்சயத்துடன் எதையும் கூற முடியாதுள்ளது.

யாழ்ப்பாண பட்டினம்

எப்படியும், புவநேகபாஹு யாழ்ப்பாண நகரியை அல்லது யாழ்ப்பாண பட்டினத்தை அமைத்தான் என்று கொள்ளமுடியாது; ஏனெனில் இம் மன்னன் கி. பி. 1450 அளவில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தாக்கியபோதே யாழ்ப்பாண பட்டினம் என்ற இடம் தலைநகராக இருந்தது என்று கொள்ளச் சான்றுகள் உள; இவன்படையெடுப்பை நடத்தி யாழ்ப்பாண பட்டினத்தைத் தாக்கினான் என்று சிங்கள ஸந்தேஸ நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், இவனுடைய படையெடுப்பு நடைபெறுவதற்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அதாவது கி. பி. 1435 இல், யாழ்ப்பாண பட்டினம் திருமாணிக்கழிக் கல்வெட்டிலே யாழ்ப்பாணியன் பட்டினம் என்ற பெயராலே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை முன்னர் கண்டோம். ஆகவே, புவநேகபாஹுவின் ஆட்சிக்கு முன்பே யாழ்ப்பாணபட்டினம் தலைநகராக விளங்கியது; இவன் ஒருவேளை நல்லூரை அமைத்து அங்கு அரசிருக்கையை மாற்றியிருக்கலாம்; இதனால், போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்த காலத்திலே நல்லூர் வட இலங்கை இராச்சியத்தின் தலைநகராகக் காணப்பட்டது; யாழ்ப்பாணபட்டினம் என்பது பிற்பட்டகாலத்தில் இப்பெயருடன் விளங்கிய நகரம் அமைந்த இடத்திலேயே இருந்தது என்று கொண்டால் (அப்படிக்கொள்வது சரியெனத் தோன்றுகிறது), யாழ்ப்பாண பட்டினத்தை விட்டு நல்லூருக்குச் சென்று அரசன்மனையைக் கட்டியதை ஒரு தலைநகர் மாற்றம் என்று கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை; இரண்டும் பக்கம் பக்கமாக உள்ள இடங்களே; யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களுடைய கடற்படை வலிமை குன்றியிருந்த காலத்தில், பிறர் கடற்படைகளுக்கு இலகுவிலே இலக்காகாது, தங்கள் அரசன்மனையை அம்மன்னர்கள் சிறிது உள்ளே பாதுகாப்பமைந்த நல்லூரிலே கட்டியிருந்தனர் போலும்; பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் விஜயநகர மன்னர்கள் தங்கள் கடற்படை கொண்டு யாழ்ப்பாண அரசைத் தாக்கினர். கி. பி. 1435 இல் விஜயநகரப் பேரரசின் தளபதிகளின் ஒருவனாகிய லக்கணண தண்டநாயகன் என்பான் யாழ்ப்பாணபட்டின

னத்தை அழிப்பதற்கு நோக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.⁷² அவனுடைய படையெடுப்பும், அதன்பின் செண்பகப்பெருமாள் நடத்திய முதலாவது படையெடுப்பும், கி; பி. 1449 அளவில் அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியன் நடத்திய படையெடுப்பும்⁷³ நடந்த பின் யாழ்ப்பாணத்து மன்னனின் அரசம்மனை துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கிய யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்திலிருந்து சிறிது உள்ளே நல்லூருக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கலாம்;

அப்படியெனின், யாழ்ப்பாணப்பட்டினம் வேறு சிங்கைநகர் வேறு என்ற கொள்வதா என்ற கேள்வி அடுத்ததாக எழுகின்றது. நாம் முன்னர் கூறியது போலப் பதினான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஆதாரங்களிலே சிங்கைநகர் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகின்றது; பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலேதான் யாழ்ப்பாணப்பட்டினம் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கத் தொடங்குகின்றன. எனினும் சிங்கைநகரும் அதே நூற்றாண்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உதாரணமாக, கி.பி: 1435 இல் பொறிக்கப்பட்ட திருமாணிக் குழிக் கல்வெட்டிலே யாழ்ப்பாணியன் பட்டினம் என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது; கி; பி. 1449 க்கும் 1454 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியனின் கல்வெட்டுக்களில் சிங்கை குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆகவே ஏறத்தாழ ஒரே காலமளவில் இருபெயர்களும் யாழ்ப்பாணத்து மன்னனின் அரசிருக்கையைக் குறிக்கும் பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றன என்று கூறலாம்; இதனால் இரு பெயர்களும் ஒரே இடத்தைக் குறிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதற்கு மறுப்பாக ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்காட்ட இடமுண்டு. அதாவது அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியனின் கல்வெட்டுக்களிலே சிங்கையுடன் அனுரை என்ற இடமும் குறிப்பிடப்படுகின்றது; அனுரை என்பது அனுராதபுரம்; அனுராதபுரம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னரும் கூடச் சிங்கை மன்னனின் அரசிருக்கையைக் குறிப்பிடுவதற்கு அனுரை என்ற பெயர் தமிழ்ச் கல்வெட்டுக்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டது; உதாரணமாக ஆரியச் சக்கரவர்த்தி ஒருவனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சிங்கை மன்னன் ஒருவன் அனுரையின் மன்னன் என (அனுரேசர்) முன்னர் குறிப்பிட்ட கொட்டகமிக் கல்வெட்டிலே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளான்; ஆகவே சிங்கை என்ற தலைநகர் கைவிடப்பட்ட பின் கூட யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் அரசிருக்கையைக் குறிப்பிடுவதற்குச் சிங்கை என்ற பெயர் அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியனின் கல்வெட்டுக்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். ஆகவே இந்த ஆதாரத்தைமட்டும் வைத்துச் சிங்கை நகரும் யாழ்ப்பாண பட்டினமும் ஒரே இடத்தின் பெயர்கள் என்று கூறுவது கஷ்டமாகத் தோன்றும். இக் கஷ்டத்தை ஓரளவுக்கு நீக்கும் வகையிலே கேய்ரூஸ் பாதிரியாரின் நூலிலே ஒரு சான்று கிடைக்கின்றது; 1590 இல் போர்த்துகீசர் கொழும்புத் துறையில் (தற்காலத்து யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குள்ளே ஒரு பகுதி) இறங்கி நல்லூரை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றபோது சுங்கை நயினர் (Chungai naynar) என்னும் பெயர்பெற்ற அரசன் ஒன்றைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டியிருந்த தென இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁷⁴ சுங்கை நயினர் என்பது சிங்கை நகர் என்பதின் திரிபாகுமென்று ஞானப்பிரகாசர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.⁷⁴ இக்கருத்துச் சரியானதாகத் தோன்றுகிறது; அப்படியெனின் சிங்கை நகர் என்ற இடம் நல்லூருக்கு அருகாமையில் இருந்தது எனக்கொள்ளவேண்டும். பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சிங்கை நகர் என்ற பெயர் தலைநகரிலே அரசன்மனைந்த ஒரு பகுதிக்கு மட்டும் பெயராக அமைந்திருக்கலாம்; நல்லூருக்குச் சென்று அரசன்மனையை அமைத்துக் கொள்ளுமுன்னர் யாழ்ப்பாணத்தரசர் இவ்விடத்திலே தங்கள் அரசன்மனையைக் கட்டியிருந்திருக்கலாம்; அப்படியெனின் சிங்கையும் யாழ்ப்பாண பட்டினமும் ஒன்றென்று

கொள்ளமுடியும். பிற்பட்ட காலத்து வரலாற்றோடுகூட சிங்கை நகர் என்று வேறொரு தலைநகர் இருந்ததற்குறிக்க குறிப்பிடாமலும் இதுவே காரணமாகலாம். இல்லாவிடில் நல்லூரைப்போன்று சிங்கை நகரும் யாழ்ப்பாண பட்டினத்துக்கு அருகாமையில் ஓர் அரணமைந்த இடமாக இருந்திருக்கலாம். அப்படியிருந்தாலும் சிங்கைநகரை யாழ்ப்பாண பட்டினத்திற்கு முன்பு இடம்பெற்ற வேறொரு தலைநகராகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. பொதுப்பட நல்லூர், சிங்கை நகர், யாழ்ப்பாண பட்டினம் ஆகிய முன்றும் தற்காலத்து யாழ்ப்பாண நகரத்திற்குள் அடங்கிய இடங்களாகவே கருதவேண்டும். ஆகவே ஆரம்பத்திலிருந்து இப்பகுதியே யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் களுடைய அரசிருக்கையாக விளங்கியது எனத் தற்பொழுதுள்ள சான்றுகளைக்கொண்டு கூறலாம்.

இவ்விடத்திலே சிங்கைநகர் என்ற பெயருக்கான காரணத்தை ஆராய்வது பொருத்தமற்றதாகாது. சிங்கைநகர் (சமஸ்கிருதம் - ஸிங்ஹநகர) என்ற பெயர் கலிங்க நாட்டு நகரங்களுள் ஒன்றாகிய ஸிங்ஹபுரத்துடன் தொடர்புடைய பெயர் என்று கொள்ள இடமுண்டு. கலிங்கநாட்டு வம்சங்களுள் ஒன்று கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையாவது ஸிங்ஹபுர என்ற தலைநகரிலிருந்து ஆட்சிநடத்தியது என அறிகின்றோம்.⁷⁶ இலங்கைக்கு வந்த நிஸஸங்க மல்லபோன்ற கலிங்க மன்னர் இங்கிருந்தே வந்தனர்.⁷⁷ மாகனும் அவனுடைய சகாக்களும் ஸிங்ஹபுரத்திலிருந்தே வந்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு வந்த கலிங்கவம்சத்தவர் வடக்கே ஒரு புதிய தலைநகரைத் தாபித்து ஆட்சியை நடத்தியபோது, அந்நகருக்குத் தங்கள் தாய்நகரின் பெயரை ஒத்த ஒரு பெயரை இட்டிருந்தனர் என்று தோன்றுகிறது.⁷⁸ இவ்வாறு படையெடுப்பாளராலே இடப்பட்ட பெயர் பொது வழக்கில் நிலபெறுது போனதில் ஆச்சரியமில்லை. சோழர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியிருந்தபோது பல நகரங்களுக்குப் புதுப்பெயர்களை இட்டனர். அவற்றுள் ஒன்றாவது பிற்பட்ட காலத்தில் நிலைத்திருக்கவில்லை.

பதவியா

பொலன்னறுவை கைவிடப்பட்டபின், வடக்கே மாகமன்னாலே தாபிக்கப்பட்ட முதலாவது புதிய தலைநகர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆல்லாது பதவியாவில் இருந்திருக்கலாம் என்று முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவ்வாறு ஊகிப்பதற்கு ஒருசில காரணங்கள் உள. எனினும் திட்டவாட்டமான சான்றுகளை கிடைக்கும்வரை இதனை நிரூபிப்பது கஷ்டம்.

முதலாவதாக, மாகனின் பொலன்னறுவையிலிருந்து தூரத்தப்பட்டதும் உடனடியாக யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றானே என்பது சந்தேகம். மாகனைத் தோற்கடித்த சிங்களப் படைகளால் பொலன்னறுவையை நிரந்தரமாக வைத்திருக்க முடியாதுபோனமையை நோக்குமிடத்து மாகனுடைய அதிகாரபீடம் பொலன்னறுவையிலிருந்து அதிக தூரத்தில் இருக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. அவனுடைய அதிகாரபீடம் யாழ்ப்பாணத்திலே முதலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தால் பொலன்னறுவையைச் சிங்கள இளவரசர் இலகுவிலே தங்களிடையே ஆதிக்கபீடமாக்கியிருப்பர். மாகனுடைய படைகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த பிரதான இடங்களுள் ஒன்றாகப் பதவியா

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷⁹ யாழ்ப்பாணத்தில் ஊர்காவற்றூறை மட்டுமே அவனுடைய படைநிறுத்தப்பட்டிருந்த இடமாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகவே, பதவியாபோன்ற பொலன்னறுவைக்குச் சிறிது வடக்கே இருந்த, ஒரு பெருநகரிலே மாகனுடைய புதிய தலைநகர் முதல்முறையாகத் தாபிக்கப்பட்டிருக்க முடியும்; அங்கு ஏற்கனவே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த தென்னிந்திய வணிகக்கூண்டங்களும் கூலிப்படைகளும் மாகனுக்குத் தேவைப்பட்ட ஆதரவைக் கொடுத்திருக்க முடியும். எப்படியும் பதவியா மாகனுடைய அதிகாரபீடங்களுள் ஒன்றாக ஆவது விளங்கியிருக்கவேண்டும். அங்கு மாகனின் தங்கியிருக்காவிட்டாலும் அவனுடைய சகாக்களுள் ஒருவன் தங்கியிருக்கலாம்;

பதவியா கலிங்கருடைய ஆதிக்கபீடமாக ஒரு காலத்தில் விளங்கியிருக்கலாமோ என்ற கேள்வியை எழுப்பும் வகையிலே அங்கு ஒரு நந்தி இலச்சிணையுடைய முத்திரை 1970 இலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.⁸⁰ இதில் உள்ள நந்தியும் பிறையும் கலிங்க வம்சத்தவருடைய முத்திரைகளிலும் யாழ்ப்பாணத்தரசருடைய நாணயங்களிலும் உள்ள நந்தியையும் பிறையையும் போன்றவை; இம்முத்திரையிலே காணப்படும் சாசனம் வடமொழியிலே உள்ளது; பதவியாவின் பெயர் இதிலே ஸ்ரீபதி கிராமம் என்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சாசனம் பின்வருமாறு:

ஊலி கீலி சூமே டீபீசு வாலி

(ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமத் தவிஜா வாஸி

சூபதி மூல வாலி வாலி

ஸ்ரீபதிக்கிராம வாஸிநாஸி

மகேசு வாலி கடிவீடா டீ

மஹேஸஸ்யை ததிந்திராதி

மேலி ராலி வாலி

மௌஸி ராஜித ஸாஸநம்)

(சாசனத்தின் எழுத்துக் கிரகந்தமாகும்; கிரந்த அச்சுக்களைப் பெறமுடியாமையினாலே சிங்கள எழுத்து இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது); இச்சாசனம் பதவியாவில் உள்ள பழைய சிவதேவாலயம் ஒன்றிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; இதற்குப் பின்வரும் மொழி பெயர்ப்பைக் கொடுக்கலாம்: "ஸ்வஸ்தி! சீருடைய பிராமணர் வசிக்கின்ற ஸ்ரீபதி கிராமத்தில் வதிக்கின்ற, இந்திராதியோருடைய முடிகளினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட, மஹேஸருடைய சாசனம்". இதிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மஹேஸரை நாம் சிவன் என்று கொண்டால் இம் முத்திரை சிவதேவாலயத்தின் முத்திரை என்று கொள்ளலாம்; ஆனால் மஹேஸர் என மன்னன் ஒருவனே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான் எனில், நந்தி இலச்சிணையைப் பயன்படுத்திய கலிங்க மன்னன் ஒருவன் ஆட்சி நடத்தினான் என்று கொள்ளமுடியும்; இது தற்பொழுது ஒரு ஊகம்மட்டுமே; இதனை உறுதிப்படுத்த மேலும் ஆதாரம் கிடைத்தால், யாழ்ப்பாணத்திலே தலைநகர் ஒன்றை அமைக்குமுன் பதவியாவில் மாகன் ஆட்சிபீடத்தை அமைத்திருந்தான் என்றுகொள்ள முடியும்;

மாகனுக்குப்பின் படையெடுத்து வந்த சாவகமன்னனாகிய சந்திரபாலுவும் சிங்கள இராச்சியத்தை இரண்டாவது முறையாகத் தாக்கியபோது பதவியா, குருந்தலூர் ஆகிய இடங்களிலிருந்தே படைகளை அனுப்பினான் என முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். இதைக் கொண்டும் பதவியா அப்பொழுது ஒரு தலைநகராக இருந்திருக்கலாம் என்று கொள்ள இடமுண்டு. ஆனால், சாவகமன்னன் மைந்தனுக்கு ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன் முடிசூட்டியபோது அந்நிகழ்ச்சி அநுராதபுரத்திலே நடைபெற்றதாக

வீரபாண்டியனுடைய குடுமியாமலைக் கல்வெட்டிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. இதனால், அநுராதபுரமும் தற்காலிகமாக வடபகுதி இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கிற்றே என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இப் பிரச்சினைகளைத் தற்பொழுது கிடைத்துள்ள சான்றுகளைக்கொண்டு தீர்ப்பது கஷ்டமாகும்:

அடிக்குறிப்புகள்

1. கா. இந்திரபாலா (ஆசிரியர்), 'செய்தியும் குறிப்பும்', சிந்தனை, III, 2, ப. 158.
2. மேற்படி.
3. மேற்படி.
4. S. Paranavithana, *Inscriptions of Ceylon, I, Early Brahmi Inscriptions*, Nos. 86, 230, (Colombo 1970).
5. மேற்படி, No. 231.
6. மேற்படி, No. 233d.
7. S. Paranavithana, 'Vallipuram Gold Plate Inscription of the Reign of Vasabha, EZ. IV, ப. 237, தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்கு, கா. இந்திரபாலா, 'யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்' சிந்தனை, II, 4, ப. 47.
- 7அ. கா. இந்திரபாலா, 'யாழ்ப்பாணத்துச் சாசனங்கள்' இளங்கதிர், 1959, ப. 23-24 (பேராதனை)
8. கா. இந்திரபாலா, 'யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்', ப. 47.
9. மேற்படி, ப. 47
10. கா. இந்திரபாலா, (ஆசிரியர்) 'செய்தியும் குறிப்பும்', சிந்தனை, III, 2, ப. 158.
11. கா. இந்திரபாலா, 'யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்', ப. 41
12. மேற்படி, ப. 44.
13. V. Venkatasubha Aiyar, 'Tiruvallangadu Inscription of Rajadhiraja II, EZ, XXII, ப. 86-92.
14. மஹாவம்ச 11, 23; 19, 23, 27; 20: 25.
15. மேற்படி, 35: 124.
16. மேற்படி 36: 9.
17. மேற்படி, 33: 36; G. P Malalasekera, *A Dictionary of Pali Proper Names*, II, ப. 42. (London 1938.)
18. சூளவம்ச, 42; 62.
19. மேற்படி, 44; 70-75.
20. மேற்படி, 48; 83-35.
21. மேற்படி, 48; 155.
23. மேற்படி, 54; 12- 5.
24. K. A. Nilakanta Sastri, 'Cola Invasions; Downfall of Anuradhapura', *UChC*, I pt. 2, ப. 347; W. M. K. Wijetunge, 'Who was Vallabha, the Invader of North Ceylon', *UCR*, XX, No. 2, Oct. 1962, ப. 287-291.
25. சூளவம்ச,
26. மேற்படி, 60; 60.
27. மேற்படி, 83; 17.

28. பூஜாவலிய, பதிப்பாசிரியர் ஏ. வீ. ஸுரேஸ், ப. 116 (கொழும்பு 1961)
29. S. Paranavitana, *Inscriptions of Ceylon*, Nos. 1, 14, 15, 792, 814, 831; மதுராவல்லு, 8 & 9.
30. மேற்படி.
31. S. Paranavitana, *UCHC*, I, pt. 2 pp 616, 849; சூனவங்ல, 80: 79.
32. *The Rehla of Ibn Batuta*, Tr. Mahdi Hussain (Baroda 1953), p 217.
33. S. Paranavitana, *UCHC*, I, pt. 2, p. 616, 849
34. சூனவங்ல, 80: 79.
35. பூஜாவலிய, ப. 109;
36. S. Paranavitana, *UCHC*, I, pt. 2, p. 849.
37. பூஜாவலிய, ப. 116.
38. சூனவங்ல, 83; 20 தொடக்கம்; பூஜாவலிய ப. 117.
39. S. Paranavitana, *UCHC*, I, pp. 620, 621, 849; A. Liyanagamage, *The Decline of Polonnaruwa and the Rise of Dambadeniya* (Colombo 1968), p. 103
40. S. Paranavitana, *UCHC*, I, p. 621; A. Liyanagamage, p. 130.
41. S. Paranavitana, *UCHC*, I, pp. 620 - 621.
42. மேற்படி ப. 621.
43. மேற்படி ப. 621.
44. பூஜாவலிய ப. 117.
45. S. Paranavitana, *UCHC*, I, p. 621.
46. A. Liyanagamage, ப. 152.
47. சந்திரபாணுவின் படையெடுப்புகள் A. Liyanagamage, எழுதிய நூலிலே (மு. கு.) பக்கங்கள் 133-159 இல் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.
48. இச்சம்பவம் 1260 இல் நடைபெற்றது எனப் பரணவிதான கருதுவர். (*UCHC*, I, p. 621); 1264 இல் நடைபெற்றது என்பது கிரோம் (Krom) என்பவர் கருத்து (*Med. Kon. Akad. van Wetenschappen. Afd. Letterkunde, Deel 62, Serie B. No. 5, pp. 8-9*); 1255 இல் நடைபெற்றது என்பது ஸீடேயின் (Coedes) கருத்து (*B. K. I., 83, pp. 459-472*). இவற்றை எல்லாம் ஆராய்ந்து வியனகமகே, இது 1262 இல் ஆல்லது 1261 இல் நடைபெற்றது என்பர். இதுவே சரியெனத் தோன்றுகிறது (அ. கு. 46)
49. இது 1254 இல் நடைபெற்றது என்று கொள்ளச் சான்றில்லை.
50. செந்தமிழ், IV, ப. 514 - 515; K. A. Nilakanta Sastri, *The Pandyan Kingdom*, ப. 162; *ARE for 1894*, No. 166 of 1894.
51. Paranavitana, *UCHC*, I, p. 621.
52. மேற்படி.
53. மேற்படி, ப. 622.
54. மேற்படி, ப. 621.
55. மேற்படி, ப. 620.
56. மேற்படி, ப. 622.
57. மேற்படி.
58. Liyanagamage, p. 148.
59. K. Kanapathi Pillai, 'A Tamil Inscription from Panduvasnuvara', *UCR*, XVIII, Nos. 3 & 4. July - Oct. 1960, p. 157 f.
60. திருஞானசம்பந்தர் தேவார திருப்பதிகங்கள், கழக வெளியீடு, 243, ப. 520 (ஏழாம் நூற்றாண்டு); (2) சுந்தரர் திருப்பதிகம், 147 (ஏறத்தாழ எட்டாம் நூற்றாண்டு); (3) மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம், சி. பிள்ளையின் பதிப்பு, சென்னை 1949, ப. 826 (ஏறத்தாழ ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு); (4) *ARE for 1923*, No. 505 of 1922 (பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு); (5) *ARE for 1915*, No. 406 of 1914 (பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு); (6) மேற்படி, No. 407 of 1914 (பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு); (7) தக்ஷிண கைலாச புராணம், சிறப்புப்பாயிரமும் 4 ஆம் செய்யுளும் (ஏறத்தாழப் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டு); (8) கைலாயமலை

- ப. 6 (ஏறத்தாழப் பதினொரு நூற்றாண்டு); (9) வையாபாடல், செய்யுள் 90, 91 (ஏறத்தாழப் பதினொரு நூற்றாண்டு); (10) திரிகோணசுப்புராணம், ப. 18, 170 (ஏறத்தாழப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு); (11) மட்டக்களப்பு மான்மியம், தாதன் கல்வெட்டு ப. 18 (ஏறத்தாழப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு).
61. மாலிலங்கை, தொன்மாலிலங்கை, கீழ்மாலிலங்கை, நடுநாட்டுமாலிலங்கை என்ற இடங்கள் சங்க இலக்கியத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சிறுபாணாற்றுப்படை, வரிகள் 119 - 120.
 62. மேற்படி. மைசூரிலும் மாலிலங்கை என்னோர் இடம் இருந்தது - *Epigraphia Carnatica, III*, ப. 147-148.
 63. *ARE for 1913*, No. 77 of 1913: K. A. Nilakanta Sastri, *The Colas*, ப. 443, note 83.
 64. கைலாசமாலை, ப. 6.
 65. S. Paranavitana, 'A Slab Inscription of Nissanka Malla at Polonnaru, wrongly attributed to Vijayabahu II, *EZ, V*, p. 202.
 66. K. Kanapathi Pillai, ப. 158.
 67. *ARE for 1917*, No. 588 of 1916; K. A. Nilakanta Sastri, 'The Ceylon Expedition of Jatavarman Vira Pandya' *Proceedings and Transactions of the Eighth All India Oriental Conference, Bangalore 1937*, p. 509.
 68. மேற்படி, ப. 523 - 525.
 69. மேற்படி, ப. 511 - 512.
 70. *ARE for 1929 - 30*, No. 480 of 1930.
 71. இச் சொற்றொடரை நீலகண்ட சாஸ்திரியார் மொழிபெயர்க்குமிடத்து 'Which was formerly ruled by his father' என்று கொண்டது சரியன்று. 'Which was ruled by his father' என்று சொல்வதே சரி.
 72. Liyanagamage, p. 152.
 73. மேற்படி. K. A. Nilakanta Sastri, 'The Ceylon Expedition of Jatavarman Vira Pandya', p. 520.
 74. Paranavitana, *UHC, I*, p. 627, and 'The Arya Kingdom in North Ceylon', p. 194.
 75. Paranavitana, *Ceylon and Malaysia (Colombo 1966)*.
 76. இலங்கையிலே இடைக்காலத்திலே கலிங்க வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய் ஆட்சி நடத்திய மன்னர்கள் இந்தியக் கலிங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்றும், தென்கிழக்காசியாவிலே மலாய் இனத்தவர் வாழுகின்ற பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் பரணவிதான கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.
 77. பழைய சாசனங்கள் பலவற்றிலே இடைச் செருகல்களாகப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன எனப் பரணவிதான கூறியதை ஆராயுமுகமாக இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்து விரிவுரையாளர்கள் கலாநிதி விரிமா சிரிபமுண, கலாநிதி லெஸ்லி குணவர்தன ஆகியோரும் யானும் இக்கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்து எவ்வித இடைச் செருகற் சாசனங்களையும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.
 78. Liyanagamage, pp. 151 - 152.
 79. மேற்படி.
 80. மேற்படி, Paranavitana, *UHC, I*, p. 627.
 81. Paranavitana, *UHC, I*, pp 627, 685.
 82. குளவங்ல, 88: 68 - 64.
 83. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 60; கைக்கிழ கல்வெட்டு, 240: திரு.கலைக் கவிநிதி ஸை சிவீசி, (பதிப்பு-ஏ. ஜெ. டபிள்யூ. மாறம்பெ 1926), ப. 21; க. வேலுப்பிள்ளையின் யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதியில் எண். குமாரசுவாமி எழுதிய 'வட மாகாணத்திலுள்ள சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு,' ப. 104.
 84. திரு.கலைக் கவிநிதி ஸை சிவீசி, ப. 21.
 85. Paranavitana, 'The Arya Kingdom in North Ceylon', p. 195.
 86. மேற்படி, ப. 197 - 200.

87. K. Indrapala, *Review of Ceylon and Malaysia* by S. Paranavitana, JCBRAS, NS XI, 1967, p. 104.

88. வையாபாடலின் 36 ஆம் செய்யுளிலே பின் வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: 'தனிக்கல் என்னும் வரையதனில் சகரார் என்றும் தாழ்ந்த குல வேடர் படையுடனே கூடித் தரணிகளில் சாகவாரும் நாளில்' வையாபாடலின் ஏட்டுப்பிரதி மல பிழைகளைக் கொண்டுள்ளதால் 'சாகவாரும்' என்பது 'சாகவாரும்' என்பதற்காகப் பிழையாக எழுதப்பட்டுள்ளதோ என்ற சந்தேகம் எழுதின்றது. சாகவர் என்பது சாவகர் என்பதன் திரிபாகலாம். தனிக்கல் என்னும் வடபகுதிப் பிரதேசத்திலே சாவகர் ஆட்சி நடந்தமை பற்றிய ஒரு பழங்குறிப்பாக இது இருக்கமுடியும். எனினும் இது பற்றித் திட்டவாட்டமாக எதுவும் கூற வியலாது.

89. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 25; கையாயமாலை, ப. 6.

90. வையாபாடல், செய்யுள் 57; வையா, ப. 6; கையாயமாலை, ப. 6; யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 30.

91. ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், ப. 65.

92. நிகாய ஸங்கீரணய, ப. 87; ஸத்தர்மாரத்தஞ்சரய, ப. 313.

93. ஓலைகளில் எழுதப்பட்ட 'காலிங்க' என்னும் பெயர் 'கூளங்க' என வாசிக்கப்பட்டிருக்க முடியும்

94. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 30.

95. மட்டக்களப்பு மான்மியம், ப. 36-37.

96. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 39.

97. Paranavitana, 'The Arya Kingdom of North Ceylon', ப. 203. வையாபாடலிலும் கூழங்கை என்பான் ஆரியன் எனப்பட்டுள்ளான், செய்யுள் 57.

98. ஞானவல்ல, 80 : 76.

99. EI, III, p. 130; IV, p. 192.

100. இரகுமயிசம், X, செய்யுள் 223, XIII, செய்யுள் 107.

101. செகராசசேகரமாலை, செய்யுள் 11; தகழிண கையாசபுராணம், சிறப்புப்பாயிரம்.

102. கையாயமாலை, ப. 12. இச் சொல் வேளாளரையும் குறிக்கலாம் (கங்கைகுலம்).

103. பரணவிதான இக்கருத்தைப் பின்னர் மாற்றி, கங்கை என்பது இங்கு வேளாளர் குலத்தைக் குறிக்கும் என்று கூறியுள்ளார். S. Paranavitana, 'Ceylon and Malaysia' JCBRAS, NS, VIII, pt. 2, pp. 370-371. இது அவ்வளவு ஏற்கக்கூடியதாக அமையவில்லை எனினும் யாழ்ப்பாணத்தரசருடைய கங்கத் தொடர்பு பிழைக்கக்கவம்சத் தொடர்பே என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாது.

104. R. C. Majumdar, ed. *The Classical Age* (Bharatiya Vidya Bhavan), pp. 212-213; EI, IV, p. 143.

105. K. Indrapala, 'The Origin of the Tamil Vanni Chieftaincies of Ceylon', *The Ceylon Journal of the Humanities*, I, No. 2, pp. 128-132.

106. ஞானவல்ல, 82 : 27.

107. K. Indrapala, 'South Indian Mercantile Communities in Ceylon circa 950-1250,' *The Ceylon Journal of Historical and Social Studies*, NS, I, No. 2, pp. 104-106.

108. ஞானவல்ல 80 : 76; பூஜாவலிய, பக். 108-109.

109. K. Indrapala, 'Early Tamil Settlements in Ceylon', JCBRAS, NS, XIII, pp. 60-62

110. K. Indrapala, 'The Origin of the Tamil Vanni Chieftaincies of Ceylon'.

111. Paranavitana, 'The Arya Kingdom in North Ceylon, II. 206-207.

[2]

1. போர்த்துக்கீசராலே கைப்பற்றப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தின் கடைசித் தமிழ் மன்னனாகிய சங்கிலி என்பான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கோவாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு, அங்கு விசாரணையின் பின்பு சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டான், யாழ்ப்பாண இராச்சியம் போர்த்துக்கீசர் ஆண்ட பிற பகுதிகளோடு இணைக்கப்பட்டு, போர்த்துக்கீசர் மன்னனுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. அந்த வகையில் முடியாட்சி தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே காணப்பட்டது என்று கூறலாம் எனினும் யாழ்ப்பாணம் ஒரு சுதந்திர அரசாக விளங்கவில்லை.
2. S. Gnanapragasaw, 'Sources for the study of the History of Jaffna', *Tamil Culture*, II Nos. 3 & 4, Sept. 1953, p. 303.
3. K. A. Nilakanta Sāstri, 'The Ceylon Expedition of Jatavarman Vira Pandya' *op. cit.* p. 511.
4. தகழிணை கைலாசபுராணம், சிறப்புப் பாயிரம்.
- 4அ. மேற்படி, ப. 7.
5. செகராசசேகரமலை, செய்யுள் 36.
6. மேற்படி, செய்யுள் 76.
7. செகராசசேகரம், அங்காதிபாதம்.
8. செகராசசேகரமலை, செய்யுள் 158.
9. மேற்படி, செய்யுள் 269.
10. மேற்படி, செய்யுள் 178.
11. S. Natesan, 'The Northern Kingdom', *UCHC*, I, pt. 2, p. 698.
12. இது ஒருதுறைக்கோவை என்ற நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என ரா. ராகவையங்கிசர் கூறியுள்ளார் - 'சேதுபதிகள்', செந்தமிழ், II, 3, ப. 68.
13. S. Paranavithana, 'The Arya Kingdom in North Ceylon', *op. cit.*, p. 202.
14. மேற்படி; C. S. Navaratnam, *Tamils and Ceylon*, p. 75.
15. யாழ்ப்பாண வைபவமலை, பக். 9, 24.
16. மட்டக்களப்பு மான்மியம், பக். III, 14, 58.
17. மேற்படி, பக். 37, 51.
18. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், (யாழ்ப்பாணம் 1912) பக். 1.
19. V. Venkatasubba Ayyar, 'Tiruvallangadu Inscription of Rajadhiraja II', *EI*, XXII, p. 86.
20. தகழிணைகைலாசபுராணம், சிறப்புப்பாயிரம்.
21. சுலோயமலை, பக். 8.
22. அடிக்குறிப்பு 3.
23. *ARE for 1894*, No. 166 of 1894.
24. S. Krishnaswamy Aiyangar, *Sources of Vijayanagara History*, p. 153; K. A. Nilakanta Sastri, 'Inroads by Pandya and Vijayanagara Empires', *UCHC*, I, pt. 2, p. 687.
25. *ARE for 1901*, No. 128 of 1901; *SII*, VII, No. 778.
26. இ. நா. சுப்பிரமணியம், தென்னிந்திய கோயில் சாசனங்கள், II, பக். 820.
27. மேற்படி, பக். 822.
28. J. Burgess, *Tamil and Sanskrit Inscriptions*, pp. 62, 81.
29. F. de Queyroz, *op. cit.*, p. 48.
30. சைக்கிடு - ஐங்கோடி, 263 - 264.

31. கலைப்பாடல், பிடி 5-6.
32. திருவிடைமீது கல் கிணர், பிடி 21.
33. F. de Queyroz, p. 51.
34. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, பக். 27-29.
35. மேற்படி, பக். 38, 40.
36. திருவிடைமீது கல் கிணர், பி. 21: கிரேக்க கல் கிணர் கல், திருவிடைமீது கல், திருவிடைமீது கல் (1961), பிடி 22-25.
37. பக். 21.
38. Paranavitana, 'The Arya Kingdom in North Ceylon', p. 195.
39. மேற்படி.
40. F. de Queyroz, p. 51; P. E. Peiris, *Ceylon: The Portuguese Era*, II, p. 152.
41. வையாபாடல், செய்யுள் 35, 42.
42. மேற்படி.
43. அடிக்குறிப்பு 38.
44. திருவிடைமீது, பி. III.
45. *The Rehta of Ibn Batuta, op. cit., p. 217 ff*; யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, பக் 42-48.
46. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, பக். 42-48.
47. தஞ்சைக்கலைப்பாடல், திருநகரச் சருக்கம், செய்யுள் 107 தொடக்கம்.
48. செகராசசேகரமாலை, செய்யுள் 88; தஞ்சைக்கலைப்பாடல் புராணம், சிறப்புப்பாடல்கள்.
49. திருநகரச் சருக்கம், செய்யுள் 107, 116.
50. ரா. ராகவையங்கார், மு. கு., பக். 68.
51. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, மு. கு., பக். 52.
52. 'The Arya Kingdom in North Ceylon', p. 208.
53. செகராசசேகரமாலை, செய்யுள் 88; செகராசசேகரம், தஞ்சைக்கலைப்பாடல், பக். 78, செய்யுள் 109.
54. *ARE for 1912, No. 4 of 1912.*
55. யாழ்ப்பாணவைபவமாலை, பக். 27.
56. மேற்படி; கயிலாயமாலை, பக். 7.
57. ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், பக். 106-107.
58. அடிக்குறிப்பு 30.
59. அடிக்குறிப்பு 45.
60. ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், பக். 88.
61. 'The Arya Kingdom in North Ceylon', p. 211 fn. 136.
62. F. de Queyroz, p. 47.
63. 'The Arya Kingdom of North Ceylon', p. 201.
64. 'The Northern Kingdom', *UCHC*, I, p. 695.
65. C. Rasanayagam, *op. cit.*, pp. 117-118; ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், பக். 87.
66. F. de Queyroz, p. 50.
67. ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், பக். 106-107.
68. C. Rasanayagam, p. 332.
69. மேற்படி.
70. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, பக். 31-32.
71. கயிலாயமாலை, பக். 28.
72. *SH*, VII, No. 778.

73. *Travancore Archaeological Series*, I, ed. Gopinatha Rao, pp. 89-91; *Indian Antiquary* XIII, p. 254. *ARE for 1894*, No. 17 of 1894; *ARE for 1907*, No. 395 of 1906; *ARE for 1922*, No. 564 of 1921.
74. F. de Queyroz, p. 452.
75. யாழ்ப்பாண வைபவவிமர்சனம், பக். 68.
76. *The Classical Age*, ed. R. C. Majumdar, pp. 212-213.
77. D. M. de Z. Wickremasinghe, 'The Slab Inscription of Kirti Nissanka Malla at Ruvanvali Dagaba, Anuradhapura', *EZ*, II, pp. 80, 85.
78. ஸிங்ஹபுர என்ற இடப்பெயர் இந்தியாவிலும் தென்கிழக்காசியாவிலும் பல இடங்களிலே இடைக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்தது. எக்காரணத்தினால் இப்பெயர் இப்படிப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்று கண்டு கொள்வது கஷ்டம். ஆகவே, சிங்கைநகர் என்ற பெயர் கலிங்கத் தொடர்பைக் காட்டுவதாகக் கொள்வது ஒரு ஊகம் மட்டுமே.
79. சூளவங்ை, 83 : 16.
80. *Ceylon Observer*, Nov. 28, 1970, p. 2.

படம் 1. கந்தரோடைப் பிராமிச் சாசனம்

படம் 2. ஊர்காவற்றுறைக் கடற்கோட்டையிலுள்ள சோழர் சாசனங்களுள் ஒன்று

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
2. ஈழமுமு
3. வதுங் கொ
4. ண்டு ஈழ
5. த் தரைசரை
6. யும் பெண்
7. டிரீ பண்டார
8. மும் பிடிச்
9. சுக் கொடு பெர
10. ன அதிகார
11. த் தண்டநாச
12. கனார் ஜய
13. ன் கொண்ட சொ
14. மு மூவெந்த
15. வெளாரி மா
16. தொட்டமான
17. இராசராசபுர

படம் 3. பதவியாவிலே கிடைத்த முத்திரை

படம் 4. யாழ்ப்பாணத்தரசர் களுடைய சேது நரணயம்

விரிந்த பல்கலைகள் கற்க மேலியோன் நலிந்தோர்க்கண்டால்
பரிந்திடு முகமும் நட்பு பயில்சின்ற சொல்லுங் கொண்ட
அருந்துணை நண்பன் பாலசிங்கமென்றுயர்ந்த பேரான்
பிரிந்தனன் எம்மை விட்டுப் பெருந்துயர் தந்தே போனான்

ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்

பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன்

(இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.)

ஈமது நாட்டின் நாகரிகத்தையும் பண்பையும் உயிரையும் ஒம்பி வளர்த்த பெருமை கிராமங்களுக்குரியது. இயற்கைக்கு மிக அருகாமையில் இருப்பதன் காரணமாக வாழ்வு என்னும் உயிருற்றுடன் கிராமங்கள் நெருங்கிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் வளர்த்த அழகுக் கலையே கிராமிய நாடகம். இது பல்லாயிரக் கணக்கான பொது மக்களின் விலைமதிக்கமுடியாத சொத்து; அவர்களின் உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் வெளியிடும் சாதனம். அவர்களின் உள்ளத்திற்கு அழகையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் இதற்குண்டு. கிராமிய நாடகத்திற்குத் தேசிய முக்கியத்துவம் உண்டு; அது நாட்டின் கலாசார பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அம்சம். நாட்டு மக்களின் உள்ளக்கருத்து, குணச் சிறப்பு, கலை, பண்பாடு, வாழ்க்கைமுறை முதலியவற்றை எடுத்து விளக்குவது அக்கலை.

ஆனால், இக்காலத் தமிழ்ச் சமூகம் தனது பழைய கலைச் செல்வங்களை மறந்து விட்டது; தன் பெருமை தான் அறியாச் சமூகமாக இருந்து வருகின்றது. மறக்கப்பட்டு மறைந்து கொண்டிருக்கும் கலைகளில் ஒன்று மக்கள் வளர்த்த கிராமிய நாடகக்கலை, மேலைத்தேயப் பண்பாடு கல்வி ஆகியவற்றின் தாக்குதலால் பல பழைய கிராமிய நாடகங்கள் இன்று கைவிடப்படுகின்றன; சில இறந்துவிட்டன; இவை பழங்காலத்து மோடியன, பண்பாடற்றன, இக்கால வளர்ச்சியோடு முரண்பட்டன எனக் கொண்டு, இவற்றின் கலை மதிப்பையோ, நாடக உலகில் இவற்றிற்குரிய முக்கியத்துவத்தையோ அறியாது இவற்றைப் புறக்கணிக்கின்றனர் மக்கள்.

பல நூற்றாண்டுகளாக ஈழத்திலே யாழ்ப்பாணம், மன்னார், சிலாபம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளிலே கிராமிய நாடகங்கள் ஆடப்பட்டுவந்தன. யாழ்ப்பாணத்திலும் சிலாபத்திலும் இவற்றை ஆடுவோர் தொகை இன்று மிகக் குறைவென்றே கூறவேண்டும். ஆனால், மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் பொருளாதாரம் இன்றும் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது; மக்களின் சமூக வாழ்க்கை சமயத்தோடு பின்னிக்கிடக்கின்றது; எனவே, மன்னார்ப் பகுதியிற் கிறித்தவ மத அடிப்படையிற் பாடப்பட்ட வட பாங்கு தென்பாங்கு நாடகங்களும், சபாக்களும், வாசாப்புக்களும் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. மட்டக்களப்பிலே தென்மோடி வடமோடிக்கூத்துக்களும், விலாசங்களும் ஆடப்படுகின்றன. ஈழத்தில் மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் ஆடப்படும் கிராமிய நாடகங்களைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

* 'தமிழ் வட்டம்' ஆண்டு மலர்வருந்து மறுபிரசுரம்

கிராமிய நாடகங்களை ஈழத்தில் நாட்டுக் கூத்து என்றே வழங்குவர். இவை பெரும்பாலும் கோவில்களின் முன் நடிக்கப்படுகின்றன. கிராமிய நாடகம் ஆடுவதற்கென அமைக்கப்படும் மேடை கூத்துக் களரி என அழைக்கப்படும். இது 40 அடி விட்டமுள்ள வட்டமாக இருக்கும். 3 அடி உயரத்திற்கு வட்டம் நிரம்ப மண்ணை உயர்த்தி மண் சிதறாமல் வளைத்து ஓலைகளினால் கட்டி மேடையாக்குவர். பின்பு அதன்மீது புல்லு (புல்லாங்கத்தை) வெட்டிப்போட்டு, ஆடுவதற்கு ஏற்ப இறுக்கமான களரியாக அமைப்பர்; வட்டத்தைச் சுற்றிப் பதிராறு கம்புகள் (கால்கள்) நாட்டப்பட்டு, உச்சியில் அவை வளைத்துக்கட்டப்படும். அதன்மேற் குடை விரித்ததுபோலச் சீலைகளைக் கொய்து தொங்க விடுவர். மேடைக்கு அடைப்புக் கிடையாது; எல்லாப் பக்கமும் திறந்தே இருக்கும். களரியை வளைத்திருந்து மக்கள் கூத்தாட்டம் பார்ப்பர். இரவீரவாக நாடகம் நடிக்கப்படுவதாற் சிலர் பாய் தலையணையுடன் வந்து சேருவர். இடையிடையே சிறு பாத்திரங்கள் நடிக்கும்போது சிலர் வெளியேசென்று உணவு அருந்துவதும் படுத்தத் தாங்குவதும் உண்டு.

ஒவ்வொரு காலுக்கும் இடையில் ஒவ்வொரு வாழைக் குத்தி நாட்டித் தேங்காய்ப் பாதியை அதன்மேல் வைத்துத் தேங்காய்எண்ணெயில் நனைத்த சீலைத் திரையை அதைத் தேங்காய்ப்பாதியினால் வைத்து விடிய விடிய எரியவைப்பர். அந்த ஒளியிலேயே கூத்து நடைபெறும். சில இடங்களில் இருவர் களரியிலே தீப்பந்தங்களோடு தோன்றி, நடிகர் ஆடும்போது அவருக்கு முன்னும் பின்னும் சென்று தீப்பந்தம் பிடிப்பது வழக்கம்; மக்கள் தரையில் வீற்றிருப்பதனால் களரிக்குத் திரைச் சீலை கிடையாது. ஆனால், ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் வரவுக்கும் சீலை பிடிப்பாரிகள். அதனை அவ்வுரைச் சேர்ந்த இரு வண்ணர்செய்வர்; அது 'திரை பிடித்தல்' எனப்படும். உடுப்பு அணிந்தவரை உடுப்புப் போட்ட இடத்திலிருந்து களரிக்கு அழைத்து வருகையில் அவருக்கு முன்பு தீவட்டி பிடித்துக் கோலாகலமாகக் கொண்டுவருவர்; திரையைப் பிடித்தவுடன் வரவுக்குரியவர் அதன் பின்னால் நிற்பர்; அப்பொழுது அவரின் உறவினர் வெடி மத்தாப்பு முதலியன கொளுத்துவர்.

இந்தச் சந்தரிப்பத்திற்குள் சால்வை கட்டுதல், மோதிரம் கொடுத்தல் முதலியன நடைபெறும். முதன் முதலாக ஆடுகின்ற போதே இவை இடம் பெறும்; ஒவ்வொரு புது வரவுக்கும் திரை பிடித்து இவ்வாறு செய்வர். பின், கூத்து கதைக் கேற்ப நடைபெற்றுக்கொண்டு போகும்; கூத்துப் பழக்கி நடத்துபவர் அண்ணாவி யார் எனப்படுவர். இவரே பெரும்பாலும் மத்தளம் அடிப்பர். இவர் களரியின் நடுவிலே நின்று பாத்திரங்கள் ஆடும்போது அவர்களின் பின்னால் சென்று மத்தளம் அடிப்பர். சல்லரிக்காரர், ஏடுபடிப்போர், பக்கப்பாட்டுக்காரர் ஆகியோரும் அண்ணா வியாரோடு நடுவில் நிற்பர். இவர்கள் எல்லோரையும் சபையோர் என்றழைப்பது மரபு; பாத்திரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து களரியிலே தோன்றுவது கொலு எனப்படும்; இராமர் கொலு, தருமர் கொலு என்ற பிரயோகங்கள் இதனை விளக்கும். பாத்திரத்தின் முதற்கேற்றம் வரவு எனப்படும்; அப்போதுதான் வரவுப் பாட்டும் வரவு ஆட்டமும் இடம்பெறும்.

கிராமிய நாடகத்தில் இசை, ஆட்டம், உரையாடல் ஆகிய மூன்றும் இடம் பெறும். ஆயினும், பாட்டும் ஆட்டமும் முக்கியமானவை. கதைத் தொடர்ச்சிக்கும் விளக்கத்திற்குமே இடையிடையே உரையாடல் இடம்பெறுகின்றது; ஆட்டமே

சந்தர்ப்பங்களையும் பாத்திரங்களின் பண்புகளையும் கதைப் போக்கினையும் விளக்குகின்றது. கிராமிய நாடகம் ஆட்டத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டது. கூத்தாடினான், நாடகம் ஆடினான் என்ற தொடர்ப்பிரயோகங்கள் நாட்டுக் கூத்துக்கும் ஆட்டத்திற்குமுள்ள தொடர்பைக் காட்டுகின்றன; மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்தில் இன்றும் ஆட்டம் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. மத்தள அடிக்கும் சல்லரியின் இசைக்கும் ஏற்ப நடிகர் ஆடுவர்; நாட்டுக்கூத்துக்கு மத்தளம் இன்றியமையாதது; மத்தள அடியே பாத்திரங்களின் ஆட்டமாற்றங்களையும் இட மாற்றங்களையும் காட்சி மாற்றங்களையும் குறிக்கின்றது. மத்தளம் இல்லாது கூத்தில்லை, அதுவே கூத்தின் உயிர்.

கூத்து முடிந்ததும் கூத்தாடிய அத்தனை பேரும் களரிக்கு வந்து நின்று சாமிமேற் பாட்டுப்பாடி ஆடுவர். அண்ணாவியார் வாழி சொல்லி முடித்தவுடன், தொட்டுக்கும்பிடு, தொட்டுக்கும்பிடு என்று மத்தளத்தில் அடித்து வாயாற் சொல்லுவர். அதன் பின் அனைவரும் தாம் கூத்தாடிய களரியைத் தெய்வமாக எண்ணித் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டுச் செல்லுவர். அதன்பின், ஊர்க்கோயிலுக்குச் சென்று பத்துப் பதினைந்து நிமிடம் கூத்திலே வந்த சில கட்டங்களை ஆடுவர். பின் முதலில் ஊர்ப் பெரிய மனிதர் வீடுகளில் ஆடுவர்; தொடர்ந்து ஊர் முழுவதும் வீட்டுக்கு வீடு ஆடுவர். இது வீட்டுக்கு வீடு ஆடுதல் எனப்படும்.

கூத்துப் பழகுவது பற்றிய மரபும் கவனிக்கத்தக்கது. அதிகமாக அரிவி வெட்டு முடிந்தபின்பே கூத்து ஆரம்பமாகும்; வேளாண்மை வெட்டி முடிந்ததும் ஆரம்பிக்கும் கூத்துக்கு ஆட்களைத் தெரிவது 'சட்டம் கொடுத்தல்' எனப்படும்; ஆடவிரும்புவர்களை அழைத்துப் பாடச் சொல்லி, குரலுக்கும் தோற்றத்திற்கு மேற்ப்ப் பாத்திரங்களை அமைப்பர். பாத்திரத்திற்குரிய பாடல்கள் ஒலையில் எழுதப்பட்டுப் பாத்திரத்திற்குரியவரின் கையில் ஊரிற் பெரியவர் ஒருவரால் கொடுபடும். தொடக்கத்தில் ஒவ்வொரு இரவும் 10 மணிவரை கூத்துப் பழகுவர். 4, 5 மாதம் பழகிய பின் சதங்கை அணிதல் நடைபெறும்; இது ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடப்படும்; இவ்விழா பகலிலேயே நடைபெறும். முதன் முதலிலே சதங்கை அணியும் இவ்வைய வத்திற்கு ஏனைய கிராமங்களிலுள்ளவரையும் அழைப்பர்; காலை 7 மணி தொடக்கம் இரவு 7 மணிவரை இது நடைபெறும். இதன் பின் கிழமைக்கு ஒரு தடவை பகலிற் சதங்கை அணிந்து ஆடுவர். இது 'கிழமைக் கூத்து' எனப்படும்.

அரங்கேற்றத்திற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன் உடுப்பு அணியாமல் முழுக்கூத்திணையும் இரவு முழுவதும் ஆடுவர். இது 'அடுக்குப் பார்த்தல்' எனப்படும். இவ்வளவும் நிகழ்ந்தபின்னர், குறிப்பிட்ட நண்ணில் அரங்கேற்றம் நடைபெறும்; இது முதலாம் களரி எனப்படும். சில நாட்களுக்குப்பின் இரண்டாம் களரி இடம் பெறும்; இரண்டாம் களரிக்குப்பின் ஊருக்குள் ஆடும் வழக்கம் இல்லை; கூத்து முடிந்ததும், மணமாமாகாதவர், மணம் முடிப்பதுண்டு.

மட்டக்களப்புப் பகுதியில் வழங்கும் கிராமிய நாடகம் தென்மோடிக் கூத்து, வடமோடிக் கூத்து, விலாசம் என மூவகைப்படும். இவற்றுள் இப்பொழுது தென்மோடி வடமோடி நாடகங்களே பெருவழக்கிலுள்ளன; தென்மோடிக்கும் வடமோடிக்கும் கதைப்போக்கு, இசை, ஆடல், உடை முதலியவற்றில் வேறுபாடு உண்டு; வடநாட்டுப்புராதன இதிகாசக் கதைகளைக் கொண்டவை, வட

மோடி நாட்கள்கள். இராம நாடகம், தர்மபுத்திர நாடகம், பப்பிரவாக நாடகம், பதினெட்டாம் போர், குருக்கேத்திரன் போர், குர சம்மாரம், குசலவ நாடகம், பாண்டவர் வனவாசம், கர்ணன் போர் போன்றவை இன்று ஈழத்தில் ஆடப்படும் வடமோடி நாடகங்கள்கள். இவை போர்செய்து வெற்றிபெறுவதைக் கூறுவன. இவற்றில் வீரம், கோபம், அழகை முதலிய சுவைகள் வீரலி வரும். ஈழத்தில் நடிக்கப்படும் தென்மோடி நாடகங்களிற் பவளவல்லி நாடகம், அலங்கார ரூபன் நாடகம், வாளபிமன் நாடகம், நொண்டிநாடகம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவனவாய், காதற்குவை பயந்து, காதல் கைகூடுவதோடு முடிகின்றன. இவற்றில் நகை, வியப்பு போன்ற சுவைகளே பெரும்பாலும் வரும். மேலும், தென்மோடியின் பழைய முறைப்படியே இசை அமைந்திருக்கும்.

ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் இரு மோடிக்கும் வேறுபாடுண்டு. தென்மோடி ஆட்டங்கள் வடமோடி ஆட்டங்களிலும் நுணுக்கமானவை; கடினமானவை. இதனாலே தென்மோடி நடிகர் வரவு ஆட்டம் ஆடியதும் களைத்துப்போவதனால் வரவைக் குறிக்கும் பாட்டை அண்ணாவியார் அல்லது பக்கப்பாட்டுக்காரர் பாடுவர். வடமோடி ஆட்டம் நுணுக்கமற்ற காரணத்தினாலே வரவு ஆட்டத்தின் பின்னர் தமது வரவுப் பாட்டை நடிகரே பாடுவர். தென்மோடியிற் பாட்டுக்களை இழுத்துப்பாட வடமோடியிற் சாதாரணமாகப் படிப்பர். வசனங்களும் இவ்வாறே தென்மோடியில் இழுத்தும், வடமோடியிற் சாதாரணமாகவும் சொல்லப்படும். வடமோடியில் நடிகர் ஒரு பாட்டைப் படிக்கப் பக்கப்பாட்டுக்காரர் தொடர்ந்து அதனை முழுதாகப் படிப்பர். தென்மோடியிற் கடைசிப் பகுதியை மட்டும் பிற்பாட்டுக்காரர் தொடர்ந்து படித்துவிட்டுப் பாட்டு முழுவதற்குமுரிய தருவைப் பாடுவர். கூத்துப் பாட்டுக்களைப் பாடும் முறையை அமைதித்துக்காட்டும் ஒருவிதச் சொற்கோப்பே தரு, உதாரணமாக,

பதினாறு வயது மகனுருவம் — அவன்

பாவையரோ டனுபவிக்கும் பருவம்

என்ற பாட்டுக்கு

நன்னநன்ன நானநன்ன நான — நன்ன

நானநன்ன நானநன்ன நான

என்று தரு அமையும். இவ்வாறு தரு பாடப்படும்போது, தருவின் தாளத்திற்கேற்ப நடிகர் ஆடுவர். தருப்பாடும் இவ்வழக்கம் தென் மோடிக்கேயுண்டு; வடமோடியில் இல்லை.

ஒவ்வொரு மோடிக் கூத்துக்கும் உடையும் வேறு வேறுக அமையும். தென்மோடியார் உடல் வருந்த வளைந்து ஆடுவது வழக்கம்; எனவே, அவர்களின் உடைகளை வடமோடியார் உடையினும் பாரங்குறைந்தனவாய் இருக்கும். வடமோடி அரசருடைய முடி கெருடமாகவும், தென்மோடி அரசருடைய முடி பூமுடியாகவும் இருக்கும்; கெருடம் பலாமரம், நச்சமரம் ஆகிய மரங்களைக் கோதிச் செய்யப்படும்; அதன் உச்சியில் ஒரு குடை இருக்கும்; அதற்குச் சந்திர வட்டக்குடை என்று பெயர். கெருடத்தில் யானை, யாளி, அன்னம் ஆகியவற்றின் தலைகள் உருவமாக அமைக்கப்

படும்; வடமோடியில் வில்லும் ஆம்பும் தண்டாயுதமும் கட்டாரியும் ஆயுதங்களாக அமையும். தென்மோடியில் வாள் ஒன்றே ஆயுதமாகும். வடமோடியர் அணியும் உடுப்பு பெரும்பாலும் கர்ப்பு உடுப்பாகும். இது வில்லுடுப்பு எனவும் படும்; முழு உடுப்பு ஐந்து தட்டினைக் கொண்டதாகவும், அரை உடுப்பு முன்று தட்டினைக்கொண்டதாகவும் இருக்கும். ஒவ்வொரு தட்டாகச் செய்து பின்னர்ச் சீலையில் ஓட்டிக் கொள்வர். ஒவ்வொரு தட்டுக்கும் ஒவ்வொரு கம்பு வளையம் வைத்துப் பொம்மிநிற்கச் செய்வர்.

ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் வரவும் நடைபெறும்போது வெவ்வேறுவகையான தாளங்களை மத்தளத்தில் இசைப்பர். அத்தாளங்கள் வாயாற் சொல்லப்படும்போது பத வரிசைகள், தாளக் கட்டு எனப்படும். ஆட்டத்திற்குரிய தாளங்களைச் சொற் கோப்பினாலே தொடுத்து அல்லது கட்டி அமைத்தலே தாளக்கட்டு. தாளக் கட்டின் முதற் பகுதியை நடிகரின் வரவுத் தொடக்கத்திலே எட்டுமுறை முதற் பன்விரண்டு முறை வரை அண்ணாவியார் திருப்பித் திருப்பிப் படிக்க, அதற்குரிய அபிநயம் காட்டி நடிகர் நடிப்பர்; இத்தாளக் கட்டுக்களுக்கு ஏற்ப ஆடும் ஆட்டம் ஆண்களுக்குப் பெண்களுக்கும் வேறுனவை. ஆண்களுக்குரிய ஆட்டங்கள் உலா (நின்ற நிலையிலும் பக்கவாட்டிலும் நடந்து அபிநயம் பிடித்தல்), பொடியடி (மெல்ல மெல்ல முன்னோக்கி ஆடிச்செல்லுதல்) விசாணம் (வளைந்து வளைந்து பக்கத்திற்குச் சென்று ஆடுதல்) எட்டு (8 என்ற இலக்கத்திற்கு அமைய வளைந்து ஆடுதல்), நாலடி (இரு கைக்கும் திரும்பி முறையே நாலுமுறை குதித்து மிதித்தாடுதல்), குத்து மிதி (காலின் முன் புறத்தாலும் குதிக்காலினாலும் மாறி மாறி முறையே 4 முறை குத்தி மிதித்தல்) பாய்ச்சல் (முன்னும் பின்னும் பாய்ந்து ஆடுதல்) மூதலியன், தாளக் கட்டுக்கு ஏற்பப் பெண்கள் ஆடும் ஆட்டங்கள் ஓய்யாரம் (நின்ற நிலையிற் கால்களை அகல விரித்துத் தாழ்ந்து இரு கைகளையும் அழகுற முத்திரை பிடித்துக்காட்டுதல்), பொடியடி, விசாணம், எட்டு, தட்டடி (இருகால்களாலும் தனித்தனி தட்டிக் கை அபிநயத்தோடு உடலை நெளித்தாடுதல்) அடந்தை (அட தாளம் தொனிக்க ஆடும் துரித ஆட்டம்) குந்துநிலை (நாலடியோட்டுக் குந்தி எழும்புதல்) போன்றவையாகும்; நடிகருடைய ஆட்டச் சிறப்பினைக் காட்டுவன தாளக் கட்டுக்கு ஏற்ப அவர்கள் ஆடும் ஆட்டங்களே.

ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்குமேற்பத் தாளக்கட்டு வேறுபடும்; உதாரணமாக, வட மோடியில் அரசன் களரிக்கு வரும்போது,

தகதிகதா தெய்யத் தெய்தெய்
தாத் தெய்யத் தோம் தகதிகதா

என்ற தாளக்கட்டு முதலிற் பாடப்பட்டு எட்டு முறை தொடங்கி 12 முறைவரை உலா ஆட்டம் ஆடப் பாடப்படும்; அதன்பின் பொடியடி, விசாணம், எட்டு முதலிய ஆட்டங்கள் இடம் பெறும்; அதன்பின் நடு அரங்கில் ஆடி இறுதியாக,

தாம் தாந்தக தந்தரிக்கிடக
நிந்தாரத் தில்லானு சுந்தரி
தகணக சுந்தரி ததிமிந்த கிடதெய்

தளங்கு தித்தக தகததிங்கின தோம்
தகததிங்கினதோம் தந்ததிங்கினதோம்

என்ற தாளக்கட்டிற்கு ஏற்ப முன் களரியிலும் பக்சங்களிலும் சென்று ஆடுவர்; முடிவுறும்போது, 'தகததிங்கினதோம்' என்ற கடைசித் தாளம் இரண்டு மூன்றுமுறை மத்தளத்தில் இறுக்கி அடிக்கப்படும்; இது 'தாளம் தீர்தல்' எனப்படும்; தாளக்கட்டு மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்தின் அச்சாணியாகும்;

மன்றூர்ப் பகுதியில் வழங்கும் கிராமிய நாடகங்களின் வகைகளை இங்கு சிறிது நோக்குதல் வேண்டும். அவை மாதோட்டப் பாங்கு, யாழ்ப்பாணப் பாங்கு என இரு வகைப்படும். மாதோட்டப் பாங்கைத் தென் பாங்கென்றும் தென்மெட்டென்றும், யாழ்ப்பாணப் பாங்கை வட பாங்கென்றும் வட மெட்டென்றும் வழங்குவதுண்டு. வட பாங்கிற் கடவுள் வாழ்த்து விருத்தப்பாவிவமையத் தென்பாங்கில் வெண்பாவில் அமையும். தென்பாங்கிற் பாத்திரங்களுக்குச் சபைத்தரு (ஆடல்தரு) கிடையாது. மேலும் தெய்வ வணக்கமும் செயற்படு பொருளும் கதைச் சுருக்கமும் கூறும் தோடையம் என்னும் பாவகை வடபாங்கிலே உண்டு; தென்பாங்கிலே இல்லை; தென்பாங்கில் நாடகக் கதை கவி இன்னிசை மற்றும் பாவகைகளாற் கூறப்படும்; வட பாங்கிலே தரு சிந்து வண்ணம் முதலியவற்றினாற் கூறப்படும். தென்பாங்கிற் பாக்கள் பெரும்பாலும் வல்லோசை உடையனவாகவும் வடபாங்கிற் பெரும்பாலும் மெல்லோசை உடையனவாகவும் அமையும்;

தென்பாங்கிற் பாத்திரங்கள் தத்தம் நிகழ்ச்சி முடியப் போய்வரும்; ஒரு பாத்திரம் எத்தனை முறையும் போய்வரலாம்; ஒவ்வொரு வரவுக்கும் செலவுக்கும் தனித்தனித் தருக்களும் சிந்துக்களும் அவற்றிற்குரிய ஆடல்முறைகளும் உண்டு; உதாரணமாக, ஞானசவுந்தரி நாடகத்தில் தருமர் ஏழு தடவையும் பாலேந்திரன் பதினொரு தடவையும் தோன்றுவர்; ஆங்கு ஒவ்வொரு முறை தோன்றும்போதும் தரு, சிந்து, ஆடல் முறைகளை உண்டு. வட பாங்கில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கும் ஒரு வரவே உண்டு; பாத்திர நிகழ்ச்சி மீண்டும் இருந்தால் வரவில்லாமலும் ஆடல் தரு இல்லாமலும் கலந்து கொள்ளும்;

இந்நாடகங்களின் சுருக்கங்களாக அமைவன வாசகப் பாக்கள்; வாசகப்பா என்ற சொல் வசனம் கலந்த பாட்டு எனப் பொருள்படும்; ஒரே கதையை நாடகமாகவும் வாசகப்பாவாகவும் பாடுதல் உண்டு; உதாரணமாக அந்தோனியார் நாடகம், அந்தோனியார் வாசகப்பா, சந்தொம்மையார் நாடகம், சந்தொம்மையார் வாசகப்பா, முவிராசாக்கள் நாடகம் முவிராசாக்கள் வாசகப்பா எனக் கூத்து நூல்கள் இருப்பதைக் காணலாம். ஒரே கதையை ஒருவர் மாதோட்டப் பாங்கிற் பாட, இன்னொருவர் யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற்பாடுதலுமுண்டு. எண்டிற்கு எம்பரதோர் வரலாற்றைக் குருகுலநாட்டுத்தேவர் மாதோட்டப்பாங்கிற் பாடக் கீத்தாம் பிள்ளை யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற் பாடினார்.

மன்றூர் மாவட்டத்தில் வழங்கும் நாடகங்கள் சிங்கள மொழியிலும் காணப்படுகின்றன; அம்மொழியில் வழங்கும் 'நாடகம்' எனும் நாடக முறை இந்நாடகங்

களின் அமைப்பினைப் பின்பற்றியதே; தென்பாங்கு வடபாங்கு என்ற நாடகமுறை சிங்கள நாடகங்களிற் காணப்படாத போதும், நாடக அமைப்புப் பா வகைகளும் மண்ணூர்ப் பகுதிக் கூத்துக்கள் போன்றவையே: விருத்தம், இன்னிசை, கலிப்பா, கலி, கொச்சகம், வெண்பா, தோடையம் போன்ற பாக்களும் பாவினங்களும் சிங்கள நாடகங்களிலும் அதே பெயர்களுடன் வழங்குகின்றன. தமிழிலே உள்ள எஸ் தாக்கியார் நாடகம், மூவிராசாக்கள் நாடகம், ஞானசவுந்தரி நாடகம் முதலியன ஸ்தாக்கியார், ராஜ துங் கட்டுவ, ஞானசவுந்தரி என்ற பெயர்களிலே, தமிழ் நாடகங்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களாக, அமைந்துள்ளன;

தென்னிந்தியக் கிராமிய நாடகங்கள் ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்களுடன் சில அம்சங்களிலே தொடர்புடையன; கன்னடதேசத்து யக்ஷகான நாடகத்திற்கும் மட்டக்களப்பு வடமோடி நாடகத்திற்கும் பல ஒற்றுமைகள் உள. ஒப்பனை, உடை, விழுவிழுப்பு ஆட்டம், களரி போன்றவை இரு வகை நாடகத்திலும் ஒத்திருக்கின்றன. வடமோடி அண்ணாவி அங்குள்ள பாகவத என்பவரை ஒத்திருக்கின்றார். அங்கும் அவரே வாழ்த்துப் பாடிப் பாத்திரங்களை அறிமுகப் படுத்துவார்; நடிகர் வரவுக்கு அங்கும் இந்த மாதிரிச் சீலையைத் திரையாகப் பிடிப்பர்; தீவட்டி ஒளியே அங்கும் பாத்திரங்களைக் களரியிலே தெரியவைக்கின்றது; அங்கும் முற்காலத்திற் பாத்திரங்களுக்கு முன்பும் தீவட்டி பிடித்தனர்; மகா பாரத இராமாயணக் கதைகளை நாடகங்களுக்குக் கருவாக அங்கும் அமைந்தன.

கதக்கலிக்கும் வடமோடிக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு; வடமோடி போலவே கதக்கலியும் ஆட்டம், இசை, அபிதயம் ஆகியவற்றின் மூலம் கதையை உணர்த்துகின்றது. வடமோடி போலவே வீரம் கோபம் போன்ற சுவைகள் மூலம் இதிகாசக் கதைகளைக் காட்சியாகக் கதக்கலி அமைக்கின்றது; உடையலங்காரம், தயாரிப்பு, களரிஅமைப்பு, ஒளிஅமைப்பு முதலியவற்றிலும் ஒப்புமையைக் காணலாம்;

தமிழகத்திலே தெருக்கூத்துப் பல்லாண்டாக இருந்துவந்தும் இப்போது வழக்கற்றுப் போகின்றது; வீதி நாடகம் எனவும் வழங்கும் இத்தெருக்கூத்து இப்போது கிராம வீதிகளின் மத்தியிலே ஆடப்படுவது வழக்கம்; தெருக்கூத்து ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்களைக் கதைப் பொருளிலும் வேறு அம்சங்களிலும் ஒத்திருந்த போதும் பொதுமக்கள் வாழ்க்கையோடு தொடர்பற்றுப் போய்விட்டது; ஆனால், ஈழத்தில் மட்டக்களப்பிலும் மண்ணூரிலும் கிராமிய நாடகம் இன்றும் பொது மக்கள் வாழ்க்கையோடு பின்னிச் சிட்கின்றது; அவர்களின் அழகுக் கலைகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் M. A.,

பண்டைக்காலத் தமிழ். இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுவதற்குக் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக அறிஞர்கள் முயன்ற போதும் அவர்களுள் ஒருவரேனும் சங்க காலத்திலும் சங்கமருவிய காலத்திலும் நிலவிய இலக்கிய மரபின் வளர்ச்சிக்கிரமத்தை வரலாற்று முறைப்படி எழுதுவதில் அனுகூலமடையவில்லை என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இவ்வரலாற்றை அறிவதில் ஊடுபுடையோருக்கு இவ்விடயம் ஒரு பிரச்சினையாகவே இருந்து வருகிறது. ஒரு சமுதாயத்திலே, மக்களுடைய வாழ்க்கையிலும் பண்பாட்டிலும் தொடர்பாக வளர்ச்சியேற்பட்டு வந்திருந்தால் அந்த மக்களினுடைய இலக்கிய மரபிலும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. பண்டைக்கால மக்களுடைய வாழ்க்கையில் இத்தகைய சமூக, பண்பாட்டு வளர்ச்சித்தன்மை காணப்பட்டிருந்தமையால் அரசியல் வரலாற்றிலே களப்பிரர் காலம் ஒரு இருண்ட காலமாக இருந்தபோதும் அக்காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் சமூக வாழ்வு தொடர்புற்று விளங்கினமையால், இலக்கிய வரலாற்றிலும் தொடர்பும் வளர்ச்சிக்கிரமமும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என அனுமானிக்கலாம். பண்டைய இலக்கிய மரபிலே இருந்துவந்த இத் தொடர்ச்சியினை நாம் தெளிவாகக் கணித்து அறிந்தாலன்றிப் பண்டைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைத் தெளிவாகக் குறிக்க முடியாது. ஐரோப்பிய மொழிகளிலேயுள்ள பண்டை இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட்டமைபோலத் தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதப்படவில்லை. ஆகவே, இச்சங்க காலத்து இலக்கிய வரலாற்றைச் சரித்திர முறையாக எழுதுவதில் ஏற்படக்கூடிய இடர்பாடுகள் சிலவற்றைக் குறிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். சங்கமருவிய காலப்பகுதியின் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதப்போகும்போது இதிலும் கூடிய இடர்பாடுகள் ஏற்படுதல் கூடும்.

பத்தப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் சங்ககாலத்துக்குரியவை என்றும் அக்காலப்பிரிவு முன்னூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது என்றும் கூறுவர். இந்நூல்களையும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டே சங்ககால இலக்கிய வரலாற்றைக் கணிக்க வேண்டியுள்ளது. முந்நூறு ஆண்டுகளைக் கொண்ட இந்த நீண்ட காலப் பிரிவிலே தோன்றிய இலக்கிய மரபில் வளர்ச்சி அல்லது தேய்வு இல்லாமல் அது ஒரே தன்மைத்தாய் இருந்தது எனக் கூறுவது பொருத்தமற்றது; ஆகவே, இந்த வளர்ச்சியை அல்லது தேய்வை நாம் இந்த நூல்களைக் கொண்டே கணிக்கவேண்டியுள்ளது. அங்ஙனம் செய்வதற்கு முன் இத்தொகை நூல்களையும் அவற்றிலே வந்துள்ள செய்யுட்களையும் கால முறைப்படி அமைத்துப் பார்த்தல் இன்றியமையாததாகின்றது. இத்தகைய ஒரு முயற்சியிலே பலர் ஈடுபட்டனர்; எனினும், அதிலே அவர்கள் வெற்றிபெற்றதாகத் தோன்றவில்லை; பதிற்றுப் பத்து என்னும் நூல் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த சேர மன்னர்களைப் பற்றிய சரித்திர சம்பந்த

மாண குறிப்புகள் பலவற்றைக்கொண்ட ஒரு நூல் என அவர்கள் கொண்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். அந்நூலில் வந்த பதிவதைப் பிற்காலச் சாணங்களைப் போன்ற சரித்திர வரலாற்றைக் கணிப்பதற்குள்ள ஒரு சாதனம் என்று கொண்டார்கள். அந்நூலின் கொண்டமையால் அவர்கள் பிழையான முடிவுகளுக்கு வர வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வரக் குறைப்படி எழுதுவது தடைப்படலாயிற்று.

பதிற்றுப்பத்திலுள்ள செய்யுட்களை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, அதாவது அச்செய்யுட்களின் மொழிநடை, சொல்லாட்சி, பொருளமைதி, அப்பொருளைப் புலவன் கூறும் வகை, அதிற் காணப்படும் ஒரு செயற்கைத்தன்மை, அனுபவப் போலி இன்னொன்றான பல ஏதுகளை எடுத்து ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது அச்செய்யுட்கள் யாவும் சங்ககாலப் புலவர்களாற் பாடப்படவில்லை என்றும் பிற்காலத்திலே இருந்த ஒரு சில சேர அரசர்க்கு தம்முடைய முன்னோரைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பாராட்டும் நேரக்கமாவே சில புலவர்களை வைத்துக்கொண்டு கற்பனை யாகச் சில சரித்திர நிகழ்ச்சிகளை ஏற்படுத்தி உருவாக்கிய போலிக்கவிதைப்படப்பு என்றும் கூறலாம் போலத் தெரிகிறது. இங்ஙனம் கூறியவற்றை விரித்து ஆராய்வதற்கு இக்கட்டுரையில் இடம் போதாததால் அதனை விடுத்து இந்நூற் செய்யுட்கள் சங்க காலச் செய்யுட்களல்ல என்பதற்கு ஆதாரமாகச் சில சொற்களை மட்டும் எடுத்துக்காட்டி அப்பாற் செல்லலாம்; அச்செய்யுட்களில் வந்துள்ள ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சங்ககாலப் புலவர் எனக் கொள்ளப்படும் கபிலர், பரணர் முதலானோர் பாடிய சங்கச் செய்யுட்களிற்காணப்படாதவை; உதாரணமாக மனாலக் கலவை, நனையமைகள், பாசுடி, நூலாக்கினிகம், தொறுத்த எனும் சொற்களை நோக்கலாம். இதுவொன்றே அவை பிற்காலச் செய்யுட்கள் என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும்;

கவித்தொகை எனும் நூல் சங்ககாலத்தது என்று கருதப்படுகிறது. எனினும் சங்ககாலத்து இலக்கிய மரபின் வகுத்தறிவதற்கு இது பயன்படமாட்டாது; ஏனெனில், இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களிற்கு பல சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப் பகுதியில் இயற்றப்பட்டவை எனக் கொள்வதற்குப் பல ஆதாரங்களை அந்நூலினால் ஆகவே, சங்க காலத்து மரபினையும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்து மரபினையும் கொண்டு அவ்விரண்டு காலத்திலும் தமிழ் யாப்புமுறை வளர்ச்சியுற்றவாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு அந்நூற் செய்யுட்கள் பயன்படக்கூடியவை. இந்நூலின் நல்லந்துவனார் கோத்தாரர் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். சங்க மருவிய காலத்திலோ அதற்குப்பின்னரோ வாழ்ந்தவரான நல்லந்துவனார் எனும் புலவர் தம்முடைய காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் தமிழ் நாட்டிலிருந்த கலியாப்பில் இயற்றப்பட்ட செய்யுட்களின் நூற்றைம்பது செய்யுட்களைத் தெரிந்தெடுத்து ஒரு தொகை நூலாகக் கோத்தாரர் என்று கொள்வது பொருத்தமானது; அவ்வாறு கோக்கும்போது ஐந்து திணைகளாக வகுத்து அவற்றைக் கோத்திருத்தல் கூடும்; பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த ஒருவர் ஐந்து பகுதிகளையும் ஐந்து புலவர்களே பாடினர் என்று கூறியிருத்தல் கூடும். எங்ஙனமாயினும், அந்நூற் செய்யுட்களிலுள்ள யாப்பு அமைதியின் நோக்குமிடத்து, வெண்பாவிலிருந்து வெண்கலியும், வெண்கலியிலிருந்து ஒத்தாழிசைக்கலியும், அதிலிருந்து சொச்சகக் கலியும் பிற கலியினங்களும் தோன்றி வளர்ந்தவற்றை நாம்

தெளிவாகக் காணமுடிகிறது; இங்ஙனம் பல ஆண்டுகளாகக் கலி என்னும் யாப்பு வகை வளர்ச்சியுற்றவாற்றை அறிவதற்கு உபயோகமாகவுள்ள இந்நூலிற் கோக்கப் பட்டுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் ஒரு காலத்திற்குரியவை எனக்கொள்ளுதல் பொருந் தாது; அன்றியும் அச்செய்யுட்களின் மொழிநடை, அவை கூறும் அகத்தினை மரபு, அவற்றின் கண் புலவன் கையாண்ட உவமை உருவகங்கள், கூறப்பட்டுள்ள நீதிமுறை கள், அரசியல் வளர்ச்சிக் கிரமம் இன்றோரன்னவற்றை நோக்கும்போது அச்செய் யுட்கள் யாவும் ஒரே காலத்தில் ஒரு புலவனால் அல்லது பல புலவர்களால் இயற் றப்பட்டவையெனக் கொள்ளுதல் எவ்வாற்றினும் பொருந்தாது. ஆகவே, இந்நூலும் சங்ககால இலக்கிய மரபினை வகுத்தறியப் பெரிதும் துணைபுரிய மாட்டாது.

பரிபாட்டு என்னும் நூலிலே உள்ள செய்யுட்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு நாம் சங்ககால மரபினை வகுத்தறியத் முடியாததாகும். கலியைப் போலவே பரிபாட்டும் வெண்பாவினிருந்து தோன்றி வளர்ந்த ஒரு யாப்பு வகையாகும். பரிபாட்டு எழுபது பாடல்களைக் கொண்டதாகக் கூறப்படும். அவற்றுள் இருபத்திரண்டு பாட்டுக்களே இன்று எமக்கு முழுப்பாட்டுகளாகக் கிடைத்துள்ளன; எல்லாப் பாட்டுக்களும் கிடைத் திருப்பின் இப்பாட்டுவகை வெண்பாவினிருந்து தோன்றி வளர்ந்தவாற்றை தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கும். இப்போதுள்ள பாடல்களைக்கொண்டு நாம் பரிபாட்டு என்னும் செய்யுள் வகையின் வளர்ச்சியையோ அகத்தினைப் பொருள் மரபின் வளர்ச் சிக் கிரமத்தையோ அறிந்து கொள்ள முடியாது. ஒரு காலத்தில் அகத்தினைப் பொருளுக்கு உரியதாய் இருந்த இப்பரிபாட்டு, காலம் செல்லச் செல்ல இறை வழி யாட்டிற்கு உரிய ஒரு செய்யுள் வகையாக மாறிவிட்டது; அங்ஙனம் மாறுவதற்குப் பல ஆண்டுகள் சென்றிருத்தல் கூடும்; எனினும், பரிபாட்டு ஆரம்பித்து வளர்ந்து பூரண நிலை அடைந்த வரலாற்றினை இப்போதுள்ள பரிபாட்டைக்கொண்டு நாம் ஓர னவு அறியலாம். பல்லவர் காலப் பத்தி இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்திற்கு அணித் தாய காலத்திலே இப்பாட்டுவகை சிறப்புற்று விளங்கி யிருந்திருத்தல் கூடும். ஆகவே இப்போதுள்ள இப்பாட்டுக்களைக் கொண்டு சங்ககாலச் செய்யுள் மரபினை நாம் வகுத்தறிய முடியாது.

இனி, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, பரிபாட்டு என்பனவற்றை விட்டுக் குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை ஆகிய அகத்தினைத் தொகை நூல்கள் சங்ககால இலக்கிய மரபின் வளர்ச்சிக் கிரமத்தை அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றனவா என்பதை நோக்குவோம்; இம் மூன்று தொகை நூல்களும் அமைப் பில் ஒரேவித தன்மையைக் காட்டுவன; அதாவது, அகவற்பாவாற் பாடப்பட்ட இப்பாடல்கள் அவற்றின் குறுமை நெடுமைக்கேற்ப ஒவ்வொன்றிலும் நானூறு நானூறு செய்யுட்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன; அவை வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு புலவர்களாற் ரொகுக்கப்பட்டபோதும் அவற்றுட் பெரும்பாலானவை குறிப்பிட்ட ஒரு காலப் பகுதிக்குரிய கவிமரபிற் கிணங்கி அமைக்கப்பட்டிருத்தலை நாம் அப்பாடல் களைப் படிக்கும்போது அறியலாம்; புறநானூற்றிலுள்ள பாட்டுக்களின் கீழ்க் கொடுக் கப்பட்டுள்ள பாடினோர் பாடப்பட்டோர் ஆகியோரைப்பற்றிய அடிக்குறிப்புக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தனியானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்த கபிலர், பரணர் முதலானோர்களின் தொகையை ஒருவாறு நிச்ச யிக்கலாம். உதாரணமாக, இடைக்குன்னூர் கிழார் தொடக்கம் மருதவிளநாகனார் வரை பதினெட்டுப் புலவர்கள் அவ்வேந்தனை அகத்தினைப் பாக்களிலும் புறத்தினைப்

பாக்களிலும் பராட்டியுள்ளனர்; இப் புலவர்களுள் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றுர்கிழார் முதலானோர் பேசுந் மனைவி கண்ணகி காரணமாக அவனைப் பாடியிருத்தலிலிருந்து அவர்கள் எல்லோரும் சமகாலத்தோர் என்பது பெறப்படும்; ஔவையார் அதிகமான் அஞ்சியைப் பாடும்போது பரணரை நிகழ்காலத்திலே குறிப்பிடுவதிலிருந்து பரணர், ஔவையார், அதிகமானஞ்சி என்போர் சம காலத்தவர் என்பதைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது; இவ்வாறே முடியுடை வேந்தருள் தலையாலங் காளத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் முதலானோரும் குறுநில மன்னருட் காரி, பாரி, அஞ்சி, ஓரி, நள்ளி முதலானோரும் சம காலத்தவர் என்பதும் அவர்களைப் பல வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பாடியுள்ள புலவர்களும் அவர்களாற் பாடப்பட்ட வேந்தர் களும் வள்ளல்களும் பிறரும் சமகாலத்தவர் என்பதும் வரலாற்று முறைப்படி ஆராய்ந்து நிறுவப்படக்கூடியவை; இம்முறையைப் பின்பற்றிக் கபிலபரணர் காலத்திலிருந்த புல வர்களை நிச்சயித்த பின்பு நற்றிணை முதலிய முன்று தொகை நூல்களும் அப்புலவர் கள் பாடிய பாடல்களைத் தெரிந்து அவற்றைப் பாலை, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என ஐந்தாக வகுத்து ஆராய்வோமாயின் கபில பரணர் காலத்து வழக்கி லிருந்த செய்யுள் மரபினையும் அகத்திணைப் பொருள் மரபினையும் ஒருவாறு நிச்சயிக்க லாம். அங்ஙனம் நிச்சயித்தபின் அப்புலவர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னுமாக வாழ்ந்த புலவர்களை நிச்சயித்து அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் குறிக்கும் பொருள்மரபு முதலிய வற்றை வகுத்துக்கொண்டால், இம்முன்று காலப் பிரிவுகளிலும் அகத்திணைப் பொருள் மரபு வளர்ந்தவாற்றை வரலாற்று முறைப்படி ஒருவாறு தெளியலாம். இங்ஙனம் தெளியும்போதுதான் சங்ககாலம் எனப்படும் கபிலபரணர் காலத்துப் பொருள் மரபு தெளிவுறும். அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு அம்மரபு விருத்தியடைந்தவாற்றை ஏனைத் தொகை நூல்களின் உதவிகொண்டு ஆராய்தல் முடியும். இத்தகைய ஆராய்ச் சியிலே ஐங்குறுநூறு என்னும் நூல் சிறப்பிடம்பெறுதலைக் காணலாம்.

அகத்திணைப் பொருள்மரபு அக்காலத்திலும் அதன் பின்பும் வளர்ந்தவாற்றை அறிந்து கொள்ளுவதற்கு ஐங்குறுநூறு உறுதுணையாக உள்ளது; அந்நூல் கபிலபரணர் காலத்துக்குப்பின் எழுந்தது எனக் கொள்ளுதற்கு அந்நூலிலேயே ஆதாரங்கள் பல வுள். அவற்றை நோக்கின் அது ஒருவராற் பாடப்பட்ட ஐந்திணைச் செய்யுட்களைக் கொண்ட ஒரு நூலாகக் கொள்ளத்தகுமன்றி ஐந்து புலவர்களாற் பாடப்பட்ட செய் யுட்களின் தொகுதியாகக் கொள்ளுதற்கு இயலாது என்பது தெளிவாகும். கபிலபரணர் காலத்திலே குறிக்கப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது பொருளைக் காலம், இடம், குழல், பாத்திரங்கள் இன்றோணவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒரு செய்யுளில் அமைத் துக்காட்டுதலே மரபாக இருந்திருக்கிறது. ஐங்குறுநூற்றுக்காலத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது பொருளை ஒரு பாட்டிலே அமைக்காது பத்துப் பாட்டுக்களில் அமைத்துக்காட் டுதலே வழக்காறாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதனைத் தழுவினே ஐங்குறுநூற்று ஆசி ரியர் ஐம்பது பதிகங்களை அமைத்துள்ளனர் என்பது தெரிகின்றது; ஒரு பொருளைப் பத் துப்பாட்டுக்களில் எப்படி அமைக்கலாம் என்று அப்புலவர் செய்துள்ள ஒரு பரிசோதனை என்றே இதனைக் கூறலாம். இம்முயற்சி பல்லவர்காலப் பத்திப் பாடல்களுள் சிறப் பாக்க கையாளப்பட்ட பதிக முறைக்கு வழிகாட்டியதென்றுகூடச் சொல்லலாம்; இந் நூல் கபிலபரணர் காலத்துக்குப் பிந்தியது என்பதை அது காட்டும் ஏனைய வழக்குகளை ஆதாரமாகக் கொண்டும் நிச்சயிக்கலாம். உதாரணமாக, கைக்கிளை என்னும் ஒரு தலைக் காமம் கபிலபரணர் காலத்தில் இருந்திருக்கவில்லை; அது முதன்முதலாக ஐங்குறுநூற்றுக்

காலத்திலேயே தோன்றியுள்ளது எனக் கூறலாம்; அது வளர்ச்சியடைந்தவாற்றைக் கவித்தொகைப்பாடல்களில் நாம் கண்டு தெளியலாம்; இனி, ஐயகை ஒழுக்கமும் ஐயகை நிலங்களிலும் கலந்து வருதலுக்கு இந்நூல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. சபிலபரணர் காலத்தில் ஒரு நிலத்துக்கு ஓர் ஒழுக்கம் உரியதாக விருந்த மரபு நீங்கப்பெற, இந்நூல் எழுந்த காலத்தில் எந்த ஒழுக்கம் எந்த நிலத்துக்கும் உரியதாக வருதல் கூடும் என்னும் மரபுகைக்கொள்ளப்பட்டதென்பதற்கு இந்நூல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்; இயற்கை வருணையைப் பாதிநிரல்களின் உணர்ச்சி பேதங்களை வெளிப்படுத்துதற்கு ஒரு கருவியாகக் கையாண்டமையைச் சபிலபரணர் காலத்துப் பாடல்களிலும் சிறப்பாக ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களின் காணக்கூடியதாகவிருக்கின்றது; இன்னொருவன் பலவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஐங்குறுநூறு சங்ககாலத்துக்குச் சற்றுப் பிந்தியது என்பதை நாம் ஒருவாறு தெளியலாம்;

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து எட்டுத்தொகை நூல்களுள் நற்றிணை, குறுத்தொகை, அந்நானூறு ஆகிய நூல்களிலுள்ள சபிலபரணர் காலத்தில் எழுந்த செய்யுட்கள் சங்ககால இலக்கிய மரபினை நாம் அறிந்துகொள்ள ஆதாரமாக உள்ளன என்பதும், சபிலபரணர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் எழுந்த செய்யுட்களும் அத்தொகை நூல்களின் உதவிகொண்டு அறியலாம் என்பதும், அக்காலப் பிரிவுகளைத் தொடர்ந்து எழுந்த ஐங்குறுநூற்றைக்கொண்டு அந்நூல் எழுந்த காலமரபினை அறியலாம் என்பதும், மேற்கூறியவாற்றால் ஒருவாறு புலனாகும்; பதித்துப்பாட்டிலுள்ள செய்யுட்கள் எவ்வெவ் காலத்தில் எழுந்தவை என்பதை நிச்சயித்தல் இலகுவானதன்று; எனினும், மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல்வாடை முதலிய சில பாட்டுக்கள் சபிலபரணர் காலத்துக்குரியவை யாதலின் அவற்றின் உதவிகொண்டும் அக்கால இலக்கிய மரபினை நாம் தெளிதல் கூடும்; இவ்வாறு வரலாற்று முறைப்படி ஆமைத்து, அவற்றின் உதவிகொண்டு பண்டைய இலக்கிய வரலாற்றைக் கணித்த பின்னவற்றிப் பழந்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நாம் தெளிந்துகொள்ளுதல் முடியாது.

பூவும் புவையரும்

மென்மையும் அழகும் வாய்ந்த பூவிற்கு நிராகப் பெண்களைக் கருதினர் தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர். இதனாலேயே பூவை என்னும் பெயர் பெண்ணுக்கு அமைவதாயிற்று. பூவிற்கு பல பருவங்களை வகுத்த வாறு பெண்ணுக்கும் பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை முதலிய பருவங்களைப் புலவர்கள் வகுத்தனர். இவ்வாழ்க்கையே பெண்களுக்கு நல் வாழ்க்கைகள்; அவ் வாழ்க்கையில் தலைப்படும் போது பெண்மை மணக்கின்றது; சிறந்த இன்பம் பயக்கின்றது. ஆதலால் கல்யாணம் என்னும் மங்கலத்தை 'மணம்' என்று கூறுவாராயினர். எனவே பூவின் தன்மைக்கும், பெண்ணின் நீர்மைக்கும் உள்ள ஒற்றுமையாலேயே மணம் என்ற சொல் கல்யாணத்தை குறிப்பதாயிற்று.

— ரா: பி: சேதுப்பிள்ளை

“தகழியும் ஜெயகாந்தனும்”

நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் பி. ஏ. (ஆனந்த)

தமிழ் எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் மலையாள எழுத்துலக மன்னர் தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளையைப் பேட்டிகண்டு வெளியிட்ட கட்டுரை 8-2-70 ஆனந்தவிகடன் இதழில் வெளிவந்து எழுத்துலகில் ஒரு சிறு சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. இச் சலசலப்பு நீண்டநாள் நீடிக்கவில்லை எனினும் கடந்த பத்தாண்டுக்கட்கு மேலாகத் தமிழ் எழுத்துலகில் உருவாகிவந்த பிளவுபட்ட உளப்பாங்கைத் தெளிவாக்கக்காட்டி விட்டது.

புதுமைப்பித்தனுக்குப்பின் உயிரோட்டமுள்ள இலக்கிய காலம் எனப்படும் கடந்த பத்தாண்டுகளில் அரசியற் கொள்கையடிப்படையில் இலக்கிய நோக்கு வலுப் பெற்றுவர அதனால் பிளவுபட்ட கோஷ்டிமனப்பான்மையை இலக்கிய உலகில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தைப் போற்றுபவர்கள் கலை இலக்கிய வாதிகள் என்ற பெயருடன் சமுதாயப் பிரக்ஞையுள்ள இலக்கியங்களைப் படைக்கின்றனர்; அதே பிரக்ஞையுடன் திறனாய்வும் செய்கின்றனர். சமுதாயப் பிரக்ஞை என்பது இவர்களைப் பொறுத்தவரை முதலாளி - தொழிலாளிப் போராட்டம், சாதி ஒழிப்பு, வறுமையின் கொடுமையைச் சித்தரித்தல் என்பனவற்றையே வரைவிலக்கணமாகக் கொண்டது; தாமரை, வசந்தம் முதலிய கலை இலக்கியப் பத்திரிகைகளில் இத்தகைய படைப்புக்களைக் காணலாம். கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் சரி, திறனாய்வாளர்களும் சரி தங்கள் கொள்கைக்கு வெளியே எழுதுபவர்களைச் (சமுதாயப் பிரக்ஞையுடன் எழுதுபவர்களையும் கூட) சமுதாயப் பிரக்ஞை அற்றவர்கள் எனவும் பயனற்றவர்கள் எனவும் எழுதியும் பேசியும் வருவது கண்கூடு. இவர்கள் (கலை இலக்கியவாதிகள்) வரலாற்றுப் போக்கினோடு ஒட்டி எதிர்காலத்தில் மலரவிருக்கும் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தை நோக்கி மக்களை இட்டுச் செல்வதே கலை, இலக்கியம் இரண்டினதும் கடன் என்பர்.

எழுத்தாளர்களில் இன்னொரு வகையினர் (பெரும்பான்மையினர்) சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் அலசி ஆராய்பவர்கள், தொழிலாளி - முதலாளி, ஏழை - பணக்காரன், அரசியல்வாதி, வணிகன், உழைப்பாளி எல்லாரும் அடங்கிய தான சமுதாயத்தை நோக்குபவர்கள். நடுத்தரவர்க்கச் சமுதாயப் பிரச்சினைகட்டு அதிக முக்கியத்துவம் தருபவர்கள்; தனி மனிதனது மனப்போராட்டங்களுக்கும் குணப்பண்பு வளர்ச்சிக்கும் இலக்கியத்தில் இடம் தருபவர்கள். தனிமனித உணர்வுகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் மதிப்பே ஆக்கபூர்வமான படைப்புக்களைப் பெருக்கச் செய்வதுடன் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது. புதிய அப்பழுக்கற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கவல்லது. திட்டமிட்ட கொள்கையடிப்படையில் எழும் இலக்கியங்களைவிட தனிமனித உணர்வுகளின் அடிப்படையில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்

கள் நிறை, சுவை, நீண்ட ஆயுள் என்பவை பெற்றுத் திகழ்வதைக் காணலாம். ஜெயகாந்தன், எஸ். பொன்னுத்துரை, அகிலன், நா. பார்த்தசாரதி என்பவர்களது படைப்புக்களின் வெற்றிக்கு அவர்களது சுய முனைப்பே காரணமாகும்; ஜெயகாந்தனும் எஸ். பொன்னுத்துரையும் கலை இலக்கியப் பாசறையில் வளர்ந்தார்கள்; சுய முனைப்பு அவர்களை வெளியே இழுத்தது. கட்டுப்பாட்டின்மீது நீங்கியதால் சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் இவர்களால் அணுகமுடிகின்றது. முன்பு இவர்களைப் புகழ்ந்த அதே கலை இலக்கியத் திறமையாளர்கள் இன்று இகழ்கின்றார்கள்; பிறசக்திகளால் இவர்கள் வழிதவறித் திசைநிரப்பப்பட்டுவிட்டார்கள் என்று எழுதியும் பேசியும் வருகின்றனர்.

மேற்படி இருவேறுபட்ட இலக்கியப் போக்குகளில் முன்னதில் அரசியல் தொடர்பான பொதுவுடைமைக் கொள்கை இரண்டறக் கலந்துள்ளது. பின்னதிற்கட்டுப்பாடற்ற சுயமுனைப்புக்கு மதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சுயமுனைப்பு எழுந்தாளர்கள் அரசியற்ரொடர்பான கலை-இலக்கியத் திறமையாளர்களது கருத்துக்களைப் புறக்கணிக்க முயல்கின்றார்கள். இந்தப் புறக்கணிப்பே "ஒதுக்கித்தள்ளுங்கள்" என்ற கூக்குரலாக ஜெயகாந்தனால் பேட்டியில் எழுகின்றது. தகழியிடும் ஜெயகாந்தன், "இப்படியெல்லாம் ஒரு மொழியை எழுதக்கூடாது என்று சொல்கிற புலவர்களையும் இன்னிசை பிரச்சினைகளைப்பற்றி எழுதுங்கள் என்று அடிக்கடி படைப்பாளர்களை அரிக்கின்ற அரசியல் விமரிசகர்களைப் பற்றியும் நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" என்று வினாவ, அதற்குத் தகழி Ignore Them என்று விடையிறுக்கிறார்; Ignore என்ற ஆங்கிலப்பதம் பொருட்படுத்தாமல் அல்லது அவட்சியம் என்று பொருள் தருவது "ஒதுக்கித்தள்ளுங்கள்" என்று ஜெயகாந்தன் தந்திருக்கும் மொழிபெயர்ப்பு பொருந்தாது. "அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் நீங்கள் எழுதுங்கள்" என்று தகழி கூறியிருக்கலாம். அதனை ஜெயகாந்தன் தம் உளப்பாங்கிற் கேற்ப "ஒதுக்கித்தள்ளுங்கள்" என்ற பொருளாக வலிந்துகொண்டாரென்பதே பொருந்தும்; இருவரும் அபிப்பிராய பேதங்களையும் அபிப்பிராய சுதந்திரத்தையும் கௌரவிக்கின்றனர். எனவே தகழி இப்படி ஒதுக்கித்தள்ளுங்கள் என்று கூறியிருக்கமாட்டார்; ஜெயகாந்தனும் ஒதுக்கித்தள்ள முயலக்கூடாது. திறமையாளருக்குச் சவ்லாக இலக்கியம் படைப்பதை விடுத்து ஒதுக்கித்தள்ள முனைவது பலவீனத்தையே காட்டும்.

தகழி-ஜெயகாந்தன் பேட்டியின் முக்கிய குறைபாடு தகழியின் முழுமையான தரிசனம் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஜெயகாந்தனது சுயதரிசனமே புலப்படுகிறது. தமது முடிவுகட்கு ஏற்பத் தகழியின் கருத்துக்களை வரவழைக்க முயன்றதால் அடைப்புக் குறிக்குள் கருத்துக்களை வலிந்து விளக்க முயல்கிறார். இதனை ஆனந்த விசுடன் 22-2-70 இதழில் "முரசொலி" அடியார் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்;

"சமுதாயப் பிரக்ஞை இல்லாத ஒரு படைப்பைக் காட்டமுடியுமா?" என்று ஜெயகாந்தன் வினாவியபோது அதற்குக் கடைசிவரை தகழி தகுந்த பதில் தரவில்லை யாம். அவர் தந்த பதில் தமது கருத்துக்குப் புறம்பானது என்று கூறுவதை விடுத்துச் செம்மீனைப் படைத்த அந்த மேதையின் திறமையைக் குறைத்து மதிப்பிடவைக்கிறார். இதுவும் ஜெயகாந்தனிடம் காணப்படும் ஒரு குறைபாடு.

மூக்கியமாக எழுத எடுத்துக்கொள்ளும் பிரச்சினை (Burning Problem) பற்றி முடிவு செய்யும் உரிமை எழுத்தாளனுடையதே என்று கூறும்படிதில் தகழி, ஜெயகாந்தன் இருவரது கலிமேதைகளும் சுடர்விடுகின்றன. கலை இலக்கியவாதிகள் தங்களுடைய கொள்கைகளை "எரிவித்த பிரச்சினைகளாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதன்மூலம் - வற்புறுத்துவதன் மூலம் - இதனை அணைத்துவிட முயல்கின்றனர்.

தகழி, ஜெயகாந்தன் பேட்டிக் கட்டுரையை அடுத்து முரசொலி அடியாரும் (ஆனந்த விடை 22-2-70 இதழ்) எம்சேயரும் (தாமரை பெப்ரவரி இதழ்) தெரிவித்த கருத்துக்கள் பொதுவாகப் பேட்டியின் முறையையும் கருத்துக்களையும் கண்டிப்பனவாகவே அமைந்தன. பேட்டிகண்ட முறையின் குறைபாடுகள் கண்டிக்கத்தக்கவையே ஆனால் தகழி-ஜெயகாந்தன் இருவரும் தெரிவித்த கருத்துக்களிற்கு சில இன்றைய பிரச்சினைகளுக்கு விடைதருபவை. எழுத்தாளனுக்குள்ள பிரச்சினை எதுவேன முடிவு செய்யும் உரிமையை வற்புறுத்துவதன் மூலமும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் எழுத முடியாது என்ற கருத்தை வெளியிடுவதன் மூலமும் படைப்பாளியின் தனித்துவத்தையும் சுயமுனைப்பையும் கௌரவிக்கின்றனர். காலத்தைவெல்லும் இலக்கியம் படைப்பதற்குப் படைப்பாளனின் சுயமுனைப்பும் தனித்தன்மையும் இன்றியமையாதன.

இலக்கணம்

ஒரு மொழியின் இலக்கணம் அதன் பண்புகளை நன்கு பாதுகாக்கும் என்னும் உண்மைக்குத் தமிழ் இலக்கணமே தக்க சான்று. இலக்கணம் அமையப் பெறாத மொழிகள் வரம்பில்லாத வயல்களை ஒக்கும். பழமையும் பண்பும் வாய்ந்த புகழ்பெற்ற இலக்கண வரம்புடைய மொழி என்று பாராட்டினார் பரஞ்சோதி முனிவர். தொன்று தொட்டு பல இனத்தார் தமிழ் நாட்டிற் போந்து தமிழரோடு கலந்துள்ளார்கள். அவ்வினத்தாரோடு வந்த பல மொழிகளும் தமிழரோடு கலந்துள்ளன. ஆதியில் ஆரியர் வந்தனர். அவர் மொழியாகிய ஆரியத்தோடு தமிழ் அளவளாயிற்று அப்பால் மகமதியர் வந்தனர். அவருடன் வந்த அரேபியத்தோடு தமிழ் உருவாடிற்று. சென்ற முந்தாறு ஆண்டுகளாக ஆங்கிலத்தோடு தமிழ் பழகிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆயினும் ஆதியில் வந்த ஆரியமாவது, இடைக்காலத்தில் வந்த அரேபியமாவது, பிற்காலத்தில் வந்த ஆங்கிலமாவது தமிழின் நீர்மையைக் கெடுத்துவிடவில்லை. தமிழின் உருவத்தைக் குலைத்து விடவில்லை. இதற்குக் காரணம் தமிழ் இலக்கணமே.

— ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

மானிடத்துக்கு மாவிட்டபுரத்தின் சவால்

— சி. தில்லைநாதன் —

அந்தர தேவர்கள் வந்தனை சொல்லச்
சந்திர மண்டலம் சார்ந்து வந்தாயே?
திங்களின் மீதிற் றிரிவது பெரிய
சங்கதி தானோ? சாதனை யாச்சோ?
இந்த நிலத்தில் உந்தன் இனத்தவர்
வந்திட மூடும் வாசலும் உண்டு.
காக்கை நுழையுமென் கந்தன் திருத்தலம்
பாக்கிய மிலாவுன் பஞ்சமர்க்குப் பூட்டு.
உலகப் படத்தை ஒருமுறை பாறேன்.
பலவகைப் பெருமைகள் படைத்தயாழ்ப் பாணப்
பதியின் பெருமிடம் பார்வையிற் பட்டால்,
அதிலே சிறந்த ஆகமம் பேணும்
மாவிட்ட புரமென் மகத்துவம் காண்பாய்
பாவியர் தமக்குப் பரவிமெ நிலைபெற
அனுமதி மறுக்கும் அற்புதம் கண்டு
மனுநெறி காக்கும் மாட்சியும் காண்பாய்;
தமிழக மடையர் தவறித் தொலைத்த
தமிழரின் சால்பு தாரிசு சாத்திரம்
கோத்திரம் வருத்துக் குலனிடு மழகும்
மூத்தநா கரிசுத்தின் முதுமைக் கொள்கை
காத்துக் கிடக்கும் கர்வச் சாதிகள்
எத்தம் தேவின ஏற்றமும் பார்ப்பாய்.
இந்திய நாட்டில் எழுந்த கோள்கள்
முந்திய பெருமை முழுவதும் கெட்டுப்
புனிதம் இழந்து போன தறுவாயில்
முனிந்து அவற்றுக்கு முழுக்கிட்ட கடவுள்
தனித்து என்னிடம் தஞ்சம் புகுந்தனன்.
கூசாமல் அந்தக் கோள்கள் யாவும்
ஆசாரம் கெடுக்க, அந்தரித்த வேளையில்
அவனுக் கேற்ற ஆலய மாணேன்.
தவமிலா உன்னுடைத் தாழ்சாதிக்க காரர்கள்
நுழைவரோ இவ்விட நூதனம் காண்பரோ?
பிழைப்பரோ இத்தலம் புகுந்தா லப்பேயர்?
சந்திர மண்டலம் சென்று களித்திட
உந்தன் இனத்தவர் எடுத்த முயற்சிகள்
இன்று முடிந்தன என்றூற் பெரிதோ?
அன்று முதலென் ஆலய மேவிடப்
பஞ்சம சாதிப் பாவியர் கூடி
நெஞ்ச நிமிர்ந்து நெடிது நினைந்து
திட்டிய எத்தனை திட்டம் உடைந்தது?
காட்டிய எக்தனைக் காரணம் வீழ்ந்தது?
இன்னு மவர்க்கு எட்டாச் சிரமாய்
மன்னிச் சிறக்கும் மாண்பினைக் காண்பாயேல்
ஆணவம் விட்டு ஆண்டையை மதித்துப்
பேணுவாய் ஆகமப் பெருமையைச் சிறியோய்!

மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்படும் பௌத்தத்துக்கு முந்திய இலங்கை வரலாறு பற்றிய ஒரு பரிசீலனை

பி. ஏ. ஹுசைன்மியா

காலவரன்முறையடிப்படையில் கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன்பிருந்தே நாட்டு வரலாற்றைக்கூறும் இலக்கிய ஆதாரமாக மஹாவங்ஸத்தைப் பெற்றிருப்பது இலங்கைக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பாகும். காஷ்மீர் வரலாற்றைக் கூறும் ராஜதரங்கினி கூட இம் மஹாவங்ஸம் பெறும் முக்கியத்துவத்துடன் ஒப்பிட முடியாததாகும். ஈழ வரலாற்றின் தோற்றம், இத்தீவின் ஆதிக்குடிகள், சமூக, சமயப் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் பற்றிய தரவுகள் பலவற்றையுந்தரும் மஹாவங்ஸம் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் நூல்வடிவு பெற்றதாகும்.¹ அன்றைய ஈழத்தின் தலையாய பௌத்த மத நிறுவனமாகிய மகாவிஹாரையைச் சேர்ந்தவரும், பௌத்த மதத்தின் தேரவாதப் பிரிவை அனுசரித்தவருமான மஹாநாம தேரரால் பாளி மொழியில் இந் நூல் இயற்றப்பட்டது.

முப்பத்தேழு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இவ் வம்ச வரலாற்று நூலின் கரு இலங்கையில் பௌத்தம் பரவியமையாகும். மஹிந்த தேரரின் வருகையுடனேயே இங்கு பௌத்தம் பரவியதென மஹாவங்ஸம் கூறும். இதைத் தொடர்ந்தே ஈழ வரலாற்று மரபு உதயமாகி வளர்ச்சிபெற்றது. ஆனால் அவ் வரலாற்று மரபு முறைப்படி கோக்கப்பட்டு நூல் வடிவிடம் பெறும்பொழுது, பௌத்தம் வருவதற்கு முன்பிருந்த ஈழத்தின் வரலாற்றையுங் கூறும் முயற்சி எடுக்கப்பட்டது.² மஹாவங்ஸத்தில் ஈழத்தின் ஆதி வரலாறு முதலாம் அத்தியாயத்திலும் ஆறு முதல் பத்தாம் அத்தியாயங்கள் வரையிலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பௌத்தத்துக்கு முந்திய வரலாற்றைச் சில முக்கிய தலைப்புக்களின் கீழ் வகுத்துக்கொள்ளலாம்.

- (அ) கௌதம புத்தர் இலங்கைக்கு மேற்கொண்ட மூன்று விஜயங்கள்.
- (ஆ) இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய தகவல்கள்.
- (இ) விஜயன், பண்டுகாபயன் கதை மரபுகளின் மூலம் ஈழத்தின் நாகரிகத் தோற்றத்தைக் கூறல்.
- (ஈ) விஜயன் முதல் தேவநம்பிய திஸன் காலம் வரையுள்ள ஈழத்தின் மன்னர் வரலாறும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்.

* இது ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அன்று.

இலக்கிய ஆதாரமென்ற விதத்தில் ஈழவரலாற்றை முறைப்படி எழுத, நேரடியான சான்றுப் பயன்படுத்த முடியாமல் மஹாவங்ஸத்தில் காணப்படும் ஒரு பகுதியாக இவ் ஆதிவரலாற்றுப் பாகம் அமைகிறது எனலாம். கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஒரு பெளத்த பிக்கு அக்காலத்தில் வழங்கிய செவி வழிச் செய்திகள், பழையபரம்பரைக் கதைகள் முதலியவற்றின் துணைகொண்டு அக்காலப் பகுதி வரலாற்றைக்கூற முனைந்திருக்கிறார் என்பதை முதலிலேயே ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளல் நலம். ஆயினும் மகாநாமதேரர் ஆதிவரலாற்றைக்கூற எடுத்துக்கொண்ட கதைகளைக் குறியீட்டுப் பண்புடையனவாகக் (Symbolical) கொண்டால், பெளத்தத்துக்கு முந்திய ஈழவரலாறு பற்றிய பல உண்மைகளை மஹாவங்ஸத் தருகிறது என்பதும் மறுக்க முடியாததாகும்.

ஆதிச் சுதேச குடிகள்

இலங்கையின் சிங்கள நாகரீகத் தோற்றத்தின் முன்னோடிகள் விஜயனும் பண்டு காபயனும் அவர்; மஹாவங்ஸத்தின்படி இலங்கையின் வரலாறு இவர்களுடையே தொடங்குகிறது. இத்துடன் மஹாவங்ஸம் நின்றிருந்தால் ஈழத்தின் ஆதிவரலாறு பற்றியறிய அது போதுமானதாக இருக்காது. ஏனெனில் விஜயன் இலங்கைக்கு வருமுன்பே இங்கு ஆரியரைவிட வேறொரு இனத்தார் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் புதைபொருளாராய்ச்சிகளும், அழ்வாராய்ச்சிகளும் நிரூபித்துள்ளன. முக்கியமாக பலாங்கொடை, இரத்தினபுரி ஆகிய பிரதேசங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள சில எலும்புக் கூடுகள், இலங்கையில் கிறிஸ்தாப்தத்தின் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்து வந்ததாகக் கருதக்கூடிய ஆதி-ஆஸ்திரலேயிட் வர்க்கத்தினருடையதாகக் காணப்படுகின்றன. ஆரியர் இந்தியாவுக்கு வருமுன்பே, பாரதக் கண்டத்தில் பரவியிருந்த இனம் இந்த ஆதி-ஆஸ்திரலேயிட் இனமாகும். இவர்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்ததை உறுதிப்படுத்துவதன் மூலம் மஹாவங்ஸத்தின் வரலாற்றுச் சான்றுகள் பெருமதிப்பு வாய்ந்தன என்று கூறலாம்;

ஈழத்தின் ஆதிச் குடிகளாக நாகர், இயக்கர் ஆதியோரை மஹாவங்ஸம் பிரதானமாகக் குறிப்பிடுகிறது. தனி அத்தியாயத்தில் இவர்களைப் பற்றிய வரலாறு இடம் பெறாமல், புத்தரின் இலங்கை விஜயம்பற்றிய அத்தியாயத்திலும் விஜயன் பண்டுகாபயன் ஆதியோரைப்பற்றிக் கூறப்படும் இடங்களிலும் இவ் ஆதிச் குடிகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன.³ யார் இந்த ஆதிக்குடிகள் என்று கூறுவதுபோலவே இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதையும் மஹாவங்ஸம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. நாகரீகமற்றவர்கள், மாயாஜாலத் தந்திரங்களில் வல்லுனர்கள், நரமாயிசப் பட்டினிகள் என்ற ரீதியில் இவ் ஆதிக்குடிகளின் இன இயல்புகளை மஹாவங்ஸம் வர்ணிக்கிறது; மஹாவங்ஸத்தில், இவ் ஆதிக்குடிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நாகர், இயக்கர்கள் என்ற பெயர்களே இவ்வியல்புகளைத் தெளிவுறக் காட்டி நிற்கின்றன எனலாம் இந்தியாவிலுங்கூட ஆரியர் எதிர்நோக்கிய சுதேசக் குடிகளும் அதே வகை நாமங்களே இடப்பட்டன. இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய மஹாவங்ஸத்தின் வர்ணனைகளை நிரூபிக்கவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ நம்மிடம் தற்பொழுதைக்கு வேறு சான்றுகள் இல்லை. நாகரீகமற்ற நரபட்டினிகள் என்று சுதேசக் குடிகள் பற்றிய அவ்வர்ணனைகளை ஏற்க முடியாவிட்டாலும், நாகரீக மேம்பாடுடையவர்கள் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது;

புதிய குடியேற்றக்காரர்களை, தாம் குடியேறிய இடங்களில் எதிர்ப்படுஞ் சுதேசிகளைப் பற்றி என்ன அபிப்பிராயங்களும், முடிவுகளுங் கொள்வரோ அம் முடிவுகளைத்தான் மஹாவங்ஸ வர்ணனைகளுங் காட்டிநிற்கின்றன. கி. பி. 17ம், 18ம் நூற்றாண்டுகளில் ஆபிரிக்காவில் குடியேற முனைந்த வெள்ளையர்கள், சுதேசக் குடிகளைப்பற்றி இதே மாதிரியாகவே கதை பரப்பினர் என்பது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. சீன யாத்திரிகரான பாஹியன், ஆரிய வியாபாரிகளைப் பற்றிக்குறிப்பிடும்பொழுது, இலங்கையில் வாழ்ந்த சுதேசக் குடிகள் நேரடியாக வர்த்தாக்கு செய்யவில்லை யெனவும், கடற்றுறைகளுக்கருகாமையில் அமைக்கப்பட்ட மேடைகளில் தாம் வர்த்தகஞ் செய்யக்கருதிய பொருள்களை வைத்துவிட்டு மறைந்திருப்பார்கள் என்கிறார். ஆகவே நேரடியாகப் பேரம் பேசாமல் இவ் ஆரிய வர்த்தகர்கள் தமது பொருள்களை அம்மேடையில் வைத்து, சுதேசிகளின் பொருட்களை எடுத்துக்கொள்வர். பாஹியனின் குறிப்பின்படி, அந்நியரை முகத்துக்குமுகஞ் சந்திக்காமல், மறைந்திருந்து வர்த்தாக்கு செய்த சுதேசக்குடிகள் வெட்கம் பொருந்தியவர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும். இத்துடன் மஹாவங்ஸம் கூறுவதுபோல, சுதேசக் குடிகள் நினைத்த மாத்திரத்தே அருவநிலையெய்தலாம் என்ற உண்மை பொருந்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால நாகரீகத்தை ஆராயும் அளவு இலங்கையில் தொல்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சி முன்னேற்றமடையாமலிருக்கு மட்டும் மஹாவங்ஸம் எடுத்துக்காட்டும் இவ் ஆதிக்குடிகளைப் பற்றித் திட்டவாட்டமான கருத்துக்கள் எதனையும் தெரிவிக்க இயலாது. எனினும் ஒன்றுமட்டும் நிச்சயமாகக் கூறலாம். இவ் ஆதிக்குடிகளின் நாகரீகத்தை விட மேலான நாகரிகம் படைத்த ஒரு நிலையிலேயே ஆரியர் இங்கு குடியேறியிருக்கின்றனர். இதனாலேயே ஆரியருக்கு முந்திய பழைய நாகரிகம் குடியேற்றக்காரர்களுக்கு முன் உறுதியோடு நிற்கும் வலுப் பெறமுடியவில்லை. தென்னிந்திய வரலாற்றில் இதற்கு மாறான ஒரு போக்கைக் காணலாம். அங்கு இலங்கையிற் போல ஆரியப் பண்பாடானது விரைவாகவும் முற்றுகவும் பரவ முடியவில்லை, குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் வாழையடி வாழையாகத் தோன்றி வளர்ந்த பண்பாடானது, ஆரியப் பண்பாட்டுக்கு ஒரு சவாலாக எதிர்த்து நிற்கும் வலிமை வாய்ந்ததாக இருந்தது. திராவிடரின் மொழியும், வாழ்க்கை முறைகளும் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட முடியவில்லை. ஆனால் சமீபத்தில் ஆரியர் வந்து வாழத் தொடங்கிய ஒரு சிறிது காலத்துக்குள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திஸ்மஹாராமை வரையில் அவர்களின் மொழியும், நாகரீகமும் நன்கு பரவிவிட்டன⁴. ஆரியர் இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்த பிராகிருத மொழியும், பிராஹ்மி லிபியும், இங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டன.

விஜயன் கதை

இத்தகைய ஒரு மாற்றத்துக்குக் காரணகர்த்தகர்களாக இந்நியாவின் வட தேசத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த விஜயனையும் அவனுடைய எழுநூறு சகாக்களையும் பற்றி மஹாவங்ஸம் குறிப்பிடும். விஜயன்பற்றி மஹாவங்ஸம் கூறும் கதையினை நன்கு ஆராய்ந்தால், சிங்கள நாகரீகத்தின் தோற்றத்தைப்பற்றி ஓரளவு தகவல்கள் பெறலாம்.

விஜயனின் பூட்டன் வங்கதேசத்தை ஆண்ட மன்னனாவான். இவனது கலிங்க மனைவிக்குப் பிறந்த புதல்வி அரண்மனையிலிருந்து தப்பியபடி மகதத்துக்குச் சென்று

கொண்டிருந்த ஒரு சாத்துக் கூட்டத்துடன் சேர்ந்துகொண்டான். வழியில் ஒரு சிங்கம் அக் கூட்டத்தைத் தாக்கியது. அவளுக்குள் சிங்கத்துக்கும் காதல் பிறந்தது. சிங்கத்தினதும் அம்மானிடப் பெண்ணினதுஞ் சேர்க்கையால் பிறந்தவர்களே, விஜயனின் பெற்றோரான விங்ஹபாஹுவும், ஸீஹஸீவலியுமாவர். ஸீஹபாஹூ, சிங்கமாகிய தன் தந்தையைக் கொண்டு, தன் தாய்வழிப் பாட்டனாரின் வங்கநாட்டுக்கு அதிபதியானான்; எனினும் தன் பிறந்தகமான லாட நாட்டிலேயே விங்ஹபுரம் என்ற தலைநகரை ஸ்தாபித்து அரசோச்சி வந்தான். அவனுடைய மூத்த பிள்ளையான விஜயபாகு அந்நாட்டு மக்களுக்குப் பெருங்கொடுமை புரிந்துவந்ததால், நாட்டிலிருந்து தேசப்பிரஷ்டஞ் செய்யப்பட்டான்; கடல் மாரீக்கமாக வந்த வழியில் முதலில் சூர்ப்பரகையில் தங்கி பின்னர் அங்கிருந்தும் விரட்டப்பட்டு, இலங்கையில் காலடி வைத்தான். இவனுடன், எழுநூறு கூட்டாளிமாரும் வந்தனர். விஜயன் இயக்கர்களின் ராணியான குவேணியை மணந்து ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்றதன்பின், அவளை விரட்டிவிட்டு, பாண்டிய நாட்டிலிருந்து இளவரசியை வரவழைத்து மறுமணம் புரிந்தான்.

இலங்கையில் சிங்கன நாகரீகத்தின் தோற்றத்தை விளக்க மஹாவங்ஸம் கூறும் கதை இது.

இக் கதையை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, ஆரியர் இந்தியாவின் எப்பிரதேசத்திலிருந்து வந்தனர்? என்ன இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பன போன்ற சில விஷயங்களை ஊகிக்க முடிகின்றது. ஆனால் விஜயனின் கதையைப் போலவே ஆரியரின் தொடக்க வருகையைப் பற்றிச் சாடை காட்டும் வேறுபல கதைகளும் வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளில், வேறுபட்ட நாடுகளில் வழங்கிவந்தன என்பது மனத்திலிருந்தத் தக்கதாகும். உதாரணமாக, தென்கிழக்காசியாவில் (தற்போது கம்போடியா) சம்பா பிரதேசத்தில் கௌடிணயன் என்னும் பிராமணன் இவ்வாறே குடியேற்றம் ஸ்தாபித்தான்.⁵ மேலும் விஜயனின் கதையில் வரும் சம்பவங்கள் பல வலாஹஸ்ஸ ஜாதகத்தில் காணக்கூடியவையாகும்; சீன யாத்திரிகரான யுவான் - ஸுவாங் இதனை யொத்த கதையைக் கூறுவார். இது இவ்வாறிருக்க, விஜயன் கதையில் ஆதாரபூர்வமான வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தேடுவதில் பல சிக்கல்களிருக்கின்றன. மஹாவங்ஸத்தில் குறிப்பிடும் லாட தேசம், குஜராத் திலுமிருக்கிறது. ஆனால் மஹாவங்ஸ கதையின்படி, இவ் லாட தேசமானது வட கிழக்கிலிருந்த ராஜ்யமாகவே காட்டப்படுகிறது; மேலும் வடகிழக்கிலிருந்த துறைமுகம் வழியாக விஜயன் வந்திருந்தால், மேற்கிலிருக்கும் சூர்ப்பரகைத் துறைமுகத்தில் எப்படித் தரிக்க முடிந்தது போன்ற பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. இதனால் சிலர் ஆரியர் வடமேற்கிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தனரெனவும், சிலர் வடகிழக்கிலிருந்து வந்தனரெனவும் வாதிடுவர். இதற்குச் சார்பாக மொழியியல், சமூகவியல் அடிப்படைகளிலெல்லாம் வாக்குவாதங்கள் நிகழ்கின்றன. கலாநிதி பரணஸ்தானா.⁶ கலாநிதி பாஷும் ஆகியோர் ஆரியர் வடமேற்கிலிருந்து வந்தனரென்னுங் கொள்கையுடையோராவர். எது எவ்வாறாயினும் பாஷம்⁷ அவர்கள் சொல்வதுபோல, மஹாவங்ஸ ஆசிரியர் வடஇந்தியாவின் இப்பல்வேறு இடங்களை ஒரே கதையில் சுட்டிக்காட்டுவது அவருடைய வடஇந்தியப் புவியியலறிவை வெளிக்காட்டவே உதவும். மேலும் சிங்ஹன என்று பெயரை விளக்குவதற்காக, இவ்வினம் சிங்கத்திலிருந்து உற்பத்தியானது எனக் காட்டுவார் மஹாவங்ஸ ஆசிரியர்; இதிலிருந்து இரு முடிவுகளுக்கு வரலாம். முதலாவதாக, பண்டைய மரபின்படி,

இனங்களின் தோற்றத்தை மிருகங்களுடன் சம்பந்தப்படுத்தும் (Totemistic) மரபின் செல்வாக்கு அல்லது ரணவெல்வ⁸ எடுத்துக்காட்டுவதுபோலப் பெயரை விளக்குவான் வேண்டி ஆசிரியரால் வேண்டுமென்றே எடுக்கப்பட்ட முயற்சியாகும். ஏனெனில் கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளிலும் பிந்திய இரு நூற்றாண்டுக் காலத்திலும் ஈழம் சிங்ஹள என்ற பெயரைக் கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாகத் தம்பபண்ணி என்ற பெயரையே கொண்டிருந்தது.⁹

விஜயனின் கதையிலே காணப்பெறும் இன்னொரு அம்சம் கவனிக்கத்தக்கதாகும்: இயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த குவேணியை விரட்டிவிட்டு, மதுராவிலிருந்து கன்னியை வரவழைத்து விஜயன் மணம்புரிந்துகொண்டான் என்ற செய்தியில் சிங்கள ஆரியரின் இனத்தாய்மையை வலியுறுத்தும் முயற்சியைக் காணுகின்றோம்.¹⁰ மஹாவங்ஸத்துக்கு நூற்றாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தீபவங்ஸ நூலில் குவேணி பற்றிய செய்தி இல்லை என்பதுங் கவனிக்கத்தக்கது.¹¹ மஹாவங்ஸ ஆசிரியர் தம் நூலை இயற்றும்பொழுது பாவித்த நாடோடிக் கதை மரபுகளில் குவேணி பற்றிய செய்தி சிறப்பிடம் பெற்றமையினால் அவரால் அக்கதையைத் தள்ளிவிட முடியவில்லைப்போலும்.

விஜயன் கதையை வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால் பின்வரும் உண்மைதான் மிச்சம். அவன் ஒரு தனியான் அல்லன். பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாமல் தைரியமாக முன்னேறிக்கொண்டு நாடுகளைப் பிடித்துத் தம்மாதிக்கத்துள் வைத்துக் கொண்ட ஆரியக்குடியேற்றக்காரர்களை இக்கதை மூலம் நாம் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. இதில் விசேடம் என்னவென்றால் விஜயன்பற்றிய கதையை மஹாவங்ஸம் கூறாமலிருந்திருப்பினும், இந்தியாவின் ஆரியக் குடியேற்றங்களின் தன்மையை உதாரணமாக வைத்துக்கொண்டே நம்மால் அத்தகைய ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியும் என்பதாகும். இதனாலேயே சில மேற்கத்திய அறிஞர் விஜயன் போன்ற கதைகளை ஆளவுகோலாக வைத்துக்கொண்டு, மஹாவங்ஸம் உட்பட இலங்கையின் வரலாற்றேடுகளை நகையாடுபின்றனர்; K. O. பிராங்க் தீபவங்ஸத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, அதனை ஜாதகக் கதைகளிலிருந்து பெறப்பட்ட சம்பவங்களின் தொகுப்பு என்று கூறுவது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.¹²

பண்டுவாஸு தேவன்

விஜயனுக்கு பிள்ளைகள் இல்லாமையால், அவனுடைய அழைப்பின் பேரில் இலங்கைக்கு வடகிழக்கு இந்தியாவிலிருந்து அவனது சகோதரனின் மகனான பண்டுவாசுவந்தான்,¹³ இவனும் இவனது சகாக்களும் இலங்கையின் வடகிழக்குப் பிரதேசத்தில் முதன் முதலாக வந்திறங்கினர். விஜயனைப் போலன்றி பண்டுவாஸுதேவன் துறவிவேடம் பூண்டு இங்கு வந்ததாக மஹாவங்ஸத்திலிருந்து அறிகிறோம். இவனது மனைவியாக சாக்ஷிய குலத்திலுதித்த பத்தகசானு என்பவள் இலங்கைக்கு வருகிறாள். இனி வரப்போகும் இலங்கையரசர்கள், மஹாவங்ஸத்தின்படி இவர்களின் வழித்தோன்றல்கள்தாம். மீண்டும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் இக்கதையை ஆராயின், வர்த்தகம், பண்பாட்டுத் தூது போன்ற நோக்கங்களுக்காகச் சண்டை சச்சரவற்று இலங்கைக்கு வந்த ஆரியக் குடியேற்றக்காரர்கள் பற்றிய தகவலை இக்கதை தருமெனக்

கொள்ளலாம். அதிலும் விஜயனும், அவன் சகாக்களும், வ:மே? இலங்கை மூலமாக வந்த ஆரியக் குடியேற்றத்தையும், பிந்திய கதையில் வ. கி: மூலம் வந்த ஆரியர் பற்றியும் விளக்கும் எனலாம்? உண்மையில் இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்குமிடையில் அக்காலக் கடல்வழிப் பாதைகள் இவ்விரு திசைகளையும் இணைத்துள்ளன: இந்தியாவின் வடகிழக்குத் துறைமுகமான தாம்ரலிப்திக்கும், இலங்கையின் வடகிழக்குத் துறைமுகமான கோகர்ண (திருகோணமலை) த்துக்கும் இடையில் ஒரு கடல் மாரீக்கமும் இந்தியாவின் மேற்குத் துறைமுகங்களான பருகச்சா, சோபாரா, கல்யாணி போன்ற வற்றுக்கும், மன்னார், மாதோட்டம் ஆகிய இலங்கையின் மேற்குத் துறைமுகங்களுக்குமிடையிலும் இன்னொரு கடல் மாரீக்கம் இருந்தது; பண்டுவாஸு-தேவன் கங்கை நதியின் கழிமுகத்திலிருந்து, வடகிழக்கு இலங்கையில் காலடி எடுத்து வைத்ததாலேயே, அந்நதியின் பெயர், திருகோணமலைக்கண்மையில் கடலில் விழும் மஹாவலிக்கும் பெயரானது என்ற கருத்தும் சுவாரச்யமானதாகும்.

விஜயன், பாண்டுவாஸு-தேவன் கதைகள் மூலமாக முதலில் எப்போது ஆரியக் குடியேற்றம் நிகழ்ந்தது என்பது பற்றியும் மஹாவங்ஸம் ஒரு காலவரன் முறையைத் தொடக்கிவைக்கிறது.¹⁴ விஜயன் இலங்கைக்கு வந்த நாளிலே, புத்தர் பரிநிர்வாணமடைந்தார்; பரிநிர்வாண ஆண்டுபற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன¹⁵. எனினும் இதன்படி ஏறக்குறையக் கிறிஸ்துவுக்கு முன்பு ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவிலேயே ஆரியர் இலங்கைக்கு வந்ததாக மஹாவங்ஸம் தரும் காலவரன்முறை காட்டும்: இதுவும் ஆய்வுக்குரியதாகும். இலங்கையின் ஆதிபிராமிக் கல் வெட்டுக்களில், ராஜ்யத் தலைவனுக்குரிய பெயராகக் கமணி என்ற சொல் வருகிறது.¹⁶ இருக்கு வேத காலத்திலேயே, கிராமத்தலைவனை அல்லது, ஜனக்குழுத் தலைவனைக் குறிப்பிடும் 'கிராமணி' என்ற சொல் சப்த சிந்து அல்லது பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் வழக்கிலிருந்துவந்தது. இருக்கு வேத காலம் வழக்கமாக கி. மு. 1500க்கும் 800க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பிந்திய வேத காலங்களிலும், உபநிஷதங்களின் காலத்திலும், இப்பதம் வழக்கொழிந்து, பதிலாக 'ராஜ' என்ற சொல்லே அதிகம் பயன்படுகிறது: இதனால் வேத காலத்தின் பிந்திய நூற்றாண்டுகள் அல்லது கி. மு: 900 அல்லது 800 ஆண்டளவிலேயே ஆரியர் இங்கு வரத் தொடங்கிவிட்டனர் என்று கொள்ளலாம்;

விஜயன் ஒரு வரலாற்றுப் பேர்வழியா என்பது தீர்மானிக்கப்பட முடியாத பொழுது, புத்தரின் பரிநிர்வாணத்தையும், அவனின் வருகையுடன் சம்பந்தப்படுத்துவது மேலும் பிரச்சினையைச் சிக்கலாக்குகிறது. பெளத்தச் செல்வாக்கு மிகுந்த ஒரு வரலாற்றிலக்கிய நூலில், அதிலும் இலங்கையிற்றான் பெளத்தம் உறுதியாகத் தழைத்து வேரூடப்படும் என்ற 'தர்மதுவீபக்' கருத்து வளர்ந்தபொழுது, வேண்டுமென்ற இவ்வாறு இலங்கை வரலாற்றுக்குத் தொடக்கம் அளிக்க முயற்சி யெடுக்கப் படுகிறது என்று கொள்வதிலே தவறில்லை. குறிப்பாக இலங்கையிலே, பெளத்தம் பரவிய தேவநம்பியதீஸன் காலம் வரையுள்ள ஈழ மன்னர்களுக்கு ஆட்சியாண்டடையுப்பதில், இதன் காரணமாக ஒரு செயற்கைத் தன்மையை மஹாவங்ஸத்திற்கு காணுகிறோம். அதாவது விஜயன் முதல், மஹானேனன் வரையிலாண்ட பல மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலம் சைபரில் முடிவடைகிறது.¹⁷ மேற்குறித்த காரணங்களினால் கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டளவிலேயே ஆரியர் இலங்கையில் குடியேறினர் என்ற

கருத்து மறுபரிசீலனைக்குரியதாகும்; இருக்கு வேதத்தில் கடலோடிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளை உறுதிசெய்ய முடிந்தால், இலங்கையிலும் ஆக்காலந் தொடங்கியே ஆரியர் வரத் தொடங்கினர் என்ற முடிவையும் உறுதிப்படுத்தலாம்.

பண்டுகாபயன் பற்றிய மஹாவங்ஸத்தின் செய்திகளில் முன்னைய செய்திகளை விட ஓரளவு வரலாற்றுத் தகவல்கள் பெற முடியும் என்றே பலரும் ஏற்கின்றனர்.¹⁸ அனுராதபுர ராஜ்யத்தின் தொடக்கம் பண்டுகாபயன் கால முதலே ஆரம்பிக்கின்றது என்ற வகையில் மஹாவங்ஸம் அவனது வரலாற்றைக் கூறும். பௌத்தம் இலங்கையிற் பரவுவதற்கு முன்பு, இங்கு ஆண்ட மன்னர்கள் பற்றிய கர்ண பரம்பரைக் கதைகளில் பண்டுகாபய மன்னன் மிக முக்கியம் பெற்றவனாயிருந்திருக்கவேண்டும். இவன் பொதுமக்களின் மனங்கவர்ந்த மன்னனாகவிருந்தபடியால் இவனைப்பற்றிப் பல கதைகள் ஆக்காலத்தில் வழங்கியிருந்தன. தீபவங்ஸத்திலும்,¹⁹ ஸமந்த பாஸாதிகாவிலும் இவனது பெயர் பகுண்ட எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பண்டுகாபயனைப் பற்றிக் கூற எடுத்துக்கொண்ட கதைகளில் எவ்வளவு தூரம் சுதேச மரபுகளை மஹாவங்ஸ ஆசிரியர் பயன்படுத்தினார் என்பது பிரச்சினைக்குரியது.²⁰ ஏனெனில் விஜயன் கதையைப் போலவே, மஹாவங்ஸத்தின் பண்டுகாபய கதைகளும் வடஇந்தியாவின் கதை மரபுகளைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டவையாகும். கதா ஜாதக, ஹரிவம்சம், மஹாபாரதம் ஆகியவற்றில் பண்டுகாபயன் கதைகளுக்கு நல்ல முன்னுதாரணங்கள் உண்டு. கிருஷ்ணன் எப்படித் தன் மாமன்மார்களுக்கு எதிராகப் போராடினானோ அவ்வாறே பண்டுகாபயனும் தனது மாமன்மார்களுக்கு எதிராகப் போராடுகிறான், கிருஷ்ணனின் பிறப்பு, வளர்ப்புச் சூழ்நிலைகளிலேயே பண்டுகாபயனின் பிறப்பும், வளர்ப்பும் வார்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதேபோலப் பண்டுகாபய கதையில் வரும் பண்டுல, வாஸுதேவ, பண்டுல காம ஆகிய பெயர்கள் யாவும் கிருஷ்ணன் கதையில் வரும் பெயர்களின் மறுபிரதியேயாகும். ஆகையால், பண்டுகாபய மன்னனின் முன்னோர்கள் பற்றிய விவரமும், இவனது பிறப்பு பெயர்கள் பற்றிய கதைகளுந் தனித்துவமுடையன அல்ல. விஜயனைக் காட்டிலும், பண்டுகாபயன் ஒரு வரலாற்றுப் பேர்வழியா என்பதும் இதனால் பிரச்சினைக்குரியதாகின்றது. பாரதக் கதைவடிவில் பண்டுகாபயன் கதையை நடத்திச் செல்லுவதற்கு மஹாவங்ஸ ஆசிரியருக்கு ஒரு பிரதான நோக்கம் இருந்திருக்கின்றது. தீபவங்ஸம், உண்மையில் பகுண்ட என்ற பெயருடைய ஒரு சுதேஸ மன்னனையே குறிப்பிடும் பொழுது, அவன் பாண்டவ வம்சத் தொடர்புள்ளவனென்பதைக் காட்ட மஹாநாமதேரர் இத்தகைய கதைகளைச் சேர்த்திருக்கலாம்.

ஆயின், கட்டுரை ஆரம்பத்திற் காட்டப்பட்டது போல இக் கதைகளைக் குறிப்பிட்டுக் கதைகள் எனக் கொண்டால் சில உண்மைகளை மீண்டும் ஊடுக்க முடிகின்றது. பண்டுகாபய கதையின் போக்கை ஊன்றிக் கவனித்தால், கிழக்கில் உள்ள ஆரியக் குடியேற்றக்காரர்களுக்கும் மேற்கில் குடியேற்றக்காரர்களுக்கு மிடையிலே நிகழ்ந்த பூசல்களும், மோதல்களும் எதிரொலிக்கின்றன.

பண்டுகாபயனின் ஆட்சிக் கால வரலாறு பற்றிய செய்திகளை பல வரலாற்றுண்மைகளைக் கொண்டவை என்பதும் மறுக்கப்பட முடியாததாகும். இப்பகுதியிலேயே பௌத்தம் பரவுவதற்கு முன்பிருந்த ஈழத்தின் சமூக, சமயப் பண்பாட்டு

நிலைகள் பற்றிய செய்திகளை ஓரளவுக்காயினும் நம்பகமான முறையில் அறிந்து கொள்ள மஹாவங்ஸத்தில் வாய்ப்புக்கிட்டுகிறது:

அநுரதபுரத் தலைநகரை ஸ்தாபித்தவனும், அபய வாலியைக் கட்டியவனும் இப்பண்டுகாபயனாவான்.²¹ அத்துடன் பல இந்துமத வணக்க ஸ்தலங்களையும், பிதிர வழிபாட்டுத் தலங்களையும், அத்தோடு சேர்த்து பல மதப் பிரிவினரின் வழிபாட்டுத் நிலையங்களையும் அமைத்தாளென மஹாவங்ஸத்தின் பட்டியலிலிருந்து அறிகிறோம்.²² இத் தகவல்களிலிருந்து அக்கால மக்கள் இயக்கர், நாகர் போன்ற தெய்வங்களை வழிபட்டனர் என்று கொள்ளவேண்டும். இவ்வழிபாட்டம்சத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இயக்கர்கள் என அக்கால மக்கள் வழிபட்டது கெட்ட ஆவிகளையல்ல வெனவும், பிந்திய சிங்களச் சொல்மரபில் அவ்வாறு கெட்ட ஆவிகள் என இயக்கர்கள் கருதப் பட்டமையினால் அத்தகைய ஒரு முடிவுக்கு வரக்கூடாது எனவும் பரணவிதான குறிப்பிடுகிறார்.²³ தொடக்கத்தில் இயக்கர்கள் என்போர் தேவர்களேயாவர் என்பது அவரது வாதம். அவ்வாறு வழிபட்ட இயக்கர்களுள் பிரதானமானவர்கள் சித்திராஜ, காலவேல, மாஹேஜ, வைஸ்ராவண போன்றோர்களாவர். இவை ஆண் தெய்வங்களாகும்; பெண் தெய்வங்களுள் சிலவும் இயக்கினிகளாக இருந்தன. உதாரணமாக வதமுனி என்னும் குதிரை முகமுள்ள இயக்கினிக்குப் பண்டுகாபயன் அரண்மனைக்குள்ளேயே கோயிலெடுப்பித்தான் என மஹாவங்ஸம் கூறும்.²⁴ சைத்தியங்களைக் கட்டி வழிபடுவது பெளத்தத்துக்கு முந்திய ஒரு வழக்கமாகும். இது இயக்க வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையான ஒன்றாக இருந்துவந்தது²⁵ பின்னரே புத்தசமயம் பரவிய பின்னர், இவை பெளத்த சைத்தியங்களாக மாறின; இவ்வாறே அக்காலத்தில் மர வழிபாடும் இருந்தது. பண்டுகாபயன் காலத்தில் அநுரதபுரத் தலைநகரில் வியாத தேவன் என அழைக்கப்பட்ட ஒரு கடவுளின் வசிப்பிடமாகக் கருதப்பட்ட ஒரு புனித பனைமரம் இருந்தது.²⁶ இங்கு கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒரு விடயம் என்னவெனில், சைத்திய வழிபாடும், மரவழிபாடும் இயக்க வழிபாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்த தென்பதாகும்.

இவ் ஆதிசமய வழக்கங்களுடன் பிராமணிய மதமும், சமணர்களின் சமயமும் ஆஜீவகர், பரிபஜ்ஜகர் போன்றோரின் சமயப் பிரிவுகளும் பண்டுகாபய காலத்திற் தழைத்தோங்கியவை என மஹாவங்ஸத்திலிருந்து தெரியவருகிறது.²⁷ பிராமணர்களுக்கும் நிகண்டர்களுக்கும் பண்டுகாபயன் வசிப்பிடங்கள் கட்டிக்கொடுத்தான். மற்ற பிரிவினருக்கும் இது போலவே, மடாலயங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தான் என மஹாவங்ஸம் கூறும்.

இலங்கையிற் பெளத்தம் நன்கு பரவியதன் பின்னர் பொறிக்கப்பட்ட பிராமிச் சாசானங்களில் இங்கு பிராமணரும், சமணரும் போன்ற பிற சமயவாதிகளை ஈழத்துச் சமூக அமைப்பில் இடம்பெற்றவர்கள் என நிரூபணமாகின்றது:

இலங்கையின் ஆதி அரசியல் வரலாற்றை மஹாவங்ஸம் கூறும்பொழுது உள்ள ஒழுங்கு முறையும், ஒற்றுமையும் அடுத்துக் கவனிக்கப்படவேண்டியதாகும் விஜயன் முதல், தேவனம்பிய தீஸனுக்கு முன்பான முட்டளிவன் வரை காலவரன் முறையடிப்படையில் ஒரே ராஜ குடும்பத்தினர் ஆண்டதுபோல மஹாவங்ஸம் இங்

அரசியல் வரலாற்றைப் புகலுகின்றது. விசேஷமாக, ஒவ்வொரு மண்ணும் ஆண்ட காலத்தையும் அது தரும். வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பு ஒவ்வொரு மண்ணுந் திட்டவாட்டமாக இத்தனை ஆண்டுகள் அரசாட்சி செய்தனர் என மஹாவங்ஸுக் கூறுவது அங்கீகரிக்கப்பட முடியாது. முன்பே குறிப்பிட்டதுபோலப் புத்தரின் பரி நிர் வாணத்துடன் இலங்கை வரலாற்றைத் தொடங்க எடுத்த முயற்சியால், தேவநம்பிய தீஸன் வரையிலாண்ட மன்னர்களின் ஆட்சி ஒரு செயற்கை முறையால் நிரப்பப்பட்ட டுள்ளது. அதைவிடமேலாக, மஹாவங்ஸுக் குறிப்பிடும் இம் மன்னர்கள் ஆண்டனரா என்பதை தொல்பொருளாதாரங்களால் இன்னும் நிரூபிக்கப்படவில்லை. ஈழ வரலாற்று மரபின் வளர்ச்சியில், மஹாவங்ஸுக் போன்ற வரலாற்றேடுகள் அக்காலத்தில் நிலவிய அல்லது பேணப்பட்ட மரபுகளையே தமது நூலில் எடுத்துக்கூறுகின்றன என சமா தானம் சொல்லப்படுகின்றது. எனவே அம்மரபுகள் தமக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த பிரதான சம்பவங்களைக் குறிப்பாக அரசியற் சம்பவங்களை இன்னும் மறக்காமல் நினைவில் வைத்திருந்தன என்ற அடிப்படையிற்றான், மஹாவங்ஸுத்தின் செய்திகளை வரலாற்றாராய்ச்சிக்குப் பயன்படுத்த அறிஞர் முன் வருகின்றனர். ஆனால் அச் செய்திகளை முற்றாக வரலாற்றாராய்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தவது முறையல்ல. இலங்கையில் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே எழுத்தாதாரங்கள் அதா வது சமகாலச் சாசன ஆதாரங்கள் கிட்டுகின்றன. எனவே தேவநம்பிய தீஸன் காலத் திலும், அவனுக்குப் பிந்திய அரசியல் நிகழ்ச்சிகளிலும் மஹாவங்ஸுக் கூறுவதன் உண்மை, பொய்கள் மட்டிடப் பயன்படுத்த முடியுமானவேறு சான்றுகள் கிட்டுகின் றன. ஆனால் பௌத்தம் பரவுவதற்கு முந்திய இலங்கை வரலாற்றை அறிய மஹா வங்ஸுத்தையும், அதனைச் சார்ந்த வேறு இலக்கிய மரபுகளையுமே தனியே நம்பியிருக்க வேண்டிய நிலையில் அக்கால வரலாறு பற்றி எதையுமே நிர்ணயமாகக் கூற முடியாது துள்ளது;

அடிக்குறிப்பு :

1. கைகர் உட்படப் பலரால் ஏற்கப்படுங் கருத்து.
2. மஹாவங்ஸ (ம. வ.) 1, 6, 7.
3. 1970 ம் ஆண்டு ஜூலை/ஆகஸ்ட் மாதங்களில் கட்டுரையாசிரியர் உட்பட, பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக் கழகத்தின் தொல்பொருள் நிலையப் புதைபொருளாளராய்ச்சியாளர்கள் யாழ்ப்பாணக் கந்தரோடைப் பிரதேசத்தில் நிகழ்த்திய அகழ்வாராய்ச்சியின் பொழுது, ஒரு பிராமீச் சாசனம் கிடைத்துள்ளமை, இதுகா உறுதிப்படுத்துவதாகும். மேலும், கா. இந்துரபாலா, 'கந்தரோடையில் ஒரு பிராமீச் சாசனம்', சிந்தனை, IV, 1 & 2 ப.
4. ம. வ. அத். 6.
5. Coedes, G., *The Indianized states of South East Asia*, (Hawaii 1968)
6. *University of Ceylon, History of Ceylon*, Vol: 1 - pt. 1 (Colombo: 1959), p. 90.
7. Basham, A. L., "Prince Vijaya & the Aryanization of Ceylon" *CHJ*, Vol: 1. No: 3. pp 163-171
8. Liyanagamagle, A. Gunawardane, R. A. L. H., ஐதூர்வெபூர ஐகலி (Colombo 1965), p. 50.
9. *Periplus of the Erythrean Sea* என்ற கிறிஸ்துப்பத்திற்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட நூலில் 'தப்ரோபேன்' எனவே இலங்கை அழைக்கப்படுகின்றது. அத்தோடு அலெக்சாண்டரின தளகத்தர்களுள் ஒருவனாகிய ஒனஸ் கிகடஸ் என்பானின் நூலிலும், 1ம் சந்திரகுப்த மௌரியனின் அவையில் தூதராக இருந்த மெகஸ்தினிஸின் 'இந்திகா' என்ற நூலிலும் இதே பெயர் கொண்டே சூழல் அழைக்கப்படுகின்றது. அலெக்சா மகஸ்தினிஸ் 2ம் 13ம் பாறைச் சாசனங்களிலும் தம்பபண்ணி என்ற தாமமே இலங்கைக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளதையுங் கவனிக்குக.
10. ம. வ., 6, 43-54.
11. தீவங்ஸ, (தீ. வ.) அத்: 9
12. Franke: K. O. as quoted by Geiger in *Mahavamsa*, introduction.
13. ம. வ. 8.
14. ம. வ., 6, 47.
15. மஹாவங்ஸத்துக்குக் கைகர் எழுதிய மூன்றுரையைப் படிக்குக. பரிநிர்வாணம் கி. மு. 433 ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது என்பது பொதுவாக ஏற்கப்பட்ட கருத்தாகும்.
16. Paranavitana, S., *Brahmi Inscriptions of Ceylon*, (Colombo: 1970)
17. உதாரணம்: பண்டுவாஸுதேவ: 80 அபய: 20, பரண்குபய: 70 : முடஸீவ : 80
18. ம. வ., 10
19. தீ. வ. 11. 1 - 5.
20. ம. வ., 10.
21. ம. வ., 10 - 78.
22. ம. வ., 10. 84 - 105.
23. Paranavitana, S., 'Pre-Buddhist Religious Beliefs in Ceylon', *J. R. A. S. C. B.*, No. 82, 1929, pp. 302 - 328.
24. ம. வ., 10. 86
25. Paranavitana, S., மு. கு.
26. ம. வ., 10 - 90.
27. ம. வ., 10; 96 - 102.

அயனவலயத்துக்கீடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயமும்

இலங்கையின் வானிலையும்

பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தம்பையாபிள்ளை Ph. D. (Cantab)

சாராரண மனிதனின் சிந்தனையில், இலங்கையில் நிலவுகின்ற வானிலையின் நிகழ்வுகள், வடகீழ்ப் பருவக்காற்று, தென்மேற்பருவக்காற்று என்ற இரு பருவக்காற்றுக்களில் ஒன்றில் தங்கியிருக்கின்றன என்பதை உணரமுடியும். குறிப்பாக ஏப்ரல் தொடக்கம் மே வரை அல்லது ஒக்டோபர் தொடக்கம் நவம்பர் வரை முறையே தென்மேல் பருவக்காற்று, வடகீழ்ப் பருவக்காற்றுக்களினால் தீவு மழையைப் பெறுவதுண்டு. ஏதாவதொரு காலத்தின் தொடர்பான வரட்சி பருவக்காற்றுக்களின் தவறுதலினால் ஏற்படுகின்றதெனக் குற்றஞ் சாட்டப்படுகிறது; எமது வானிலையின் தவறான கருதுகோள் சாராரண மனிதனின் சிந்தனையில் இப்படியானதொரு பொதுவான கொள்கையை ஏற்படுத்தியது. இத்தீவின் மக்களின் கல்விக்குப் பொறுப்பானோர், வானிலை இயக்கம் பற்றிய விஞ்ஞான நோக்குகள் மூலம் செயற்படுத்தலவசியம், வழிவகையான அவதானிப்புக்களை நிரீவகித்தல், எழுதுவினைஞர்களின் ஒப்புதல்களில் எமது வானிலையாளர் கஷ்டப்படுத்தப்படுவதால், சாராரண மனிதனுக்கு எமது வானிலையின் சரியான நாடகத் தன்மையை விளக்குவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதில்லை. காலநிலையின் விஞ்ஞானத் துறைகளின் அபிவிருத்தியின் அண்மைக்கால, உத்தியோகபூர்வமான முடிவுகள் வருந்தத்தக்கனவாக உள்ளன. 2-ஆம் உலக யுத்த காலத்தில் இராணுவ நடவடிக்கைகளின் முடிவினால் சந்தர்ப்பவசமாக அயனவலய வளிமண்டலத்திற் புதிய கண்டு பிடிப்புக்களை அறிய முடிந்தது. உதாரணமாக இந்தியச் சூழலிற் தென்மேற் பருவக்காற்றின் "பிறப்பு" ("burst") போன்ற நாடகத்தன்மை, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வெப்பத்துறையிலேற்படுகின்ற மாற்றங்களினால் மட்டும் அமையாது, ஒரு சிக்கலான தன்மையைக் கொண்டமைந்திருப்பது தெளிவாகும். இந்தியப் பிரதேசத்திலும் அதற்கு அப்பாலும் மேல் வளிமண்டலம் பற்றிய புதிய கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டால், இப்படியான தொடர்பான ஆய்வுகளினால் "பிறப்பு" பற்றிய சரியான காலத்தைச், சைபீரியப் பிரதேசத்திலேற்படுகின்ற வளிமண்டல மாறுபாடுகளுக்கும், இந்தியாவின் மேல் வளிக்கும் இடையே காணப்படுகின்ற தொடர்பினால் முன்பே குறிப்பிட முடியும்; அயனவலயத்திற் கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயம், ஒருங்கல் வானிலை பற்றிய அண்மைக் காலக் கண்டுபிடிப்புகள் இலங்கையில் இன்று நிலவுகின்ற வானிலையை விளக்கக்கூடிய சான்றுகளாக அமைகின்றன. எமது வானிலைபற்றிய பிரதான காரணங்களை பருவக்காற்றுக்கள், மேற்காவுகை (அதாவது தரை - கடற் காற்றுக்களின் நாளாந்த விளைவுகள்) அல்லது அழுக்கச் (சூரவளி) செயல் முறைகளால் விளக்கப்பட முடியும்.

அயனவலயத்திற்கிடையிட்ட ஒருங்கல் வலயம்

மத்திய அகலக் கோடுகட்கிடையில் வடகிழக்கு, தென்கிழக்கு வியாபாரக் காற்றுக்களின் நிச்சயமான சந்திப்புப்பற்றிய பழைய கருத்துக்கள் தவிர்க்க முடியாதனவாக உள்ளன. ஒரு பொதுவான 'எல்லை'யில் இரண்டு வியாபாரக் காற்றுக்களும் சந்திக்கின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, 100 மைல்கள் தூரத்தைக் கொண்ட இரு எல்லைகளைத் தோற்றுவிக்கிறது என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஏறக்குறைய 20° அகலக்கோட்டுப் பிரதேசத்தினுள் வட எல்லையால் துருவத்தை நோக்கியும் (அதாவது வடகீழ் வியாபாரக் காற்றுக்களின் மத்திய கோட்டு விளிம்பு) தென் எல்லையினுள்ளும் (அதாவது தென்கீழ் வியாபாரக் காற்றுக்களின் மத்திய கோட்டு விளிம்பு) உள்ள காற்றானது சுதந்திரமான காற்றுத் திணிவாக நடந்து கொள்கிறது. வேறு விதமாகக் கூறப்புகின் இந்த மத்திய கோட்டுக் காற்றுத் திணிவானது அயன இடை ஒருங்கல் வலயத்திற்கு (Inter-Tropical Convergence Zone) உரியதாகும். இது வடகீழ், தென்கீழ் வியாபாரக் காற்றுக்கள் ஒருங்குகின்ற வலயமாகும். சில தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் பசுபிக் சமுத்திரத்திலுள்ளது போல் இரு வியாபாரக் காற்றுத் தொகுதிகளும் ஒரு ஒருங்கிய முகப்பில் சந்திப்பதாக அமெரிக்க வானிலையாளர் அவதானித்துள்ளனர். இந்து சமுத்திரச் சூழலில் அயன வலயத்திற்கு கிடையிட்ட ஒருங்கல் வலயம் பரந்ததாயும், வியாபாரக் காற்றுக்களின் சந்திப்புக் குறைவாயும் உள்ளதற்கான போதிய சான்றுகள் உள. அமெரிக்க வானிலையியல் வட்டத்தில் இந்த அயன இடை ஒருங்கல் வலயம் மத்திய கோட்டுத் தாழியாக (Equatorial Trough) குறிக்கப்பட்டு இதனால் பாரமானி அழுத்தம் உள்ள வலயமாகக் (அதாவது தாழ்வுக்கப் பிரதேசம்) கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே அயன ஒருங்கல் வலயம் தன் வானிலை ஆம்சங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க. காற்றுத் திணிவை வழங்குகிறது. பொதுவாக இந்தப் பிரதேசம் காற்றின் தொடர்பான இருண்ட வானங்கள் அடையாளங்களாக இருக்கும். (barbingers). இந்த வலயத்தில் (வட எல்லையாக வட ஒருங்கல் வலயம் (NCZ) என்று குறிப்பிடப்பட்டது) அல்லது தென் எல்லை (தெற்கு ஒருங்கல் வலயம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது) தீவின் மேலாற் செல்லும்போது வானிலை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை அடைகின்றது; வேறு விதமாகக் குறிப்பிட்டாற் கடும் காற்றுக்களும், அதிக மழையும் இவ்வலயத்திற்கு ஏற்றதாம்; அயன வலயத்திற்கு கிடையிட்ட ஒருங்கல் வலயத்தின் வெளித்தோற்றமும் அத்துடன் தொடர்பான வட ஒருங்கல் வலயம், தென் ஒருங்கல் வலயம் என்பன தீவின்மேல் நிச்சயமாகக் கவனிக்கப்படக்கூடும். அத்துடன் வானிலை (synoptic chart) அட்டவணையில் இவை குறிக்கப்படும். (குறிப்பிட்ட காலத்தில் அப் பிரதேசத்தின் வளிமண்டலத்திற்கு காணப்பட்ட ஆசைவினடிப்படையில் இவ்வட்டவணை தயாரிக்கப்படுகிறது.)

அயன வலயத்திற்கு கிடையிட்ட ஒருங்கல் வலயம் 5° வடக்கில் (அதாவது எமது தீவுக்குத் தெற்காக) மையப்படுத்தப்பட்டதுடன், சூரிய அசைவுக்கேற்ப இடம் பெயர்கின்றது. வட ஒருங்கல் வலயம் வடக்காக 25° வரை (இந்தியாக் குடா நாட்டின் வடக்குவரை) தெற்கே 20° வரை பரந்துள்ளது. அயன வலயத்திற்கு கிடையிட்ட ஒருங்கல் வலயத்தின் காலாகால இடமாற்றங்களால் அதுனுடன் தொடர்பான வானிலையும் மாறுபடும்;

அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயமும்

இலங்கையின் வானிலையும்

ஏப்ரல் - மே யிலும், ஒக்டோபர் - நவம்பரிலும் இலங்கைக்கு மேலாக அயன வலயத்துக்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயம் குறுக்காகச் செல்வதை இந்தியச் சூழலின் வானிலை (synoptic chart) அட்டவணை பற்றிய ஆய்வு விளக்குகிறது. மார்ச் மாதத்திற் தீவின் மேலாக மேற்காவுகைச் செயல்முறை திறமையாக நடைபெறுவதற்குச் சில நிலைமைகள் சாதகமாக உள்ளன. இக்காலத்தில் காலையிற் தெளிவான வானிலையும், மாலையில் இடிமுழக்கத்துடன் கூடிய மழையும் காணப்படும். இப்படியான தொடர்பான வானிலையின் நிகழ்ச்சி ஏப்ரலிலும் அவதானிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஏப்ரலின் மத்திய பகுதியில் அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயம் தீவிற்கு மேலாகக் காணப்படலாம். இத் தன்மை நாள் முழுவதும் படர்ந்த தூறல் நிலையினால், அல்லது சடுதியான காற்றின் உடைப்போடு கூடிய அதிக மழையினால் குறிக்கப்படுகிறது. இப்படியான வானிலை நாளின் எந்நேரத்திலும் ஏற்படலாம். குறிப்பாக மாலையிற் சிறிது காலத்திற்கு ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற ஒழுங்கான இடிமுழக்கங்களுடன் கூடிய புயலுக்கு எதிர்மாறானதாகும். இந்த வானிலை தென்மேற் பருவக் காற்றின் சடுதியான உடைப்பைக் காட்டுவதாகத் தவறாகவும் எடுக்கப்படுகிறது. வானிலையின் தெளிவான அவதானிப்புக்களால் ஏப்ரலிலும், மே யிலும் மாலை நேரத்தில் இடிமுழக்கங்களுடன் கூடிய புயல்களையும், இடையிடையே தூறலான வானிலையையும் கொண்டதாக அறிய முடியும். இச் சமயத்தில் அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயம் தீவின் மேலால் ஏற்றத்தாழ்வுக்குட்படினும் இந்தியாவுக்கு அசையாத தன்மையினால் தெளிவாக அவதானிக்க முடியாது. அயன வலயத்திற்குட்பட்ட ஒருங்கல் வலயம் தீவினுடைய வளிமண்டலத்திற்கு வெளியாக அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயம் சென்றாலும் திரும்பவும் தனது வானிலையை இங்கு அளிக்கக் கூடியதாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். மே மாதத்தின் கடைசிக் கிழமையிலும், ஜூன் மாதத்தின் முதற் கிழமையிலும் இந்தியப் பிரதேசத்திற் தென் மேற் பருவக் காற்று கடுமையாக நிலைநிறுத்தப்பட்டு, எங்களின் வானிலையில் ஜூன் தொடக்கம் செப்டெம்பர் வரை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது; இலங்கையில் மே மாதத்தில் தென்மேற் காற்று நிலவுவதில்லை, என்று நூல்களிற் குறிப்பிடுவது தவறு எனக் குறிப்பிடலாம்.

தென்மேற் பருவக் காற்றின் தலையீடு

ஏப்ரலின் பிற்பகுதி, மே மாதங்களில் ஏற்படுகின்ற போலியான கிளம்பல்கள் உண்மையான தென்மேல் மொன்கூன்களின் தொடர்பானவை அல்ல என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள்; ஆனால் தென்மேல் பருவக்காற்று ஏற்படப் போவதற்குரிய முன் அறிவித்தலாக இவை இருக்கலாம். தென் கீழ் வியாபாரக்காற்று தென் கோளார்த்தத்திலிருந்து மத்திய கோட்டைக் கடந்து வட கோளார்த்தத்திற்கு வீசும் போது திசை திருப்பப்பட்டுத் தென் மேற்குப் பருவக் காற்றாக வீசுகிறது. மே மாத, ஜூன் மாத வரைப் படங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இந்நிலைமைகள் தெளிவாகின்றன. (படம் 1) ஜூன் மாத வரைப்படம் அயன வலயத்திற்

கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயம் இங்கு இனிமேல் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிட்டதையும், தென்மேல் பருவக்காற்று இந்திய வளிமண்டலத்திற் தனது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதையும் காட்டுகிறது.

சூறவளித் தலையீடுகள்

சூரியன் கடகக் கோட்டை நோக்கிய வெளிப்படையான இடப் பெயர்ச்சியின் பின், திரும்பவும் மத்திய கோட்டை நோக்கி வரும் பொழுது புவியியல் மத்திய கோட்டைச் செப்டெம்பரில் அடைகிறது; தென்மேல் மொன்சூன் எமது தீவிற்கு மேலாகச் செயற்பட்டுக் காணப்பட்ட போதும் அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயத்தின் பாதிப்பு மறைந்துவிடுகிறது. செப்டெம்பர் மாதத்தின் முடிவில் மொன்சூன் முழுப் பின்வாங்கலுடன், அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயமும் அத்துடன் சேர்ந்ததான வானிலையும் அவதானிக்கப்படக் கூடியவை. இந்நிலையில் ஒரு புதிய வளிமண்டலவியற் தோற்றப்பாடு எமது தீவின் சூழலிலே அல்லது இலங்கைக்கு மிக அண்மையிலே தோற்றுகிறது. தாழ்முக்க மையங்களின் செல்வாக்கு எமது வானிலைத் தன்மையினுள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. இப்படியான இறக்கங்கள் அல்லது தாழ்முக்கங்களின் செறிவான தன்மை இலங்கையை அணுகியதும், மொன்சூன் காற்றினைத் தீவு முழுவதும் மீண்டும் ஏற்படுத்திவதாக உள்ளது. ஒக்டோபரில் தென்மேற் பருவக் காற்று எமது வளிமண்டலத்திலிருந்து பின் வாங்குவதை அவதானிக்கலாம். ஆனால் இத்தன்மை நாம் வடகிழக்கு பருவக் காற்றின் ஆதிக்கத்தில் உள்ளோம் என்பதைக் கருதுவதல்ல. இத் தவறான கருத்தும் இன்று பரவலாகக் காணப்படுகிறது. வட ஒருங்கல் வலயத்தின் வட எல்லை (வடகீழ் பருவக் காற்றின் மத்திய கோட்டெல்லை) இப்பொழுது தீவின் மேலாக ஏற்றத்தாழ்வுடையதாக (fluctuations) காணப்படும். இந்த நிலைமைகள் ஒருங்கல் வலயத்தின் ஆதிக்கம் என்பன இதிலே முற்குறிப்பிட்டது போல் ஏப்ரல், மே மாதங்களில் நடப்பவற்றிற்கு ஒத்தனவாக உள்ளன. ஒக்டோபர் நவம்பர் மாத வானிலை நிலைமைகள் அயன வலயத்திற்கிடைப்பட்ட ஒருங்கல் வலயத்தின் செயல்முறைக்கு அடையாளமாக (நாள் முழுவதிலும் தொடர்பான தூறலுடன் கூடிய படர்ந்த வானம்) உக்கிரமான காற்றுக்களுடனும், கரும் மழையுடனும் காணப்படும்.

அயன ஒருங்கல் ஏற்றத்தாழ்வான நிலைமைகள் அல்லது ஒருங்கல் வலயம் இலங்கைக்கு மேலாகக் காணப்படும் போது வானிலை தூறலையும், உக்கிரமான காற்றுடன் கூடிய மழையையும் கொண்டதாகக் காணப்படும், ஆனால் தீவிற்கு மேலாக அயன ஒருங்கல் வலயம் உண்மையாகச் செயற்படாதுவிடின், உண்மையான மேற்காவுகை. இடிமின்னலுடன் கூடிய புயலின் நாளாந்தத் தொடர்பான ஆதிக்கம் காணப்படும்:

இலங்கையின் மேலாக உண்மையான வடகிழக்குப் பருவக் காற்று நவம்பரின் பிற்பகுதியிலும், டிசெம்பரின் முற்பகுதியிலும் காணப்படும். ஒக்டோபர் மாதத்தின் தொடக்கத்தில் வானிலைத்தன்மையில் அமுக்கச் சூறவளிச் செயல்முறைகள் பங்குவகிப்பதும் உடனடியாக அறியப்பட்ட போதும் வடகீழ்ப்பருவக் காற்றின் உண்மையான தொடக்கம் பற்றித் தெளிவாக ஆராயப்படவில்லை. ஓர் உறுதியான

வடகிழக்குக் காற்று விசுவதே இதன் சிறந்த குறிகாட்டியாக அமையலாம். தென்மேல் பருவக் காற்றுப்போலல்லாது வடகீழ்ப் பருவக்காற்று, வடகீழ் வியாபாரக் காற்றிலிருந்து சிறிதளவு வேறுபட்டதாக இருக்கலாம். இதன் முதன்மையான தோற்றம் ஆரை - மொன்சூன் தன்மைகளாலும்; இந்திய உபகண்டத்தின் அழுக்க நிலைமைகளிலும் ஏற்படுவதாக உள்ளது.

எமது வானிலையின் சுருக்கமான விபரங்களைத் திட்டமான ஒழுங்கு (rhythm) காண குறிப்புக்களால் எடுத்துக்காட்டலாம். பருவ, இடைப் பருவக்கால நிலைக்கான குறிப்புக்களை காலங்கடந்து திருப்திகரமற்ற முறையில் எடுப்பதற்குப் பதிலாகப் பின்வருவன தொடர்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

மேற்காவுகை ஒருங்கல் — — — — மேற்காவுகை நடவடிக்கைகள் மிக அதிகம். தெளிவான காணையும், இடிமுழக்கத்துடன் கூடிய மாணையும் குறிக்கப்படும்; (முகில் படர்ந்த தூறலுடன் கூடிய வானம்) ஏப்ரலில் அயன ஒருங்கல் வலய வானிலையும், வட ஒருங்கல் வலயத்துடன் தொடர்பான வானிலையும் ஏற்படுகிறது. தென்மேற்குப் பருவக்காற்றின் கிளம்பல் இதற்குச் சான்றாகும்.

நிலைமாறுதல் — — — — மேற்காவுகை நடவடிக்கைகளும் தென்மேற்குப் பருவக்காற்றின் கிளம்பல் சான்றாகும்.

தென்மேற் பருவக் காற்று — — — — தென்மேற் பருவக் காற்றின் பிறப்பு மேற்குக் கரையோரமாக மேற்காவுகை நடவடிக்கைகள் காரணமாக மொன்சூன் வானிலையின் தடைகள் (Interuptions) ஏற்படுதல்.

கிழக்கு கரையோரத்திலும், வரட்சி வலயத்திலும் மேற்காவுகை வானிலை காணப்படும்;

ஜூலை - செப்டெம்பர் — — — — தென்மேற் பருவக் காற்று வானிலை; வரட்சி வலயத்தில் மேற்காவுகை நடவடிக்கையும் சிறிது வரட்சியான நிலைமையும் உள்ளது;

ஒருங்கல் மேற்காவுகை — — — — அயன ஒருங்கல் வலயம் வட ஒருங்கல் வலயக் காலநிலையுடன் தொடர்பாகக் காணப்படும். மேற்காவுகை நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து காணப்படும். இறக்கமான நிலைமைகள் காரணமாக சிக்கலான வானிலையும், குறுவளிப் போக்கும் காணப்படும்.

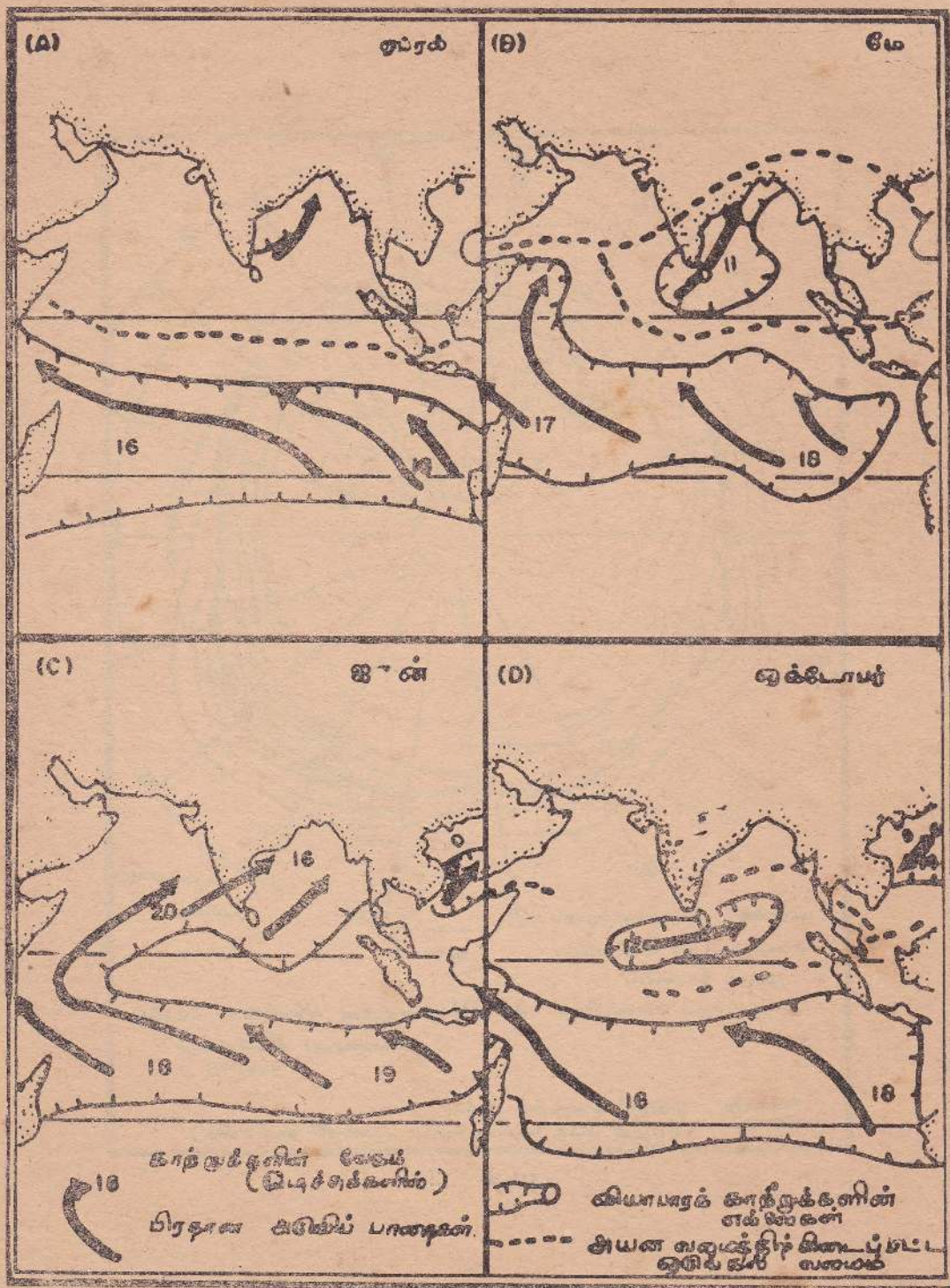
ஓக்டோபர் - நவம்பர்

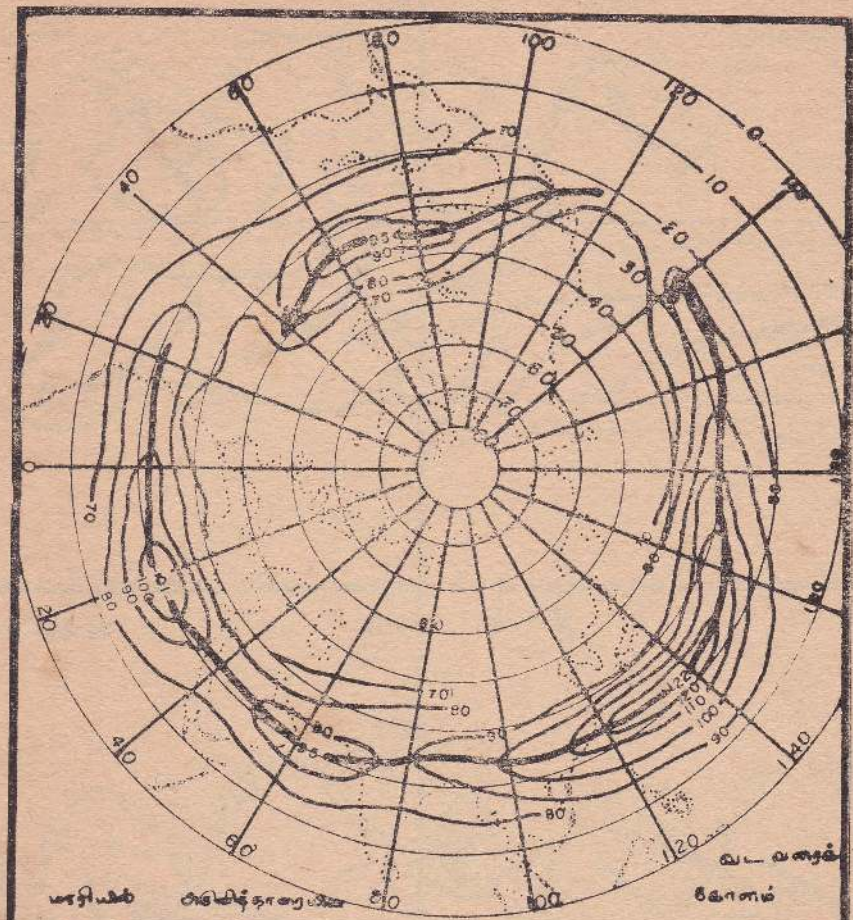
வடகிழக்குப் பருவக் காற்று — —
சூரூவளி தன்மை
டிசெம்பர் - பெப்ரவரி

வடகிழக்குப் பருவக்காற்று வானிலை, இறக்கங்களாலும் தொடர்பான சூரூவளி செயல்முறைகளாலும் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. பெப்ரவரியில் வடகிழ்காலநிலையின் மறையும் நிலைமைகளை தொடர்பான அழுக்க இறக்கச் செயல் முறைகளுடன் தொடர்புள்ளன.

வளிமண்டலவியற் துறையினால் வெளியிடப்பட்ட வானிலை அவதானிப்புக்கள் பற்றி, சாதாரண மனிதனின் சிந்தனையில் குறிப்பிடத்தக்கவை சந்தேகங்களாக (scepticism) உள்ளன. எமது வானிலையின் சிக்கலான தன்மையினால் பொதுவாக அயனவலயக் காலநிலை பற்றியும் அவதானித்து அறிய முடியாத நிலையில் அதை இரசிக்க முடியாத நிலையிலுள்ளான். எமது சிக்கலான வானிலையக்கத்தின் செயற்பாடு பற்றிய கல்வி உண்மையான பெறுமானத்தை வழங்க முடியும். இத்தீவின் மக்களை எம் வானிலையின் விஞ்ஞான இரசிகத்தன்மைகட்கு உட்படுத்துவதற்கு நீண்ட காலம் செல்தல் அவசியம்.

வட வரைக் கோளம்
 வடிகித்தாண்டின் நிலையம் வேகம்
 (கடிகாரையும் திண்பையும் சூழியது)

வடிகித்தாண்டின் அக
 காந்தின் மிகக் கூடிய வேகம் (முனிக்கு எய்க்களிக்)

பரிதிமாற் கலைஞர்—மறு மதிப்பீடு

க. கைலாசபதி

தமிழிலக்கியத்திலே நவீன காலத்துக்குரியவரான பரிதிமாற் கலைஞர், தனது முக்கியத்துக்கேற்ற மதிப்பீட்டையும் சிறப்பையும் பெற்றிருக்கிறார் என்று கூறவியலாது. வரலாற்றுப் பார்வையிலே ஒருவரை நாம் முக்கியமானர் என்று குறிக்குமிடத்து, அவர் சாதித்தவற்றை மட்டுமன்றி; சாதிக்க எத்தனித்தவற்றையும் சேர்த்தே மதிப்பீடு செய்கின்றோம். அந்த வகையில், பரிதிமாற் கலைஞர் சிறப்புறச் செய்து முடித்தவையும், செய்ய முயன்று தோல்வியடைந்தவையும், அவரது குறை நிறைகளை மாத்திரமல்லாது, அவரை அவ்வாறு ஆக்கிய காலச்சூழ்நிலையையும் தெளிவுற அறிந்துகொள்வதற்கு உதவுவனவாகையால், இலக்கிய வரலாற்றில் அவர் பெற வேண்டிய மதிப்பு மிக உயர்ந்ததாகும்;

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, நவீன தமிழிலக்கியப் பிரிவுகள் அனைத்திலும் அவர் ஈடுபாடுகொண்டு முயற்சிகள் மேற்கொண்டார்: நாடகம், நெடுங்கதை, கவிதை, கட்டுரை, ஆராய்ச்சி என்ற துறைகளிலே ஒவ்வின்றி உழைத்திருக்கிறார்: இத்துறை ஒவ்வொன்றிலும் அவர் ஈடிணையற்றுத் திகழ்ந்தார் என்றோ, செயற்கரிய செய்தார் என்றோ கூறுவதற்கில்லை. ஆனால் இத்தனை துறைகளில் ஆர்வத்துடன் பரிசோதனைகள் மேற்கொண்டதிலும், அவற்றிலே அறிந்தோ அறியாமலோ மிக முக்கியமான நவீன காலப் பிரச்சினைகளைத் தொட்டுச் சென்றதிலோ, அவருக்கு நிகரானோர் இரண்டொருவர் என்றே கூறவேண்டும்.

ஐந்து பெரும் பிரிவுகளுக்குள் பரிதிமாற் கலைஞரின் நோக்கையும் வாக்கையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கலாம் என்று கருதுகிறேன்: மொழிக் கொள்கை, கவிதை முயற்சி, விஞ்ஞான ஆர்வம், ஆங்கில இலக்கிய ஈடுபாடு, அரசியல் நோக்கு என்பன இவ்வைந்துமாம்;

1. மொழிக் கொள்கை:

கலைஞர் கொண்டிருந்த மொழிக்கருத்துக்கள் யாவற்றையும் இங்கு விரிவாக எடுத்தாராய்தல் இயலாது. ஆயினும் அவர்பொதுவாகத் தமிழ் மொழியைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் அக்காலத்தவர் பலர் கொண்டிருந்த கருத்துக்களினின்றும் வேறுபட்டன; மூன்று அம்சங்கள் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கவை: செந்தமிழைத் தனது பேச்சிலும் எழுத்திலும் பெருமளவு பயன்படுத்தியமை; தனித்தமிழ் என்ற கோட்பாட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தமை; தாய்மொழி மூலம் கல்வி என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தியமை. இம் மூன்றும் இன்று வரை வெவ்வேறு வடிவத்திலும் வகையிலும் தொல்லைதரும் பிரச்சினைகளாக இருந்து வருவது கண்கூடு. எனவே, இவை பற்றிப் பரிதிமாற் கலைஞர் கூறியிருப்பவை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கவை;

செந்தமிழ் என்பது இலக்கண மரபு வழி வரும் இலக்கியமொழி என்றே பொது வாகக் கருதப்படும். சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இந்நூற்றாண்டில் முற்பகுதியிலும் ஆங்கிலக் கற்ற தமிழறிஞர் சிலர், தாம் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கற்றறிந்த உயர் தனிச் செந்நெறி இலக்கியங்களின் வழிநின்று தகைசான்ற—மாண்புள்ள—இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டனர். பண்டைய பெருமைக்கு எத்தகைய இழுக்கும் ஏற்படாத விதத்தில் சான்றோர் செந்நெறியைத் தம்மாலியன்றளவு புதுப்பிக்க முயன்றனர். பரிதிமாற் கலைஞருக்குப் பின் சோமசுந்தர பாரதியார், விபுலாநந்தர் முதலியோர் இம்முயற்சியைக் கைக்கொண்டவராவர்.

திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் தமதுவாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் என்னும் நூலிலே கூறுவதுபோல, "சூரிய நாராயண சாஸ்திரியாரிடத்தில் சிறந்து விளங்கிய இயல்புகள் பல உண்டு. அவைகளுள் சிறந்தது எங்கும் எப்பொழுதும் எக்காரணம் பற்றியும் கொச்சைத் தமிழ் பேசாமல்" வியக்கத்தக்கதாயினும், சாராம்சத்தில் இச் செந்தமிழ்ப்பற்றார்வம் பின்னோக்குடையதாகவேயிருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. அன்றைய சூழ்நிலையில், ஆங்கிலக் கற்றோரால் தமிழ்மொழி புறக்கணிக்கப்பட்டமையால்; 'உயர்தனிச் செம்மொழி' என்று கலைஞர் பாராட்டிய தமிழின் அருமை பெருமைகளை உணர்த்துவதற்குச் செந்தமிழ் பயன்பட்டது என வாதிடக் கூடுமாயினும், நவீன இலக்கிய ஆக்கத்துக்கும், புதுமைக் கருத்துக்களை நுணுக்கமாய்க் கூறுதற்கும் ஆசிரியர் கையாண்டது போன்ற 'செந்தமிழ்' நடை பயனுடையதாய் இருக்கவில்லை. உதாரணமாக அவர் யாத்த மதிவாணன் என்னும் "செந்தமிழ்க் கதை" நாவலாக நின்று நிலைக்கவில்லை. "தமிழில் நற்பயிற்சி யுண்டாக்கும் கதாரத்தினம்" என்று சிலராற் போற்றப்பட்டபோதும் நவீன இலக்கியத்தின் அங்கமாக அது அமையத் தவறியது. ஏறத்தாழ இதே காரணத்தினாலேயே, பரிதிமாற் கலைஞரைப் போற்றிய மறைமலையடிகள் எழுதிய குமுதவல்லி என்ற புனைக்கதையும் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் மதிப்புப்பெறத் தவறியது. செந்தமிழ் என்ற மாதாந்தப் பத்திரிகையின் முதல் இதழில் "உயர்தனிச் செம்மொழி" என்னும் பொருள் பற்றி ஆசிரியர் ஒரு மொழியியற் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே தமிழில் இத்தகைய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதிய பெருமை அவருக்கு உரியதாயினும், கட்டுரையில் மாத்திரமன்றி நாடகத்திலும் நாவலிலும் செந்தமிழைப் பயன்படுத்தியமை படைப்பிலக்கியம் பற்றி அவருக்கு இருந்த மயக்கத்தையே காட்டுகிறது. இத்தொடர் பிலே, ராஜமையர், மாதவையா ஆகிய நாவலாசிரியரையும், கட்டுரைகள் எழுதிய மகாகவி பாரதியாரையும் பரிதிமாற் கலைஞருடன் ஒப்புநோக்கினால் பல செய்திகள் தெளிவாகும். சுருங்கக் கூறின, தமிழ் உரை நடையை நவீன இலக்கிய உணர்வுடன் கையாளுவதற்குப் பரிதிமாற் கலைஞரின் செந்தமிழ் நோக்கு, பெருந் தடையாயிருந்தது என்பது உறுதி. எனினும், ஒன்று கூறவேண்டும்; முற்கிளந்த நாவலாசிரியர்களுடன் ஒப்பு நோக்குகையில், கலைஞரின் நடை கடுமையானதாயிருப்பினும், அவருக்கு முன்னும், பின்னரும் 'செந்தமிழ்' நடையைக் கையாண்ட பலரது நடையுடன் ஒப்பிடுகையில் அவரது நடை குறிப்பிடத்தக்க அளவு எளிமையுடையது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். "எளிய நடையிற் பேசுவதும் எழுதுவதுமே விரும்பத்தக்கது என்பதுதான் என் கொள்கை" என்று அவர் கூறியிருக்கிறாரெனினும், உயர்கல்வி கற்ற மாணவரையும் வித்தியார்த்திகளையும் கருத்திற் கொண்டு எழுதியமையால் உயரிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதினார் எனலாம்.

செந்தமிழ் பற்றி ஆசிரியர் கொண்டிருந்த கருத்தோடு நெருங்கிய இதாடர் புடையதே தனித்தமிழ் என்ற கருத்தமைதியாகும். தனித்தமிழ் நடையை ஆசிரியர் பிரக்ஞை பூர்வமாகத் தமது எழுத்துக்களிற் கையாண்டனர் என்பதற்கில்லை. “நான் தனித்தமிழ் இயக்கக் காண்பதற்கு முன்பே அவர் தனித்தமிழ் உணர்ச்சிகொண்டு தன் வடமொழிப் பெயரைப் பரிதிமாற் கலைஞர் என்று மாற்றிக்கொண்டாரே” என்று மறைமலையடிகள் கூறியதாகத் திருமறை. திருநாவுக்கரசு மறைமலையடிகள் வரலாறு என்னும் நூலிலே (பக். 23) எழுதியிருக்கிறார். தனக்கு ஒரு முன்னோடியைக் கண்டு அடிகளார் திருப்தியடைந்திருக்கக் கூடுமாயினும், இருவரது “தனித்தமிழ்” நடையிலும் குண வேறுபாடுண்டு. தனித்தமிழ் குறித்துப் பரிதிமாற் கலைஞர் ஆங்காங்குக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்: எனினும், அதை நடைமுறையிற் கொண்டபற்றுடன் கடைப்பிடித்தவர் அல்லர். வடமொழிச் சொற்களும், கிரந்த எழுத்துக்களும் அவர் நூல்களிற் பரக்கக் காணலாம். இது விஷயத்தில், மொழி நூல் கற்ற அறிஞரின் நிதானமும், அறிவியல் உணர்வும் வெற்றிபெற்றன என்றே கூறத்தோன்றுகிறது; “வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” என்று அவர் பாராட்டிய நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலரும் வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்தே எழுதினார். அளவு நோக்கி வடமொழிச் சொற்களைச் சேர்த்து எழுதுவதிலுள்ள அழகினையும் நயத்தையும் பொருத்தத்தையும் பிற்காலத்திற் கலைஞர் எழுதிய தமிழ்மொழியின் வரலாறு என்னும் நூலிற் காணலாம்.

பரிதிமாற் கலைஞர் காலத்திலேயே தமிழ் மொழி—வடமொழிப் பிரச்சினை தோன்றிவிட்டது. பலவழிகளிற் பரிதிமாற் கலைஞருக்கு முன்னோடியும் வழிகாட்டியுமான பெ. சுந்தரம்பிள்ளை (1855—1897), தனது மனோமனியம் என்னும் நூலுக்கு இயற்றிய தமிழ்த்தெய்வ வாழ்த்தின் மூலம் இப்பிரச்சினைக்கு வேகமூட்டியிருந்தார்; காட்டுவெல் பாதிரியார் அதற்குத் தொடக்க விழா நடத்தியிருந்தார். இவற்றையெல்லாம் கலைஞர் தமது எழுத்துக்களிற் பிரதிபலிக்கின்றாராயினும், அவரைப் பொறுத்தவரையில் அதனைக் கல்விப்பிரச்சினையாகவேகொண்டு எழுதினார். “உயர் தனிச் செம்மொழி”, “சுதேஷ பாஷை நீக்கம்”, “சர்வகலாசாலை விசாரணை”, “சுதேஷ பாஷையாக்கம்” ஆகிய கட்டுரைகளில், தமிழ்மொழி—வடமொழிப் பிரச்சினையை எத்துணை நுணுக்கமாகவும், ஆழமாகவும், தருக்கரீதியாகவும் அவர் நோக்கினார் என்பதைக் கண்டு தெளியலாம். வடமொழி உயர்தனிச் செம்மொழி யென்றும், தமிழ் உள்நாட்டு மொழி (Vernacular) என்றும் அறியாமையால் அக்காலத்திற் பலர் பிதற்றியதைக் கலைஞர் நியாயத்துடன் கண்டித்து மறுத்துரைக்கின்றாரெனினும், சுந்தரம்பிள்ளையைப் போல, வடமொழியை இகழ்ந்தவர் அல்லர். மொழிநூலறிவின் நல்லம் சங்களைத் தனதாக்கிக்கொண்டவர் பரிதிமாற் கலைஞர்; சுந்தரம்பிள்ளைக்கு அத்தகைய சிறப்பு இருப்பதாகக் கூறவியலாது. சுருங்கக்கூறின் வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்காத சமரச மரபில் வந்தவர் கலைஞர். அக்கருத்தோட்டம் பிற்காலத்தில் வனிமைபெற்றிருப்பின் கடந்த அரை நூற்றாண்டுத் தமிழாராய்ச்சியின் பண்பும் பயனும் இன்றிருப்பதினும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

(2) கவிதை முயற்சி:

சிருஷ்டியிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் பரிதிமாற் கலைஞரின் குணம்சங்கள் ஆணைத்தையும் துலக்கிக் காட்டுவனவாயுள்ளன அவர் வெளியீட்டுப் பாராட்டும் பெற்ற இரு கவிதைத் தொகுதிகள்; தனிப்பாசரத் தொகை, பாவலர் விருந்து ஆகிய

இரண்டும் ஆசிரியரது வாழ்நாளிலேயே வெளிவந்தவை. ஆங்கிலக் கவிதைகளைப் போலத் தமிழிலும் இயற்றிப் புதுமைகாண விழைந்தார் கலைஞர்; அதன் விளைவே தனிப்பாசுரத் தொகை. ஆங்கிலத்திலுள்ள 'ஸானெட்' (Sonnet) என்னும் செய்யுள் வடிவத்தைப் பின்பற்றி இயற்றப்பெற்ற தனிப்பாக்களின் தொகையே இந்நூல். நேரிசையாசிரியப்பாக்களால் அமைந்த இப்பாசுரங்கள் 'ஸானெட்'டின் விதிகளுக்கிணங்கப் பதினான்கு அடிகொண்டனவாயிருந்தன. நூலின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு ஆங்கில முகவுரையெழுதிப் பாராட்டிய போப்பையர் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்.

".....ஆங்கில இலக்கியம், குறிப்பாக ஆங்கிலக் கவிதை காலந்தோறும் எல்லாப்படி நிலைகளிலும் உள்ள மக்களை ஈர்த்து அவர்தம் உள்ளங்களைப் பிணித்திருக்கும் தன்மையை நோக்குங்கால், தமிழ்க்கவிதை தனக்குரிய மிகப் புனிதமான கடமையில் அநாவசியமாகத் தவறியுள்ளது என்றே எண்ணத் துணிகின்றோம்..... ஒப்பற்ற தனிச்சிறப்பியல்புகளும், நேர்த்தியுமிருந்தும், பொதுமக்கள் தேவைக்கு, இயைந்த எளிமையும் பொருட்டெளிவும் அதனிடத்துப் பொதுவாகக் குறைவே."

அவர் இவ்வாறு எழுதிய காலத்திலே (1901) உயர்ந்த நிலையிருந்த தமிழர் எவராவது இவ்வாறு கூறியிருப்பர் என்று கூறமுடியவில்லை. போப்பையர் தமிழ்க் கவிதையில் எளிமையும் இனிமையும் வேகமும் வேண்டிக்கொண்டிருந்த வேளையில் தமிழ் நாட்டுக் கல்விச் சிரேஷ்டர்கள் 'யமகம்திரிபு அந்தாதி' பாடிக்கொண்டிருந்தனர்; அல்லது சங்கயாப்பிற் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்போக்கிற்கு இரண்டோர் உதாரணங்கள் கூறலாம். வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் விஞ்ஞானம் கற்ற பெரும்புலவர்; ஆயினும் அவர் இயற்றிய கோம்பி விருத்தம், நெல்லைச் சிலைடை வெண்பா என்பன மரபுவழி வந்த வித்துவான்கள் வியந்தவை; கணிதநூற் பேராசிரியராயும் விஞ்ஞானத்துறையில் ஈடுபாடுடையவராயும் விளங்கிய பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் கச்சிக்கலயகம் பாடி அரங்கேற்றினார்; இவர்கள் காலத்துக்குச் சிறிது பிற்பட வாழ்ந்த சோமசுந்தர பாரதியார், நிரம்பிய ஆங்கிலப் புலமை பெற்றவர்; நவீன வாழ்வியல் நன்கு தெரிந்தவர்; பல்லாண்டுகள் வழக்கறிஞராகத் தொழில் பார்த்தவர்; புதுத் தமிழ்க் கவிதைகளாக அன்னார் படைத்தவற்றுள் மாரிவாயில், மங்கலக் குறிச்சிப் பொங்கல் நிகழ்ச்சி என்பன வித்துவான்களும் வியந்தவை. ஆனால் காய்தல் உவத்தலின்றிப் பார்க்கும் ஒருவர் அவற்றைப் பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்கள் எனக் கருதினால் வியப்பிருக்காது. தொல்காப்பியம் செய்யுளியலிலே தனது கவிதைக்குப் பிரமாணங் காட்டியுள்ளார் சோமசுந்தர பாரதியார். இதே நிலையிலேயே பரிதிமாற் கலைஞரும் உள்ளார். தமிழறிஞர் பலராமய்யரவர்கள் குறிப்புரையோடும் பிற்காலத்தில் வெளிவந்த கலைஞரது கவிதைத் தொகுதிகள் பண்டைய பாக்களையும் பாவினங்களையுமே எமக்குக் காட்டுகின்றன. சுருங்கக் கூறின் முற்குறிப்பிட்டவர்களைப் பொறுத்தளவில், மரபுவழிக் கவிதை வடிவங்களை அவர்கள் கையாளுவதற்குப் பதிலாக அவை அவர்களை அடிமை கொண்டன எனலாம். இவ்விடத்தில் பெ. சுந்தரம்பிள்ளையையும் மனங் கொள்ளவேண்டும்.

பரிதிமாற் கலைஞர் 'ஸானெட்' என்ற கவிவகையைப் பின்பற்ற முயன்றது கூட அத்துணைக் குறைபாடன்று. அவ்விஷயத்தில் நாம் அவர்மீது அளவுக்கு மீறிக் கண்டிப்பாக இருக்கத் தேவையில்லை; தமிழில் மாத்திரமின்றிப் பிற இந்திய மொழிகளிலும் முன்னோடிகள் ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளிலிருந்து இலக்கிய உருவங்களை எடுத்துப் பரிசோதனை செய்து பார்த்துள்ளனர்; அரவிந்தர், மைக்கேல்

மதுகுதனத்தர் (1824 - 1873), ராண்டே முதலியோரெல்லாம் இசைப் பாடல்களும் 'ஸானெட்' களும் இயற்றியவர்களே. ஆனால், சுந்தரம்பிள்ளை, வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், அரங்கநாத முதலியார், சோமசுந்தர பாரதியார் முதலியோர் போன்று பழந்தமிழ் யாப்பமைதிகளைக் கையாண்டதிலும், பொதுமக்களுக்கன்றிச் 'செந்தமிழ் பாவலீர்' என்று அவர் விளித்தழைத்த புலவருக்கும் பாடியதிலுமே கலைஞரின் கவிதைகள் ஆற்றல் உடைய நவ கவிதைகளாக அமையத் தவறின. இதே காலகட்டத்தில், யுகக் கவிஞரான பாரதி "எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு" ஆகியனவே புதுமைத் தமிழுக்கு இன்றியமையாதவை என்று பிரகடனஞ் செய்வதைப் பார்க்கும்போதே கலைஞர் இயற்றிய கவிதைகள் எவ்வாறு காலவழுப்பட்டன என்பது தெளிவாகும். இது குறித்து ஒப்பியல் இலக்கியம் என்னும் நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கிறேன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்க் கவிதையுலகிற் பிரதான பிரவாகமான பாரதி மரபுக்குப் புறம்பாகக் கலைஞர் இயற்றிய கவிதைகள் இருப்பினும், பழைய செய்யுள் வடிவங்களிலே, மேலாட்டுக் கல்வியின் பயனாகப்பெற்ற கருத்துக்களையும் உணர்வுகளையும் அமைத்துக் கூறும் கல்வியாளர்க்குரிய கவிதை மரபு ஒன்றை ஆரம்பித்து வைத்தார் எனலாம். ஈழத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியர்களாயிருந்த விபுலாநந்த ஆடிகள், க. கணபதிப் பிள்ளை ஆகியோரும் தமிழகத்திற் சிலரும் இம்மரபில் வந்தவர் என்று துணிந்து கூறலாம்.

(3) விஞ்ஞான ஆர்வம்

எமது காலம், தனித்துறைப் பயிற்சிக்குரிய காலம் என்பர்; அது எவ்வாறாயினும், விஞ்ஞான — அறிவியல் — விஷயங்கள் மீது ஆர்வமிக்க தமிழறிஞர் எண்ணிக்கை இக்காலத்தில் மிகக் குறைவு என்றே கூறிவிடலாம். விஞ்ஞானப் பொருள் கள் குறித்துத் தற்காலத்திலே தமிழில் எழுதுவோரை நான் ஈண்டுக் கருதவில்லை; ஓரளவு முறையாகத் தமிழ் கற்று, அதிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் விஞ்ஞான சாத்திரங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதையே இவ்விடத்தில் நான் கருதுகின்றேன்.

விஞ்ஞானம் இன்று பேரளவினதாய் வளர்ந்துள்ளது. எனினும் பன்னெட்டுங் காலமாக அது தத்துவ சாத்திரத்தின் பகுதியாகவே இருந்தது. அந்த வகையிலே, தத்துவ சாத்திரத்தைப் பல்கலைக்கழகத்திற் கற்றுப் பட்டமும் பெற்றுத் தத்துவ சாத்திர ஆசிரியர் உத்தியோகமும் பெற்றிருக்கக்கூடிய பரிதிமாற் கலைஞர், கிருத்துவக் கல்லூரியில் உதவித் தமிழாசிரியர் பதவியை இலட்சிய வேட்கையுடன் ஏற்றுக் கொண்டபோதும், தத்துவ சாத்திரப் பயிற்சியையும் நோக்கினையும் கைநெகிழவிட்டார் அல்லர். "மில், ஸ்பென்ஸர் முதலிய மேலாட்டு தத்துவாசிரியர்களுடைய கோட்பாடுகளை யாராய்வதிலும் அக்கோட்பாடுகளை நம் நாட்டுத் தத்துவங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதிலும்" அவருக்கு பேரார்வமும் ஊக்கமும் இருந்ததாக அவருடைய வாழ்க்கைச் சரிதத்தை யெழுதிய திரு. ந. சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார்; இந்த ஊக்கத்தை அவருக்கு பின் வந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் பலரிடத்துக் கிஞ்சித்தும் கரணவியலாது.

பரிதிமாற் கலைஞர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் சிலவற்றைப் படிக்கும்பொழுது. அக்காலத்தில் மாணவர்—ஆசிரியர் மத்தியில் புதுவதாக வந்த விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் எவ்வளவு உள்ளக் கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணின என்பது தெளிவாகிறது. அவர் எழுதிய, “பொய்த் தோற்றங்கள்” “தற்காப்பு நியமம்” “ஜீவராசிகளின் நாநாவித வர்ணங்கள்” “ஒரு நண்டுத் தெறுக்கால்” ஆகிய கட்டுரைகளையும், “கடற்கரை யுலா” என்னும் கவிவிருத்தத்தையும் இன்று வாசிக்கும்பொழுதும் ஆசிரியரது மன வெழுச்சியும், புதுமை மோகமும், விஞ்ஞானக் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்த வியப்புணர்ச்சியும் மேலோங்கி நிற்கக் காணலாம். உயிர் நூல், உள நூல், மனித நூல், முதலிய புதுத் துறைகளின் தாக்கத்தை இக்கட்டுரைகளிற் காண்பதோடு, டார்வின் காலத்து மேலை நாட்டு விஞ்ஞானப்போக்கு எந்தளவுக்கு அறிமுகமாகியிருந்தது என்பதையும் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. டார்வினைப் பற்றி மாத்திரமன்றி, ஹக்ஸ்லி (T. H. Huxley, 1823 - 1895) என்ற புகழ்பூத்த உயிர் நூலறிஞரைப் பற்றியும், வாலேஸ் (Alfred Russel Wallace, 1823 - 1913) என்ற மற்ரோர் ஆங்கிலேய விஞ்ஞானியைப் பற்றியும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே மேனாட்டு விஞ்ஞானிகள் மத்தியில் வீறு கொண்ட இனிமை நம்பிக்கை (optimism) நிலவியது; அதன் எதிரொலியையும் பிரதிபலிப்பையும் கலைஞருடைய கட்டுரைகளிற் கேட்கலாம். அத்தகைய உற்சாகந் தரும் அறிவியலையும் பொருளியலையும் தமிழிலும் இயற்றல் வேண்டும் என்னும் மனக்குமைவும் அவருக்கிருந்தது.

... “நம் ஆங்கில வாணர் பலவகைப்பட்ட பொருள்களின் பெற்றிகளையும் உய்த்துணர்ந்து வெளியிடும் நூல்கள் அனைத்தையுங் கூட்டுண்ணுதல் என்று சொலோ? அம்மேற்புல விஞ்ஞானிகளைப் போல் நாமும் உழைத்துப் பொருளியல் உணர வேண்டாவோ? தமிழ் வல்லீர் எழுமின்! எழுமின் !!”

இவ்வரிகளைப் படிக்கும்பொழுது மகாகவியின் நினைவு தோன்றுவது இயல்பே, பஞ்ச பூதத்தின் நுட்பங்கள் கூறும் புத்தம் புதிய கலைகள் மேற்கில் வளர்வதையும், அவற்றைத் தமிழில் பெயர்க்கவேண்டியதன் அவசியத்தையும் பாரதி பாடினான். அவ்வுணர்வு பாரதிக்குச் சிறிது மூத்தவரான சாஸ்திரியாரிடத்தும் காணப்படுகிறது; ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து, அவர் பெற்ற தத்துவ சாத்திரப் பயிற்சியும், விஞ்ஞானக் கல்வியும், இலக்கிய இலக்கணக் கல்விக்குப் பெருந்துணை புரிந்தன: திரு. சுப்பிரமணியன் கூறியிருப்பதுபோல், “பெரும்பாலும் தமிழ் ஒன்றே கற்ற ஆசிரியர்களுக்குத் தமிழ் வரம்பைமீறி வேறு புதுக் கருத்துக்களை மாணவர்கள் இன்புற எடுத்துக்காட்ட இயலாது. ஆசிரியரோவெனில், தற்காலக் கருத்துக்களைப் பண்டைய இலக்கியங்களைக்கொண்டு விளக்கியும், பண்டைத்தமிழர் சரித்திரம், மொழி வரலாறு, நாகரிகம் முதலானவற்றைத் தற்காலக் கலை ஆராய்ச்சி முறையில் சரித்திரச் சான்றோடு விளக்கியும் சொல்வர். இது மேனாட்டு ஆராய்ச்சி முறையில் ஈடுபட்ட கல்லூரி மாணவர்களுக்கு மிகுந்த இன்பம் பயக்கும்,” பரிதிமாற் கலைஞர் ஈடுபாடு

கொண்டிருந்த அறிவியற்றுறைகளிலே இன்று மாபெரும் வளர்ச்சிகள் நடந்துள்ள போதும், குமரப்பருவத்து விடுப்பார்வத்துக்குச் சமனை அறியும் ஆவலுடன் அவர் அறிவியற் சாத்திரங்களைக் கற்றுத் தமிழில் எழுதியவற்றைப் படிக்கும்போது அடிப்படகளைப் பற்றிக்கொண்ட பழுதற்ற உள்ளம் எமக்குப் புலனாகின்றது.

நேரடியாக விஞ்ஞானக் கருத்துக் கூறுகளைத் தமிழிலே கூறியது ஒருபுறமாக, அவற்றைக் கிரகித்த உள்ளத்தின் செயற்பாட்டையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாயுள்ளது. தமிழ்மொழி வரலாறு, தமிழிலக்கிய வரலாறு, தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு ஆகிய துறைகளிலே இன்றும் குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ள சில கட்டுரைகளை அவர் எழுதியமைக்கு இப்பயிற்சி தோன்றாத துணையாய் நின்றது என்பதில் ஐயமில்லை; ஞானபோதினிப் பத்திரிகையில் "தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்" என்ற தலைப்பின்கீழ் அண்ணா எழுதிய கட்டுரை இன்றும் எமது இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் பலருக்கு அறிவுச் சுடர் கொடுத்தவல்லது. அது போலவே "பாஷையின் சீர்திருத்தம்" என்னும் பகுதியில் ஆசிரியர் கூறும் சிந்தனைகள் பின் வந்தோர் பலரற்ற போதியளவு உணரப்பட வில்லை எனலாம்.

(4) ஆங்கில இலக்கிய ஈடுபாடு :

ஆசிரியரது தத்துவ சாத்திரப் பயிற்சியைப்பற்றி மேலே நாம் கூறியவை மேலாட்டு இலக்கியப் பயிற்சிக்கும் பொருந்தும். மில்லர் போன்றவர்களிடத்திற் பயின்றமை இதற்குப் பெரிதும் உதவியது; ஆனால், பெற்ற கைப்பொருளை மென்மேலும் விருத்தி செய்வதைப்போல, ஆங்கில இலக்கியக் கருத்துக்களையும் வடிவங்களையும் தமிழிற் புகுத்தி ஒருவிதமான கூட்டிணைப்பை (Synthesis) உண்டாக்க விரும்பினார். ஆசிரியர் ஆங்கிலச் செய்யுள்களை மொழி பெயர்த்தது மாத்திரமன்றி, அவற்றோடு தமிழ்க் கவிதைகளை ஒப்பு நோக்கியும் கற்று இன்புற்றார். அறிவு பூர்வமான ஒப்பியல் இலக்கிய ஆராய்ச்சியை அவர் மேற்கொள்ளவில்லையாயினும் அதனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஆகவே அத்துறையில் அவர் முன்னோடியாக விளங்கினார் எனக் கூறுவது மிகையாகாது. "தமிழ் நூலாராய்ச்சியின் தற்கால நிலைமை", "பாஷையின் சீர்திருத்தம்" ஆகிய கட்டுரைகளில் ஆங்கில இலக்கியக் கல்வியினால் அவர் பெற்ற பயன்களையும் அவை ஒப்பு நோக்கு ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியதையும் நாம் காணலாம். "போலியாராய்ச்சியின்" என்னும் செய்யுளும் இத்தொடர்பில் நோக்கத்தக்கதே; ஆங்கிலச் சொற்களைத் 'திசைச் சொற்'களாக மேற்கொள்ளலாம் என்ற கருத்து ஆசிரியருக்கிருந்தது. இத்தகைய பயனீட்டு மனப்பாங்குடனேயே வட மொழியையும் நோக்கினார் என்பதை மேலே கண்டோம்.

(5) அரசியல் நோக்கு :

தமது காலக் கல்விமான்கள் பலரைப்போலவே பரிதிமாற் கலைஞரும் இராச விசுவாசமுள்ள பிரசையராய் இருந்தார். ஞானபோதினி சஞ்சிகையில் அவர் எழுதிய "இந்தியர் ராஜபதி" என்னும் கட்டுரையும், அண்ணா நூல்களில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் குறிப்புக்களும், "நடுவு நிலைமையும் நீதியும் வாய்ந்த ஆங்கில அரசாட்சியை" அவர் எவ்வளவு தூரம் நேசித்தார் என்பதைக் காட்டுவனவாயுள்ளன. சுந்த

ரம் பிள்ளை, தாமோதரம்பிள்ளை, மாதவையா முதலிய இலக்கிய ஆசிரியரைப் போலவே, பரிதிமாற் கலைஞரும், தமது காலத்து விவகாரங்களிலே வெள்ளைக்கார ஆட்சியையும் சமஸ்தான மன்னராட்சியையும் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதில் ஐயமில்லை. நிலவிய அரசியல் வரம்புகுள் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு முதலியவற்றைப் பேணுவதே உகந்த இலட்சியமாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கிலேயரை எதிர்ப்பது அவ்வாற் கணவிலும் கருதப்பட்டிருக்குமோ என்பது ஐயமே. பாரதியுசத்தில் வாழ்ந்த மறைமலையடிகள் 1935-ம் ஆண்டிற்கூட “நம் ஆங்கில அரசு” என்ற இராச விசுவாசத்துடன் எழுதியுள்ளதை நோக்கும்போது, பரிதிமாற் கலைஞர் கொண்டிருந்த விசுவாசத்தைக் குறைகூறவியலாது. ஆயினும், பரிதிமாற் கலைஞர் இறந்த ஆண்டளவில் (1901) சுப்பிரமணியபாரதியார் “தேசபக்தி” என்ற நவீன மார்க்கத்தைத் தழுவித் தொடங்கியிருந்ததை எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுது, கலைஞரின் அரசியல் நோக்கு ஆங்கிலரின் ‘நாகரிகமான ஆளுகை’யில் அமிழ்ந்திருந்தமை விசதம்.

“அன்னியர் தமக்கடிமை யல்லவே — நான்
அன்னியர் தமக்கடிமை யல்லவே”

என்று பாடுங்காலத்தைப் பாரதி அண்மித்துக்கொண்டிருந்தான். சுந்தரம் பிள்ளையின் மனோன்மணியத்தில், பழந்தமிழர் நாட்டுப்பற்று, வீரம், மாண உணர்வு ஆதியன நினைவுப் பொறிகளாக அமைந்தது போலவே, ஆசிரியரது மாணவியும் முதலிய ஆக்கங்களில் அவை மறைமுகமாகக் காணப்படுகின்றன என்று ஒரு வேளை கூறலாம். ஆயினும் பாஷாபிமானம் அளவு தேசாபிமானம் அவரிடத்து உரம்பெற்றிருக்கவில்லை என்பது உறுதி. சுருங்கக் கூறின் அரசியல் நோக்கைப் பொறுத்தவரையில் பரிதிமாற் கலைஞர் விடுதலை இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதற்கில்லை.

இதுகாறும் கூறியவற்றை நோக்குமிடத்து பரிதிமாற் கலைஞர் தனிப்பட்ட முறையிற் சாதித்தவை ஒருபுறமிருக்க, நவீன காலத்துப் பிரச்சினைகளும் போக்குகளும் உடன் பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் அவர் நோக்கிலும் வாக்கிலும் காணப்படுவதால் நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றராய்ச்சிக்கு அவர் வாழ்க்கைச் சரிதத்தையும் நூல்களையும் நுணுகிக்கற்றல் இன்றியமையாதது என்பது போதரும். அதற்குரிய காலமும் வந்துவிட்டது என்பதனையே அவரது நூற்றாண்டுக் கொண்டாட்டம் நமக்குணர்த்துகிறது:

ஒட்டக் கவிபாடும் ஒட்டக்கூத்தர்

ம. சற்குணம் பி. ஏ. ஆனர்ஸ் (இலங்கை)

ஒட்டக்கூத்தர் சோழச் சக்கரவர்த்திகள் தமிழ்நாட்டை ஆண்டகாலத்தின் பிற்பகுதியிலேயே வாழ்ந்தவர். விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் வாழ்ந்து அம்மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இதனை அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் வாயிலாக அறியலாம். மூவருலாவில் மூன்றாமன் னர்களுக்கும் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். விக்கிரமசோழனிடம் ஆஸ்தானக்கவிஞராகவும், 2ம் குலோத்துங்கனிடம் வித்தியாகுருவாகவும், 3ம் இராசராசனிடம் ஆஸ்தானப்புவராகவும் இருந்திருக்கிறார்.¹

பந்தயம் வைத்துப்பாடுவதில் பெயர்பெற்றவராதலால் ஒட்டக்கூத்தர் என்று அழைக்கப்பட்டார் என்றும், இரு வேறுபாக்கள் தம்முள் ஒட்டப்பாடியமையால் ஒட்டக் கூத்தர் என்று அழைக்கப்பட்டார் என்றும் அறிஞர்கள் கூறுவர். விக்கிரமசோழன் தன்மீது இயற்றப்பட்ட உலாவில் ஒரு கண்ணியை ஒட்டிப்பாடும்படி விரும்ப அவ்வாறே விரைந்து பாடினதால் இவர் ஒட்டக்கூத்தர் என்று பெயர் பெற்றார் எனத்தொடிகிறது. இவருக்கு இப் பெயர் வருவதற்கு மற்றுமொரு காரணம் செங்குந்தர் கூறுவர்; செங்குந்த மரபினர் ஒருநாள் கூத்தரிடம் வந்து தங்கள் மரபின் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடும்படி கேட்க அதற்குக் கூத்தர் முதலில் மறுத்தபோதும் பிறகு சம்மதித்து ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு தலைவீதம் எழுபது தலைச்சுள் பிள்ளைகளின் சிரங்களை விருதாகக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட அவர்கள் அவ்வாறே செய்தனர். கூத்தர் அச்சிரங்களைச் செவ்வையாக அடுக்கி அத்தலை ஆசனத்தின் மீது வீற்றிருந்து

“கலைவாணி நீயுலகி விருப்பதுவுங் கல்வியுயர் கவிவல்லோரை
நிலையாகப் புரப்பதுவு மவர்நாவில் வாழ்வதுவு நிசமேயன்றே
சிலைவாண னைவிருந்தா யிரம்புயங்கள் துணிந்துமுயல் சீவனுற்றான்
தலையாவி கொடுத்திடுஞ்செங் குந்தருயிர் பெற்றிடநீ தயைசெய்வாயே”

என்று கலைமனை வேண்ட அத்தலைகள் தத்தம் உடல்களில் ஒட்டிக்கொண்டன. இறந்தவர்கள் உயிர்பெற்றனர்; “அற்றதலையும் உடலும் ஒட்டப்” பாடியக் காரணத்தால் ஒட்டக் கூத்தர் என்ற பெயர் பெற்றார் என்றும் கூறப்படுகிறது.²

ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதாக அநேகமான பிரபந்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் இன்று கிடைப்பது சிலதே; அவையாவன. அரும்பைத்தொள்ளாயிரம், ஈட்டியெழுபது காங்கேயன் நாலாயிரக்கோவை, குலோத்துங்கன்பிள்ளைத்தமிழ், மூவருலா, தக்கயாகப்பரணி, எண்பன. சரசுவதியந்தாதி, எழுப்பெழுபது, எதிரநூல்

என்பனவும் இவரால் பாடப்பட்டதாக அறியப்பட்டாலும் அவை கிடைக்கவில்லை. ஓட்டக்கூத்தர் தன்காலத்தில் தன்னை ஆதரித்த மன்னர்களைப் பாடிவைக்க மறக்க வில்லை. விக்கிரமசோழனுலாவில் விக்கிரமசோழனையும், குலோத்துங்கசோழனுலாவில் குலோத்துங்கன் பின்னைத்தமிழிலும் குலோத்துங்கனையும், இராசராச சோழனுலாவிலும் இராசராசனையும் பாடிவைத்தார். தக்கயாகப் பரணியை ஆக்குவித்த மன்னனும் இவனையாதலால் இந்நூலில் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோதெல்லாம் மன்னன் புகழ்பாடாமல் அவரால் இலக்கியம் சமைக்கமுடியவில்லை. எனினும் அவர் அவ்வப்போது செய்தனவாகச் சில செய்யுட்கள் தமிழ்நாவலர் சரிதை முதலியனவற்றில் காணப்படுகின்றன. தக்கயாகப்பரணி 776ம் தாழிசையுரையினால் விக்கிரமசோழன் மீது அவனது கவிங்கவெற்றியைக் குறித்து ஒரு பரணி இவராற் பாடப்பெற்றதென்று தெரிகிறது. இதனைக் குலோத்துங்கசோழனுலா 28ம் கண்ணியாலும், இராசராசச் சோழனுலா 27ம் கண்ணியாலும் உறுதிப்படுத்தக்கூடியதாய் இருக்கிறது.³

சோழர் காலம் இலக்கியத் துறையிலும் மற்றும் பல்வேறுதுறைகளிலும் மேன்மையினைப் பெற்றிருந்தது. ஆட்சி மன்னர்கள் தாய் நாட்டுப்பற்றுடையவர்களை யும், தமிழர்களாகவும் இருந்ததாலும் கடல்கடந்து நாடு பிடித்து கங்கையும் கடாரமும் கொண்டு சிங்காதனத்திலிருந்து ஆட்சி செலுத்தியதாலும், மன்னர்கள் கடவுள் அம்சம் பெற்று மக்களாலும், புலவர்களாலும் போற்றப்பட்டனர். சோழர் காலத்தில் மன்னர் கவிதைக்குப் பொருளாகும் மரபு மீண்டும் தலைதூக்குகின்றது: சங்க காலத்தின்பிணை கழவழிநாற்பது, நந்திக்கலம்பகம், முத்தொள்ளாயிரம் என்பனவற்றில் இப்பண்பு காணப்பட்டாலும் சோழர் காலத்திலேதான் இப்பண்பு பெருவாரியாகத் தலை தூக்கியது. அக்காலத்தில் எழுந்த பேரிலக்கியங்கள் யாவும் மன்னர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டதுடன் தன்னேரில்லாத் தலைவர்களாகப் புலவர்களாற் படைக்கப்பட்டதற்கும் காரணம் இதுவேயாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

மன்னரின் வாழ்க்கைச் சிறப்பு, புலவர் மனதைக் கவர்ந்ததால் அக் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் யாவும் மன்னர் புகழ்பாடின. திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணியிலும், கம்பர் கம்பராமாயணத்திலும் இதனையேதான் கைக்கொண்டுள்ளனர்; திருத்தக்கதேவர் சீவகனின் ஏமாங்கத நாட்டினைப் பாடலந்த போதும் தேவரின் நாட்டுப்பற்றினாலும், அரச விசுவாசத்தாலும் சோழ நாட்டைப்பற்றிப் பாடாது விலகி இலக்கியம் படைக்க முடியவில்லை. கம்பனும் திருத்தக்கதேவரைப் போலவே தன் இலக்கியத்துக்குப் பொருளாக மூலக்கதையை வடமொழிக் கதையில் இருந்து பெற்றாலும் தமிழ் நாட்டு மரபுக்கு மூரணத்தை விலக்கியும் தமிழ்நாட்டு மரபுக்கு ஏற்ற பண்புகளைப் புகுத்தியும் காப்பியம் அமைத்தான்; என்றாலும் அவனையும் நாட்டுப்பற்றும் அரசவிசுவாசமும் விட்டு வைக்கவில்லை. களனி நாட்டைக் கூற வந்த கம்பன் "காவிரி நாடென்ன களனி நாடு" என்று காவிரியைப் புகழ்கிறான். பெரிய புராண ஆசிரியர் சேக்கிழாரை எடுத்துக் கொண்டாலும் இவ்வண்மை புலப்படும். அறுபத்துநான்கு நாயன்மார்களில் சுந்தரரைத் தன் காப்பியத் தலைவனாகக் கொண்ட போதும் அவரது நாடாகிய திருமுனைப்பாடி நாட்டைப்பற்றி இரு செய்யுட்களுடன் முடித்துக்கொண்டு சோழ நாட்டைப்பற்றியே பாடிச்செல்லுகிறார். இவ்வாறு அக்காலத்தில் சோழ நாட்டின் சிறப்பும் அந்நாட்டை ஆண்ட மன்னர்களின் பெருமையும் புலவர்களுக்குப் புறமும் பொருளாய் அமைந்ததால் அக்கால இலக்கியப்பொருள் உலகியலைச் சார்ந்து சென்றன.

மன்னர்களை ஏற்றியும் புகழ்ந்தும் பாடியவர்களை கிறப்பிக்கப்பட்டு ஆஸ்தான கவிசனாக்கப்பட்டனர். இந்த வரிசையில் ஒட்டக்கூத்தர் முதலிடம் பெறுகிறார். கம் பன் தன் கற்பனா சக்தி, கவித்திறன் என்பவற்றால் சிறந்த இலக்கியம்படைத்து கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் பெற்றான்; எனினும் தன்கால மன்னனை முகஸ்துதியாகப் பாடிவைக்கவில்லை. இராமநாமத்தின் பெருமையையும், இராமனின் புகழ் வீரம் என்பவற்றையும் வாயார வாழ்த்தினான்; திருத்தக்கதேவரும் சிவகண் புகழ்ப் பற்றித்தான் பாடினார்; ஆனால் ஒட்டக்கூத்தர் அரணையன்றி நரணையே புகழ்ந்து அவன் புகழ் பாடுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு பலவாறெல்லாம் புகழ்ந்து முகஸ்துதியாகப் பாடித் தன்கால மன்னர்களை மகிழ்வித்தார்; பட்டங்கள் பல பெற்றார்; கவிச் சக்கரவர்த்திகள் என்றும்,⁴ கவிராட்ச்சன் என்றும்⁵, சக்கிரவர்த்திகள் என்றும்⁶, காளக்கவி என்றும்⁷, சருவக்ஞகவி என்றும்⁸, பட்டங்களைப் பெற்றுக் கௌரவிக்கப் பட்டார்;

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சோழப்பெருமன்னர் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட காலம் குப்த மன்னரினது பொற்காலத்திற்கும், இங்கிலாந்தின் எலிசபெத் காலத்திற்கும் அதெனில் என்றும் நகர் கிறப்புடன் விளங்கிய ஓகஸ்தியன் காலத்திற்கும் ஒப்பிடப்பட்டு வருகிறது.⁹ அக்காலத்திலே புலவர் பாடும் புகழுடையோராகவும், விசும்பில் வலவன் ஏவா வானலூர் தி எய்துபவராகவும் மன்னர்கள் விளங்கியதால் தன்காலத்து மன்னர்களை ஒட்டக்கூத்தர் புகழ்ந்து கூறியதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்று மில்லை; இதே போலவேதான் தமிழ் நாட்டின் வீரயுகமரண சங்ககாலத்திலும் தோன்றிய பாடல்கள் அமைகின்றன; புறநானூற்றிலே கூறப்படும் பாடல்கள் அனைத்தும் புலவர்கள் தம் வறுமை காரணமாக மன்னர்களை முகஸ்துதியாகப் பாடிய வெறும் பிதற்றல்களே என்று கூறுவோரும் உண்டு. ஆனால் அக் கூற்றினை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது; புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மன்னர்களை முகஸ்துதியாகப் பாடிய வெறும் பிதற்றல்களாயின் இவ்வாறு நீண்டகால ஒட்டத்தில் சிறந்த பாடல்களாக வரலாற்றுத் துணுக்குகளைவுடையதாகக் காலம்கடந்து இயங்கியிருக்காது; புகழப்பட்டவர் இறந்ததும் பாடலும் இறந்திருக்கும். ஒரிரு பாடல்கள் அவ்வாறு இருந்தபோதும் பெரும்பாலான பாடல்கள் அப்படியில்லை. புலவர்கள் பாடும் தகைமையுடையோரையே பாடற்பொருளாகக் கொண்டனர். தம் கவி ஆற்றலை விக்கூறிவிற்கவில்லை. அதே போலன்றி ஒட்டக்கூத்தர் மன்னர்புகழ் பாடுவதையே நோக்கமாகக்கொண்டு தாம் பாடிய பிரபந்தங்களைப் பாடினார். பலபட்டங்களையும் விருதுகளையும் பெற்றார்;

சோழ மன்னர் மூவர் ஆட்சி செய்த காலத்திலும் வாழ்ந்தவராகையால் அம்மூவர்மீதும் அன்பும், நட்பும் பெற்றவர் இவர்; ஆகவே இவரிடத்துப் பேரன்பு கொண்ட அம்மூவரில் ஒருவர் இவருக்கு அரிசிலாற்றங்கரைக் கண்ணுள்ளதாகிய ஒருரையளித்தான்; அவ்வூர் கூத்தனார் என்று இக்காலத்து வழங்கப்படுகிறது.¹⁰ அதே போல இவர் இராசராசனுலாவைப் பாடி அரங்கேற்றியபோது இராசராசன் ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் ஆயிரம் பொன்வீதம் பரிசில் வழங்கினான் என்றும் அறிகின்றோம்.¹¹

ஒட்டக்கூத்தர் சோழ மன்னனின் புகழினைப்பாடுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு தன் பிரபந்தங்கள் அனைத்தையும் பாடினார் எனக்கொள்ளும்போது அக் கூற்று உண்மையே என்பது அவர் பாடிய பிரபந்தங்களை நோக்கும்போது புலனாகி

றன: பரணியுலா கோவைக்கு ஒட்டக்கூத்தன் என்னும் சிறப்பினைப் பெற்ற ஒட்டக் கூத்தர் பாடிய பிரபந்தங்கள் மன்னன் புகழ்பாடும் தன்மையிலேயே அமைகின்றன; உலாப்பிரபந்தம், தான் வணங்கும் தெய்வத்தையோ அல்லது தன்னை ஆதரித்த வள்ளலையோ அல்லது தம் மதிப்புக்குரிய மன்னனையோ பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடல் புணையும் பெற்றி வாய்ந்தது. சேரமான் பெருமானையாரீ பாடிய (ஆதியுலா) திருக்கைலாய ஞானவுலாவும், தத்துவராயர் பாடிய ஞானனீடுதனுலாவும், ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய மூவருலாவும் இம்மூன்று வகைக்கும் முறையே உதாரணங்களாய் அமைகின்றன.

மூவருலாவிலே பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமை, நீராடுதல், தத் தமக்குரிய ஊர்திகளிற் செல்லுதல், உடனுவருவோர், பலவகை மகளிர்முழாங்கள் அவரைத் தரிசிக்கக் காத்திருந்து பின் தரிசனம் செய்து காழுறுதல் ஆகிய இச்செய்திகள் உலாவின முற்பகுதியாய் அமைகின்றது. இந்த முற்பகுதியிலேதான் ஒட்டக் கூத்தர் சோழரின் முன்னோர் பெருமை, வீரம் மற்றும் பல்வகைச் சிறப்புக்களையெல்லாம் கூறுகின்றார்; முற்காலச் சோழமன்னர் பெருமைகளையெல்லாம் பழம் இலக்கியங்களில் உள்ள செய்திகளில் இருந்து திரட்டித் தருபவர் போலக் காணப்படுகின்றார்; கரிகாலன், கிள்ளிவளவன், மனுநீதிச் சோழன், சிபிச்சக்கரவர்த்தி போன்றோர் பெருமைகளையும், விஜயாலயச் சோழ பரம்பரையில் பராந்தகன் முதல் ஒட்டக்கூத்தர் கால மன்னர் வரையும் உள்ள மன்னர்களின் பெருமைகளையும் தொகுத்து மூன்று உலாக்களின் முற்பகுதியிலும் கூறுகின்றார்; அதன்பின்புதான் பாட்டுடைத் தலைவன் பெருமை புகழ் வீரம் சிறப்புப்பற்றியெல்லாம் கூறுகின்றார். அவர் கூறிய கூற்றுக்களையும் அக்காலச் சிலாசாசனங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் உண்மைகளை வரலாற்று முறை தப்பாது கூறுபவராகவே இவரின் மூவருலா காணப்படுகின்றது எனலாம். காப்பியங்களிலே வரும் உலாச் செய்திகளையே இவர் அடிப்படையாகக் கொண்டு உலாப் பிரபந்தத்தை இயற்றியுள்ளார். பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலிய பேரிலக்கியங்களில் உள்ள தலைவன் உலா வருவதாகக் கூறப்பட்ட சிறு சிறு உலாச் செய்திகள் ஒட்டக்கூத்தருக்குப் பெரிதும் துணைசெய்திருக்கிறது.

பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தமும் தான் விரும்பும் இறைவன்மீதோ அல்லது தன்னை ஆதரித்த வள்ளல் மீதோ அல்லது தன் கால மன்னன் மீதோ பாடுவதற்குச் சிறப்பான ஒரு பிரபந்தமாகவே அமைகின்றது. தான்பாடவிரும்பும் தலைவனைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அவனின் காப்புப்பருவம், செங்கேரப்பருவம், தாலப்பருவம், சப்பாணிப்பருவம், அம்புலிப்பருவம், சிற்றிற் பருவம், சிறுபறைப்பருவம், சிறு தேர்ப்பருவம் போன்றவற்றையெல்லாம் நிரப்படுத்தி ஒரு பிரபந்தமாகப் பாடுவதே பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தத்தின் மரபு. இறைவனைக் குழந்தையாகப் பாடுவதில் ஆழ்வார்கள் முதலிடத்தைப் பெற்றனர்; பெரியாழ்வார் கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பிள்ளைத்தமிழ் பாடியதை நாலாயிரத்திவ்வயப் பிரபந்தத்திற் காரணலாம். அதே போலவேதான் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழையும் ஒட்டக்கூத்தர் பாடியுள்ளார். முழுக்க முழுக்க இப்பிரபந்தத்தில் குலோத்துங்கன் புகழே பாடப்படுகிறது; குலோத்துங்கன் காலத்தின் செங்கேரலாட்சி அவன் நீதி செலுத்தும் முறை, பெற்ற வெற்றிகள் என்பனவெல்லாம் பலவாறு போற்றப்படுகின்றன; உவமை மூலமும் பிறவற்றாலும் குலோத்துங்கன் பெருமையே இப்பிரபந்தம் முழுதும் போற்றப் படுகின்றது.

பரணிப்பிரபந்தமும் தானே போற்றும் தலைவனைப் பாட்டுடைப் பொருளாகக் கொண்டு சித்தரிக்கச் சிறந்த ஒரு பிரபந்தமாக அமையும்; ஆயிரம் யானைகளை அமரிடைவென்ற மானவனுக்கே பரணி பாடும் மரபு இருந்துவந்தது. அதாவது கடுஞ்சமர் புரிந்து வெற்றிபெற்ற வீரனைப் புகழ்ந்து பாடுவதைப் பரணி என்று கூறுவர். ஆனால் காளியையும் யபனையும் தன் தெய்வமாகப் பெற்ற பரணியென்னும் நான்மீனில் வந்த பெய் பொருத்தமுடையது என்று டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் கூறுகிறார்.¹² ஒட்டக்கூத்தருக்கு இப்பரணிப்பிரபந்தம் தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளச் சிறந்த சாதனமாய் அமைந்திருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் அவர் விசுரமசோழன்மீது பாடியதாகக் கருதப்படும் பரணி கிடைக்கவில்லை. அவர் பாடிய தக்கயாகப்பரணி கிடைத்துள்ளது; கலிங்கத்துப்பரணி குலோத்துங்கனின் கலிங்கவெற்றி பற்றிச் சயங்கொண்டாராற் பாடப்பட்டுள்ளது; ஒட்டக்கூத்தரும் தன் பரணிப்பிரபந்தத்தைப் பாட முன் கலிங்கத்துப்பரணியை நன்கு படித்திருக்கிறார் என்பதற்கு அவரின் தக்கயாகப்பரணியின் அமைப்பு சான்றாக விளங்குகின்றது. தக்கன் சிவனை அலமதித்து ஒரு யாகத்தை நடாத்தத் துணிந்தபோது ஸ்ரீ வீரபத்திரக் கடவுள் அந்த யாகத்தை அழித்து தக்கனுக்குத் துணையாக நின்ற தேவர்களை வென்று தக்கனைத் துண்டித்த வரலாற்றைக் கூறுகிறது. சமயப்பொருளிற் பரணி பாடியபோதும் ஒட்டக்கூத்தர் தன்குறிக்கோளை மன்னர்புகழ் பாடுவதனை இப்பிரபந்தத்திலும் மறந்துவிடவில்லை. கூழடுதல் என்ற பகுதியில் பேய்கள் பிணங்களைக் கூழாக்கிக் குடித்துவிட்டுப் பாட்டுடைத்தலைவனைப் புகழாமல் அந்நூலை ஆக்குவித்த இராசராசச் சோழனையும் அவன் முன்னோர்களையும் வாழ்த்துகின்றன; அதேபோலவே நூலின் இறுதியிலும் ஒரு தனிப்பகுதியில் இராசராசனை மிகவும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்; இங்கும் அவர் நோக்கம் சோழ மன்னர் புகழ்பாடுவதாகவே அமைகிறது.

புகழேந்திப் புலவருக்கும் ஒட்டக்கூத்தருக்கும் இடையே நடந்ததாகக் கூறப்படும் கதைகள் பற்றி விநோதரச மஞ்சரி கூறும் கதைகளுக்கு உண்மைச் சான்றுகள் இல்லை. வெண்பாவிற் புலியாக நளவெண்பாவை அருமையான வெண்பாக்களிற் பாடிப்புகழ் பெற்ற புகழேந்தியாருக்கும் மன்னர் புகழ்பாடிய ஒட்டக்கூத்தருக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்தப் பிற்காலத்தோர் கட்டிவிட்ட புனைகதையாம் இருக்கலாம்; எனினும் சோழ மன்னர் காலத்தின் தலைசிறந்த புலவர்களான திருத்தக்கதேவர், கம்பர், சேக்கிழார், கச்சியப்பர், புகழேந்தியார் ஆகியோர் வரிசையில் ஒட்டக்கூத்தருக்கும் நிரந்தரமான இடம் உண்டு; அதனை யாராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது.

அடிக்குறிப்பு

1. கவிராட்சசன்: மலையாளம், பக்கம் 9 (1952)
2. விநோத ரச மஞ்சரி, பக்கம் 238-239,

3. குலோத்துங்க சோழனுலா, 28
 “விரும்பரணில் வெண்களத்தீ வேட்டுக் கவிங்கப்
 பெரும்பரணி கொண்ட பெருமான்”
 இராசராசச் சோழனுலா, 27.
 “தரணி யொருகவிகை தங்கக் கலிங்கப்
 பரணி புனைந்த பரிதி”
4. தக்கயாகப்பரணி, 813-814ம் கண்ணிகள், 586, 776 உரை.
 குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், 14.
5. சோழமண்டல சதகம், 93.
6. தக்கயாகப்பரணி, 457 உரை.
7. தக்கயாகப்பரணி, 70 உரை விசேடக்குறிப்பு.
8. தக்கயாகப்பரணி, 433 உரை.
9. இளங்கதிர், 1956/1957, பக்கம்-59.
10. மூவருலா ஸ்ரீ ருக்மிணிதேவி பதிப்பு முன்னுரை பக்கம் 16. (1957.)
11. சங்கரசோழனுலா.
 “தெள்ளித்தம் முன்னாயகரிலவன் மூலாக் கண்ணிதொறும்
 பொன்னாயிரஞ் சொகிந்த பூபதியும்”
 தமிழ்விடு ரூது.
 “கூடநராதிபன் கூத்தனெதிர் நண்ணியோர் கண்ணிக்
 கொராசிரம் பொன்னிந்த வலாவும்”
12. பாசவதைப்பரணி, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு முன்னுரை பக்கம் 2, (1933)

'கதையின் உயிர் எது?'

சி. யோகேஸ்வரி, வடமொழி (சிறப்பு)

“அந்தக் கவிதையை நான் மிகவும் சுவைத்தேன்; அது உயிர்த்துடிப்புள்ள கவிதை” என்று பலர் கூறக்கேட்கிறோம். இச்சொற்கள் “கவிதையிலே உயிர்த்துடிப்பு இருக்கிறதா? அப்படியென்றால் அது எங்கிருக்கிறது?” எனச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன; இத்தகைய ஆராய்ச்சி இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. கவிதை பற்றிய ஆராய்ச்சி பல மொழிகளிலும் காணப்படுகிறதெனினும் வடமொழியிலே காணப்படும் சில கருத்துக்களை மட்டுமே மிகவும் கருக்கமாக இங்கு எடுத்துநோக்க முற்படுகிறேன்:

வடமொழியிலே கவிதையைக் ‘காவியம்’ என்றும் கூறுவர்: “கவிஞனால் ஆக்கப்பட்டது காவியம்” என வடமொழியறிஞர் ‘காவியம்’ என்பதற்கு விளக்கம்கொடுப்பர்; இக் காவியத்தின் இயல்புகள் பற்றிக் கூறும் நூல்களைக் காவியவியல் நூல்கள் எனக் கூறலாம்.

வடமொழியிலே முதற்பிறந்த பாடல்களாக இருக்குவேதப்பாடல்கள் கருதப்படுகின்றன; தெய்வத்தைப் போற்றப்பிறந்த இப்பாடல்களுள்ளும் ஆங்காங்கே கவிதை பற்றிய பல கருத்துக்கள் சிதறிக்கிடக்கின்றன; அவையே பிற்காலக் கருத்துக்களுக்கும் காவியவியல் நூல்களுக்கும் வித்துக்களாக அமைந்திருக்கவேண்டுமென அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

நாடகம் பற்றிப் பரதரால் எழுதப்பட்ட நாட்டியசாஸ்திரம், கவிதையுடன் தொடர்பான இலட்சணங்கள், அணிகள், குணங்கள், குற்றங்கள், சுவைகள் என்பன பற்றியும் கூறுகிறது; நாட்டியசாஸ்திரத்தின் அமைப்பையும் அது கூறும் கவிதையுடன் தொடர்பான விடயங்களையும் பின்பற்றியே காவியவியல் நூல்கள் எழுந்திருக்கவேண்டும்.

காவியவியல் நூல்களை எழுதிய வடமொழி ஆசிரியர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் நீண்டது. இவர்களுள்ளே பாமகர், தண்டி, வாமனர், தொணிகாரர், ஆனந்தவர்ணர், அபிநவகுப்தர், மம்மடர், விசுவநாதர் என்போர் மிகவும் முக்கியமான காவியவியல் ஆசிரியர்களாவர்; இவ்விபரங்கள் வடமொழிக்காவியவியல் ஆசிரியர்கள் கவிதையின் உயிர் பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களை அறியத் தேவையானவையாகும்;

முதன்முதலிலெழுந்த காவியவியல் நூலாகப் பாமகரியற்றிய ‘காவியாலங்காரம்’ கருதப்படுகிறது; இதிலே பாமகர், கவிதையிலே முக்கியமாக இடம்பெறவேண்டியது அணிகள் எனக் கூறுகிறார்; அணியை வடமொழியில் ‘அலங்காரம்’ என்பார்;

‘அலங்காரமே கவிதையின் உயிர்’ என்ற கொள்கையை ‘அலங்காரக் கோட்பாடு’ எனலாம். பாமகர், உத்படர், உருத்திரடர், குந்தகர் என்போர் அலங்காரக் கோட்பாடுடையவர்கள்.

உவமை, உருவகம் போன்றன கவிதைக்கு அழகூட்டுவனவாதலால் அலங்காரங்கள் (அணிகள்) எனப்பட்டன. ஆதியிலே தோன்றிய கவிதைகளிலேயே அலங்காரங்கள் இடம்பெற்றாலும் பரதரே அந்த அணிகளுக்கு முதலில் வரைவிலக்கணம் கூறுகிறார். இவர், உவமை, உருவகம், தீவகம், யமகம் என்னும் நான்கு அணிகளையே குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பையதீட்சதர் தமது குவலயானந்தம் என்னும் காவியவியல் நூலிலே நூற்றுப்பதினைந்து அணிகளைக் குறிப்பிடுமளவிற்கு இவை பிற்காலத்தில் எண்ணிக்கையிலே பெருகிக் காணப்படுகின்றன.

அணிகள் கவிதையிலே இடம்பெற்று அவற்றிற்கு அழகூட்டி நிற்பது உண்மையே. ஆயின் அணியைக் காவியத்தின் உயிரெனக் கொள்ளலாமா என்பது குறித்துக் காவியவியல் ஆசிரியரிடை கருத்துவேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அலங்காரக்கோட்பாடு, “வக்கிரோத்திக் கோட்பாடு” என்றும் கூறப்படுகிறது. வக்கிரோத்தி என்ற பெயர் ஓர் அணிக்குமிருக்கிறது. ‘வக்கிரம்’ என்றால் வளைவு; ‘உத்தி’ என்றால் வழி ஆல்லது முறை எனப் பொருள் கொள்ளலாம். ஒன்றை நேரடியாக அப்படியே கூறுது அதை வேறுபட்ட முறையிலே கூறி உணர்த்துவதை வக்கிரோத்தி என்பர். கவிஞன் தான் கூறும் விடயத்தை அப்படியே கூறிவிடுவதில்லை. இரசிகரின் மனதைக் கவரும் வகையில் ஏதோ வேறுபட்ட முறையிலேயே கூறுகிறான். எனவே ஒவ்வொரு கவிதையிலும் வக்கிரோத்தி இருக்கிறது. அந்த வக்கிரோத்தியே கவிதையின் உயிராக அமைகிறது. இவ்வாறுதான் வக்கிரோத்திக் கோட்பாடுடையோர் தம் கருத்தை நிறுவுகின்றனர். வக்கிரோத்தித் தன்மையை எல்லா அணிகளிலும் காண்கிறோமும்; ஒவ்வொரு அணியுமே கவிஞன் கூறவந்ததை அப்படியே கூறுது கவர்ச்சியாகக் கூற உதவுகின்றன. எனவே வக்கிரோத்தியே அணிகள் எனக் கருதியதாலேயே அலங்காரக் கோட்பாட்டை வக்கிரோத்திக் கோட்பாடு எனவும் கூறுகின்றனர்.

வடமொழியாளர் சுபாவோத்தி (ஸ்வபாவோக்தி) என்றும் தமிழிலே தண்டியலங்காரம் தன்மையணி என்றும் கூறும் அணியை வக்கிரோத்திக் கோட்பாடுடையோர் அணியாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

‘எவ்வகைப் பொருளு மெய்வகை விளக்கும்
சொன்முறை தொடுப்பது தன்மை யாகும்’

எனத் தண்டியலங்காரம் கூறும் வரைவிலக்கணமே வடமொழியிலும் இதற்குக் கூறப்படுகிறது. இதை அணியாக ஏற்றுக்கொள்ளாததற்குக் காரணம் கூறவந்ததை அப்படியே கூறும் தன்மை அணியில் வக்கிரோத்தி இல்லாமையேயாகும்; நேரடியாக விடயத்தைக் கூறுவன உயிரற்ற கவிதைகளென அலங்காரக் கோட்பாடுடையோர் கருதுவர். வக்கிரோத்திதான் கவிதையின் உயிரா என்பது மட்டுமன்றி அணிகளில் மட்டுந்தான் வக்கிரோத்தி உண்டா என்பதும் சிந்திக்கவேண்டிய விடயம்;

வேறுசிலர் கவிதையின் நெறியே அதன் உயிரெனக் கூறுவர். தண்டியலங்காரம் 'நெறி' எனக் கூறுவதை வடமொழியில் 'ரீதி' என்பர். ஆங்கிலத்தில் 'style' என இதை மொழிபெயர்ப்பர். அவ்வாங்கிலச் சொல்லின் பொருள் இந்த 'ரீதி' என்பற்கு முழுமையாகப் பொருந்துகிறதெனக் கூறமுடியாது. இன்று இலக்கிய உலகிலிடம் பெறும் 'நடை' என்ற சொல் சுட்டும் பொருளும் இதற்கு நிறைவாக உண்டெனக் கூறமுடியாது. பத்துக் குணங்களைக் கூறி அவையமைந்த நெறியை 'வைதருப்பநெறி' (வைதர்பரீதி) என்பர். இவற்றுடன் மாறுபட்ட சில குணங்களைக் கொண்டதாகக் கௌட நெறியைக் கூறுவர். இவையிரண்டும் முக்கியமாக எடுத்துப் பேசப்படினும் பாஞ்சாலி, லாடி முதலிய வேறுபல நெறிகளும் காணப்படுகின்றன. நெறிகளின் வேறுபாடுகள் எண்ணிலடங்கா எனத் தண்டி கூறுவர். நெறிகளுக்குத் தேசங்களின் பெயர்களே இடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு தேசத்திலும் கவிதை எழுதப்பட்ட நெறியை அப்பெயரால் வழங்கினர் போலும். பின்னர் அவை எல்லாத் தேசங்களிலும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கலாம். சிலேடை, பிரசாதம், சமதா மாதுரியம், சுகுமாரதா, அருத்தவியத்தி, உதாரதா, ஓஜஸ், காந்தி, சமாதி என வடமொழியிலே கூறப்படும் பத்துக் குணங்களையும் தண்டியலங்காரம்

'செறிவே தெளிவே சமநிலை யின்பம்
ஒழுகிசை யுதார முய்த்தலில் பொருண்மை
காந்தம் வலியே சமாதி யென்றங்
காய்ந்த வீரைங் குணனு முயிரா
வாய்ந்த வென்ப வைதருப் பம்மே'

எனக் கூறுகிறது. இந்தப் பத்துக் குணங்களும் அமைந்த நெறியே வைதருப்ப நெறியாகும்;

இந்தப் பத்துக் குணங்களைப் பரதரும் குறித்துள்ளார்; ஆனால் அவர் இவற்றை நெறியுடன் தொடர்புபடுத்தவில்லை; வக்கிரோத்திக் கோட்பாடுடையோர் வைதருப்பம், கௌடம் என்ற பாசுபாட்டிலே பொருளேயில்லை எனக்கூறி நெறியை அலட்சியம் செய்துவிடுகின்றனர். தண்டி நெறியைப் பற்றியும் அணிகளைப்பற்றியும் விபரமாகக் கூறியுள்ளார்; எனவே எந்தக் கோட்பாடுடையவரென நிச்சயமாகக் கூறமுடியாதவராகத் தண்டி காணப்படுகிறார். வாமனரே கவிதையின் உயிர் நெறி என்ற கருத்தை நிலைநாட்ட முற்படுகிறார்; இவர் பத்துக் குணங்களையும் தனித்தனியே சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமுரியனவாகக் கொண்டு இருபது குணங்களைக் கூறுவர்; கரவியவியலாசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு வகையிலே இக்குணங்களுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறி விளக்கியுள்ளனர்; குணங்களைத் தெளிவாக விளக்கி நெறிப்பற்றிக் கூற முற்படின் அது மிகவும் விரிந்துவிடும்;

வைதருப்பம், கௌடம் ஆகிய இரு முக்கியமான நெறிகள் பற்றியும் கருக்கமாகக் கூறுவதாயின் வைதருப்பம் இனிமையும், தெளிவும், எளிமையும் பொருந்தியது; கௌடம் சொல்லலங்காரமும் கரடுமுரடான தன்மையும் கொண்டது;

இத்தகைய நெறிதான் கவிதையின் உயிராகவே விளங்குகிறதென வாமனர் முதலியோர் கருதுகின்றனர். உரிய குணங்களைக் கொண்டதாக நெறி அழகுற அமையாவிடின் கவிதையில் உயிர்த்துடிப்பே இருக்காது. சிறந்த அழகிய நெறியில் அமையாத கவிதை கவிதையல்ல. நெறிக்குரிய குணங்களான செறிவு, தெளிவு முதலியன கவிதையிலே நிரந்தரமாக அமைந்து அழகூட்டி உயிர்கொடுப்பன. அவையில்லாமற் போய்விடின் கவிதையே இல்லாமற் போய்விடும். ஆணிகளும் கவிதைக்கு அழகூட்டினாலும் அவை நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டியனவல்ல. அவையில்லாமலும் கவிதை அமையலாம். இவ்வாறு ரீதிக்கோட்பாடுடையோர் தம் கருத்தை நிலைநாட்ட முனைவர்.

ரீதிக்கோட்பாடுதான் வடமொழிக் காவியவியலிலே கவிதையின் உயிர்பற்றி முதலிலே ஆராய்ந்து கூறுகிறது. பாமகரின் அலங்காரக் கோட்பாடுதான் முற்பட்ட தெனினும் அவர் 'உயிர்' என்ற சொல்லை எடுத்தாளவில்லை. 'வக்கிரோத்தி அனைத்திற்கும் அடிப்படையானது' என்றே அவர் கூறுகிறார். குந்தகர் போன்றோரே வக்கிரோத்தியை உயிர் எனக்கூறுவர். தண்டி 'உயிர்' என்ற சொல்லை எடுத்தாண்டாலும் 'பத்துக்குணங்களும் வைதருப்ப நெறிக்கு உயிர்' என்றே கூறுகிறார். கவிதையின் உயிர் பற்றிக் கூறவில்லை. வாமனரே 'கவிதையின் உயிர் ரீதி' எனக் கூறுகிறார். இவரைப் பின்பற்றியே இவரின் பின்வந்தோர் 'கவிதையின் உயிர்' என்ற சொற்றொடரைக் கையாளுகின்றனர்.

கவிதையின் உயிரெனச் சிலர் தொனியைக் குறிப்பர். இந்தத் தொனி (துவனி)க் கோட்பாடு அலங்கார, ரீதிக்கோட்பாடுகளின் பின் தோன்றியதாகும். கூறும் பொருளை நேரடியாகக் கூறுது இரசிகர் அதை உணர்ந்துகொள்ளும் வகையிலே உள்மறைத்துக் கூறுவதையே தொனி என்கின்றனரெனலாம். தொனிக்காரரே இக்கோட்பாட்டை உருவாக்கியவராகக் கூறப்படுகிறார். இவரின் பெயர் என்னவென்பது இதுவரை அறியமுடியாத விடயமாகவேயிருந்துவருகிறது. இவரது நூலான துவனியரலோகத்திற்கு உரை எழுதியவர் ஆனந்தவர்ந்தினர் என்பவராகும். இவரே தொனிக்காரராகவு மிருக்கலாமெனச் சிலர் கூறுவர். மூலநூலையும் உரையையும் ஒருவரே எழுதும் வழக்கம் வடமொழியிலே காணப்படுவதே இவ்வாறு கருதக் காரணமாகும்.

இரசத்தொனி, அலங்காரத்தொனி, வஸ்துத்தொனி எனத் தொனியை மூன்றாகப் பிரிப்பர். கவிதையிலே சுவை உட்கரந்திருப்பதை இரசத்தொனி என்பர். ஆணி பார்த்தமாத்திரத்தே புலப்படாது அமைந்திருப்பது அலங்காரத்தொனி எனப்படும். கூறும்பொருளை இரசிகர் உய்த்துணரவேண்டியதாகக் கவிதையிற் கூறுவது வஸ்துத்தொனி. இவற்றுள் இரசத்தொனியே சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகிறது.

கவிதை தொனியுடையதாக இருக்கும்போதே மனதைக் கவர்வதாக அமைகிறது. கவிதையின் நெறியும் அணிகளும் கவிதை அழகாக அமைய உதவினும் ஆக்கவிதையிலே தொனியில்லாவிடின் மனதை ஊடுருவும் உயிர்த்துடிப்பு அதினிருக்காது. எனவே தொனியே கவிதையின் உயிர் எனச் சிலர் கூறுவர்.

வடமொழிக் காவியவியலிலே காணப்படும் மற்றுமொரு கோட்பாடு இரசக் கோட்பாடாகும். இரசம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்குப் பதிலாகத் தமிழிலே சுவை என்ற சொல்லையும் உபயோகிப்பர்; சுவைகளை நாடகத்திற்குரியனவாகப் பரதர் கூறியுள்ளார்; இவருக்கு முன் நந்திகேசவரர் சுவைபற்றிக் கூறியுள்ளாரெனக் கூறப்பட்டாலும் அவரது நூல் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை; பாமகர் தண்டி முதலிய காவியவியலாகிரியர்கள் கவிதைக்குரியதாகச் சுவையைக் கருதவில்லை; நாடகத்திற்குரியதாகவே சுவை கருதப்பட்டது; நாட்டியசாஸ்திரம் மட்டுமன்றி தசருபகம் முதலிய நாடகவியல் பற்றிய நூல்களும் நாடகத்திற்குரிய முக்கிய அம்சமாகச் சுவையைக் கருதி அது பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றன. காவியவியலாகிரியர்கள் சுவைபற்றி அறிந்திருக்கவில்லையெனக் கூறமுடியாது. சுவையணி (ரசவத்) பற்றிக் கூறுகையில் அவர்கள் சுவையைக் குறிப்பிட்டு விளக்குவதைக் காணலாம். மாதூரியம் (இன்பம்) என்ற குணம்பற்றிக் கூறுகையிலும் சுவையைக் குறிப்பிடுகின்றனர்; ஆனால் அது கவிதையிலே முக்கியமாக இடம்பெறவேண்டுமென அவர்கள் கருதவில்லை; தொனிக் கோட்பாடுடையவர்களே காவியவியலே சுவைக்கு ஒரு முக்கிய இடம் அளிக்கின்றனர்; தொனிக்காரர் இக்கருத்தைப் புகுத்துமுன் வடமொழிக் கவிதைகளிலே சுவையிருக்கவில்லையென நாம் கருதக்கூடாது. இருக்குவேதப் பாடல்களிலேயே சுவை நிறைந்திருப்பதைக் காணலாம். கவிதைக்குச் சுவையும் அவசியம் என்ற கருத்தே தொனிக் காரரால் முதலிலே புகுத்தப்படுகிறது. இதன் பின்னரே 'கவிதையின் உயிர் சுவையே' என்ற இரசக்கோட்பாடு தோன்றுகிறது.

வடமொழியிலே சிருங்காரம், ஹாஸ்யம், ரௌத்திரம், வீரம், பயானகம், பீபத்ஸம், அற்புதம், கருணை எனக் கூறப்படும் சுவைகள் தமிழிலே முறையே காமம் நகை, உருத்திரம், வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, அவலம் எனக் கூறப்படுகின்றன; இவற்றுள்ளே சிருங்காரம், ரௌத்திரம், வீரம், பீபத்ஸம் என்னும் நாளுக்கு சுவைகளும் அடிப்படையானவை என்றும் அவற்றினின்று முறையே ஹாஸ்யம், கருணை, அற்புதம், பயானகம் என்பன தோன்றினவென்றும் பரதர் கூறுவர்;

சுவைகள் எப்படித் தோன்றுகின்றனவெனப் பரதர் முதலிய சுவைபற்றிக் கூறிய அனைவருமே கூறியுள்ளனர். விபாவம், அனுபாவம், சஞ்சாரிபாவம் என்பன சேர்ந்து ஸ்தாயிபாவத்திலிருந்து சுவை தோன்றச் செய்கின்றன எனப் பரதர் கூறுவர். இவ்வாறே ஏனையோரும் கூறுவர்; இரதி, ஹாஸம், குரோதம், உற்சாகம், பயம், ஜுகுப்ஸா, விஸ்மயம், சோகம் என்னும் ஸ்தாயிபாவங்களிலிருந்து முறையே சிருங்காரம், ஹாஸ்யம், ரௌத்திரம், வீரம், பயானகம், பீபத்ஸம், அற்புதம், கருணை என்னும் சுவைகள் பிறக்கின்றன. எனவே சோகம் சுவையல்ல. அது ஸ்தாயிபாவம்; அதினின்று பிறந்து மனதைத் தொட்டுமறையும் உணர்வே கருணையென்னும் சுவை; ஸ்தாயிபாவங்களிலிருந்து சுவைகள் பிறக்க உதவுவன விபாவம், அனுபாவம், சஞ்சாரிபாவம் என்பன. தலைவன், தலைவி ஆகியோர் ஆலம்பன விபாவம் எனப்படுவர்; சந்திரோதயம், மலர்கள், வசந்தம் முதலியன உத்திபனவிபாவம் புருவநெரிப்பு, கடைக்கண்பார்வை முதலியன அனுபாவம் என்றும் வெட்கம், வாட்டம், நோய் முதலியன சஞ்சாரிபாவம் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

விபாவ, அனுபாவ, சஞ்சாரி பாவங்கள் சேர்ந்து உருவாவதே சுவை என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டாலும் சுவை எப்படி உருவாகிறது என்பதிலே கருத்து

வேறுபாடு காணப்படுகிறது. சுவைபற்றிய இக் கருத்துவேறுபாடு மிகவும் சுவையானதாகும். பரதரின் இரசகுத்திரத்தை விளக்கப் புகுந்தோரிடையே இக்கருத்துவேறுபாடு காணப்படுவதால் நாடகத்தையொட்டியே அவர்கள் சுவை பிறக்கும்முறையை விளக்குகின்றனர்;

நாடகபாத்திரத்தின் சுவையை நடிக்கண் நடிப்பின் மூலம் காட்டி அந்நடிப்பைக் காணும் இரசிகன் ஒருவித அனுபவமடைகிறான்? எனவே நடிப்பினூற் காட்டப்பட்ட சுவையை இரசிகனே இரசிப்பதால் இரசிகனிடமே இரசம் தோன்றுகிறது என லொல்லொடர் என்பவர் கூறுகிறார். இரசிகன் நடிப்பிலிருந்து சுவையை அனுமானிக்கிறான்; இரசிகனின் உள்ளத்திலே அது தோன்றுகிறதெனக் கூறமுடியாதென்பது சங்குகரின் கருத்து. நடிக்கண் காட்டும் பரவத்தை இரசிகன் அனுபவிக்கும் நிலையிலேயே சுவை பிறக்கிறது என்பது பட்டநாயகரின் கருத்து. அதாவது சுவை இரசிகனின் மனதிலே தோன்றுவதுமில்லை அவனால் அனுமானிக்கப்படுவதுமில்லை அவனால் அனுபவிக்கப்படுகிறது என இவர் கூறுகிறார். அபிநவகுப்தர் இவரது கருத்தையும் மறுக்கிறார். இரசிகனின் மனதில் ஏற்கனவே ஸ்தாயிபாவம் மறைந்திருக்கிறது. அது மேடையிலே தோன்றும் விபாவ, அனுபாவ, சஞ்சாரிபாவங்களாலே தூண்டப்படும் போது தெளிவாகி வெளிப்படுகிறது. அந்நிலையே சுவை தோன்றும் நிலை என்பது அபிநவகுப்தர் கருத்து.

இவ்வாறு பலரும் பலவகையாகக்கூறி விவாதிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள சுவை கவிதையில் இல்லாவிடிற் கவிதையில் உயிரேயிருக்காது என விசுவநாதர் போன்ற இரசக்கோட்பாடுடையோர் கூறுவர். அணியும், நெறியும் கவிதையின் வெளியமைப்பிற்கேயுரியன எனக் கருதும் இவர்கள் ரசமே தொனியாக அமைய முடியுமென்றும் அதுவே கவிதையின் உயிர் என்றும் கூறுவர்;

வடமொழிக் காவியவியலாகிரியர்கள் கவிதையை ஒரு மனிதனாகவே உருவாக்கி உயிர் கொடுத்துவிடுகின்றனர். 'நெறி, மனிதனின் உடலமைப்பைப் போன்றது; குணங்கள், வீரம் முதலிய மனிதனது பண்புகளையொத்தவை. குற்றங்கள், குருட்டுத்தன்மை முதலிய அங்கவீனங்களையொத்தவை; அணிகள், உடலிலணியப்படும் அணிகலன்கள் போன்றவை. சுவை உயிர்போன்றது' என்று இரசக்கோட்பாடுடையவர்கள் கவிதையை மனிதனுடன் ஒப்பிட்டு மனிதனாகக் காட்டுகின்றனர்;

கவிதையின் உயிரைத் தேடப் புகுந்த வடமொழிக் காவியவியல் அறிஞர்கள் அணி, நெறி, தொனி, சுவை என்னும் நான்கையும் தனித்தனி நோக்கிலே உயிரெனக் கண்டனர்; இவர்கள் தத்தம் கருத்தை நிறுவமுயலும்முறை காவியவியல் நூல்களை வாசிப்போரின் மனங்களைக் கவரும் முறையிலமைந்துள்ளது. இங்கு வடமொழியறிஞர்களின் கருத்துக்களை மிகமிகச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளேயன்றி கவிதையின் உயிர்தேடுகடவதில் நானே ஈடுபடவில்லை; கவிதையைப் பிரித்து ஆராய்வோருக்கு மட்டுமன்றி ஆப்படி ஆராய்வதை எதிர்போருக்குக்கூட இவற்றை அறிவதில் ஒருவிதச் சுவையேற்படவே செய்யும்.

சமுத்தமிழ் வரலாற்று நூல்கள்

க. கைலாயமலை

— எஸ். பத்மநாதன்

நூலும் அதன் காலமும்

யாழ்ப்பாண நாட்டின் வரலாறு பற்றிய கதைகளைக் கூறும் நோக்குடன் எழுந்த நூல்களுள் வையாபாடல், கைலாயமலை, யாழ்ப்பாண வைபவமலை என்ற மூன்றுமே இன்று கிடைக்கின்றன; இவற்றுள் முன்னையவிரண்டும் யாழ்ப்பாண வைபவமலையின் முதலூல்களாக அமைந்தன; இவற்றுட் கைலாயமலை சிங்கையாரியன் நல்லூரிலமைத்த கைலாசநாதர் கோயிலின் வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. எனினும், சிங்கையாரியனைப் பற்றியும் அவனோடு வந்த பிரதானிகளைப் பற்றியும் நூலிற் பல தகவல்கள் வருகின்றன; அத்துடன் யாழ்ப்பாண நாட்டிற் சிங்கையாரியன் செய்த நிர்வாக ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் பல சான்றுகளைக் கைலாயமலை தருகின்றது. எனவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என வழங்கிய சிங்கையாரிய மன்னர்களின் வரலாற்றையும் யாழ்ப்பாண அரசின் வளர்ச்சியையும் ஆறிந்து கொண்டவதற்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும்; எனினும், யாழ்ப்பாண அரசின் வரலாற்றை ஆராய முற்பட்டவர்கள் கைலாயமலையைத் தக்கவாறு புரிந்து திறமையுடன் பயன்படுத்தவில்லை; வேறு ஆதாரங்களின் துணைகொண்டு, சமுத்திற் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில் நிகழ்ந்த பாண்டியப் படையெடுப்புகளின் பின்னணியில் வைத்து ஆராய்வதன் மூலமே கைலாயமலையில் வரும் வரலாற்றுண்மைகளையும், புனைகதைகளையும் முறைப்படுத்தி விளக்கலாம்;

உறையூர்ச் செந்தியப்பரின் மகனான முத்துராச கவிராசர் என்ற புலவர் கைலாயமலையை எழுதினார்;¹ யாழ்ப்பாண வைபவமலையை எழுதிய-பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த - மயில்வாகனப் புலவர் கைலாயமலையை அறிந்திருந்ததினால், அவர் காலத்திற்கு முன் கைலாயமலை எழுதப்பட்டிருந்தல் வேண்டும்; மேலும் கைலாயமலை சேதுபதிபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது; சேதுபதி என்ற பட்டத்தைக் கொண்ட தளபதிகள் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே (1604) இராமநாத புரத்தை ஆளுவதற்கு மதுரை நாயக்கரிடமிருந்து அதிகாரம் பெற்றனர்;² எனவே, உடையான் சேதுபதி சடையக்கதேவர் (1604 - 1620) மயில்வாகனப் புலவர் ஆகிய இருவருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே முத்துராச கவிராசர் வாழ்ந்திருந்தல் வேண்டும்.

மாருதப்புரவீகவல்லி

சிங்கையாரியனைப் பற்றிக் கூறுமுன் மாருதப்புரவீகவல்லி, யாழ்ப்பாணன் என் போரைப் பற்றிக் கைலாயமாலையிசுச் சுருக்கமாகச் சொல்கின்றது. சோழவரசனின் மகளான மாருதப்புரவீகவல்லி தான் பிறப்பிலே பெற்றிருந்த குதிரை முகத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்காக புனித யாத்திரை வந்து கீரிமலையில் நீராடி எழிம்பிக்க உருவனைப் பெற்றுப் பின்னர் தன் பரிவாரத்துடன் அங்கு பாளையமிட்டிருந்தான் என இந்நூல் கூறும். சிங்க உருவத்தைக்கொண்ட ஈழ வேந்தனை வாலசிங்கன் மாருதப்புரவீகவல்லியைக் கவர்ந்து சென்று கதிரைமலையில் வாழங் காலத்தில் அவ்விருவரும் நரசிங்கராசன் என்ற புதல்வனையும் ஒரு புதல்வியையும் பெற்றெடுத்தனர். காலப்போக்கில் இவ்விருபிள்ளைகளையும் மணம் முடித்து வைத்துப்பின் வாலசிங்கனும் மாருதப்புரவீகவல்லியும் நரசிங்கராசனுக்கு அரசரிமையை அளித்தனர்.³ மாருதப்புரவீகவல்லி, வாலசிங்கன் ஆகியோரைப் பற்றிக் கைலாயமாலையில் வருங்கதைகளை முற்றிலும் வரலாற்றுச் சார்பற்ற புனைகதைகளென்றே கொள்ளவேண்டும். சிங்கள வரலாற்று நூல்களிலுள்ள சிங்கவாகு, சிங்கவல்லி என்போரைப் பற்றிய கதைகளே திரிபடைந்து இவ்வாறு கைலாயமாலையில் வருகின்றன. இக்கதைகளை அடுத்து யாழ்ப்பாணனைப் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் கைலாயமாலையிசு கூறுகின்றது:

பாண்டி மழவன்

யாழ்ப்பாணனின் காலத்தின் பின் நெடுங்காலஞ் சென்றபின்னர் யாழ்ப்பாண நாடு அரசன் இல்லாமையால் நிலை தளர்ந்ததென்பது கைலாயமாலையின் கூற்று.⁴ அந்நிலையிற் பாண்டி மழவன் மதுரைக்குச் சென்று யாழ்ப்பாண நாட்டை வந்து ஆளும்படி சிங்கையாரியனை வேண்டினான். சிங்கையாரியன் வருவதற்கு முன் பாண்டி மழவன் என்ற அதிகாரி யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டிருந்தானென்ற தகவல் இக்கூற்றிலிருந்து தெளிவாகின்றது.⁵ வேங்கட மலையை யடுத்துள்ள பிரதேசத்தில் அதிகாரஞ் செலுத்தியிருந்த செல்வராயனின் மகனான பாண்டி மழவன் பொன்பற்றி என்னும் ஊரிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தானென்றும் கைலாயமாலையிசு கூறும்.⁶ பாண்டி மழவனைப் பற்றி முத்துராச கவிராசர் சொல்வனவற்றைப் புனைந்துரைகளென்றே கற்பனைக் கதைகளென்றே கொள்ள முடியாது.

பொன்பற்றி என்பது தென்பாண்டி நாட்டு மிழலகூற்றத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ரென்பதைப் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டிய மன்னரின் ஆவணங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.⁷ மேலும், மழவச் சக்கரவர்த்தி, மழவராயர் என வழங்கிய பிரதானிகள் பொன்பற்றியுடையார்களாக இருந்தனரென்பதையும் இவ்வாவணங்கள் காட்டிநிற்கின்றன.⁸ அத்துடன் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிற் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெற்றிருந்த மழவர் பாண்டியராட்சியில் முதலமைச்சர் பதவியைப் பரம்பரை உரிமையாகப் பெற்றிருந்தனர்.⁹ பாண்டி மழவனும் இக்குலத்தைச் சேர்ந்தவோர் உயரதிசாரியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும்; முன் கண்டவாறு பாண்டி மழவன் சிங்கையாரியன் வட இலங்கைக்கு வருமுன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டிருந்தான்; ஈழத்தில் நடைபெற்ற பாண்டியப் படையெடுப்புகளை நினைவு கூர்வதன் மூலமே பாண்டி மழவனைப் பற்றிய வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

பதினமூன்றாவது நூற்றாண்டில் ஐடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சியில் பாண்டியர்கள் வட இலங்கைமேற் படையெடுத்துவந்து தம்மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். காலப்போக்கில் வட இலங்கையை ஆண்ட சாவக அரசனை நீக்கிவிட்டுப் பாண்டிய தளபதிகள் ஆட்சியதிகாரத்தைத் தம்வசப் படுத்திக்கொண்டனர். பாண்டி மழவன் இவ்விதமாகவே யாழ்ப்பாணத்தின்மேல் அதிகாரம் பெற்றிருக்கவேண்டும்; பாண்டிய மன்னனின் அன்றி அவனுடைய சாமந்தனொருவனின் பிரதிநிதியாகவே பாண்டி மழவன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டுவந்தான் எனவும் ஊகிக்கலாம்.¹⁰ மக்களின் கிளர்ச்சிகளினாலோ சிங்கள மன்னர்களின் தாக்குதல்களினாலோ பாண்டி மழவன் வட இலங்கையிலுள்ள பாண்டிய சேனைகளை மேலும் வலுப்படுத்தவேண்டியிருந்தது; அத் தேவையினால் அவன் மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் விளைவாகவே சிங்கையாரியன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தான்.

சிங்கையாரியன் (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி - 1)

சிங்கையாரியனைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளை ஒருங்கே ஆமையப்பெற்ற வடிவில் ஓரளவு விரிவாகக் கையாடாமல் தருகின்றது. இலங்கை வேந்தனாகிய சிங்கையாரியன் கல்வியிற் சிறந்த பாண்டியனுக்கு நிகரானவனென்றும் மதுரை மன்னனின் புதல்வனென்றும் இந்நூல் கூறுகின்றது.¹¹ எனினும், முத்துராச கவிராசர் கூறுவதுபோலச் சிங்கையாரியன் பாண்டியன் மகனல்லன். சிங்கையாரியன் பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்தமையாலும், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்தனவற்றைப்பற்றித் தெளிவான விளக்கத்தைப் பெறுதலினாலும் 17ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த முத்துராச கவிராசர் சிங்கையாரியனைப் பாண்டிய இளவரசனென்று கூறியதில் வியப்பில்லை. சிங்கையாரியனைக் குறித்துக் கையாடாமல் சொல்வன:

“.....நீதியருட் குரிசில் - தீதகலும்
 மாகதர்கள் கோசலர் மலாடர் கருநாடர் மிகு
 கேயர்கள் மாளவர்கள் கேரளர்கள் - வாகைபெறு
 சோனகர் விராடர் துளுவாதியர்கள் குரமிகு
 சீனரொடு சாவகர்கள் சேதியர்கள் - ஆனவெகு
 சேனைபுடை சூழவய மாவிண்மிசை சேனையின்
 மாணமுடன் மேலுமகராசதுரை - வாகனத்திற்
 றாண்டிடினுந் தீயினிடைத் தூண்டிடினு நீரினிடைத்
 தூண்டிடினுஞ் செல்லுந் துரகத்தான் - நீண்ட
 உரகணிமுடி நோவ வுரசரண நாட்டுங்
 கரடதட கும்பக் களிற்பூன் - மூரணிரவி
 இட்டதனி யாழி யிரதமிணை யல்லவெனும்
 வட்டமுறு மாழி மணித்தேரோன் - முட்டருதாட்
 கஞ்சன் படைகள் களம்வரினுங் காதமெதிர
 பஞ்சென நீரூக்கும் பதாதிதான் - செஞ்சுடரோன்”¹²

கையாடாமல் சிங்கையாரியனைப்பற்றி மிகவும் மிகைப்படுத்திக் கூறுகின்ற தென்பது முண்கண்ட மேற்கோளினாலே தெளிவாகின்றது; எனினும், தர்க்கரீதியாக

நோக்குமிடத்து பெரு வலிபடைத்த ஒரு சேனையின் தலைவரைச் சிங்கையாரியன் வட இலங்கைக்கு வந்தான் என்ற உண்மையே கைலாயமலை சொல்லுங் கதைக்குக் கருவாக அமைந்ததென்பது புலனாகின்றது:

இங்கு ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் படையெடுப்பை நினைவுபடுத்துதல் அவசியமாகின்றது; அந்நிகழ்ச்சிபற்றி சூளவம்சம் சொல்வது:

“பாண்டிய அரசினை ஆண்ட ஐந்து சகோதரரும் தமிழருட் சிறந்தவனான ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என வழங்கிய பேரமைச் சனைப் பெரும்படையுடன் அனுப்பினார்கள். ஈழம் வந்ததும் நாட்டின் நாற்புறங்களையும் அழித்துச் சுபகிரி (யாப்பகுவ) என்னும் பலம்மிக்க கோட்டையினுள் நுழைந்து (புத்தரின்) புனித தந்தத்தையும், அங்குள்ள ஏனைய செல்வங்கள் ஆனைத்தையுங் கவர்ந்து கொண்டு (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி) பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்றான்; அங்கு பாண்டிய மன்னர் குலமெனும் தாமரையை மலர்விக்கின்ற கதிரவனையொத்த குலசேகர மன்னவனுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தான்”¹³

ஆரியச் சக்கரவர்த்தி பற்றிச் சூளவம்சம் சொல்வனவும் சிங்கையாரியனைப் பற்றி கைலாயமலை சொல்வனவும் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன; சிங்கையாரியன் பெரும் படையோடு மதுரையிலிருந்து பாண்டியன் வழியனுப்பிவைக்க ஈழத்திற்கு வந்தான் என்பது கைலாயமலையின் கூற்று; எனவே, சூளவம்சத்தில் வரும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியே கைலாயமலை புகழ்ந்துரைக்கும் சிங்கையாரியன் எனக் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாண மன்னர் அனைவரும் சிங்கையாரியன், ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்னும் விருதுகளைக் கொண்டிருந்தமையும் இம்முடிவை வலியுறுத்தும்.¹⁴

வரோதய சிங்கையாரியன் என்ற மன்னன் காலத்தில் அவனது உறவினனாகிய சோமசர்மன் என்ற அந்தணன் எழுதிய செகராச சேகரமாலையும் வரோதய சிங்கையாரியனின் முன்னோர்கள் பாண்டியரின் தளபதிகளாகவிருந்து திறன்மிக்க சேவை புரிந்தனரென்றுரைக்கின்றது. இவ்வரசனின் முன்னோர்கள் ஒருவன் அந்தரவல்லி என்னுமிடத்தில் நடந்த போரிற் தன்னை எதிர்த்து வந்த கொடிய போரியானையைக் கொன்று போசல (கன்னட) வேந்தனைத் தோற்கடித்தான் எனவும் வேறொருவன் பாண்டிய மன்னரது ஆட்சியாவணங்களுள் ஒருவரைத்தான் செப்புப் பட்டையங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சராகவிருந்தானென்றும் செகராச சேகரமலை சொல்லுகின்றது;¹⁵ பாண்டி நாட்டுச் செல்வர்களை நாட்டிலுள்ள ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள்தரும் தகவல்களும் செகராச சேகரமலை சொல்வனவற்றிற்கு ஆதாரமாயுள்ளன. ஆரியச்சக்கரவர்த்தி குலத்தைச் சேர்ந்த உயரதிகாரிகள் பாண்டியரின் படைத்தலைவர்களாகவிருந்து போர்களிலே தாம் ஈட்டிய ஆரிய சாதனைகளின் பயனாக ‘தனிநின்று வென்ற பெருமான்’ ‘தெய்வச்சிலைப் பெருமான்’ என்ற புகழ்மிக்க விருதுகளைப் பெற்றிருந்தனரென்பதை இக்கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாக அறியலாம்; எனவே, சிங்கையாரியர் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகளையும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளைப் பற்றிய இலக்கிய சாசன ஆதாரங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து, சிங்கையாரியன், ஆரியச்சக்கர

வர்த்தி என்னும் விருதுகளைப் பெற்றிருந்த யாழ்ப்பாண மன்னரின் முன்னோர்கள் 13ம் நூற்றாண்டில் குறிப்பாக மாறவர்மன் குலசேகரனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (1268-1310) தளபதிகளாகவும் அமைச்சராகவும் சேவை புரிந்தனரென்றும், அவர்களிலொருவன் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் ஈழம் மீது படையெடுத்துவந்து வட இலங்கையிலுள்ள, பாண்டியராதிக்கத்திற்குளமைந்த, தனியரசில் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கவர்ந்து கொண்டானென்றுங் கொள்ளவேண்டும்.¹⁶

யாழ்ப்பாண அரசுக்கோர் தலைநகர் - நல்லூர்

யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என வழங்கிய தமிழரசின் தலைநகர் என்கிருந்தது; யாரால் அமைக்கப்பெற்றது என்பனபற்றி மாறுபாடான கருத்துக்கள் நிலவி வருகின்றன; சிங்கள நூல்கள் யாவும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி 'யாப்பரப் பட்டுன' என்னும் நகரிலிருந்து ஆண்டான் என்று கூறுகின்றன. சிங்கள நூல்களில் யாப்பரப் பட்டுன என வருவது தமிழாதாரங்களில் யாழ்ப்பாணம் என வரும் நகரமே.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சிங்கை நகரிலிருந்து ஆண்டனரென்று சில தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைச் சிங்கையாதிபன் சிங்கை காவல் மன்னன் எனத் துடினை கைலாசபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது;¹⁷ இதே போல செகராச சேகரமலை, செகராசசேகரம் ஆகிய விரு நூல்களும் முறையே சிங்கையெங்கோமான் எனவும் சிங்கை மேலுமாரியர் கோன் எனவும் யாழ்ப்பாண மன்னனை வர்ணிக்கின்றன.¹⁸ பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றில் வாழ்ந்த அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியனின் பட்டைய மொன்றிலும் யாழ்ப்பாணத்து அரசன் சிங்கை மன்னனென்றே கூறப்பெற்றுள்ளான்.¹⁹ ஆகவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகர் சிங்கை நகரென வழங்கிற்றென்பது தெளிவாகும். இம்மன்னர் சிங்கை நகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தமையாலே சிங்கையாரி யர் எனவும் வழங்கலாயினர்.

போத்துக்கேயர் வட இலங்கையைக் கைப்பற்றிக்கொள்வதற்கு முந்திய காலத்தில் ஓன்றரை நூற்றாண்டுகளாக யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் நல்லூரிலிருந்தே ஆட்சி புரிந்தனர்; போத்துக்கேய நூல்களும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலே போன்ற நூல்களும் சங்கிலி முதலிய அரசர்கள் நல்லூரிலிருந்தே ஆண்டனரென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும் யாழ்ப்பாண மன்னர் நல்லூரிலிருந்து ஆண்டதற்குச் சான்றாகச் சில கட்டிட அழிபாடுகளும் இடப் பெயர்களும் உள்ளன; எனினும், சிங்கை நகரென வழங்கிய நகரம் வல்லிபுரமெனவும் அங்கிருந்தே செண்பகப் பெருமாளின் படையெடுப்பு வரை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆண்டனரெனவும் பின் செண்பகப் பெருமாளே நல்லூரில் இராசதானியை அமைப்பித்தான் எனவும் முதலியார் இராசநாயகம் எழுதியுள்ளார்²⁰. இக்கருத்தையேற்ற சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மேல்வரு மாறு கூறுகின்றார்:

'ஆதி ஆரியச் சக்கரவர்த்தி எடுப்பித்த யாழ்ப்பாண நகரி யாது? அது நல்லூரரதல் கூடுமா! கூடாது என்பர் ஸ்ரீ இராசநாயக முதலியார்; இவ்வியுற்பத்தி மானின் அனுமானப்படி பரித்தித்துறைக்கணித்தாய் மணல் மேடுகள் பொருந்தியிருக்கின்ற வல்லிபுரமே பூர்வகாலச் சிங்கைநகரம். நல்லூர் புவனேகவாகுவெனப் பிற

படக் கோட்டை இராச்சியம் வகித்த செண்பகப் பெருமாள் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிற் கட்டுவித்ததாம்: இம்மதம் எமக்கும் சம்மதம். வல்லிபுர மணற்கும்பிகளால் காற்றுக்காலங்களில் அகப்படும் பழம் பொருட்கள், அங்கு பலவிடங்களிற் குவிந்து கிடக்கின்ற பூர்வகாலக் கலவோடுகள், சீச்சுக்கிட்டம், ஆதியனவும், அங்கிருந்து கரை மாரிக்கமாய்ப் போன பெரும் வீதியின் அடையாளங்களும் அது ஒரு நாள் விஸ்தார நகராய் விளங்கியது எனக் கரதலமாய்க் காட்டும்'.²¹

சிங்கை நகர் பற்றி முதலியார் இராசநாயகம், சுவாமிஞானப்பிரகாசர் ஆகிய இருவரும் சொல்வன முற்றிலும் பொருத்தமற்றவை. வல்லிபுரத்திற் காணப்படும் கலவோடுகளும் மட்பாண்டங்களும் வல்லிபுரமே ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகராயிருந்ததென்பதற்கு ஒரு வகையிலுஞ் சான்றாகா. மேலும் ஒரு தலைநகரின் அழிபாடுகள் எனக் கொள்ளக்கூடிய கட்டிட அழிபாடுகள் அங்கு காணப்படவில்லை. முன்கண்டவாறு 14ம், 15ம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த சிங்கள நூல்கள் யாவும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி 'யாப்பாப் பட்டுன' என்னும் நகரிலிருந்து ஆண்டசன் என்று கூறுகின்றன: எனவே, சப்புமால் காலத்திற் போல முந்திய காலங்களில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினமே வட இலங்கையில் நிலைத்த அரசின் தலைநகராக விருந்ததென்பது தெளிவாகும். யாழ்ப்பாணப் பட்டினமே சிங்கை நகரெனவும் வழங்கிவந்ததென்று கொள்வதே சாலப் பொருந்தும். பறங்கியர் 1590இல் கொழும்புத் துறையிலிருந்து நல்லூரை நோக்கிச் செல்லும் வழியில் சிங்கைநகரெனும் ஒரு பலம் பொருந்திய அரணிநூத்தெனக் குவேரேஸ் சுவாமியார் கூறுவதும் இம்முடிபுக்கோர் ஆதாரமாயுள்ளது.²² சிங்கைநகரென வழங்கிய யாழ்ப்பாண நகரம் அந்நாட்களில் இராசதானியான நல்லூரையும் இன்று யாழ்ப்பாண நகரமென வழங்கும் துறைமுகத்தைக் கொண்ட நிலப்பகுதியையும் உள்ளடக்கியிருந்ததென்று கொள்ளவேண்டும். கைலாய மாலையும் நல்லூரிலேயே சிங்கையாரியன் அரசிருக்கையை அமைப்பித்தான் என்றுரைக்கின்றது.²³ கைலாயமாலையைத் தழுவி மயில்வாகனப் புலவரும் சிங்கையாரியன் நல்லூரில் அரண்மனையையும் அத்துடன் குதிரைப்பந்தி, யானைப்பந்தி, போர்வீரருக்கான இல்லங்கள் ஆகியவற்றையும் அமைப்பித்தான் என்கின்றார்.²⁴

பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்ட காலத்திலோ அதற்குமுன் சோழராட்சி நிலைய காலத்திலோ நல்லூர் என்ற பெயர் வழக்கில் வந்திருக்கவேண்டும்; சிங்கையாரியன் ஆட்சியை மேற்கொள்ளமுன் நல்லூர் பாண்டிய சேனைகளின் படைத்தளமாக நிலைத்ததென்று ஊகிக்கலாம். பாண்டிநாட்டோடு இலகுவீற்றொடர்பு கொள்வதற்கும் வன்னிநாட்டுடன் கடல்வழியாகவும் தரைவழியாகவும் தொடர்பேற்படுத்துவதற்கும், தென்னிலங்கையிலுள்ள சிங்கள மன்னரின் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பிக்கொள்வதற்கும் தக்க வசதிகளுள்ளனவென்று கருதியே சிங்கையாரியன் நல்லூரைத் தன் இராசதானியாக்கியிருக்கவேண்டும்.

நல்லூரிற் புவனேகபாகுவே இராசதானியை அமைத்தான் என்ற தவறான கருத்திற்குக் கைலாயமாலையில் வரும் ஒரு தனிச்செய்யுளே ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படக்கூடாது. இச்செய்யுள் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

இலகிய சகாப்த மெண்ணூற் றெழுபதா
மாண்ட தெல்லை
அலர்பொலி மாலை மார்ப மும்புல
னேக வாகு
நலமிகு யாழ்ப்பா ணதிது நகரிகட்
டினிதிது நல்லைக்
குலனிய கந்த வேட்டுக் கோயிலும்
புரினித் தானே.²⁵

இச் செய்யுள் யாழ்ப்பாணதிது நகரையும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலையும் புலனேகவாகு கட்டுவித்தான் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. புலனேகவாகு என்னும் பெயரைக்கொண்ட ஏழு மன்னர்கள் ஈழத்திலாண்டனர். இவர்களுள் கோட்டையிலிருந்து ஆண்ட ஆறாம் புலனேகவாகு (1467-72) மட்டுமே வட இலங்கையையும் ஆண்டான். எனவே, தனிச் செய்யுளில் வரும் புலனேகவாகுவே கி. பி. 1467 இல் கோட்டை அரசாட்சியைக் கைப்பற்றிய ஆறாம் புலனேகவாகு என்று கொள்ளவேண்டும்.

ஆறாம் பராக்கிரமவாகு கோட்டையிலிருந்து ஆண்ட காலத்தில் சப்புமால் குமாரயா என வழங்கிய செண்பகப் பெருமான் என்னும் சேனாதிபதி 1450 ம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாண நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து கனகசூரிய சிங்கையாரியன் என்னும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைத் தோற்கடித்துத் துரத்திவிட்டு அரசாட்சியைக் கைப்பற்றினான். பின் செண்பகப் பெருமான் பராக்கிரமபாகுவின் பிரதிநிதியாக யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து ஸ்ரீ சங்கபோதி புலனேகவாகு என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றுப் பதினேழு வருடங்களாக ஆட்சிபுரிந்தான்; இன்றும் புகழோடு விளங்கும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைச் செண்பகப் பெருமான் தன் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்கென அமைப்பித்தான். கந்தசுவாமி கோயிலில் இன்றுவரை ஓதப்பட்டுவரும் கட்டியம் என்ற வடமொழி வாசகத்தில் வரும் சர்ப்பமால், ஸ்ரீ சங்கபோதி புலனேகவாகு என்னும் பெயர்கள் செண்பகப் பெருமானையே குறிக்கின்றன.²⁶

புலனேகவாகுவே யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தைத் தலைநகராக அமைத்தான் எனத் தனிச் செய்யுள் கூறுவது முற்றிலும் ஆதாரபூர்வமானதென்று கொள்ளமுடியாது; இதே நகரிலிருந்து செண்பகப் பெருமான் படையெடுப்புக்கு முன் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் வட இலங்கையை ஆண்டனரென்பதைச் சிங்கள நூல்கள் காட்டிநிற்கின்றன; எனவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்தியோடு செண்பகப்பெருமான் கடும்பொர் நிகழ்த்திய நாட்களில் அரண்களும் இராசதானியும் பெரிதும் அழிவுற, அவற்றைச் செண்பகப்பெருமான் திருத்தி அமைத்தானென்றே கொள்ளவேண்டும்; சப்புமால் குமாரன் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற் கோட்டையையும் காவலரண்களையும் அமைத்தான் என்று ராஜாவலிய சொல்லனவும் இக்கருத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளன; எனவே, கைலாயமாலை கூறுவதுபோல சிங்கையாரியனென அந்நூலில் வரும் முதலாம் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியே நல்லூரில் இராசதானியை அமைத்தானென்றும் அவன் காலம் முதல் இரண்டாம் சங்கிலி காலம் வரையுள்ள எல்லா அரசர்களும் நல்லூரிலிருந்தே யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என வழங்கிய அரசினை ஆண்டனரெனவுங் கொள்வதே சரலப் பொருந்தும்;

தமிழரசின் தலைநகராகவிருந்த யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் சிறப்புக்களைக் கோகில சந்தேஸய என்ற சிங்களநூல் மேல்வருமாறு கூறும்: 'யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற் பொன்மயமான கொடிகள் பொருந்திய மாளிகைகள் நிரை நிரையாகவுள்ளன. மாடங்களிலே பதித்துள்ள மணிகளும் ரத்தினங்களும் நகரைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றன.'²⁷ இந்நகரம் சிறப்பிலும் அழகிலும் அழகாபுரியென விளங்குகின்றது. 'நூலாசிரியர் மிகையடிக் கூறியுள்ளபோதும், அவரின் கூற்றிலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் தன் செல்வச் சிறப்புகளினாலும் அழகினாலும் ஆசிரியரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கின்ற தென்பது தெளிவாகின்றது.

சீங்கையாரியனின் பட்டாபிஷேகம்

சீங்கையாரியன் மதுரையிலிருந்து வந்து யாழ்ப்பாணத்திலே தங்கி இராசதானி அமைத்தமையைப் பற்றிக் கூறியபின் அம்மன்னனின் பட்டாபிஷேகம்பற்றி இலக்கியநயம் பொருந்தியவண்ணம் கைலாயமாலே மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

மறையவர் குறித்த மங்கல நாளிலே பல்வேறு ஆறுகளிலிருந்தும் கொணர்ந்த நீரில் மன்னனை மஞ்சனமாட்டியபின் அவனுக்குப் பட்டாடைகளையும் பொன்னெனப் பொலிந்த அங்கவஸ்திரத்தையும் அணிந்தனர். கடுக்கன், கணையாழி, கங்கணம், பதக்கம், தோள்வலயம், வீரக்கழல் முதலான அணிகலன்களை அணிந்தவண்ணம் சிங்காசனத்தில் மன்னன் வீற்றிருந்தான். அந்தணர்களை மங்கல வாழ்த்துப்பாட பல்லியங்கள் இசைப்பப் பாண்டிமழவன் அரசனுக்கு நுதற்பட்டத்தை அணிந்தான். பூதானம், பொற்றூணம் முதலிய அறங்களைச் செய்து, பின் விருந்து கொண்டுவிட்டு விழாக்கோலம் பூண்ட நகரின் வீதிவழியே சுற்றமும், அதிகாரிகளும், நாற்படையுஞ் சூழ அரசன் உலாப் போனான்; நகரிலேயே குழுமியிருந்த மக்கள் மன்னனை மனமார வாழ்த்தினர்.²⁸

மன்னனின் முடிசூட்டு விழாவினைக் குறித்து நூல் தரும் வர்ணனை முற்றிலும் ஆதாரமற்றதெனத் தள்ளிவிடமுடியாது. முடிசூட்டு வைபவங்களில் வழமையாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளே கைலாயமாலையிற் சொல்லப்படுகின்றன: பட்டாபிஷேகம் முடிசூட்டுவிழா ஆகிய சடங்குகளைப் புரிந்தபின்பே இளவரசர் ஆட்சியதிகாரத்தைச் சட்டபூர்வமாகச் செலுத்தமுடியும்.²⁹ ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் இம்மரபைப் பின்பற்றினார்கள். முடிசூட்டுவிழா அரசுடையவரின் ஆட்சியில் அவன் வாழ்வில் - ஒரு தனிச்சிறப்புடைய பெருவிழா. அந்நாளில் நகர்ப்புறங்களும் வீதிகளும் விழாக்கோலங்கொள்வது வழக்கம். ஆட்சியதிகாரிகள், குறுநில மன்னர் முதலானோர் தலைநகரில் வந்து மன்னனின் பட்டாபிஷேகத்திலே பங்குகொள்வது முறை. அப்பங்கு அவர்களின் ஆதரவுக்கோர் அளவுகோல். மேலும், அவர்கள் புதிய அரசனின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்கும் பட்டாபிஷேகம் நல்ல வாய்ப்பினைக் கொடுக்கும்;

ஆறுகளின் புனித நீரிலே முடிசூடும் மன்னனை நீராட்டவேண்டுமென்பது மறை நூல்களின் விதி. அவ்விதி நடைமுறையிலும் பொது வழக்காகியிருந்தது; அரசனை அந்தணர்களே அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்பர் மறைநூலோர்; அபிஷேகம் முடிந்தபின் அந்தணர் அல்லது உயரதிகாரிகள் அரசனுக்கு நுதற்பட்டத்தை அணிவர். இதன் காரணமாகவே இவ்வைபவம் பட்டாபிஷேகம் எனப்பட்டது. அபிஷேகம், பட்டம் புனைதல் ஆகியவிரு நிகழ்ச்சிகளும் முடிந்தபின்பு அரசனுக்கு முடிசூட்டுவர். முடிசூடியபின் அரசன் நிலம், பொன், பணம் முதலிய பொருட்களைத் தானமாக அந்தணருக்கும் பிறருக்கும் கொடுப்பது வழக்கம்.³¹ மேலும், முடிசூடிய

அரசன் நகரின் பிரதான வீதிகளிலே உலாப் போகும் வழக்கமும் இருந்ததென்பதைக் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பல்லவர்காலத்து வைகுந்தப்பெருமான் கோயிலிலே அமைந்த சிற்பங்கள் போன்றவற்றின் மூலம் அறியலாம்.

சிங்கையாரியனின் முடிசூட்டு விழாவினைப் பற்றி எழுதுமிடத்துத்தான் முடிசூட்டு விழாவினைப்பற்றி நூல்கள் வாயிலாகவோ நேர்முகமாகவோ அறிந்தவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு முத்துராச கவிராசர் வர்ணித்திருக்கலாம். கைலாயமாலையில் வருந்தகவல்கள் பிறகாலத்து யாழ்ப்பாண மன்னரின் கால வழமைகளைத் தழுவி யதாகவும் இருத்தல் கூடும்; முதலாம் சிங்கையாரியன் அரசனாக முடிசூடி அரசு புரிந்தானே அல்லது அரசரிமையைக் குறிக்கும் சடங்குகளை மேற்கொள்ளாது ஒரு தளபதியென்ற நிலையிலிருந்து ஆட்சியதிகாரத்தைச் செலுத்தியிருந்தானே என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

அரசனின் பட்டாபிஷேகம் பற்றிக் கைலாயமாலையில் வர்ணிக்கப்படும் பகுதி உலாப்பிரபந்தங்களின் வர்ணனைகளை ஒத்துக்காரணப்படுகிறது. முத்துராச கவிராசர் அப்பிரபந்தங்களை நன்கு கற்றறிந்திருந்தாரென்பதற்கு மேல்வரும் வர்ணனை ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.³²

‘சீமான் செயவீரன் சித்தசனேரொத்த மன்னன் கோமானெனுஞ் சிங்கையாரியர் கோ - னுமான் மெய்த்துங்கக் களிற்றிற் றுலங்க மகிழ்ந்தேறுதலும் மங்கலஞ்சேர் பல்லியடிகள் மற்றதிர - அங்கமுறு தந்திரமோர் நான்குஞ்³³ சகல வீருதுஞ் சூழ விந்திர பதவீதியென வேற்றயிஞ்ச - மைந்து பொலி வங்கங் குலுங்க மலாடங் கிடுகிடுகின்னக் கொங்கங் கலங்கிக் குடிவாங்க - வங்கம் பயந்நு நெருந்தேங்கிப் பதை பதைக்க யானை நயந்த பதம் வாங்கி நடந்து - வியந்ததெரு வீதியினிலேக் நகர் மேவுசனர் யாவர்களும் நீதிமன்னர் யாருநெறிக் கொண்டே - ஆதிதொட்டு இந்நாள வரைக்கு நம்பாலெய்து துயரெடு காச்சோ மண்ணுவுளைக் கண்ட மாத்திரத்தே - யின்ன தாளீடேறினே மிகவுயின்ப முற்றும் -

..... நலமான் மங்கையர் சூழ மன்னன் வரவறிந்து வாய்ந்த குடக்கொங்கை குலுங்கக் குழல் சரியக் செங்கைவளை ஆர்ப்பச் சிலம்பு கொஞ்ச வம்புலியைப் போல் வதனம் வேர்க்க விரைந்தோடி மணிவீதி வந்து - பாரீக்கிவிவன் விண்ணவனே வாதி விரிஞ்சனே செங்கமலக் கண்ணனே பேரளகைக் காவலனே - மண்ணரசான் வேந்தர்களின் முன்னம் விசயனே - போந்தவன்றன் சந்தமணிமார்பமுந்தச் சாராதிருந்தனமேல் இந்த முலையென்னே வெழுந்ததென்பார் - மந்திரமாய் நாமொரு தூதேவி நயந்திவனை மேவினீன்பக் காமரச முன்போங் கலங்கமென்பார் - பூயியில் யாங்கொண்ட விரகந்தீரக் கொங்கையினிலிங்கிவன் கை முண்டகந் தெரட்டாலதுவே மோட்சமென்பார் - வண்டு செறிந்த தொடையானிவனைச் சேராமல் யாமும் இறந்ததனலென்ன பயனென்பார் - நிறந்திகழ் இப்பிறப்பிற் றுய்ப் போயில் வின்பமென்பார் - இப்படியே

பேதையர் முன்னாயெழில் சேர் பேரிளம் பெண்ணீருகக் காதலிடை மூழ்கிவிடக் காவல
 னும் - போத நகரிவலம் வந்து நானிலமும் போற்றப் புகலுமணி மாளிகையிற்
 போந்து - இகலரிமாத் தாங்கு மணியாசனத்திற் றண்ணியு மெய்நலனும் ஒங்க நனி
 வீற்றிருந்து.....³⁴

பிரதானிகளும் நிர்வாக ஏற்பாடுகளும்

சிங்கையாரியன் காலத்துப் பிரதானிகளைப் பற்றிக் கைலாயமாலை மேல்வரு
 மாறு எடுத்துரைக்கின்றது. பொன்பற்றி என்னும் ஊரினை ஆட்சிசெய்துவிட்டு வந்த,
 கங்கை குலத்தைச் சேந்தவனும் மேழிக்கொடியை உடையவனுமான பாண்டிமழவனை
 யும், அவனுடைய தம்பியையும், மைத்துனனையும், இவர்களோடு வீரம் செறிந்த
 செண்பகமழவனையும், அவனுடைய தம்பியையும் திருநெல்வேலியில் வாழும்படி (அரசு
 சன்) செய்தான்; காவிரியூரால் வந்த நரசிங்க தேவனை மைலிட்டியிலிருத்தினான்;
 வாலிநகரால் வந்த செண்பகமாப்பாணனையும் அவனுடைய உறவினான சந்திரசேகர
 மாப்பாணனையும் காயல் நகரால் வந்த வைசிகன் கனகராயன் செட்டியையும் தெல்
 லிப்பழையிலிருத்தினான். (திருக்கோவலூரால் வந்த) பேராயிரம் உடையான இணு
 விலில் இருத்தினான்; செல்வச் செருக்கில் மன்னனுக்கு நிகரானவனும் இராசமுத்
 திரைகள் பெற்ற ஒப்பற்ற வீரனும் கச்சூர் நாட்டவனுமாகிய நீலகண்டனையும் அவ
 னுடைய தம்பிமார் நால்வரையும் அரசன் பச்சிலைப்பள்ளியில் இருக்கச் செய்தான்.
 கல்வியறிவிலும் சான்றோர் இணக்கத்திலுஞ் சிறந்தவனான கனகமழவன் புலோலியைப்
 பெற்றான்; புலவரைப் பேணும் பெருஞ்செல்வனான கூபக நாடாழ்வான் கூபகாரேந்
 திரனையும் நரங்குதேவனையும் தொல்புரத்தில் இருக்குமாறு மன்னன் பணித்தான்.
 பெருவீரனாகிய புல்லூர்த்தலைவன் தேவராசேந்திரனைக் கோவிலாக் கண்டியில் வாழச்
 செய்தான்; தொண்டைநாடன் மன்னனாகொண்ட முதலி இருபாலையைப் பெற்
 றான்.³⁵

மேலே வரும் கைலாயமாலைப் பகுதி யாழ்ப்பாணத்திலே சிங்கையாரியன்
 ஆட்சியில் நடைபெற்ற குடியேற்றத்தைக் குறிக்கின்றதென மயில்வாகனப் புலவர்
 கருதினார்; எனவே, மேல்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்: 'சிங்கையாரிய மகாராசன்
 தமிழ்க்குடிகளை அவ்விடம் அனுப்பிவைக்க வேண்டுமென்று தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குத்
 திருமுசுக்கள் எழுதியனுப்பினான்; அவ்வரசர்கள் சில குடிகளை அனுப்பிவைக்க, அவர்
 கள் வந்து சேர்ந்தார்கள் அவர்களுள் ஐந்து குடிமைகளுடனையும் வந்த பொன்பற்றி
 யூர் வேளாளன் பாண்டிமழவனையும் தம்பியையும், மைத்துனனாகிய செண்பகமழவனையும்,
 சிங்கையாரிய மகாராசன் திருநெல்வேலியிற் குடியிருத்தினான்.....³⁶

சிங்கையாரியரின் வேண்டுகோளிாலே தமிழ்நாட்டரசர் தமிழ்க்குடிகளை
 அனுப்பிவைத்தனர் என்பது ஆதாரமற்ற கூற்றாகும். கைலாயமாலை அவ்வாறு கூற
 வில்லை. சிங்கையாரியன் வட இலங்கையில் ஆதிக்கஞ் செலுத்திய காலத்திலே தென்
 னகத்திலிருந்து பல தமிழ்க்குடிகள் அங்கு வந்திருப்பர்; ஆயினும், ஈழத்தின் வட
 பகுதியில் ஏற்பட்ட தமிழர் குடியேற்றத்தின் பிரதான கட்டத்தையே கைலாயமாலை
 குறிப்பிடுகின்றதென்றும் சொள்ளமுடியாது; தென்னகத்திற்கும் ஈழத்திற்குமிடையில்
 பல நூற்றாண்டுகளாக நிலவிய தொடர்பின் விளைவாகவே ஈழத்தமிழகம் உருவாகி

யது; தென்னாட்டிலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்த வணிகர், சிங்கள மன்னரின் அழைப்பில் வந்த தென்னாட்டுப் போர்வீரர், முத்துக்குளிக்க வந்த பரவர் முதலிய மீனவர், தமிழ்நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்த போர்வீரர் முதலியோரின் பிற்சந்ததியினரே ஈழத்தமிழ்க்குடிகள். இத்தரப்பினருள் ஒரு பிரிவினரைப்பற்றியே அதுவும் ஒரு சில பிரதானிகளைப்பற்றியே கைலாயமலை குறிப்பிடுகின்றது;

சிங்கையாரியன் காலத்துப் பிரதானிகளைப் பற்றித் தமிழ் நூல்கள் சொல்வனவற்றைக் குறித்து இராசநாயகம் மேல்வருமாறு கூறுகின்றார்:

'வேளாளர் குடியேற்றத்தைக் கைலாயமலையிற் கண்டபடி மயில்வாகைப் புலவர் பெயர்த்தெழுதிவிட்டார். கிழக்கே காஞ்சிமுதல் மேற்கே வஞ்சி பரியந்தம் தென்னிந்தியாவினுள்ள வேறு வேறு மண்டலங்களில் வசித்த கண்ணியமும் செல்வாக்குமுள்ள பிரபுக்களை ஓர் அரசன் ஊரூராகத் திரிந்து ஒருங்கு சேர்ந்தான் என்பதும் அவர்களும் அவன் வேண்டுகோட்கிணங்கி குடிமுதற் சுற்றமுங் குற்றினையோடும் ஆடியோர் பாங்கும் ஆயமுஞ் சேர்ந்து தத்தம் ஜன்ம தேசத்திலுள்ள காணிபூமிகளை விட்டு வேற்றுநாட்டைய மனம் ஒருப்பட்டார் என்பதும் அசம்பாவிதம். கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டிருப்பினும் அவர்கள் அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து சென்றிருக்க முடியாது; தமக்கும் தம் பெண்களுக்கும் ஏற்பட்ட அவமானம் வர்ணச் சீர்கேடு முதலிய இன்னல்களின் காரணமாகச் சொந்த நாட்டையும் முன்னோர்களிடமிருந்து பெற்ற வளமான நிலங்களையும் விட்டு அப்பிரதானிகள் பிறநாட்டுக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறான சூழ்நிலை 13ம், 14ம் நூற்றாண்டுகளிற் சோழ, பாண்டிய அரசுகள் அழிவுற்று மாலிக்கபூர் முதலிய முகம்மதியரும் பின் கொய்சனரும் விசயநகர மன்னரும் தென்னாட்டைத்தாக்கிய காலங்களிலும் பின் விஸ்வநாத நாயக்கன் தஞ்சை, மதுரை முதலியவிடங்களிலே தெலுங்குப் பொளிகர்களைப் பாண்டியக்காரராக நிறுத்திய நாட்களிலும் நிலவியது. இந்நாட்களில் வேளாளர் குடும்பங்கள் பல ஈழத்திற்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்.....'³⁷

தென்னகத்திலே தமக்கேற்பட்ட இன்னல்களின் காரணமாகவே கயிலாய மலையிலே கூறப்பெற்ற பிரதானிகள் யாழ்ப்பாணம் வந்தனரென்ற கருத்துத் தவறானதாகும். முதலியார் இராசநாயகம் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்வோமாயின் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முன்னர் தமிழகத்திலிருந்து தமிழ்க் குடிகள் ஈழத்திற்கு வந்திருக்கவில்லையென்றே கொள்ளவேண்டும். இக்கருத்தை முதலியாரே ஒப்புக்கொண்டிருக்க மாட்டார்; படையெடுப்புகள் நடைபெற்ற காலங்களிலே தமிழ்நாட்டிலிருந்து பிரதானிகள் பலர் ஈழம் வந்திருப்பர்; பதினான்காம் நூற்றாண்டிற் பாண்டியர் நான்கு தடவை படையெடுத்து வந்தனர்; சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் ஏழாவது ஆட்சியாண்டளவில் (1258) ஈழத்திலுள்ள மன்னனொருவனை அடக்கி அவனிடமிருந்து 'துலங்கொளி மணியும் சூழிவேளமும்' திறையாகப் பெற்றனர்; பி.இ. 1263ம் ஆண்டளவிலே சடாவர்மனின் துணையரசனான வீரபாண்டியன் ஈழம்மீது படையெடுத்து வந்து வட இலங்கையிலுள்ள சாவகமன்னனைப் போரிலே கொன்றுவிட்டு அரசாட்சியைச் சாவகனுடைய மகனுக்களித்துவிட்டுச் சென்றான். மாறவர்மன் குலசேகர தேவரின் ஆட்சியின் (1268-1310) முற்பகுதியிற் சோழகங்கன், காலிங்கராயன் என்ற இரு தமிழ்ப்பிரதானிகள் ஈழம்மீது படையெடுத்து வந்தனர்;

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே ஏற்பட்ட பாண்டியப் படை யெடுப்புக்களின் விளைவாக வட இலங்கையிலே அமைந்திருந்த அரசிலே பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் ஏற்பாடாகியது. முடிவில், முன்கண்டவாறு ஒரு பாண்டிநாட்டுப் பிரதானி - ஆரியச்சக்கரவர்த்தி - அரசாட்சியையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டான். பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆளத்தொடங்கிய காலத்திலும் பாண்டிநாட்டுப் பிரதானிகள் பலர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்தனர் என்பதற்கு அங்குள்ள இடப் பெயர்களே சான்றுயுள்ளன.³⁸

முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியில் அதிகாரம் பெற்ற ஒரு புதிய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சிலரையே கைலாயமலை குறிப்பிடுகின்றது. முடியாட்சிக்காலத்திலே புதிய அரசமரபுகள் அதிகாரம் பெறுமிடத்து குறிப்பாக அயல்நாட்டுப் படைப்புக்களின் விளைவாக அரசியல்மாற்றம் ஏற்படும்பொழுது புதிய அதிகாரவர்க்கங்கள் தோன்றுவது வழக்கம். ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சி ஏற்பாடாகிய நாட்களில் யாழ்ப்பாண நாட்டிலும் இவ்வாறான ஒரு மாற்றம் நடைபெற்றது. பாண்டியப் படைகளுடன் வந்த பிரதானிகள் பலர் வட இலங்கை நிர்வாகத்தில் உயர் பதவிகளைப் பெற்றனர். உடையார், முதலியார் முதலிய பதவிகளையும் பிரதேச ஆடிப் படையில் நிர்வாகப் பொறுப்புக்களையும் வழங்கியதனாலே சிங்கையாரியன் வெவ்வேறு பிரதானிகளையும் வெவ்வேறுநகரீகளைச் சென்று வசிக்கமாறு அனுப்பியிருக்க வேண்டும். மேலவரும் கயிலாயமலைப் பகுதி இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும்:

*.....இருகுலமுந்துய்ய

தனிநாயகனெனும் பேர் தாங்கு - மினியவனை
மற்றுமுள பற்று நகர்வளமை சூழ்ந்திடு தென்
பற்று நெடுந்தீவு பரிக்கவைத்துச் - சுற்றுபுகழ்
வில்லவன்றன் வஞ்சி நகருறை வெள்ளாமரசன்
பல்லவனோ டிரண்டு பார்த்திவரை - நல்வினைவு
காவுங் கழனிகளுஞ் சாற்றும் பலவளமு
மேவு வெளிநாட்டில் வினங்கவைத்துப் - பூவில்
தலையாரி சேவகரிற் றக்கவர் கடம்மை
நிலையாக நாட்ட நினைத்துச் சிலை தரித்த
வல்லிய மாதாக்கனெனும் மாகுர விரியனைச்
சொல்லிய மேற் பற்றுத் துலங்கவைத்து - நல்ல
இமையாண மாதாக்கனெனு மிகலோனை
அமைவாய் வடபற்றிலாக்கி - இமயமறி
செண்பக மாதாக்கனெனுஞ் சீர்விறலோன் றனையிரு
கண்போலக் கீழ்ப்பற்றைக் காக்கவைத்து - ஒண்பயிலும்
வெற்றிமாதாக்கனெனும் வெய்ய திறலோனைத்
தன்றிருச் சேனைக்குத் தலைமைசெய்து - துன்றிவரும்
ஆனை குதிரை யமருமிடங் கடல்போற்
சேனைமனிதர் செறியிடமோடான வெல்லாம்
அங்கங்கே சேர்வித்து³⁹

செய்யூரால் வந்த இருபரபுந்துய்ய தனிநாயகனைத் தென்பற்று எனும் நெடுநீ தீவினை ஆளச்செய்துவிட்டுச் சிங்கையாரியின் காஞ்சி நகரால் வந்த பல்லவனுக்கு வெளிநாட்டைக் கொடுத்தான். தலையாரி முதலிய தலைவர்களையும் நியமிக்க நினைத்து வல்லியமாதாக்கன், இமையாண மாதாக்கன் என்போரை முறையே மேல்பற்று, வட பற்று என்பவற்றிற்கு அதிபர்களாக நியமித்தான். செண்பகமாதாக்கன் கீழ்ப்பற்றைப் பெற்றான் வெற்றிமாதாக்கன் சேனாதிபதியானான்⁴⁰.

கைலாயநாதர் கோயில்

முதலாம் சிங்கையாரியின் தன் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்காகத் தலைநகரிலே கைலாயநாதர் கோயில் என வழங்கிய ஆலயத்தை அமைத்தான். முத்துராசகவிராசர் எழுதிய நூல் கைலாயநாதர் கோயிலைப்பற்றியதால் அது கைலாயமாலை என்ற பெயரைப் பெற்றது. இக்கோயிலின் அமைப்பினைப்பற்றியும் அதன் வனப்பினைப் பற்றியும் முத்துராசகவிராசர் இலக்கிய நயம் பொருந்திய முறையிலே மிகைபட வர்ணித்துள்ளார். கயிலாயநாதருக்கும் உமையவளுக்குமென இருவேறான உயர்ந்த பெருங்கோயில் களையும் இவற்றோடு மூன்று சபைகள்; பரிவாரதேவர்களுக்கான மாடங்கள், தேரோடும் வீதி, மடம், அன்னசத்திரம் முதலியவற்றையும் மிகச்சிறந்த முறையிலே சிங்கையாரியின் அமைப்பித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. போத்துக்கேயரின் ஆட்சியில் இக்கோயில் அழிக்கப்பட்டதால் கைலாயநாதர் கோவிலின் அமைப்பினைப்பற்றியும் அதன் சிறப்பியல்புகளைப்பற்றியும் தக்கவாறு அறிந்துகொள்ள முடியாது⁴¹.

உ. வையாபாடல்

நூலும் அதன் காலமும்

தமிழ் நாடுகளிலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்து அடங்காப்பற்று என வழங்கிய வன்னியை அடக்கி அங்கு அதிகாரமும் பெற்ற வன்னியரின் வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட நூலை வையாபாடல், செகராசசேகரன் என வழங்கிய முதற்சங்கிலி (கி. பி: 1519-61) காலத்து அவைக்களப் புலவரான வையாபுரி ஐயர் இந்நூலை எழுதினார் என்பது இலக்கிய மரபு. பறங்கியரைப்பற்றி அந்நூலிலே கூறப்பெற்றள்ள தால் பதினேழாம் நூற்றாண்டளவிலே வையாபாடல் அதன் இறுதி வடிவத்தைப் பெற்றதெனக் கருதலாம். காலப்போக்கிற் பிற்சேர்க்கைகளும் திரிபுகளும் நூலில் இடம்பெற்றிருக்கவேண்டும். ஏட்டுப் பிரதிகள் செல்லரித்தும் சிதைவுற்றும் பழுதடைந்தமையால் நூலில்வரும் பல செய்யுள்கள் தெளிவாகவும் இலகுவாகவும் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாத நிலையில் உள்ளன; வையாபாடலின் வசனரூபமே வையா அல்லது யாழ்ப்பாண நாட்டுவளப்பம் என வழங்கும் நூல்.²

ஏனைய ஈழத் தமிழ் வரலாற்று நூல்களிற் போல வையாபாடலிலும் புனைகதைகளும் புராணக்கதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. நூற்பாயிரம் மல்லிகாவனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகரைக் குறிப்பிடுவதால் நூலாசிரியர் முள்ளியவளையில் வாழ்ந்தாரென்று ஊகிக்கலாம்.³ சுபதிட்டு என்பார் சொல்லிய கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டே தான் வையாபாடலைப் பாடினார் என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் ஏதோவொரு முதல் நூலின் துணையுடனே வையாபுரி ஐயர் வையாபாடலை எழுதியிருக்கவேண்டும்.⁴

வன்னியரின் வீரச்செயல்களைப் பொருளாகக்கொண்ட ஒரு மானியமே வையாபாடலுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் வேண்டும். இராமாயணத்தில் வரும் சில கதைகளையும், யாழ்ப்பாணன் மாருதப்புரவீகவல்லி என்போர்பற்றிய கதைகளையும் வன்னியர் வரலாற்றோடு இணைத்து அவற்றை வையாபுரி ஐயர் நூல் வடிவில் வழங்கியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணன் - கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி

யாழ்ப்பாணன், கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி ஆகியோர் பற்றிய ஐதிகங்களை வையாபாடல் மேல்வருமாறு கலந்துரைக்கின்றது:

கலியுகம் 4,30,000 ஆண்டு கழிந்த பின் தவத்தால் அளவற்ற ஆற்றல் பெற்றிருந்த வச்சிரவாகுவின் மகனாகிய இராவணன் தசரதராமனுடைய காதலியாகிய சீதையை இலங்கைக்குக் கவர்ந்துசென்றான். எனவே இராம-லக்ஷ்மணர் வாலியைக் கொன்று அனுமன், சக்கிரீவன், சாம்புவன், குமுதன், ஆதித்தன் என்ற வானரத்தலைவரின் துணையோடு இலங்கைக்கு வந்தார்கள். அங்கு அவர்களை விபீஷணன் வரவழைத்தான். இராவணனைக் கொன்றபின் இராமன் தன் துணைவியைச் சிறைமீட்டு விபீஷணனை இலங்கை மன்னனாக முடிசூட்டினான். வடநாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் போது இராமேஸ்வரத்தில் இராமன் ஒரு சிவாலயத்தை அமைத்திருந்தான்.

விபீஷணனுடைய ஆட்சியில் அவன் அரண்மனையில் யாழ்வாசித்து மன்னனைப் பெரிதுங் கவர்ந்த யாழ்ப்பாடி இலங்கையில் வடகரையிலுள்ள மணற்றிடரைப் பரிசிலாகப் பெற்றான். அந்நிலத்தைப் பண்படுத்தி கழுகு, தெண்ணை, மா, பலா போன்ற செழுமையான மரங்களைக் கொண்ட வளம் பொருந்திய நிலமாக்கி ஆயிரம் குடிகளை இருத்தினான்; யாழ்ப்பாடி வடநாடு மதுரைக்குச் சென்று தான்பெற்ற நாட்டை ஆள்வதற்கென ஒரு புதல்வனை அனுப்பமாறு குலகேது மகாராசனை வேண்டினான்.⁵ இவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய மதுரை மன்னன் கை ஒன்று சொத்தியாகவிருந்த தன் புதல்வனை யாழ்ப்பாடியோடு அனுப்பினான்; தன் நாட்டிற்கு யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயரிட்டு அதனை மதுரையால் வந்த இளவரசனுக்கு யாழ்ப்பாடி கொடுத்தான்; மேலும், யாழ்ப்பாடி அவ்விளவரசனைக் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனப் பட்டஞ் சூட்டினான்.⁶

யாழ்ப்பாணன் கதை கைலாயமாலையில் மேல்வருமாறு வருகின்றது :

.....மங்காத

பாவலர்கள் வேந்தன் பகருமியாழ்ப்பாணன்
காவலன்றன் மீது கவிதை சொல்லி — நாவலர்முன்
ஆனகனி யாழினமைவுற வாசித்திடலும்
மானபரன் சிந்தை மகிழ்வாசிச் — சோனைக்
கருமுகினேரும் கரன் பரிசிலாக
வருநகரமொன்றை வழங்கத் — தருநகர
மன்று முதல் யாழ்ப்பாணமான பெரும்பெயராய்
நின்ற பதியினெடுங்காலம் — வென்றிப்
புவிராசன் போலப் புகழினுடனாண்ட
கவிராசன் காலங் கழிய⁷

யாழ்ப்பாணன் ஆண்டதினாலே ஈழத்தின் வடபகுதி யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயரைப் பெற்றதென்பது வையாபுரி ஐயர், முத்தராச கவிராசர் ஆகிய இருவரதும் முடிபாகும். மேலும், யாழ்ப்பாணனே வட இலங்கையிலே குடிசை நிறுவினான் என்பதும் மரபு. ஆயினும், யாழ்ப்பாடி பற்றிய கதை வரலாற்று; அது ஒரு புனைகதை. யாழ்ப்பாணன் என்றொருவன் வட இலங்கையிலே வாழ்ந்தானே என்பதைச் சான்றுகளுடன் நிறுவுவது சிரமம். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்துக்கு முற்பட்ட வரலாறு தமிழ் வரலாற்று மரபுகளில் இடம்பெறவில்லை. தமிழ் நூல்களை எழுதியவர்களும் அக்காலத்து யாழ்ப்பாண வரலாற்றைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரின் உற்பத்தியை விளக்கும் நோக்கத்துடன் இக்கதை உருவாகியிருத்தல் வேண்டும். யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை வரலாற்றடிப்படையிலே விளக்கிக்கொள்வதற்குத் தக்க சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. சிங்கள மன்னர் ஆண்ட காலத்தில் யாப்பா என்ற பட்டமுடைய இளவரசன் இருந்து ஆண்டதால் இப்பெயர் வழக்கில் வந்திருக்கவேண்டுமென்று சிலர் கருதுவர். எனினும் அநுராதபுர காலத்திலோ பொலநறுவைக் காலத்திலோ யாப்பா என வழங்கிய எந்தவொரு இளவரசனும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அரசு செலுத்தினான் என்று கொள்வதற்கு எந்தவிதமான சான்றுகளும் இல்லை. பதினாலாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் எழுதப் பெற்ற நிகாய சங்கிரகயவெனும் நூலே யாப்பா பட்டு என நகரைக் குறிப்பிடும் முதல் நூல்.⁸ அதன்பின் எழுதப்பெற்ற சிங்கள நூல்கள் யாவும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகரை யாப்பாப்பட்டு என குறிப்பிடுகின்றன. வக்கண்ண தண்ட நாயக்கனென்ற - மதுரையிலிருந்து தமிழ்நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த - விசயநகர இளவரசரின் திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டிலே (கி. பி. 1432) யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம், ஈழம் என முறையே யாழ்ப்பாணமும் கோட்டையும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன;⁹ யாழ்ப்பாணத்தைக் குறிக்கும் தமிழ் ஆவணங்களுள் இதுவே காலத்தால் மிகமுந்தியது. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் யாழ்ப்பாடி கதை வழக்கிலிருந்ததென்பதற்கு இச்சாசனம் தரும் தகவலைச் சான்றுகவுகி கொள்ளலாம், யாழ்ப்பாணயனின் பட்டினம் என்றதனாலேயே யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம் என்ற பெயர் தோன்றியிருக்கக்கூடும். பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே ஈழவரலாறுபற்றி எழுதிய குவேரேஸ் சுவாமியாரும் யாழ்ப்பாணன் பற்றிய கதையை அறிந்திருந்தார். யாழ்ப்பாணனின் பட்டினம் என்றதால் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என அந்நகரைக் குறிப்பிடுகின்றனர் என அவர் சொல்வது கவனித்தற்பாலது.

யாழ்ப்பாணன் வட இலங்கையிலுள்ள மணற்றிடரை விடீஷணனிடமிருந்து பெற்றான் என வையாபாடல் கூறும்; ஆனால் கைலாயமாலை வரராசசின்கனிடமிருந்து வட இலங்கையை யாழ்ப்பாடி பரிசிலாகப் பெற்றான் எனப் பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது; யாழ்ப்பாணன் தனது பிரதேசத்தினை ஆளுவதற்கு ஒரு புதல்வனை அனுப்புமாறு வடநாட்டு மதுரையிலுள்ள குலசேகர மன்னனை வேண்டினான் என்றும் அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய குலசேகர மன்னன் கையொன்று சொத்தியாகவிருந்த தன் புதல்வனை அனுப்பிவைத்தான் எனவும் வையாபாடல் கூறுகின்றது. இக்கதையிலே கவனிக்கவேண்டியது யாழ்ப்பாணத்து முதலரசன் மதுரையிலிருந்து வந்தான் என்ற மரபு. வடநாட்டு மதுரை என்பதை (இலங்கைக்கு) வடக்கிலே உள்ள பாரதநாட்டு மதுரையெனக் கொள்வோமாயின் யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட முதலரசன் பாண்டியரின் மதுரையிலிருந்து வந்தான் என்ற ஐதிகத்தையே வையாபாடல் குறிப்பிடுகின்றதெனக்

கொள்ளவேண்டும்: குலகேது, குலசேகரன் ஆகியவற்று சொற்களும் ஒரு பொருளைத் தருகின்றமையால் (மாறவர்மன்) குலசேரன் என்ற பாண்டிய மன்னனையே வையா பாடல் மதுரையிலாண்ட குலகேது எனக் குறிப்பிடுகின்றதெனக் கருதலாம். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுள் முதல்வனாகிய முதலாம் சிங்கையாரியன் மதுரையிலாண்ட பாண்டியனின் மகனெனக் கைலாயமலை கூறும். ஆயினும், சிங்கையாரியன் என்ற இளவரசனை மதுரையிலிருந்து பாண்டிமழவன் அழைத்து வந்தானென்று கைலாயமலை சொல்லுகையில், வையாபாடல் மதுரையிலிருந்து கூளங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்ற இளவரசனை யாழ்ப்பாணன் அழைத்து வந்தான் என்று சொல்லுகின்றது. இரு நூல்களும் ஒரே நிகழ்ச்சிபற்றியே — பாண்டி நாட்டால் வந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி அங்கு அரசனாகியமைபற்றியே கூறுகின்றனவென்றும் கருதலாம். இருநூல்களும் ஒரு நிகழ்ச்சிபற்றிக் கூறினும் அவை கூறும் முறையிலே வேறுபாடுகள் உள்ளன: கைலாயமலை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவிலாயினும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய முறையிலே எடுத்துரைக்கின்றது. வையாபாடலிலுள்ள மரபில் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் புனைகதைகளிலே மறைகின்றன.

யாழ்ப்பாணன் கதையுடன் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தோற்றத்தை விளக்கும் மரபும் கலப்புற்றுளதென்பதற்கு வையாபாடலிலே யாழ்ப்பாணன் கதைக்கு முன்னுரைபோல வரும் இராமாயணக் கதையும் ஓரளவிற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. இராவண சங்காரத்தின் பின்பு இராமர் திரும்பிச் செல்லுமிடத்து சேதுவெனப்படும் இராமேஸ்வரத்தில் ஒரு சிவாலயத்தை அமைத்து அங்கு ஆராதனை செய்வதற்கென 512 ஆந்தணர்களைக் குடியிருத்தி அவர்களுள் இருவருக்கு 'ஆரிய வேந்து' (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி) என்ற புகழ்மிக்க விருதினையும் விடைக்கொடி முதலான அரச சின்னங்களையும் வழங்கினார் என்பது மரபு. அம்மரபினைச் செகராசசேகரமலை மேல்வருமாறு நயம்பட எடுத்திவைக்கின்றது:

எழில்வாய்ந்த மணிமவுலித் துளவணிமாற சரதன் சே
யென வந்தெய்தித்
தொழில்வாய்ந்த விளவலொடு சென்றுமுனி வேரணிநுள்
சுரந்து காத்துப்
பொழில்வாய்ந்த மிதிநைகர் வில்லிறுத்துத் திருவைமணம்
புரிந்து வெண்சந்
குழிவாய்ந்த மணிகொழிக்குந் தன்னகர் வந்தணனைதரு
முரையை வேண்டி

மின்னுட னெடிய கானகம் புகுந்து
விராதனை மரய மாரீசன்
றன்னை வாலியையேழ் மராமரங்களை வெஞ்
சாயக மொன்றினூற் றடிந்து
மன்னு நீர்வேலை யடைத்தடலிலங்கை
வளநகர் புகுந்தெழிற் கும்ப
கன்னனை யரக்கர் கோவினைச் செயித்துக்
கமல நாயகி சிறை கடிந்து

கருங்கடற் சேனை வெள்ளமுற் தானுங்
 கந்தமால் வரைப் புறத்தணுக
 விருங்கதத் தரக்கண் சாயை விட்டகன்ற
 வியல்பினைத் திருவுளத்தெண்ணி
 யருங்கலைப் பொதிய மாமுனிக்குரைப்ப
 வவனுமத் தலத்தின நியல்பைப்
 பெருங்கதைப் படுத்த வத்சயித்தந்தப்
 பெருங் கதையாதரம் பிணிப்ப

அந்தமாதலத்தி லரன்றனைத் தாமித்
 தருச்சனை புரிந்து தன்னாமஞ்
 சிந்தையா லருளியப்பநி தனக்குத்
 திருப்பெயரன்ன தேயாக்கி
 நந்தலில் பஞ்சக் கிராமவேதியராய்
 நான்மறைப் பொருளுளம் பிரியாப்
 பைந்தொடைப் பாசுபதர் களைஞ்ஞாற்றுப்
 பன்னிருவரை வரவ னைத்து

பூசனை செய்ம்மின்றெனக் கருனை
 புரிந்தவர் தங்களிலிருவர்
 காசினி தாங்கும் படிவரங் கொடுத்துக்
 கமழ் செழுநீ துளபமாலிகையு
 மாசறு சுருதி யாரிய வேந்தென்
 றணிமணிப் பட்டமுங் கொடுத்துத்
 தேசறு குடையு மொற்றையும் வெற்றி
 திகழ்விடைத் துவசமு நல்க¹¹

கைலாயமாலை குறிப்பிடும் செயவீரன் எனும் சிங்கையாரியனே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியென மயில்வாகனப்புலவர் கருதினார், எனவே, கைலாயமாலையிலே வருந் தகவல்களைப் பெயர்த்தெழுதிவிட்டுச் சிங்கையாரியனைக் குறித்து, 'இவ்வரசனுக்கு ஒரு கை கூழங்கையாயிருந்ததனால் இவனைக் கூழங்கையாரியன் என்றும், விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்றுஞ் சொல்வார்கள்' எனக் கூறுகின்றார்.¹² முதலியாரீ இராசநாயகம், சுவரமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகிய இருவரும் காலிங்க மாகனே தமிழ் நூல்களிலே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனக் கூறப்பெற்றுள்ளான் என்பர், முதலியாரீ இராசநாயகம் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி பற்றி மேல்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்;

'அவனும் (மாகன்) அவனது ஆதரவாளரும் மலையாளிகளெனவும் தமிழ் ரெனவும் வரலாற்று நூல்களிலே வர்ணிக்கப்படுவதாலும் அவன் (மாகன்) கலிங்க விசயவாகு என வழங்கியதாலும் மாகன் யாழ்ப்பாண அரசனொருவன் என்பது தெளிவு; அவன் இருபத்தொரு ஆண்டுகளாக இலங்கையின் அதிபதியாக விருந்ததாற் புகழ்பெற்ற செகராசசேகர மன்னருள் மாகனும் ஒருவனாதல் கூடும்; இவனே முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியாகலாம்.

'கலிங்க விசயவாகு எனும் மாகனின் பெயருடன் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனும் பெயர் பெரிதும் ஒத்திருப்பதால் மாகனே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியாதலும் கூடும். கையொன்று சொத்தியாகவிருந்ததினாலே கூழங்கையின் என்ற பெயர் வந்ததென்ற ஐதிகம் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலேயே முதன் முதலாக வருகின்றது; அதற்கு முந்திய நூல்களான கைலாயமலை, வையாபாடல் என்பவற்றில் அக்கதை இடம்பெறவில்லை. எனவே காலிங்க என்ற சொல் கூழங்கை எனப் பிழையாக வாசிக்கப்பட்டதென்று எண்ணலாம்; மயில்வாகனப் புலவரோ பின் (அவரின்) நூலைப் பிரதிசெய்தவர்களோ விசயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பெயரை விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்று எழுதியிருக்கவேண்டும்.'¹³

முதலியாரீ இராசநாயகம் சொல்வன சாதுரியமானவை; எனினும் பொருத்தமற்றவை மயில்வாகனப் புலவரோ யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் ஏடுகளைப் பிரதிசெய்தவர்களோ காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி என்பதை கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என மாற்றிவிட்டனர் என்பது தவறான கருத்து; மயில்வாகனப் புலவரின் காலத்திலேயே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி பற்றிய ஐதிகம் தோன்றிவிட்டது; வையாவில் அக்கதை இடம்பெற்றுள்ளது; அந்நூல் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்திபற்றி மேல்வருமாறு எடுத்தாரெக்கின்றது;

'.....அவ்விடம் இராச்சியம் பண்ணி இராசாவாக இருக்கும்படி உம்முடைய பிள்ளைகளிலே ஒரு பிள்ளை தரவேண்டுமென்று கேட்ட பரிசால் அவரும் மனம் பொருந்தித் தன்னுடைய குமாரன் கையொன்று சொத்தியாயிருந்த பிள்ளையைக் கொடுத்தார். அந்தப் பிள்ளையை யாழ்ப்பாடி கூட்டிவந்து விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டமுங்கட்டி அரசு பண்ணும்படி வைத்து மணற்றிடலென்னும் காட்டுக்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பட்டமுந் தரித்து தனது நாடென்று யாவருஞ் சொல்லும்படிக்கு யாழ்ப்பாடியிருந்தான்'.¹⁴

எனவே காலிங்க மாகனப்பற்றி தமிழ் நூல்கள் அறிந்திருந்தனவோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. மாகன் விசயவாகு என்ற பட்டப்பெயரைக் கொண்டிருந்தான் என்பதைச் சிங்கள நூல்கள் அறியத் தருகின்றன; ஆயினும், தமிழ் நூல்கள் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி விசயவாகு எனவும் அழைக்கப்பட்டான் என்று கூறவில்லை; கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின் திரிபே என்று கொள்வோமாயினும் வையா முதலிய நூல்கள் கூறும் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியே மாகன் என்று நிரூபித்தல் சிரமம். காலிங்கநாட்டிலிருந்து வந்த சூழ்த்து முதலரசனென வரலாற்று மரவிலே குறிப்பிடப்படும் விசயனையே வையா போன்ற நூல்கள் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியெனக் குறிப்பிடுகின்றனவென்றும் ஊகிக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்து அரசர் பற்றிய ஐதிகங்களும் விசயன் கதையும் தமிழ் நூல்களிலே கலப்புற்று வருதல் இவ்வாறான சிந்தனைக்கு இடமளிக்கின்றது.

அடங்காப்பற்றில் வன்னியர் குடியேற்றம்

வன்னியர்பற்றி வையாபாடல் கூறுவனவற்றுட் சில வரலாற்றுண்மைகள் இடம்பெறுகின்றன; அடங்காப்பற்றை வன்னியர் கைப்பற்றியமை குறித்து மேல்வருமாறு நூல் கூறுகின்றது;

செய்துங்க வரராசசிங்கன் தன் மாமனது மகளைத்தான் மணம்முடிக்க விகும்புவதாக மதுரை மண்ணிடம் அறிவிக்குமாறு தூதுவரை அனுப்பினான். தூதுவர்கள் சொன்னவற்றைக் கேட்ட மதுரை மணன் 60 வாட்படை வன்னியரை அழைத்துத் தன் மகள் சமதூதியை இலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தான். செய்துங்க வீர வரராசசிங்கனும் இளவரசியை மணம் முடித்துவிட்டு அவளோடு வந்த வன்னியர்களை அடங்காப்பற்றினைச் சென்று ஆளுமாறும் ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாண அரசனுக்குத் திறை செலுத்துமாறும் பணித்தான்.

அடங்காப்பற்றை அடைந்ததும் வன்னியர் அதைக் கைப்பற்றுவதற்கு தம்மிடம் போதிய படையில்லை என்பதை உணர்ந்தார்கள். எனவே, இளஞ்சிங்கமாப்பாணன், நல்லவாகுதேவன், அத்திமாப்பாணன் என்போரிடம் தூதுவர்களை அனுப்பி மதுரை, மருங்கூர், காரைக்கால், காஞ்சிபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி, துளுவைநாடு, தொண்டைமண்டலம், வடகிரிநாடு எனுமிடங்களிலிருந்து கூட்டிவரக்கூடியவர்கள் அனைவரையும் கொண்டு வருமாறு சொல்லியனுப்பினார்கள். இதனை அறிந்ததும் தில்லை மூவாயிரவர், திடவீரசிங்கன், குடைகாத்தான், முடிகாத்தான், நல்லவாகு, மலைநாடான், சிங்கவாகு, சோதயன், அங்கசிங்கன், கட்டைக்காலிங்கன் சொக்கநாதன், கங்கைமகன், கலைக்கோட்டு முடியோன், வீரகச்சமணி முடியரசன், காபாலிவீரன், சேது எனும் பதியை ஆளுகின்ற வீரம் செறிந்த தலைவன், இளஞ்சிங்கமாப்பாணன் என்போரும், பெருமைமிக்க ஆரியவம்சத்தாரும் யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள்.

இவர்களிலே திடவீரசிங்கன், கரிகட்டு மூலைப்பற்றுக்கு அதிபதியானான்; இளஞ்சிங்கமாப்பாணன், இராசசிங்கமாப்பாணன், நல்லவாகு மெய்த்தேவன், கறுத்தவாகு, சிங்கமாப்பாணன் என்போர் சான்றாரையும் வலையரையும் துரத்திவிட்டு முன்னியவனையைக் கைப்பற்றினார்கள்; நீலையினர் திசையாண்டாரும் படையும் மேல் பற்றுக்கு வந்து சகரன் மகரன் என்ற வேட்டுவத் தலைவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நாட்டை ஆண்டனர்; மேற்குமூலை, கிழக்குமூலை என்பவற்றைக் கைப்பற்றிய சிங்கவாகு பொக்காவன்னியிலிருந்தான்; சுபதிட்டா என்னும் அந்தணனும் படையுந் திரியாய் எனுமிடத்திற்குச் சென்று நீலப்பணிக்களைக் கொன்றுவிட்டு அந்நிலத்தை ஆண்டனர்; காலிங்கன், மலையகத்தார், கண்ணர் முதலியோர் கச்சாயிலே குடியிருந்தார்கள்; அங்கசன் கட்டுக்குளத்திற்குச் சென்று வாழ்ந்தான்; புகழ்மிக்க சிங்கவாகு திருகோணமலைக்குச் சென்றான்; மாமுசன் வெருகல் தம்பலகாமம் என்பவற்றைக் கைப்பற்றி ஆளச்சென்றான்; மைடன் என்போன் கோட்டியாரத்திற்கு அதிபதியானான். ஒடுக்கன், நீலன், மைலன் என்போர் முறையே ஓணுக்காய், இத்திமடு, நெடுங்கேணி எனுமிடங்களுக்குச் சென்றனர்; ஆற்றல் பொருந்திய சண்மண் நொச்சிமுனையில் ஆண்டான்; நாகன் புல்வெளிக்குச் செல்ல நிலையினான் வாகுதேவன் தனிக்கல்விருந்தான்.¹⁵

வன்னியர்கள் வந்தபின்னர் அவர்களை அடுத்தது அவர்களின் மனைவிமாரும் பரிவாரங்களும் அடங்காப்பற்றை வந்தடைந்தனர்; இவ்வாறு வந்தவர்களுள் மழுவீர மழவராயனும் 'நாட்டையாண்ட மழுவராயனும் மன்னனோடு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தார்கள். பூபாலவன்னிமையும் கோபாலரும் கட்டுக்குளத்திலும் திரியாயிலும் இனிது வாழ்ந்தனர்; வில்லவராயன் நல்லூரிலிருந்தான். குடைகாத்தன் கொடித்தேவன், தேவராயன், கந்தவனத்தான் என்போர் செட்டியுளத்தின் அதிபதிகளாயினர்; உத்துங்கராயன் பனங்காமத்தில் வாழ்ந்தான்;

வையாபாடலிற் பல வண்ணியர்களின் பெயர்கள் வருகின்றன: அவர்கள் அடங்காப்பற்றிலே கைப்பற்றிய இடங்களின் பெயர்களும் அவர்கள் குடியேறிய இடங்களின் பெயர்களும் சொல்லப்படுகின்றன. வையாபாடலிலே கூறப்படும் வண்ணியர் எல்லோரும் வரலாற்று நபர்களென்று கொள்ளமுடியாது: மேலும், அவர்கள் ஆணவரும் ஒரு காலத்திலே ஈழத்திற்கு வந்தார்களென்றும் சொல்லிவிடமுடியாது: ஆயினும், அவர்களிற் பலர் தென்னகத்திலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்து வண்ணிப்பிரதேசங்கள் பலவற்றைக் கைப்பற்றி ஆண்டதை ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகவே கருத வேண்டும்: இவர்கள் இன்ன காலகட்டத்தில் ஈழத்திற்கு வந்தார்களென்பதை வையாபாடல் தெளிவான முறையிலே கூறவில்லை. எனவே ஈழநாட்டு வரலாற்றையும் தென்னிந்திய வரலாற்றையும் ஒருங்கே ஒப்புநோக்கி ஆராய்வதன் மூலமும் நூலிலுள்ள அகச்சான்றுகளை நோக்குவதன் மூலமும் ஓரளவிற்கு வண்ணியர்கள் வந்த காலத்தை நிர்ணயிக்கலாம்.

வண்ணியரின் வருகைபற்றி நூல்தரும் விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவொன்றாக அமையவில்லை: மதுரை மன்னனின் இளவரசியோடு இவர்கள் வந்தார்கள் என்பதும் பதினெண் குடிகளைச்சேர்ந்த மக்களைக் கூட்டிவந்தார்கள் என்பதும் ஓரளவிற்கு விசயன் மதுரை இளவரசியை மணந்தமைபற்றி மகாவம்சம் தரும் தகவலை ஒத்திருக்கின்றன: எனினும், மதுரை மன்னனின் தூண்டுதலினாலே வண்ணியர் வந்தனர் என்ற மரபும் செய்துங்க வீரவராச சிங்களன் என்ற முதல் அரசன் காலத்தில் வந்தனர்: என்ற ஐதிகமும் ஆராய்தற்குரியன.¹⁶

யாழ்ப்பாண வைபவமாலே தரும் சான்றுகளை ஆராய்வதன் மூலம் வையாபாடலிலே கூறப்படும் வண்ணியரின் படையெடுப்பு எக்காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற தென்பதை ஓரளவிற்கு அறிந்துகொள்ள முடியும்: அந்நூல் வண்ணியரின் குடியேற்றம் பற்றி மேல்வருமாறு கூறும்:

“குளக்கோட்டு மகாராசன் கோணேசர் கோயிலின் திருப்பணிகளை நிறைவேற்றி அவ்வாலயப் பணிவிடைகளைப் புரிவதற்கும் செலவு, வரவுகளுக்காக ஏழு நாடுகளில் வயல் நிலங்களையும் தோப்புக்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானம் செலுத்தும்படி வண்ணியர்களை அழைப்பிதிதுக் குடியிருத்தித் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான்”

‘அந்நாள் முதல் அவ்வருமானங்களால் ஆலயப்பணிவிடைகளும் அந்தணர் அக்கிரகாரங்களும் மடங்களும் சம்பிரமமாகச் சிறந்து வந்தன: சில காலத்தின்பின் குளக்கோட்டு மகாராசன் தேகவியோகமடைந்தான். அதன்பின் மேற்கூறிய ஏழு நாடுகளிலும் பயிர்க்குடிகளாகவிருந்த வண்ணியர்கள் மிகவும் பரவியிருந்தார்கள்: பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வண்ணியர்களும் வந்து அவர்களுடன் கூடினார்கள். குடிசனங்கள் வரவரப்பெருகி அதிகப்பட்டமையால் அரசாட்சியின்றி வெகு விதக் கலகங்கள் பலகாலம் நேரிட்டது. அவ்வேழு நாடுகளின் வருமானங்களும் கோணேசர் கோயிலுக்குச் செல்வனவேயன்றி கண்டிநாட்டு அரசர்கள் அவைகளைப் பாராமுகம் பண்ணிவிட்டார்கள்: அக்காலத்திலே சந்திர வண்ணியனும், வேறு அநேக குறுநில மன்னரும் ஒருவரின் பின் ஒருவராகத் தோன்றியழிந்த பின் அவ்வண்ணியர் ஆணவரும் ஒத்தினங்கித் தங்கள் சாதியில் தலைப்பட்ட ஏழுபேரைத் தெரிவுசெய்து

அவ்வேழு நாடுகளுக்கும் தலைவர்களாக்கிவிட அவர்களின்கீழ் வன்னியர் அடங்கியிருந்தனர். இவைகளை வன்னியர்களாண்டு வந்ததால் அவ்வேழு நாடுகளும் வன்னி நாடுகள் என அழைக்கப்பட்டது.....'17

கோணேசர் கல்வெட்டு, வையாபாடல் ஆகியவிரண்டிலும் வருகின்ற கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே மயில்வாகனப்புலவர் வன்னிக்குடியேற்றம் பற்றிக் கூறியுள்ளார்: இருவேறு காலகட்டங்களில் வன்னியிலே தமிழரின் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டனவென்பது மயில்வாகனப் புலவரின் கருத்தாகும். முதலாவது குடியேற்றம்—கோணேசர் கல்வெட்டிலே சொல்லப்படுவது— குளக்கோட்டன் என வழங்கிய சோழ கங்கன் காலத்தைச் சேர்ந்தது. ஆயினும், குளக்கோட்டன் திருகோணமலை கட்டுக்குளம் ஆகியவிடங்களில் மட்டுமே குடிக்களை நிறுவியதோடு அங்கு வன்னிபங்களையும் நியமித்தான் எனக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறும்; அடங்காப்பற்றிலே குளக்கோட்டான் வன்னிபங்களை நியமித்தானென்றே குடிக்களை இருத்தினென்றே கூறவில்லை; இரண்டாவது வன்னிக்குடியேற்றம்— பிந்தியவொரு காலகட்டத்திலே— பாண்டிநாட்டிலிருந்து வந்த ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களால் ஏற்பாடாகியதென்பது மயில்வாணப் புலவரின் முடிபு.

வையாபாடல் கூறுமாப்போல அரசனுக்கு பெண் கொண்டு வந்த வன்னியரே அடங்காப்பற்றை கைப்பற்றினர் எனக்கொள்ள முடியாது. வையாபாடலின் அகச்சான்றுகளை அவதானிக்கும்போது அந்நூலிலே கூறப்படும் வன்னிக்குடியேற்றம் படையெடுப்புக்களின் விளைவாக ஏற்பட்ட ஒன்றாகவே தோன்றும் ஐம்பத்தொன்பது வன்னியரும் பாண்டிநாட்டால் வந்தனரென்று சொல்லப்படுவதால் பாண்டியப்படையெடுப்புக்களின் விளைவுகளுள் ஒன்றே வையாபாடல் கூறும் வன்னிக்குடியேற்றம் எனக் கொள்வது சாலப்பொருந்தும்; பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்கூற்றில் முன்கண்டவாறு, இலங்கையைப் பலதடவையாகப் பாண்டியப்படையினர் தாக்கியிருந்தனர்; இப்படையெடுப்புக்களின் விளைவாகவே யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சி ஏற்பாடாகியது. யாழ்ப்பாணத்து முதலரசன் காலத்திலே வன்னியரின் குடியேற்றம் நடைபெற்றதென்ற ஐதிகம் வையாபாடலில் வருவதால் வட இலங்கையிலாண்ட முதலரசனின்—சிங்கையாரியன் என வழங்கிய முதலாம் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலே பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியரும் இலங்கைக்கு வந்தனர் எனக்கருதலாம்; வையாபாடலின் சான்றுகளும் இதற்காதாரமாயுள்ளன; வன்னியர் கைப்பற்றிய இடங்களுட் பெரும்பாலானவை யாழ்ப்பாண மன்னரின் ஆதிக் கத்துக்குள்ளிருந்தன. 'சேதுபதி திறலரசு புரியும் வீரன்,' 'செருக்குற்ற ஆரிய வம்சத்தார்' என்போரும் வன்னியர்களோடு வந்தார்கள் என்று வையாபாடல் கூறுவதால் சேதுநாட்டிலிருந்து வந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளோடு இவ்வன்னியர்வந்தனரென்ற கருத்திற்கு ஆதரவாயுள்ளது. மேலும், பாண்டிமழவன் என்ற பிரதானியும், வேறுபல மழவரும் (முதலாம்) சிங்கையாரியனுக்கு ஆதரவாயிருந்தனர் என்பதைக் கைலாயமாலை மூலம் அறியமுடிகின்றது. மழவராயன் எனப் பெயரிய சில தலைவர்கள் வன்னியரோடு வந்தனரென்றும், மதுவீரமழவராயன், மழவராயன் என்போர் அரசனோடு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தனரென்றும் வையாபாடல் கூறுகின்றது. எனவே, ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் படையெடுப்போடும் அதன்பின் யாழ்ப்பாணத்தில் முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஆட்சிபுரிந்த காலத்திலும் வையாபாடலில் வரும் வன்னியருட்பலர் அடங்காப்பற்றுக்கு வந்தனர் என்ற கருத்து வலுப்பெறுகின்றது.¹⁸ கைலாயமாலை முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் அதிகாரம் பெற்றவர்களின் தகவல்களைத் தருகையில் வையாபாடல் ஆம்மன்னனது காலத்தில் வன்னி நாடுகளைக்கைப்பற்றிய பிரதானிகள் சிலரைப் பற்றி கூறுகின்றதென்று கொள்ளலாம்;

அடிக்குறிப்புகள்

5.

1. கைலாயமலை, ஐம்புலங்கம்பிள்ளையின் பதிப்பு, சென்னை, 1939, பக்கம்
2. பி. 1604 இல் சடையக்கதேவன் 'உடையான் சேதுபதி' எனும் பட்டத்தையும் இராமநாதபுரத்தின் மீதான ஆட்சியதிகாரத்தையும் மதுரையிலுள்ள முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரிடமிருந்து பெற்றான். (Rasayanayakam, C. Ancient Jaffna, p. 334)
3. கைலாயமலை, பக்கங்கள் 2 - 4
4. கைலாயமலை, பக்கம் 7
5. யாழ்ப்பாணம் அரசனில்லாது தளம்பிக்கொண்டிருக்கையில், சிங்களக் கலகத்துக்கு எடுபடாமற் பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டி மழவன் கர்லங்கழித்து வந்தான், யாழ்ப்பாண வைபவமலை, பக்கம் 25.
6. 'பாகாரும் வேங்கைப் பருப்பத்தரன் - வாகாரும் கார்காத்து விட்டதெனக் காமுறு பொன்பற்றியென்னும் ஊர்காந்துவிட்டுவந்த வுச்சிதவான் - பேர் சாற்றில் வாசலனேர் பாண்டி மழவையும்.....' கைலாயமலை, பக்கம் 12.
7. Pathmanathan, S. *The kingdom of Jaffna, circa AD. 1250 - 1450* p. 206
8. திருநெல்வேலி மாவட்டத்துச் சங்கரநாயனார் தாலுகாவைச் சேர்ந்த தாரகபுரம் எனும் ஊரிலுள்ள மத்தியஸ்தானேசுவரர் கோயிலிலே வரையப்பெற்றிருள்ள ஜடாவர்மன் குலசேசர தேவனின் காலத்துக் கல்வெட்டுடொன்று பொன்பற்றி உடையான் உத்தமபாண்டிய விழுப்பரையனான கரிநம்பி கூத்தாடுந் தேவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. (ARE, 589 of 1915) மதுரையிலுள்ள மேலூர் தாலுகாவிலுள்ள அழகர்கோயிலில் எழுதப்பெற்ற சாசனமொன்று பொன்பற்றி உடையான் மொண்பைப்பிராணக் குறிப்பிடுகின்றது. (ARE 213 of 1938/39) 1288 இல் அரசனாகிய விக்கிரமபாண்டியனின் சாசனமொன்று, திருமுத்தமுடைய நாயனார் கோயிலில் இம்மன்வனின் பேரில் ஏற்படுத்திய 'இராசாக்கள் நாயன்' என்னுஞ் சாந்திக்கு கருவூர் பொன்யற்றியுடையான் சோழரையனான மொண்பைப்பிராண இராசேந்திர சோழபுரத்தில் இரு ஊர்களை விட்டதாகக் கூறுகின்றது (ARE 229 of 1916).

இராசராச சதுர்வேதி மங்கலத்துப் புதுக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்த கடமை, காராண்மை ஆகியன முறையே திருநெல்வேலிச் கோட்டிலுக்கும் தெய்வச்சிலையான், காலிங்கராயன் என்ற பிரதானிக்கும் அல்லூர்ச் சபையின் கட்டளைப்படி விடப்பட்டதென ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. அக்கட்டளையைக் கூறும் ஆவணம் பொன்பற்றி உடையான் குலசேசரலாணாதராயரிலே கைச்சாத்திடப் பெற்றது. (ARE 368 of 1916). இராமநாதபுரத்துத் திருப்பத்தூரிலுள்ள சிவதர்மபுரீசுவரர் கோயிலிலே வரையப்பட்ட ஒரு சாசனம் வடவெள்ளாற்று நாட்டுச் சிறுதூர்க் காங்கேயன் என வழங்கிய பொன்பற்றி உடையான் சூரியதேவனைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றது. (ARE 100 of 1916) - மேலது பக். 206 - 208.

9. காலடியைச் சேர்ந்த மழவரையனான சங்கரன் அழகிய பெருமாள் முதலாம் மாறவர்மன் சக்கரபாண்டியனின் (1216 - 1238) முதலமைச்சனாகவிரும்ந்தான்.
10. பாண்டிமழவன் வளவு என்னுமேரர் ஊர் யாழ்ப்பாணத்திலிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
— கோலநகர்

11. சொல்வமதுரைச் செழிய சேகரன் செய்மாதவங்கள்
மல்கவியன் மகலாய் வந்தபிரான் - கல்விநிறை
தென்ன நிகரான செகராசன் தென்னிலங்கை
மன்னவலுக்கு சிங்கையாரியமால்.' கைலாயமாலை பக்கம், 5
12. கைலாயமாலை, பக்கம். 5
13. குளவம்சம், XC; 43-47. இப்படையெடுப்பு கி.பி. 1284-இல் நடைபெற்றது. இதற்கு முன் மூன்று
தடவை பாண்டியர் ஈழமீது 13 ம் நூற்றாண்டிலே படையெடுத்திருந்தனர்.
14. பத்மநாதன், சி, 'யாழ்ப்பாண மன்னர்; சின்னங்களும் குலவிருதுகளும்,' இன்கரன், திராவளி மலர், 1970.
15. ன்றுமுதற் சதுர்புக நாலாறிற் புனிபுரந்த
வரசர் தம்மில்
வென்றிதிகழ் மீனவன்முன் செப்பேடங்கத்தழைக்கும்
வேத வேந்துத்
சென்றுகரு நாடகரை யந்தரவல்லியிற் பொருது
செயித்த வேந்துங்
கன்றிவரு மதவேழங் கரந்துணித்துப் போசலனைக்
கடித்த வேந்துங்
16. மாறவர்மன் குலசேகரதேவரின் ஆட்சியில் (1288 - 1310) வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களிலே ஆரியச் சக்கர
வர்த்திகள் பற்றிக் குறிப்புகளுள்வன. மேலும், அவை இப்பிரதானிகள் தென்பாண்டிநாட்டின் தென்முனை
யிலுள்ள செவ்விருக்கை (செம்பி) நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ளன.
- குலசேகரதேவரின் தந்தன் ஆட்சியாண்டில் எழுதப்பெற்ற - சிலபுரியிலுள்ள - கல்வெட்டொன்று
தேவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பற்றிக் கூறுகின்றது. (ARE. 21 of 1928/29). ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள இம்மன்ன
னின் வேறொரு கல்வெட்டு மதினங்கள் 'தனிநின்று வென்ற பெருமான்' என்னும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி
யைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், இவன் செவ்விருக்கை நாட்டுச் சக்கரவர்த்தி நல்லூரைச் சேர்ந்தவன்
என்றால் சொல்லப்படுகின்றது. (ARE, 21 of 1936) திருவரங்குளம் (புதுக்கோட்டை) என்னும் இடத்தி
லுள்ள ஒரு சாசனமும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி யொருவனைக் குறிப்பிடுகின்றது.
- திருப்பள்ளாவியிலுள்ள (தேவிப்பட்டினம், இராமநாதபுரம்) ஒரு சாசனம் தெய்வச்சிலையான் அழகன்
ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, இராமன் வ.....க்கை ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, மேருதுங்கன் கங்கை நாராயணச் சக்கர
வர்த்தி என்போரைக் குறிப்பிடுகின்றது. (ARE. 1112 of 1903; SH., VIII. No. 398). மேலும், இதே
பீடத்திலுள்ள வேறொரு சாசனம் (கி.பி. 1305) தேவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் என்ற பிரதானியைக்
குறிப்பிடுகின்றது. இக்கல்வெட்டிலே சேது திருமுகம் என்ற மொழித்தொடரும் வருகின்றது. (SH. VIII.
No. 396); செவ்விருக்கை நாட்டு ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவன் யாழ்ப்பாணத்திலே அரசாட்சியைக்
கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்பதற்கு இது உறுதியான ஆதாரமாயுள்ளது. வட இலங்கையை ஆண்ட
ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சேதுகாவலன் எனலும் விருதினைத் தாங்கியிருந்ததோடு சேது எனும் மொழியைக்
குலச்சின்னமாகவும் கொண்டிருந்தனர்; அம்மன்னர்களின் தூணயங்களிலும் சேது என்ற மொழி எழுதப்
பெற்றிருந்தது.
17. ஸ்ரீ தகஷிண கைலாச புராணம்,
பொ. பொ. வைத்திலிங்கதேசிகர் பதிப்பித்தது, பரித்தித்துறை, 1916. சிறப்
புப்புயிரம்.
18. செகராசசேகரமாலை,
இ. சி. இரகுநாதையர் பதிப்பித்தது, சோதிடப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்
1942, செய்யுள், 76.
19. செகராசசேகரம், குசனப்பிரகாசயந்திரசாலை, அக்கவேலி, 1932. சர்ப்ப சாஸ்திரம், செய்யுள், 8.

20. C. Rasanayagam, *Ancient Jaffna*, Madras, 1926, pp. 310-311.
21. ஞானப்பிரகாசர், S. (கவாம்), யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்
ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1928: 67-68
22. Gnanapragasar. S *The kings of Jaffna during the Portuguese period of Ceylon History*,
Jaffna, 1920, p. 45.
23. '...தென்மதுரை வீட்டுத் திருநகர் யாழ்ப்பாணத்து
மன்னரசு செய்ய மனமகிழ்ந்து - மீன்ஹூனிசேர்தாவு
மதித்த வளங்கொள் வயல் செறி நல்லூரிற்
கதித்தமனை செய்யக் கருதி - விஜித்ததொரு
நல்ல முகூர்த்தமிட்டு நாலுமதினுத் திருத்தி...'
- கைலாயமலை, ப. 7.
24. யாழ்ப்பாண வைபவமலை, ப. 26.
25. கைலாயமலை, ப. 23.
இச்செய்யுள் யாழ்ப்பாண வைபவமலையிலும் (ப. 96) இடம்பெற்றுள்ளது.
26. Pathmanathan. S. *The kingdom of Jaffna*, p. 334.
27. கோடில் சந்தேஸய, செய்யுள். 243.
28. 'நல்லோர் முகூர்த்த நண்ணுமென்று - சொல்லிடலும்
மன்னவனுஞ் சீதநதி மஞ்சனமாடிச் செறிந்து - பேசு புகழ்ப்
பாண்டி மழவன் பழைய வழியின் வழியே
பூண்ட நுதற்பட்டம் புனைந்தருள் - வாண்டிருந்து
பூதானம் பொற்றானம் போற்று கன்னிகாதானம்
யாவு மகிழ்ந்து கொடுத்தாரெழில் சேர் பேரரசனிகள்
தாவு மணிமண்டபத்திற் சார்ந்திருந்து...'
- கைலாயமலை, ப. 9.
29. Mahalingam T V, *South Indian Polity*. Madras, 1955, p. 40.
30. பட்டவந்தோற்சுவம் (பட்டஞ்சூட்டு வீழா) எனவும் வழங்கும். மேலது, ப. 42.
31. பூதானம், பொற்றானம் என்பவை வடமொழி நூல்களில் முறையே மகாபூமிதானம், கவர்ணமேரு எனச் சொல்லப்படுகின்றன.
32. தலைவர்கள் தத்தமக்குரிய ஊர்திகளிலே பவனிவந்ததாகக் கூறுதல் பண்டை மரபென்பதை ஆதிபுலா முதலியவற்றிற் காணலாம். ஸ்தல சம்பந்தமான உலாக்கள் பெரும்பாலான தலைவர்கள் திருத்தேரில் உலா வந்ததாகவும் ஒரே நாளில் ஏழு பருவ மகளிரும் தரிசித்ததாகவும் கூறுகின்றன. ஏழு பருவ மகளிருக் கேற்ப ஏழு நாட்களில் தலைவர் ஏழுவகை வாகனங்களில் வந்ததாகச் சொக்கநாதருலா உரைக்கின்றது. தலைவர் பட்டத்து யாணையிற் பவனி வந்ததாக மூவருலா கூறுகின்றது.'
- 'பாட்டுடைத் தலைவருடைய பெருமை, நிராடுதல், அப்பால் தத்தமக்குரிய ஊர்திகளுக்குச் செல்லுதல், உடன் வருவோர், பலவகை மகளிர் குழாங்கள் அவரைத் தரிசிக்கக் காத்திருந்து பின் தரிசனம் செய்து காழுறுதல் ஆகிய இச் செய்திகள் உலாவின் முற்பகுதியாக அமையும். அதன்பின் முறையே பேதை பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழு பருவ மகளிரின் இயல்புகளின் விளையாட்டுக்களும், அவர்கள் தலைவரைத் தரிசித்தலும் அதனால் உண்டான விளைவுகளும் கூறப்படும். [மூவருலா, S. கலியாணசுந்தர ஜயரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றது, கலாசுஷத்திரம், அடையாறு, 1946. ப. VI]'
33. தந்திரமோர் நான்கும் - நூற்படைகளும்.
34. கைலாயமலை, ப. 10 - 11.
35. கைலாயமலை, ப. 12 - 15. ஞானப்பிரகாசர், S. கவாம், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், ப. 69-72.

கைலாயமலையில் வரும் பிரதானிகள் குடியேறிய ஊர்களையும் தமிழகத்தில் அவர்கள் முன்வாழ்ந்த ஊர்களையும் குறிக்கும் அட்டவணை :

குடியிருந்த ஊர் (ஈழம்)	தமிழகத்தில் முன் குடியிருந்த ஊர்	தாலுகா	மாவட்டம்
1. பாண்டியமழவன் சண்பகமழவன் }	திருநெல்வேலி	—	திருநெல்வேலி
2. கனகமழவன்	புலோலி	பொன்பற்றி (பாண்டிநாட்டு யிழலை கூற்றத்து நடுவில் கூற்று (பொன்பற்றி?)	—
3. நீலகண்டன்	பச்சிலைப்பள்ளி	கச்சூர்	செங்கற்பட்டு
4. கூபகாரேந்திரன்	தொல்புரம்	கூவம்	திருவெவ்வுரை
5. தேவராயேந்திரன்	கோயிலாக்கண்டி	புல்லூர்	சைதாப்பேட்டை (ஊகம்)
6. இருமரபுத்துய்ய தனிநாயகன்	தெடுத்திவு	செய்யூர்	மதுராந்தகம்
7. பல்லவராயன்	பல்லவராயன்கட்டு	காஞ்சி	காஞ்சிபுரம்
8. பேராயிடமுடையான்	இணுவில்	திருக்கோவலூர்	திருக்கோவலூர்
9. மண்ணாடு கொண்ட முதலி	இருபாலை	மண்ணாடு (?)	—
10. கனகராயன்	தெல்லிப்பழை	காயலந்தர்	—
11. நரசிங்கதேவன்	மயிலிட்டி	காவிரியூர்	இராமநாதபுரம்
12. செண்பக மாப்பாணன் சந்திரசேகர மாப்பாணன் }	தெல்லிப்பழை	வாலிநகர்	—

(இவை பெரிதும் வ. குமாரசாயியின் ஆராய்ச்சி முடிவுகளைத் தழுவின.

தண்டுகைக் கனகராயன் பள்ளு, யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற ஆராய்ச்சியுடன்; சா. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித் தது.)

நரசிங்கதேவர் புலியூர்க்கோட்டத்துப் புலியூர் நாட்டு மயிலை அல்லது மயிலாப்பூரினர் எனவும் மண்ணாடு கொண்ட முதலியார் ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாலிநாட்டுப் பாலியூரினர் எனவும் குமாரசாயி கருதினார், இக்கருத்து எந்தளவிற்குப் பொருத்தமானதென்பதை ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். தமிழகச் சாசனங்களில் மண்ணாடு என்ற ஒரு நிலப்பிரிவினைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் வருகின்றன.

கைலாயமலையில் வரும் பிரதானிகளின் பிற்சந்ததியினர் யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறிடங்களில் வாழ்ந்தனர். போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுத் தமிழ்நாட்டிற்கோடிய ரூனப்பிரகாசதேசிகர் பாண்டிமழவனின் வழியினர் எனப்படுகின்றது. 18ம் நூற்றாண்டில் மைலிட்டியில் வாழ்ந்த செயதுங்க மாப்பாண முதலியாரும் பாண்டிமழவனின் மரபினரே. மைலிட்டியிலிருந்த இவங்கை நாயக முதலியார், பூத உடையார் ஆகிய இருவரும் மண்ணாடு கொண்ட முதலியின் வழியினர், இருமரபுத்துய்ய தனிநாயகனின் சந்ததியினர் ஒருவரே ஒல்லாந்தர் காலத்திலே நல்லூரில் வாழ்ந்த குலநாயக மாப்பாண முதலியார்.

தேவராயேந்திரனின் மகன் சமரசேகரன்; அவரின் ஒன்பதாவது தலைமுறையினரே நிற்சிங்க சேனாதிராயன். பேரயிரமுடையானின் சந்ததியினர் ஆகைக்கோட்டை, வட்டுக்கோட்டை, அராலி என்னும் ஊர்களிலிருந்தனர்.

தண்டுகைக் கனகராயன் பள்ளு என்னும் நூலின் பாட்டுடைத் தலைவனாக வரும் கனகராய முதலியாரின் முன்னோரன் ஒருவரென அந்நூலிலே புகழ்ந்துரைக்கப்படும் 'அமரர் தொழிநின்ற மாப்பாணன்' சிங்கையாரின் காலத்துச் சந்திரசேகர மாப்பாணனின் மகனாவார். தையிட்டியூரில் வாழ்ந்த இராசவரதுங்க மழவன் ஆரிபச் சக்கரவர்த்தியோடு வந்தான் என்பது ஐதிகம். ஆயினும், இப்பிரதானியைப்பற்றித் தமிழ் நூல்களிலே குறிப்புக்களில்லை.

36. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 27-28.

37. C. Rasanayakam, *Ancient Jaffna* p.p. 335-36.

38. மழவராயன் குறிச்சி - வடமராச்சி மேற்கு, பாண்டிமழவராயன் வளவு - திருநெல்வேலி. வீல்வராயன் தோட்டம் - சங்காணை சோழகங்கராயன் தோட்டம் - } கட்டுவன்
காலிங்கராயன் சீமா }

பல்லவராயன் கட்டு
காங்கேயன் சீமா

(யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் ப. 46)

39. கைலாயமலை, ப. 15.

40. மேலது, ப. 15, யாழ்ப்பாண வைபவமலை, ப. 29-30

வட இலங்கையிலுள்ள சில நிர்வாகப் பிரிவுகள் முன்னொரு காலத்திலே பற்று என வழங்கி வந்தன. சோழ நிர்வாகத்திலும் பாண்டியரின் நிர்வாகத்திலும் பல ஊர்களின் தொகுதியான பற்று என்னும் பிரிவுகளிருந்தன. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக்காலத்திலே வட இலங்கையிலுள்ள ஊர்கள், நிர்வாகத்தின் பொருட்டுப் பற்றுக்களாக வகுக்கப்பெற்றிருக்கலாம். வையாபாடல், வையா, கோணேசர் கல் வெட்டு ஆகிய நூல்களிலே பற்று என்னும் சொல் வருகின்றது. கயிலாய வன்னியன் மடதர்மசாதனப் பட்டயம், நல்லமாப்பாண வன்னியனின் ஓலை என்ற பதினெட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஆவணங்களும் அடங்காப்பற்று வன்னியிலுள்ள பல பற்றுக்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. (சி. பத்மநாதன், வன்னியர்).

பற்று என்ற பல பிரிவுகளுக்கான அறிபர்களைச் சிங்கையாரியன் நியமித்தான் எனப் பொருள்படுமாறு கைலாயமலை கறுவது கவனிக்கற்பாலது. 'மற்றுமுள் பற்று நகர்வளமை சூழ்ந்திடு தென்பற்று நெடுந்தீவு பரிக்கவைத்து...' என வரும் மொழித்தொடரால் நெடுந்தீவு முன்னொரு காலத்திலே தென்பற்றெனவும் வழங்கிவந்ததென்பது தெளிவாகின்றது. கைலாயமலையில் வரும் மேல்பற்று வவனியவைச் சேர்ந்த மேல்பத்து என்னுயிடத்தைக் குறிக்கின்றதெனக் கொள்ளலாம். வடபற்று, கீழ்பற்று என்பன எவ்விடங்களைக் குறித்தனவென்பதை ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுச் சாசனங்களிலே வடபற்று, தென்பற்று, கீழ்பற்று என்னுமிடங்களைப்பற்றிக் குறிப்புகளுள்ளன. தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த திருப்பாலையனத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு (ARE. 186 of 1927/28) தென்பற்று நாட்டவரைக் குறிப்பிடுகின்றது. மாறவர்மன் குலசேகரவரின் சாசனமொன்று வடபற்றினைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் வடபற்று கேரளாந்தகவளநாட்டுக் கூடலூர் நாட்டின் பிரிவாயிருந்தது. (149 of 1907) வேறுசில கல்வெட்டுக்கள் (ARE. 150, 151 of 1907) [பொன்னமராவதி நாட்டிலுள்ள வடபற்று என்னும் பிரிவினைக் குறிப்பிடுகின்றன. விசயநகர காலத்துச் சாசனமொன்றில் அரகுர் கீழ்பற்று என்னும் பிரிவுபற்றிக் கூறப்பெற்றுள்ளது. புலனேகவீரன் பட்டணசீர்மை என்னும் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ராசாதி ராச வளநாட்டு வெண்ணையூர் நாட்டின் பிரிவுகளுளொன்றே அரகுர் கீழ்பற்று. (ARE. 323 of 1907). வட இலங்கையிலுள்ள நிர்வாகப்பிரிவுகள் சில தமிழகத்துப் பிரிவுகளின் பெயர்களைப் பெற்றன என்பதை முன்வரும் சாசனச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன.

41. கைலாயமலை, ப. 16-21.

யாழ்ப்பாண வைபவமலை ப. 31-32

உ.

1. வையாபாடல், J. W. அருட்பிரகாசம் பதிப்பித்தது, யாழ்ப்பாணம், 1921.

2. வையா, ஞானப்பிரகாசர், சா. சுவாமி பதிப்பித்தது, அச்சுவேலி, ஞானப்பிரகாச யத்திரசாலை, 1921.

8. நாலிலங்கையின் றன் மெழியுரைத்திட நலஞ்சேர்
கோவிலம் பெறு கோநகர் வளமெலாஞ் சிறக்க
மாவிலஞ்செறி மல்லிகாவனமெனு நகர்வாழ்
தேவன் மாமலரடிகளை முடிமிசைச் சேர்ப்பாம்.

வையாபாடல், செ. 2.

இலங்கை மாநகரசியற்றிடு மரசன்றன்
குலங்களானதும் குடிகள் வந்திடு முறைதானும்
தலங்கள் மீதினில் இராட்சதர் தமையடு திறமும்
நலங்களாகு நேர் நரடரசாதி வந்ததுவும்.

பொதிய மாமலைப் புங்கவன் பெற்றருள் புதல்வ
னதிக சித்தெனு மன்னவன் தவத்தில் வந்துகித்தோன்
மதி மிகுத்திடு முனிசுபதிட்டு முன் மொழிந்த
புதிய காதை யன்னுனடி போற்றி ஊன் புகன்றேன்.

மேலது, செ. 3-4.

5. அன்னது நிற்க விபிஷணன்றன்முன் அரியயாழ் வாசினை புரிவோன்
மின்னுள விலங்கை வடகடற்கரையில் மேவிய மணற்றிடற் காட்டில்
தன்னிகர் பிறிதொன் நிராதநல் வரிக்கை தானினம் பூகமாத் தேங்கு
கன்னலென்றுரைக்கும் பயிரினையற்றிக் கற்பகதாரூ வென்றிசைத்தான்

கற்பக தருவுங் காமர் மண்டபமும் காசினிதனிற் புரிந்ததற்பின்
தற்பரன் தன்னை நினைந்து சென்றருளித் தசரதன் மைத்துனனான
வீற்கரக் குலக்கேதிலவனென ஷுரைக்கும் வீரனை வணங்கியான் புரிந்த
நற்புவி தனக்கு நாயகம் புரிய நாதனே வேண்டு மென்றுரைத்தான்.

மேலது செய்யுள்கள் 5-6.

வையா, ப. 4-8

6. வையா, ப. 9.
7. கைலாயமலை, ப. 5
8. நிகாய சங்கிரகய
9. *South Indian Inscriptons (SII), VIII, No. 427.* ப. 28.
10. செகராசேகரமலை, சிறப்புப் பாயிரம், செ. 1-5.
11. யாழ்ப்பாண வைபவமலை, ப. 30.
12. *Ancient Jaffna*, pp. 335-36.
13. வையா, ப. 8-9.
14. வையாபாடல், செ. 20-40, 42-62.

Raghavan, M. D. *India in Ceylonese History, Society and culture*, p. 53.
வையா, ப. 12-19, 26-35, 33-43.

16. சிங்கையரினைச் செயலீரன் எனக் கைலாயமலை குறிப்பிடுகின்றது. வையாபாடல் முதலரசனை செயதுங்க வீரவராசசிங்கம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.
17. யாழ்ப்பாண வைபவமலை, 10-12.
18. Pathmanathan. S. *The kingdom of Jaffna*, pp. 221-223.

எறுதுவதற்குதவியவை

1. செகராசசேகரம், ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1932.
2. செகராசசேகரமலை, இ. சி. இரகுநாதையர் பதிப்பித்தது, கொக்குவில், 1942.
3. கைலாயமலை, சா. வே. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித்தது, சென்னை, 1939.
4. தண்டுகைக்கனகராயன் பள்ளு, சே. வே. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித்தது, சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1932.
5. வையா, — சுவாமி சா. ஞானப்பிரகாசர். பதிப்பித்தது ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1921.
6. வையாபாடல், J. W. அருட்பிரகாசம் பதிப்பித்தது, யாழ்ப்பாணம், 1921.
7. யாழ்ப்பாண வைபவமலை, சூல சபாநாதனின் பதிப்பு, கொழும்பு, 1993.
8. க. வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி வசாவிளான், யாழ்ப்பாணம், 1918.
9. சி. பத்மநாதன், யாழ்ப்பாண அரசு, சூரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் (கி.பி. 1250-1620) (அச்சில்)
10. Indrapala. K. *Dravidian Settlements in Ceylon and the beginnings of the kingdom of Jaffna*
11. Pathmanathan, S, *The kingdom of Jaffna*. (Circa A.D. 1250 - 1450)
12. Swaminathan, K. D, *Tiruvāliśvaram: A study of its History and Inscriptions*.

* பிள்ளைய மூன்றும் லண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலே கலாநிதிப்பட்டம் பெறுவதற்குச் சமர்ப்பிக்க ஆய்வு நூல்கள்.

சாசனத்துத் தமிழ் இலக்கியம்

கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை

இலக்கியம் என்ற சொல் செய்யுள் இலக்கியம், உரைநடை இலக்கியம் என்ற இரண்டையும் உள்ளடக்குமாயினும் இக் கட்டுரையில், செய்யுள் இலக்கியம் மட்டுமே ஆராயப்படும்; செய்யுள்களில், கவிதைப் பண்புள்ளனவே செய்யுள் இலக்கியம் எனினும் பெயருக்குச் சிறப்புரிமையுடையனவாயினும் செய்யுள் வடிவில் அமைக்கப்பட்ட பிறவும் சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. தற்காலத்தில் உரைநடை சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குவதுபோல, இடைக்காலத்தில் செய்யுள் சிறப்பிடம் உற்று விளங்கியதால், சாசனங்களிலும் செய்திகள் சில, செய்யுண்டையிலே தரப்படுகின்றன; மயிலை, சீனிவேங்கடசாயி சாசனங்களிற் காணப்படும் செய்யுள்களில் அக்காலம் வரையில் வெளியிடப்பட்டனவற்றுட் பெரும்பகுதியைத் தொகுத்துச் 'சாசனச் செய்யுள் மஞ்சரி' என்ற நூலை (மார்ச்சு 1959) வெளியிட்டுள்ளார். சாசனச் செய்யுள் என்னும் பெயரில் மெய்க்கிரீத்திகளை மட்டும் பிறர் வெளியிட்டுவருவதால், சாசனங்களிற் காணப்படும் பிற செய்யுள்களைத் தொகுத்துத் தம்முடைய நூலிலே தருவதாக, நூலாசிரியர் தம்முடைய முகவுரையுட் குறிப்பிட்டுள்ளார். வித்துவாணி சுந்தரேசுவாண்டையார் முப்பது சாசனங்களைக் 'கல்வெட்டு: மூலமும் விளக்கவுரையும்' (ஜனவரி 1958) என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளார். சாசனங்களுட் காணப்படும் தமிழ்க் கவிஞர்களைப் பற்றிய செய்திகள் பல, பேராசிரியர் மு. இராகவையங்காருடைய 'சாசனத் தமிழ்க் கவி சரிதம்' (1-9-37) என்ற ஆராய்ச்சி நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன; இந்நூல்கள் யாவும் இக் கட்டுரையிற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சாசனம் பலரும் அறிந்த துறையாக, தமிழ் கற்கும் யாவரும் கற்குந்துறையாக இல்லாததால், சாசனத்திலே செய்யுளிலக்கியம் இடம்பெறுகிறதென்பதே பலருக்குத் தெரியாது. தென்னிந்திய வரலாற்று மாணவர் மெய்க்கிரீத்தியிலக்கியம் பற்றியும் வரலாற்றுண்மை பொதிந்துள்ள பிற சாசனச் செய்யுள்கள் சில பற்றியும் ஓரளவு அறிந்திருப்பர்; இன்று பிரசித்திபெற்று விளங்கும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் சிலரைப்பற்றியும் மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றைப் பற்றியும் சாசனங்களிலே குறிப்புகளுண்டு. தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் சிலவற்றின் காலநிர்ணயத்துக்குச் சாசனக் குறிப்புகள் உதவுகின்றன. எனவே, தமிழிலக்கிய வரலாற்றுணர்ச்சி சிறப்பதற்குச் சாசனப் பயிற்சி பயன்படும். தமிழ் நாட்டிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாசனங்களுள் ஒரு சிறு பகுதியே இதுவரையில் வெளியிடப்பட்டதால், வெளியிடப்படாது எஞ்சிக்கிடக்கும் சாசனங்களுள் அருமையான செய்யுள்கள், எத்துணையோ பொதிந்து கிடக்கலாம். இதுவரையில் வெளியிடப்பட்ட சாசனங்களிலிருந்து கிடைக்கும் செய்யுள்களையும் செய்யுள்கள் பற்றிய செய்திகளையும் அறிமுகப்படுத்துவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சாசனச் செய்யுள்களுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க பகுதி மெய்க்கீர்த்தி என்னும் இலக்கிய வகையாகும். தமிழிலுள்ள தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங் களுள் மெய்க்கீர்த்தி என்பது ஒன்றாகும். பிரபந்த இலக்கணங்களை எடுத்துக்கூறும் பாட்டியல் நூல்களில் மெய்க்கீர்த்திக்கு இலக்கணம் காணப்படுகிறது. பாட்டியல் நூல்களிற் காலத்தால் மிகவும் முந்தியதான பன்னிருபாட்டியல்:

சீர் நான்காதி யிரண்டடித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்ப் புகழெல்லாஞ் சொல்லியு
மந்தத்தவன் வரலாறு சொல்லியு
மவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியு மற்றவ
னியற் பெயர்ப்பின்னர் சிறக்க யாண்டெனத்
திறப்பட வுரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி¹
நிலைபெறு சீர்மெய்க் கீர்த்தி யினந்த
முரையாய் முடியுமென வுரைத்தனரே²

பிற பாட்டியல் நூல்கள்:-

சிறந்த மெய்க்கீர்த்தி யரசன் செயல்சொற்
றவையாய்ச் செய்யுள்
அறைந்த தோர் சொற் சீரடியாம்³
தொழிலார்ந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீரடியால்
எழிலரசர் செய்தி யிசைப்பர்⁴

கீர்த்தி என்னும் வடசொல் புகழ் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லிற்கு நேரான பதமாகும். அரசன் புகழ்பாடும் மரபு தமிழில் மிகவும் நீண்ட காலத்தது. புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, பத்துப்பாட்டு என்னும் மிகப் பழைய இலக்கிய நூல்களுள், பெரும்பாலான செய்யுள்கள் அரசரைப் புகழ்வன. அரசரைப் புகழ்வதற்கு அகத்திணை மரபு ஒரு கருவி யாகக் கொள்ளப்படுவதனைப் பிற சங்கஇலக்கியங்களிற் காணலாம். சங்க காலத்துக் குப் பிந்திய செய்யுள்களுள் அரசரைப் புகழ்வனவாகக் களவழி நாற்பது, நந்திக் கலம்பகம், பாண்டிக்கோவை, முத்தொள்ளாயிரம் என்பனவாக மிகச் சிலவே இன்று அறியப்படுகின்றன. பன்னிருபாட்டியல் தோன்றிய காலம்பற்றிக் கருத்துவேறுபாடு உண்டு. சோழப்பெருமன்னர் காலத்துக்கு முன்பு அது தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்ப பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மெய்க்கீர்த்தி என்பது தமிழ்ச்சொல் ஒன்றும் வட சொல் ஒன்றும் கலந்து அமைந்த தொடராகக் காணப்படுகிறது. புகழ் என்ற சொல்லே பழைய தமிழ் இலக்கியங்களுட் பரவலாக வழங்குகிறது. கீர்த்தி என்ற வடசொல் பல்லவர்காலத்திலேயே தமிழ்மொழியிற் பெரு வழக்காகியிருக்கவேண்டும். மெய்க் கீர்த்தி பல்லவர் காலத்திலிருந்து வழங்குகிறது என்பர் ஒரு சாரார். அது சோழப் பெருமன்னர் காலத்து முதலாம் இராசராசன் காலத்திலேயே தொடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பர் இன்னொரு சாரார். மெய்க்கீர்த்தி என்னும் பிரபந்தத்துக்குப் பாட்டியல் நூல்களிற் கூறப்படும் இலக்கணம் முதலாம் இராசராசன் காலம் தொடக்கம் தோற்றம்பெறும் செய்யுள் வகைக்கே பொருந்துவதால், உதாரணங்களை அக் காலத்திலிருந்தே எடுத்துக்காட்டலாம்.

சோழப்பெருமன்னன் முதலாம் இராசராசனுடைய மெய்க்கீர்த்தி வருமாறு:-

திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
 தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
 காந்தனூர்ச் சாலைக் கலமறுத் தருளி
 வேங்கை நாடுங் கங்க பாடியுந்
 தடிசை பாடியும் நுளம்ப பாடியும்
 குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும்
 முரட்டெழிற் சிங்கன ரீழ மண்டலமும்
 இரட்ட பாடி யேழரை யிலக்கமும்
 முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீ ராயிரமுந்
 திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
 னெழில்வள ரூழியு ளெல்லா யாண்டுந்
 தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
 தேசுகொள் கோராச கேசரி வர்மரான
 உடையார் ஸீராச ராச தேவர்க்கு யாண்டு⁵

நவநீதப் பாட்டியல், வச்சணந்திமாலை என்பவற்றிற்குறப்படும் மெய்க்கீர்த்தி இலக்கணம் மேற்காட்டிய சாசனப்பகுதிக்குப் பொருந்துகிறது. பன்னிரு பாட்டியலிற் கூறப்படும் மெய்க்கீர்த்தி இலக்கணத்தின் சில அமிசங்கள் இங்கு இடம்பெறவில்லை; இதற்குப் பின் தோன்றிய மெய்க்கீர்த்திகளிலும் இடம்பெறவில்லை. அரசியுடன் வாழ வேண்டுமெனவும் நீண்ட காலம் வாழவேண்டுமெனவும் வாழ்த்தும் பகுதிகளை இம் மெய்க்கீர்த்திகளிற் காணக்கூடவில்லை; இலக்கணம் இலக்கியத்தைப் பின்பொதொடர்ந்தே தோன்றும். எனவே, பன்னிரு பாட்டியலிற் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்தி இலக்கணம் தோன்றுமுன்பே, அவ்விலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாயான மெய்க்கீர்த்தி இலக்கியம் இருந்திருக்க வேண்டும். அத்தகைய மெய்க்கீர்த்திகள் கல், செம்பு முதலிய நிலையான பொருள்களிற் பொறிக்கப்படாமையால் மறைந்துபோயிருக்க வேண்டும் அல்லது இவ் வும் அவை வெளிப்படாமல் இருக்கவேண்டும். மேலும் மெய்க்கீர்த்தி என்னும் பெயருக்கு முழு உரிமையுடையதாக இந்த மெய்க்கீர்த்தி அமைந்திருக்கிறது. முதல் இரண்டடிகளில் உருவக அணி காணப்படுகிறது. வளர்ந்து சென்ற பேரரசும் பொலிந்து சென்ற செல்வச் செழிப்பும் பெருநிலச் செல்வி என்னும் பூமாதேவியாகவும் திருமகள் என்னும் இலக்குமியாகவும் கற்பிக்கப்பட்டு இராசராசன் மனைவியாக உருவகிக்கப்படுகின்றனர். பிற செய்திகள் பெரும்பாலும் தன்மையணியிற் கூறப்படுகின்றன எனலாம். இங்கு பொய்யும் புணந்துரையும் இடம்பெறவில்லை. பரிசிலுக்காக மன்னரைப் பாடும் புலவர் உள்ளது விரித்தும் இல்லது புணர்த்தியும் பாடுதல் மரபு. அந்த மரபை மறுத்து எழுந்ததனாலேயே, இப்பிரபந்தவகை மெய்க்கீர்த்தி என மெய் என்னும் ஆடை பெற்று வழங்கியிருக்கவேண்டும்;

சோழப் பேரரசு வளர்ந்து சென்ற காலமான முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்துத் தோன்றிய மெய்க்கீர்த்திகளுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. இவ்வரசர்களுடைய மெய்க்கீர்த்திகள் இவர்கள் வென்ற நாடுகளை வரிசைப்படுத்துகின்றன. முதலாம் இராசேந்திரன் காலமே சோழப் பேரரசு மிகப் பரந்துபட்டிருந்தது. இவ்வரசனுடைய வெற்றி கங்கைக் கரையிலிருந்து கடாரம் வரை சென்றது; இவன்

வென்ற வேந்தர்களில் முக்கியமானவர்களும் இவன் மெய்க்கீர்த்தியிற் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். மெய்க்கீர்த்தியின் சிறப்புக்களுள் ஒன்று, அது மன்னனின் ஆட்சித் தொடக்கத்தில் ஆரம்பித்துக் காலப்போக்கில் வளர்ந்துசென்று அம்மன்னனின் ஆட்சி முடிவடையும் காலத்தில் முற்றுப்பெறுகிறது. ஒரு மன்னனின் வெவ்வேறு ஆட்சியாண்டுகளில், மெய்க்கீர்த்தி வெவ்வேறு அளவில், அந்த அந்த ஆட்சியாண்டுகள் வரையில் மன்னன் சாதனைகளைக்கொண்டு விளங்கும். உதாரணங்களாக, முதலாம் இராசேந்திரனுடைய பன்னிரண்டாம் ஆண்டு மெய்க்கீர்த்தியையும் பத்தொன்பதாம் ஆண்டு மெய்க்கீர்த்தியையும் பார்க்கலாம்.

திருமன்னி வளர விருநில மடந்தையும்
போரிச்சயப் பரவையுஞ் சீர்த்தனிச்

செவ்வியும்

தன்பெருந் தேவிய ராகி யின்புற
நெடிதிய லாழியு ளிடைதுறை நாடும்
தொடர்வன வேலிப் படர்வன வரசியும்
சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் கடக்க
மும்

பொருகடலீழத் தரசர்த முடியும்
ஆங்கவர் தேவிய ரோங்கெழின் முடியும்
முன்னவர் பக்கற் றென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியு மிந்திர னாரமும்
தெண்டிறை யீழ மண்டல முழுவதும்
எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் குடும்
குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருந் காவற் பலமுந் தீவும்
செருவிற் சினனி யிருபத் தொருகால்
அரசுகளை கட்ட பரசுராமன்
மேவருஞ் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
இருத்திய செம்பொற் றிருத்தகு முடியும்
பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்
டொளித்த சயசிங்க னளப்பரும் புக

மொடு

பீடிய விரட்டபாடி யேழரை
யிலக்கமு நவநெதிக் குலப்பெரு மனைகளும்
விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமு

முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்
காமிடை வள நாமணக் கோணையும்
வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
பாசடைப் பழன மாசணி தேசமும்
ஆயர்வில் வண்கீர்த்தி யாதிரகரவையில்
சந்திரன் றெல்குலத் திந்திர ரதனை
வினையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்
துப்

பலதனத் தொடு நிறை குலதனக்
குவையும்
கிட்டருஞ் செறிமினை யொட்ட விஷயமும்
பூசுரர் சேர்நற் கோசல நாடும்
தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
வண்டுறை சோலைத் தண்ட புத்தியும்
இரண குரனை முரணுகத் தாக்கித்
திக்கனை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்
கோவிந்த சந்தன் மாவிழிந் தோடத்
தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
தொடுகழற் சங்கு வெட்டல்மகி பாலனை
வெஞ்சமர் வளாகத் தஞ்சவித் தருளி
ஒண்டிறல் யானையும் பெண்டிர் பண்டா
ரமும்

நித்தில நெடுங்கட லுத்திர லாடமும்
வெறிமலர்த தீர்த்ததி தெறிபுனற்
கங்கையு
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட

கோப்பரகேசரி
வண்மரான உடையார் ஸ்ரீராஜேந்திர
சோழ தேவற்கு யாண்டு யவ ஆவது;⁶

பத்தொன்பதாம் ஆட்சியாண்டுச் சாசனத்தில், பன்னிரண்டாம் ஆட்சியாண்டுச் சாசனத்திற் கூறியது நாற்பத்தாறாவது அடிவரையிற் றிருப்பிக் கூறப்பட்டுப்பின்பு பத்தொன்பதாம் ஆண்டுவரையில் நடந்தவையும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன; எனவே, நாற்பத்தாறாவது அடியிலிருந்து எஞ்சிய பகுதி கீழே தரப்படுகிறது.

வெறிமலர்த் தீர்த்ததத் தெறிபுனற் கங்
கையும்
அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்ம
னாகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்
துரிமையிற் பிறக்கிய பெருநிதிப் பிறக்க
மும்
ஆர்த்தவ னகநகர்ப் போர்த்தொழில்
வாசலில்
விச்சா திரத்தோ ரணமு மொய்த்தொளிர்
புனைமணிப் புதவமுங் கனமணிக் கதவமும்
நிறைசீர் விசயமுந் துறைநீர்ப் பண்ணையும்

வன்மலை யூரெயிற் றென்மலை யூரும்
ஆழ்கட லகழ்குழ் மாயிரு டிங்கமும்
கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்
காப்புறு நிறைபுனல் மாபப் பாளமும்
காவலம் புரிசை மேவுலிம் பங்கமும்
விளைப்பந் தூருடை விளைப்பந் தூரும்
கலைத்தக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்
தீதமர் வல்வினை மதமா விங்கமும்
கலாமுதிர் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வார்பொழில் மாநக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவற் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்
பரசேசரி

வன்மரான உடையார் ஸ்ரீராசேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு ய்கு ஆவது?

முதன் மூன்று அடிகள் உருவகமாக அமைகின்றன. இராசராசனுடைய தேவியராக உருவகிக்கப்பட்டவைகளுடன் போர் வெற்றியும் இங்கு சய இலக்குமியாக உருவகிக் கப்பட்டு இணைக்கப்படுகிறது. மூவரும் இராசேந்திரனுடைய தேவியராகி இன்புற்ற னர் எனப்படுகிறது: முதலாம் இராசேந்திரனுடைய 24வது அடிவரையுள்ள மெய்க் கீர்த்தி முதலாம் இராசராசன் வெற்றிபெற்றதாகக் கூறும் இடங்களையே பெரும்பாலும் திருப்பிக் கூறுதல் கவனிக்கத்தக்கது. தந்தை பெற்ற வெற்றி தோற்ற நாடுகள் யாவற் றையும் நிர்ந்தரமாகப் பணிய வைக்கவில்லை. இராசராசன் வெற்றி பெற்ற சில இடங் களிலே பூரண வெற்றிபெறவில்லை. இத்தகைய காரணங்களால் மைந்தன் போராடித் தன்னுடைய வெற்றியை நிலைநிறுத்தவேண்டியிருந்தது. 25வது அடியிலிருந்து 46வது அடிவரை கங்கைப் படையெடுப்புக் கூறப்படுகிறது. கங்கைக் கரைவரை சென்றபோது பெற்ற வெற்றிகள் இந்த அடிகளிற் கூறப்படுகின்றன; கங்கைக் கரைவரையிருந்த நாடுகளும், அவை சிலவற்றின் இயல்பு, அவற்றுட் சிலவற்றையாண்ட மன்னர்கள், அம்மன்னர்கள் மேற்பெற்ற வெற்றியின் இயல்பு என்பனவும் இங்கு இடம்பெறுகின்றன. இவ்வளவு கூறியபின்பும் இராசேந்திரன் கங்கைக் கரைக்குத் தீர்த்த யாத்திரைமட்டுமே செய்தான் என்று வெங்கையா என்ற சாசனவியலாளர் வருணிப்பர். இந்த விபரங்கள் இடம்பெறாவிட்டால் இராசேந்திரன் படை கங்கைக் கரைக்குப் போகவில்லை என்று சாதித்திருப்பார்; இராசேந்திரனது பன்னிரண்டாம் ஆட்சியாண்டு வரையில், அவன் சாதனைகள் இவையாகும். அதன்பின்பு கடாரத்துக்குப் படையெடுத்திருக்கிறான். இன்றைய மலேசியா, இந்தோனேசியா என்னும் நாடுகளில் அவன் கடற்படைகொண்டு வெற்றி பெற்றிருக்கிறான்.

முதலாம் இராசேந்திரனுடைய மக்கள் மூவர் ஒருவர் பின்னொருவராக அரசாண்டனர்: முதலாம் இராசாதிராசன், இரண்டாம் இராசேந்திரன், வீரசோழன் என்னும் மூவர் வரலாற்றிலும் ஒரு பொதுத்தன்மையுண்டு; இவர்களுடைய காலத் தில், சோழப் பேரரசு பரந்துசெல்வவில்லை; சோழப் பேரரசின் பெருமையும் புகழும் பரப்பும் தந்தை விட்டுச்சென்ற நிலையிலிருந்து குறைவுபடாதிருக்க இம்மூவரும் உழைத் தனர். ஒரு மன்னருக்கு ஒரு மெய்க்கீர்த்தி என்ற நிலை மாறுகிறது. முதலாம்

இராசாதிராசனுக்கு, 'திங்களேர்தரு,' 'திங்களேர் பெற வளர்', 'திருக்கொடியொரு தியாகக்கொடி' என மூன்று மெய்க்கீர்த்திகள் உண்டு. தமையனுக்கு மூன்று மெய்க்கீர்த்திகள் இருந்தமையால், தம்பிக்கும் மூன்று மெய்க்கீர்த்திகள் இருக்கவேண்டும் என்ற நிலை தோன்றியிருக்கலாம். இரண்டாம் இராசேந்திரனுக்கும் 'திருமாதா புவியெனும் பெருமாதர்', 'இரட்டபாடி ஏழரையிலக்கமுங்கொண்டு', 'திருமகள் மருவிய செங்கோல் வேந்தன்றன் முன்னோன் சேனை' என மூன்று மெய்க்கீர்த்திகள் உண்டு. ஒவ்வொரு வேந்தருக்குமுரிய ஒவ்வொரு மெய்க்கீர்த்தியை இங்கே ஆராயலாம். போரில் நாடுகளை வெல்வது ஒன்று, அந்நாடுகளை ஆட்க்கி ஆளுவது இன்னொன்று என்பன இம்மெய்க்கீர்த்திகளிலிருந்து தெளிவாகத் தெரியவருகின்றன. பேரரசுக்குட்பட்ட நாடுகளை அரசுகுலத்தவரின் நேரடி ஆட்சியில் விட்டுவைத்தாலே, பேரரசில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்தலாம் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. முதலாம் இராசாதிராசனுடைய 'திங்களேர்தரு'⁸ என்ற மெய்க்கீர்த்தி, இந்த அரசனுடைய குடும்பத்தவர் வானவன், வில்லவன், மீனவன், கங்கன், இலங்கையர்க்கிறைவன், பல்லவன், கன்னகச்சியர் காவலன் என நியமிக்கப்பட்டுமருடம் சூட்டப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறது. இரண்டாம் இராசேந்திரனுடைய 'திருமாதா புவியெனும் பெருமாதர்' என்னும் மெய்க்கீர்த்தியும் அதன் தொடக்கத்தில், அரசுகுடும்பத்தவரைச் சிற்றரசராக்கிய செய்தியை விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. இம் மெய்க்கீர்த்திகளிலேயுள்ள சொற்சுவை, பொருட்சுவை என்பன, முதலாம் இராசராசன் முதலாம் இராசேந்திரன் என்போருடைய மெய்க்கீர்த்திகளிலுள்ளனவற்றிலும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. முதலாம் இராசாதிராசனைப் பாண்டியர் மூவர் எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்ததைப் பற்றிய பகுதி ஓர் எடுத்துக்காட்டு:-

தென்னவர் மூவருள் மாளு பரணன்
பொன்முடி யானுப் பருமணிப் பசுந்தலை
பொருகளைத் தரிந்து வாரள வியகழல்
வீரகே ரளனை முனைவயிற் பிடித்துத்
தனது வாரணக் கதக்களிற்று னுதைப்பித்தருளி
அந்தமில் பெரும்புகழ்ச் சுந்தர பாண்டியன்
கொற்றவென் குடையுங் கற்றைவென் கவரியும்
சின்கா தனமும் வெங்களைத் திழந்துதன்
முடிவிழத் தலைவிரித் தடிதளர்ந் தோடத்
தொல்லை முல்லையூர்த் துரத்தி (12-21)

இரண்டாம் இராசேந்திரனுடன் போர் செய்து தோற்றோடியதைப் பற்றிய பகுதி இன்னோர் எடுத்துக்காட்டு:-

வெஞ்சின வரைசரோ டஞ்சிச் சளுக்கி
குலங்குலை குலைந்து தமையிர் விரித்து
வெந்நூற் றெளித்துப் பின்னுற நோக்கிக்
கால்பரிந் தோடி மேல்கடற் பாயத்
துரத்திய பொழுதச் செருக்களைத் தவன்விடு (59-63)

கலகம் விளைவித்த பகைவர்களை யடக்கித் தம் ஆட்சியை நிலைப்படுத்த முயன்ற சோழ மன்னர் பகைவர்களுக்குக் கொடுமைகள் இழைத்ததைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் மெய்க்கீர்த்திகளிலேயே காணப்படுகின்றன; பகைவர்கள் யாவரும் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகியபோதிலும் சாளுக்கியரும் சிங்களவரும் அதிக கொடுமைக்கு ஆளாகினர் போலத் தெரியவருகிறது. சாளுக்கியரையும் சிங்களரையும் முழுவதாக ஆட்க்க முடியாமையால், ஆத்திரமடைந்த சோழப்பெருமன்னர் இவ்வாறு செய்தனராக வேண்டும். முதலாம் இராசாதிராசன் வீரசலாமேகன் என்னும் இலங்கை மன்னன் மேற் பெற்ற வெற்றியை வருணிக்கும் பகுதி:—

விளங்குமுடி கவித்த வீரசலா மேகன்
போர்க்களத் தஞ்சித்தன் காரீக்களி ரிழிந்து
கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயைமூக்கரிய
ஆங்கவ மானம் நீங்குதற் காக
மீட்டும் வந்து வாட்டொழில் புரிந்து
வெங்களத் துலந்தவச் சிங்களத்தரசன் (47-53)

வீரசோழன் சாளுக்கிய மன்னனின் சேனாதிபதியாகிய சாமுண்டராயனை அவமானப் படுத்தியதை எடுத்துக்கூறும் பகுதியாக, அவனுடைய 'திருவளர் திரள்புயத் திருநில வலயம்'¹⁰ என்று தொடக்கும் மெய்க்கீர்த்தியிற்காணப்படுவது:—

தாங்கரும் பெருவலித் தண்டுகெடத் தாக்கி
மாதண்ட நாயகன் சாமுண்ட ராயனைச்
செற்றவன் சிரத்தினை யறுத்து மற்றவ
னொருமக ளாகிய விருகையன் நேவி
நாகலை யென்னுந் தோகையஞ் சாயலை
முகத்தொடு மூக்குவே ருக்கிப் பகைத்தெதிரி (12-17)

சோழநாட்டின் செல்வம் இருவகையிலே பெருகியது; தோற்றமன்னரும் கிற்ற ரசரும் திறைசெலுத்தியதை எடுத்துக் கூறுகிறது முதலாம் இராசாதிராசனுடைய மெய்க்கீர்த்தி:

வில்லவர் மீனவர் வேள்குலச் சளுக்கியர்
வல்லவர் கௌசலர் வங்கணர் கொங்கணர்
சிந்தூர ரையணர் சிங்களர் பங்களர்
ஆந்திரர் முதலிய வரைசரிடு திறைகளும் (64-67).

இரண்டாவதுவகை, போரில் வெற்றிபெற்றதும் பகைவர் நாட்டிலிருந்து கொள்ளை யடித்து வருவது; இரண்டாம் இராசேந்திரன் மேலைச்சாளுக்கியரை வென்று கருநாட தேசத்துப் பெண்களையும் பெருந்தொகைப் பொருள்களையும் கொள்ளைகொண்டு வந்ததைக் கூறும் பகுதி:—

சத்துருபயங் கரண்கர பத்திரன் மூல
 பத்திர சாதி பகட்டரை சநேகமும்
 எட்டுநிரை பரிகளு மொட்டக நிரைகளும்
 வராகவெல் கொடிமுத விராசபரிச் சின்னமும்
 ஒப்பில்சத்தி யவ்வைசாங் கப்பையென் றிவர்முதல்
 தேவியர் குழாமும் பாவைய ரீட்டமு
 மிணையன பிறவு முணையிற் கொண்டு (64-70):

வீரசோழன் மேலைச்சாளுக்கியரை வென்று அவ்வாறு கொள்ளை கொண்டு வந்ததைக் கூறும் பகுதி:—

அங்கவர் தாரமு மவர்குல தனமுஞ்
 சங்குந் தொங்கலுந் தாரையும் பேரியும்
 வெண்சா மரையு மேக டம்பமும்
 சூகரக் கொடியும் மகரதோ ரணமும்
 புட்பகப் பிடியும் பொருகளிற் றீட்டமும்
 பாய்பரிதி தொகையொடும் பறித்துச் சேயொளி (41-46)

வீரசோழனுடைய வீரத்தை உணர்த்தும் பகுதிகள், அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியிற் காணப்படுகின்றன. மேலைச் சாளுக்கியனோடு கூடல் சங்கமத்திலே நடந்த முதற் போரிலே வீரசோழன் சாளுக்கியப் படையைக் கலக்கி அழித்ததையும் சாளுக்கியனும் படைத்தலைவரும் அஞ்சியோடியமையையும் கூறும் பகுதி:—

கூடல் சங்கமத் தாகவ மல்லன்
 மக்க ளாகிய விக்കலன் சிங்கண
 னென்றிவர் தம்மொடு மெண்ணில்சா மந்தரை
 வென்றடு தூசிமுனை விட்டுத் தன்றுணை
 மன்னருந் தானும் பின்னடுத் திருந்து
 வடகட லென்ன லகுத்தவத் தானையைக்
 கடகளி ரென்றூற் கலக்கி யடல்பரிக்
 கோசலைச் சிங்கனைக் கொடிபட முன்னர்த்
 தூசிவெங் களிற்றெடுந் துணித்துக் கேசவ
 தண்ட நாயகன் தார்க்கேத் தரையன்
 திண்டிறல் மாரயன் சினப்போதி தரைய
 விரேச்சல விகல்செய்பொற் கோதைமு வத்தியென்
 ருர்த்தடு துப்பி லநேகசா மந்தரைச்
 சின்ன பின்னஞ் செய்து பின்னை
 முதலி யான மதுவண னோட
 விரித்த தலையோடு விக்കல னோடச்
 செருத்தொழி வழிந்து சிங்கண னோட
 அண்ணல் முதலி ரனைவரு மமர்போரீப்
 பண்ணிய பகடிழிந் தோட நண்ணிய
 ஆகவ மல்லனு மவர்க்கு முன்னோட (20-39)

கூடல் சங்கமத்தில் ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் போக்கிக்கொள்ள இன்னொருபோருக்கு வரும்படி, ஆகவமல்லன் தூதனுப்பியபோது வீரசோழன் 'சிந்தையு முகமுந் திருப்புய மிரண்டு மேந்தெழி லுவகையொ டிருமடங்கு பொலிய' நின்றுன் என்று மெய்க்கீர்த்தி மேலுங் கூறும்;

முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலிருந்து சோழப்பேரரசு வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் தொடங்குகிறது: சோழப்பேரரசின் பரப்பு ஓரளவு குறைகிறது; இலங்கை சோழராட்சியிலிருந்து நீங்கிவிடுகிறது. முதலாம் குலோத்துங்கனது ஆட்சித் தொடக்கத்தில் மேலைச்சாளுக்கியரோடு மோதுதல் ஏற்பட்டபோதும் அவனுடைய அரைநூற்றாண்டுகால ஆட்சியுட் பெரும்பகுதி அவரோடு போரில்லாமலே கழிந்தது. குலோத்துங்கன் வேங்கிநாட்டு அரசகுலத்தையும் சேர்ந்தவனாதலால் அங்கும் சோழராட்சியை நிலைநிறுத்துவது வில்லங்கமாக இருக்கவில்லை. இவனுடைய மெய்க்கீர்த்திகள் 'புகழ் சூழ்ந்த புணரியகழ் சூழ்ந்த புனியில்', 'புகழ்மாமது வினங்கச் செய்மாமது விரும்ப,' 'திருமன்னி வினங்கு இரு குவடனையதன்' என மூன்று தொடக்கங்களை யுடையன. அவற்றுள், 'புகழ் சூழ்ந்த புணரியகழ் சூழ்ந்த புனியில்'¹¹ என்பது இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆட்சிப்பரப்பு முன்பு இருந்ததிலும் குலோத்துங்கன் காலத்திலே குறைந்தபோதிலும், பூயி முழுவதும் தன்னுடைய ஆட்சியில் இருந்தது என்ற குறிப்பு இவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியிலும் இவனுக்குப் பின்வந்தோர் மெய்க்கீர்த்தியிலும் பிற்காலச் சிற்றரசர் மெய்க்கீர்த்தியிலும் காணப்படுகிறது. முதலாம் குலோத்துங்கனுடைய மெய்க்கீர்த்தி 'புகழ் சூழ்ந்த புணரியகழ் சூழ்ந்த புனியில் பொலினேமி யளவுந் தன்னேமி நடப்ப' என்று கூறுகிறது; விக்கிரமசோழன் 'பூமாவை மிடையிடைந்து பொலிமாவை திகழ,' 'பூமாமது புணரப் புவிமாமது வளர' என இரண்டு மெய்க்கீர்த்திகள் கொண்டவன். அவனுடைய முதலாவது மெய்க்கீர்த்தியில்,¹² 'அகில புவனமுங் கவிப்பதொரு புதுமதிபோல வெண்குடை மீமிசை நிற்ப' என வருகிறது; இவ்வாறு கூறுவது உண்மையோடு தொடர்புபட்டதாக இருக்கவேண்டுமென்ற நிலைமாரி மரபு வழிக்கூற்றாக மாறிவிடுகிறது. மெய்க்கீர்த்தியும் பொய்க்கீர்த்தியைத்தான் பாடுகிறது என்றும் புலவர்கள் ஏனைய கவிதைகளைப் போலவே மெய்க்கீர்த்தியையும் பாடியுள்ளனர் என்றும் அறிஞர்கள் கூறும்நிலை ஏற்படுகிறது. சோழராட்சி வலிகுன்றப் பாண்டியர் தனையெடுத்தனர். பாண்டியர் சுய ஆட்சி பெற்றுப் பாண்டிய அரசு வளரத்தொடங்கிய காலத்தில் ஆட்சிசெய்த சடாவர்மன் குலசேகரனும் உலகம் முழுவதையும் ஆண்டான் என்ற பொருளில் 'எண்கிரி சூழ்ந்த எழுகட லெழுபொழில் வெண்குடை நிழற்ற'¹³ என்று அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி கூறுகிறது; தமிழ்நாட்டு மன்னர்களுள் 'முவுலகுக்கும் மண்ணன்' என்று பெருள்படும் 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி' யென்ற பட்டம் முதன்முதல் குலோத்துங்கனாலேயே சூடிக்கொள்ளப்படுகிறது. மிகப் பரந்த நிலப்பரப்பை ஆண்ட தமிழ் மன்னர்களுக்கு இப்பட்டம் வழங்கவில்லையென்பது கவனிக்கத்தக்கது; பிற்காலத்திலாண்ட பெருமைகுறைந்த மன்னருக்கே இப்பட்டம் வழங்குகிறது; குலோத்துங்கனைத் தொடர்ந்து வந்த விக்கிரமசோழனும் 'திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி' என்று கூறப்படுகிறான். பாண்டியன் சடாவர்மன் குலசேகரன் திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி என்று மரபுவழியாகக் கூறிக்கொள்வது உண்மையிலிருந்து வெகுதூரமாகக் காணப்படுகிறது; ஒருவனைத் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி என்றால் அவன் தன்னுடைய நாட்டைச் சுயமாக ஆட்சி செய்வான் எனப் பொருள் சுருங்கி விட்டது போலத் தெரியவருகிறது;

முதலாம் குலோத்துங்கசோழன், விக்கிரமசோழன் முதலியவர்களுக்கும் நீண்ட மெய்க்கீர்த்திகளுண்டு. ஆனால், இம் மெய்க்கீர்த்திகளை இவர்களுக்கு முன்புள்ள மன்னர்களுடைய மெய்க்கீர்த்திகளுடனும் ஒப்பிட்டால், நீண்ட மெய்க்கீர்த்தி பாடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை வைத்துக்கொண்டு புலவர்கள் பாடியிருக்கவேண்டுமெனத் தெரியவருகிறது. புறநானூற்றிற் காணப்படும் போர்பற்றிய பாடல்களுக்கும் பதிறுப்பதிற் காணப்படும் போர்பற்றிய பாடல்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு முற்கால, பிற்கால மெய்க்கீர்த்திகளுக்கிடையிலான வேறுபாடு போலத் தோன்றுகிறது. குலோத்துங்கன் முதல் வெற்றிபெற்ற விபரம் 'விளங்குசய மகளை யிளங்கோப் பருவத்துச் சக்கரக்கோட்டத்து விக்கிரமத் தொழிலாறி புதுமணம் புணர்ந்து' எனக் கூறப்படுகிறது. சோழப் பேரரசுக்குத் தாய்வழியாக உரிமைபூண்ட குலோத்துங்கனுடைய ஆட்சி யாவருக்கும் உடன் பாடான வழியில் அமைதியாகத் தொடங்கவில்லை. வேங்கிநாட்டாட்சிதானும் குலோத்துங்கனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய காலத்திற் கிடைக்கவில்லை. தொடக்கத்தில் மேலைச் சாளுக்கியரும் பின்பு வீரசோழனும் வேங்கிநாட்டரசனாகப் பிறனொருவனை அங்கீகரித்தனர்; இச் செய்திகளைக் குலோத்துங்கனுடைய மெய்க்கீர்த்தி பூசிமெழுகுகிறது.

புதுமணம் புணர்ந்து மதவரை யீட்டம்
வயிரா கரத்து வாரி யயிர்முனைக்
கொந்தள வரசரி தந்தள மிரிய
வானுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டிப்
போர்ப்பரி நடாத்திக் கீர்த்தியை நிறுத்தி
வடதிசை வாகை குடித் தென்றிசைத்
தேமரு கமலப் பூமகள் பொதுமையும்
பொன்னி யாடை நன்னிலப் பாவையின்
தனிமையும் தவிரப் புனிதத் திருமணி
மகுட முரிமையிற் சூடி (5-14)

சோழருடைய புலி மேருவில் விளையாடுகிறதென்று இம் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது உயர்வு நவீற்சியாகக் காணப்படுகிறது. கங்கைக்கரைவரை படையெடுத்த முதலாம் இராசேந்திரனுக்குக் கூறுத புகழுரை முதலாம் குலோத்தங்கனுக்கு வழங்கியிருக்கிறது; மீனம் கனகாசலத்து விளையாடுகிறதென்று சடாவர்மன் குவசேகரன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது பொருள் சிறிதுமில்லாத மரபுவழிக்கூற்றேயாகும். குலோத்துங்கனுடைய மெய்க்கீர்த்தியில் சோழராட்சிக்கு எதிராகக் கலகஞ் செய்த பாண்டியரையும் சோழரையும் வென்றடக்கியமை விரிவாகக் கூறப்பட்டு அந்நாடுகளிற் கலகங்கள் ஏற்படுவதைத் தடுப்பதற்காக நிலைப்படைகள் வெவ்வேறிடங்களில் நிறுவிய செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாம் குலோத்துங்கன், விக்கிரமசோழன் முதலியோர் தாம் தம் தேவியரோடு எவ்வாறு வாழ்ந்தனரென்பதையும் தம்முடைய மெய்க்கீர்த்தியாகக் கொண்டுள்ளனர். முதலாம் குலோத்துங்கனுடைய மூன்று தேவியரை உமைக்கும் கங்கைக்கும் திருமகளுக்கும் உவமித்துக் கூறும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதி:-

பாரீமிசைச் சிவனிடத் துமை யெனத்
 தியாகவல்லி உலகுடையா ளிருப்ப வவளுடன்
 கங்கைவீற் றிருந்தென மங்கையர் திலதம்
 ஏழிசை வல்லபி ஏழுலக முடையாள்
 வரழி மலர்ந்தினி திருப்ப ஐழியுந்
 திருமா லாகத்துப் பிரியா தென்றும்
 திருமக ளிருந்தென வீரசிம் மாசனத்து
 உலகமுடையாளொடு வீற்றிருந் தருளிய (66-73)

விக்கிரமசோழனுடைய தேவியரைப்பற்றி வரும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதி :-

தொல்லை யே முலகுந் தொழுதெழத் தோன்றிய
 முல்லை வாணகை முக்கோக் கிழானடி
 உமையொடுஞ் சங்கரன் இமையத் திருந்தெனப்
 பொருந்தி இனி திருப்ப
 தெரிவையர் திலதம் தியாக பதாகை
 புரீகுழல் மடப்பிடி புனிதகுண வனிதை
 திரிபுவன முழுதுடையா ளிவந்திரு வுள்ளத்
 தருள்முழு துடையா ளெனவுட னிருப்ப (30-38)

விக்கிரமசோழன் காலத்திலிருந்து மெய்க்கீர்த்தியின் பொருளடக்கம் விரிவு
 படுகிறதெனலாம். முந்திய மன்னர்கள் காலம் போலப் போர்வெற்றிகள் இவர்கள்
 காலத்திற் சிறப்பிடம் பெறாமையால், கீர்த்தியாக வேறு விடயங்களை கூறவேண்டிய
 நிலை ஏற்படுகிறது. இம்மன்னர்களுடைய ஆட்சிச் சிறப்பு, கோயில் திருப்பணி என்
 பன விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. விக்கிரமசோழனின் மெய்க்கீர்த்தி¹⁴ சிதம்பரம்
 கோவிலிற் செய்யப்பட்ட திருப்பணியை விரிவாகக் கூறுகிறது :-

தன்குல நாயகன் தாண்டவம் பயிலுஞ்
 செம்பொனம் பலஞ்சூழ் திருமா ளிகையும்
 கோபுர வாசல் கூடசா லைகளும் (32-34)
 பசம்பொன் வேய்ந்த பலிவளர் பீடமும்
 விசம்பொளி தழைப்ப விளங்குபொன் வேய்ந்து (37-38)
 திருத்தேர்க் கோயில் செம்பொன் வேய்ந்து
 பருந்திரண் முத்தின் பயில்வடம் பரப்பி
 நிறைமணி மாளிகை நெடுந்திரு வீதிதன்
 திருவளர் பெயராற் செய்துசமைத் தருளிப்
 பைம்பொற் சூழித்த பரிகல முதலாச்
 செம்பொன் கற்பகத் தொடுபரிச் சிந்தமும்
 அளவில் லாதன வொளிபெற வமைத்து (44-50)

விக்கிரமசோழன் 'தென்றிசைத் தருமமுந் தவமுந் தானமுந் தழைப்ப வேதமும்
 மெய்ம்மையு மாதியுமப் போலத் தலைத்தலை சிறப்ப' ஆட்சி செய்தவன் என மெய்க்
 கீர்த்தி கூறும். பாண்டியர் தமீழோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவரென்று கூறப்
 பட்டு வந்தனர்போலும் சடாவரீமன் குலசேகரனுடைய மெய்க்கீர்த்தி 'இன்னமு

தாகிய இயவிசை நாடகம் மன்னிவளர்' என்றும் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய "பூ மருவிய திருமடந்தையும் புயத்திருப்ப' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி¹⁵ மூவகைத் தமிழும் முறைமையின் விளங்க' என்றும் கூறுகின்றன: மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுடைய மெய்க்கீர்த்தி அவன் நல்லாட்சியை வருணிக்கும் பகுதி:-

நால்வகை வேதமு நவின்றுடன் வளர
ஐவகை வேள்வியுஞ் செய்வினே யியற்ற
அறுவகைச் சமயமு மழகுடன் நிகழ
எழுவகைப் பாடலு மியலுடன் பரவ (9-12)

பதினாந்தாம் நூற்றாண்டிலே தென்பாண்டி நாட்டை ஆண்ட சிற்றரசன் அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியன் ஆவாண்டு அவன் பகை மன்னரை வென்ற இடங்க ளாகச் சில இடங்களின் பெயர்களைத் தருகிறான்: பகைவர் யார் என்ற குறிப்பு இல்லை; பதினெட்டு மொழிபேசும் மன்னரும் திறை கொடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மெய்க்கீர்த்தியிற் கூறப்படும் விடயத்துக்கு உண்மையோடு சம்பந்தம் இல்லாமற் போய்விட்ட நிலை காணப்படுகிறது. இவன் நல்லவன் என்பதைக் குறிக்கும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள்:-

'சந்திரகுலத்து வந்தவ தரித்த
முந்தையோர் தவத்த முனையென வளர்ந்து
மன்பதை புரக்க மணிமுடி புனைந்து
சங்கர சரண பங்கயஞ் சூடி' (5-9)
'மறக்களை பறித்துநல் லறப்பயிர்
வினைத்து' (13)

'உலக முழுது முடையா ளுடனே
இலகு கருணை யிரண்டுரு வென்ன
அம்மையு மப்பனு மாயனைத் துயிரீக்கும்
இம்மைப் பயனு மறுமைக் குறுதியும்
மேம்பட நல்கி வீற்றிருந் தருளிய (43-47)
என்பன

அவன் செய்த சைவப்பணிகள் விரிவாக மெய்க்கீர்த்தியிலிடம் பெறுகின்றமை:-
அந்தண ரனேகர் செந்தழ லோம்ப
விந்தைமுத லகர மைந்திடத் தியற்றிச்
சிவநெறி யோங்கச் சிவார்ச்சனை புரிந்து
மருதூ ரவர்க்கு மண்டப மமைத்து
முன்னொரு தூறு மூங்கில்புக் கிருந்த
சிற்றரர் தம்மைத் திருவத்த சாமத்துப்
பொற்கலத் தமுது பொலிவித் தருளிச்
சண்பக வனத்துச் சங்கரர் தமக்கு

மண்டப மமைத்து மணிமுடி சூட்டி
விழாவணி நடாத்தி விரைப்புன லாடல்
வழாவகை நடாத்தி நினை மன்னரு ளைதூல் (22-32)
தென்கா சிப்பெருங் கோயில் செய்து
நல்லா கம்வழி நைமித் திகமுடன்
எல்லாப் பூசையு மெக்கோ யிலினும்
பொருண்முத லனைத்தும் புரையற
நடாத்தி (38-41)

மெய்க்கீர்த்தி காலப்போக்கில் அடைந்த மாற்றம் இத்தகையதாகும்:

மெய்க்கீர்த்தியை ஒத்த பகுதியொன்று சோழர் காலத்துக்கு முந்திய தமிழ்ச் சாசனங்களுட் காணப்படுகிறது; இது வடமொழிச் சாசனங்களிற் காணப்படும் 'பிரசஸ்தி' என்ற வகையைச் சேர்ந்தது; மன்னனுடைய செய்திகளை மட்டுமன்றி அவன் குலமுறையையும் குலப்பெருமையையும் முன்னோர் அருஞ்செய்க்களையும் எடுத்துக் கூறுவது அப்பகுதி; வேள்விக்குடிச்சாசனம், சின்னமன்னூர்ச் சாசனம், பராந்தகன் வீரநாராயணனுடைய செப்பேட்டுச் சாசனம் என்பனவற்றில் பாண்டியமன்னர்களின் தமிழ்ப் 'பிரசஸ்தி' காணப்படுகிறது; சின்னமன்னூர்ச் சாசனத்தில்வரும் 'மஹாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்' என்ற பகுதி பசண்டி நாட்டிற்

பண்டைக்காலத்திற் சங்கயிருந்ததென்பதற்குச் சாணுகப் பலராலும் எடுத்துக்காட்டப்படுவது: பராந்தகன் வீரநாராயணனுடைய செப்பேட்டுச் சாசனம்¹⁶ எடுத்துக் காட்டுகளுக்கு இக்கட்டுரையிற் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வரலாற்றுக்கு எட்டாத இதி கரச புராணச் செய்திகள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன: அகத்தியமுனிவர் புரோகித ராகவந்தது, இமயமலையிற் கயலினை பொறித்தது, தேவாகரச் செருவென்றது, அகத் தியரோடு தமிழாராய்ந்தது, துரியோதனனாதியோர் படைமுழுதும் அழியும்படி பாரத யுத்தத்திற் பகடோட்டியது என்பன அவற்றுட் சில. 'மண்ணதிராவகைவென்று தென் மதுராபுரஞ்செய்தும் அங்கதனில் வருந்தமிழ் நற் சங்கம்இரீஇத் தமிழ் வளர்த்தும்' என்று சங்கம்பற்றிய கதைக்குறிப்பு இங்கும் வருகிறது: தலையாலங் காலத்துச் செரு வென்றது, களப்பாளர் குலங் களைந்தது முதலிய பழைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெறுகின்றன. முதலாம் வரகுணன் காலத்திலிருந்து வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் கூறப்படுகின்றன; அவன் பல்லவன்மேற்பெற்ற பெருவெற்றி கூறப்படுகிறது. அவன் மகன் ஸ்ரீ வல்லபன் 'கரைகடலீ ழங்கொண்டும் விண்ணா வில்லவற்கு விழிஞத்து விடைகொடுத்தும் காடரைக் கடலாணாரிப் பீடழியப் பின்னின்றும்' பெற்ற வெற்றி கள் ஓரளவு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன; இரண்டாம் வரகுணன் 'பிள்ளைபிறை சடைக்கணிந்த விடையேறி எம்பெருமானை உள்ளத்தி வினிதிருவி உலகங்காக்கி கின்ற நாளில்' என்று கூறப்படுகிறான். இவனே மாணிக்கவாசகர் காலத்து அரிமர்த்தன பாண்டியனாவான் என்பது அறிஞர் சிலர் முடிபு; இவன் மகனே இச் சாசனத்துக் குரிய பராந்தகன் வீரநாராயணனாவான்; இவன் 'நிலமோங்கும் புகழாலும் நிதி வழங்குகொடையாலும் வென்றிப் போர்த் திருவாலும் வேல்வேந்தரில் மேம்பட்ட' வன்; சோழர் காலத்துக்கு முந்திய 'பிரசஸ்தி'யிலிடம் பெற்ற செய்திகள் இத்தகையன. சோழர் காலத்தில் மெய்க்கீர்த்தி தோன்றுவதற்கு இப் 'பிரசஸ்தி' வழிகாட்டியிருக்கவேண்டும்;

மெய்க்கீர்த்தி வகையிலிருந்து வேறுபட்ட சாசனச் செய்யுள்களை மயிலை சீனி; வேங்கடசாமி மாவட்ட ரீதியிலே தொகுத்துள்ளார். இக் கட்டுரையில் அச்செய்யுள்கள் மண்டல ரீதியிலே தொண்டை மண்டலத்துச் செய்யுள்கள், சோழ மண்டலத்துச் செய்யுள்கள், பாண்டி மண்டலத்துச் செய்யுள்கள், தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியிலுள்ள பிரதேசத்துச் செய்யுள்கள் என்ற முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும். தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்த காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதர் கோவிலில் மூன்று செய்யுள்கள்¹⁷ திருமால் மாவலிவாணன் என்ற சிற்றரசன், வீரமாதன் என்ற பாண்டியனைத் தோற்கடித்ததைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று:-

அடுகயலை முண்ணளி லாடகக் குன்றிட்ட
வடுமறைந்து போயும் மறையா - முடுகுசமர
மாற்றோர் தொழுந்திருமால் மாவுதைப்ப வேல்வழுதி
தோற்றோடிப் போன சுவடு;

இமயத்திற் பாண்டியருல இலச்சினையாகிய கயலைப் பொறித்தது பாண்டியருக்குப் பெருமை தந்த கதையாகும். பாண்டியருடைய வீரம் பழங்கதையாகிவிட்டது; போரிலே திருமால் மாவலிவாணனுடைய குதிரையின் உதைப்புக்கு அஞ்சிப் பாண்டியன் தோற்றோடிப்போய்விட்டான். தோற்றோடிய அவன் சுவடுகள் இன்னும் பசுமை

யாக இருக்கின்றன; பாண்டியனுடைய பழம்பெருமையையும் அக்காலச் சிறுமையையும் எடுத்துக் கூறும்முகமாக அவனை வென்ற மாவலிவாணனின் சிறப்புப் புலப்படுத்தப்படுகிறது. அதே மண்டலத்தைச் சேர்ந்த திருவண்ணாமலை அண்ணாமலையார் கோவிலிலே பல சாசனச் செய்யுள்கள் கிடைத்துள்ளன. சோழருக்குக் கீழ்ச் சிற்றரசனாக இருந்த மகதைப் பெருமாள் என்பவனைப் பாராட்டுவன சில: 18

தாரு முடியு முரசுந் தமக்குரிய
பாரு முடன்பெறுவர் பார்வேந்தர் — வீரப்
பெருமாள் மகதேசன் பேரெழுதித் தத்தம்
திருமார்பி லாளோலை செய்து.

வேந்தர்கள் மகதைப் பெருமாளோடு போர்செய்து யாவற்றையும் இழக்கின்றனர். அவர்கள் இழந்தவற்றைத் திரும்பிப் பெருவதற்கான வழி இங்கு கூறப்படுகிறது. ஆவ்ஓலை என்பது அடிமைஓலையாகும்; மகதைப் பெருமானுக்கு அடிமை என்ற நிலையை அவர்கள் ஏற்பராயின், இழந்தன யாவற்றையும் திரும்பவும் பெறலாமென்பபடுகிறது:

வன்மதுரை விட்டு வடகடலான் மால்வழுதி
தென்மதுரை பட்டினறு தென்கடலான் — நன்னுதலாய்
மல்லார்தோள் மாகதர்கோமானு முனிந்தால் மன்னவருக்
கெல்லாங் கடலோ விடம்.

மதுரை, மாகதர்கோன் என்ற பெயர்களால் ஏற்பட்ட ஒப்புமையாக இரண்டு வேறு நிகழ்ச்சிகள் இங்கு பிணைக்கப்பட்டுப் பொதுத்தன்மை வினாவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாகதர்கோனாகிய எதிரிக்கு அஞ்சிக் கண்ணன் வடமதுரையை விட்டுக் கடலுக்கு அருகிலுள்ள துவாரகையைத் தலைநகராக்கி வாழ்ந்தானென்பது இதிகாசக் கதையாகும். இங்கும் மாகதர்கோனாகிய மகதைப் பெருமானுக்கு, பாண்டியன் அஞ்சித் தென்மதுரையை விட்டுத் தென்கடலை நோக்கி உயிரைப் பாதுகாக்க ஒழுது நென்று கூறப்படுகிறது; எனவே மாகதர்கோனுக்கு அஞ்சும் மன்னவர் எல்லாரும் ஒடிச்செல்லும் இடம் கடலா என்பது வினா;

தென்னர் முதலா வுலகாண்ட செம்பொன்முடி
மன்னர் பெருவாழ்வும் வாள்வனியு — மின்னு
முருவத் திகிரி யுயர்நெடுந்தேர் வாணன்
புருவக் கடைவளையப் போம்.

மாகதர்கோனுடைய பெருவீரம் அவனுடைய புருவம் சிறிது வளைந்தாலே பாண்டியர் முதலிய மன்னருடைய வாழ்வு வலியெல்லாம் அழிந்துவிடும் என்று கூறுமுகத் தரற் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

தீய்ந்து பொழிலாகா சிந்தி நகராகா
தூர்ந்து மணிநீர்த் துறையாகா — வேந்துமுலைப்
பூணுகா மாறி விழுவாகா பொன்னெடுத்தேர்
வாணுகா வென்றோதார் மண்;

'வாண, எம்மைக் காப்பாயாக' என்று அபயம் புகாதவரின் நாடு அழிந்து விடுமென்று கூறப்படுகிறது: பொழில் தீய்ந்துவிடும்; நகர் சிந்திவிடும்; நீர்த்துறை தூர்ந்து விடும்; வீரர் இறந்து துன்பம் மிகுமாதலால் பெண்கள் மார்புக்கு அணி கிடையாது: நாட்டில் வீழா இராது எனப்படுகிறது;

மண்ணை திகிரிக்கை வாணன் வருகெறிந்த
எண்ண யிரஞ்சும்பந்த எண்டிசையும் — புண்வடிந்த
நீரே நீர்காக நிழலே நிழல்நெடும்பேய்த்
தேரேதேர் செஞ்சேறே சேறு;

வாணனுடைய போர்வீரம் அவன் ஆந்திரரை வென்ற களத்தை வருணிப்பதன் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகிறது; களத்தையும் களத்தின் எண்டிசையையும் அவன் முற்றாக அழித்துவிட்டான். போர்க்காயத்தால் ஏற்பட்ட புண்ணில் இருந்து வடிந்த நீரே அங்குள்ள நீர்; காகம் பறக்கும்போது தோன்றும் நிழலே அங்குள்ள நிழல். காணல் நீராகிய பேய்த்தேர் என்னும் பொய்த்தோற்றமே அங்குள்ள தேர். இரத்தம் முதலியன மண்ணுடன் கலந்து ஆன சேறே அங்குள்ள சேறு;

மேருவிண்மேல் வென்று கயல்பொறித்த வார்த்தையிலும்
வாரிபட வேலெறிந்த வார்த்தையிலும் — கார்விலங்கு
முன்னிட்ட வார்த்தையிலுந் தென்னவர் மாகதற்குப்
பின்னிட்ட வார்த்தை பெரிது.

மகதைப் பெருமான் பாண்டியனை வென்றது கூறப்படுகிறது. பாண்டியருடைய பெளராணிகப் பெருமைகள் கூறப்படுகின்றன. மேருமலையிற் கயல்பொறித்த கதை, கடல் வற்றும்படி வேலைச் செலுத்திய கதை. முகிலுக்கு விளங்கிட்ட கதை என்பன நினைவுட்டப்பட்டு அத்தகைய குலப்பெருமைகளையுடையவனை மாகதர்கோன் வென்றான் என்று பின்னவன் பெருமை பேசப்படுகிறது; அண்ணாமலையார் கோவிலிலே கோப்பெருஞ்சிங்கனும் அவன் மகன் ஆட்கொண்ட தேவனும் செய்த திருப்பணிகள் 136 அடிகள் கொண்ட அகவற்பரவில்¹⁹ விரிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன; வாயலார் ஏரிக்கரையிலுள்ள கல்விற் காணப்படும் கோப்பெருஞ்சிங்கனைப்பற்றிய செய்யுள்கள்²⁰ சிறியனவாகவும் சுவை மிகுந்தனவாகவும் காணப்படுகின்றன;

பொன்னி நாடனு முரிமையும் அமைச்சரு மிருப்பதுன் சிறைக்கோட்டம்
பொருப் பிரண்டென வளர்ந்த தோள் வலியினுற் கொண்டு சோணடு
கன்னி காவிரி பகீரதி நின்பிரியா தெண்டுறை வாவிசாவல்
மன்னவர் திறையுட னுணங்குவ துன்பெருந் திருவாசல்
வென்னிடாத போர்க் கன்னடர் வென்னிடப் பொருததுன் பெருஞ்சேனை
விளங்கு செம்பொனி னம்பலக் கூத்துநீ விரும்பிய தேவாரம்
பின்னி காவல அவனி நாராயண பேணு செந்தமிழ் வாழப்பிறந்த
காடவகோப் பெருஞ்சிங்கநின் பெருமை யார் புகழ்வாரேய்.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிற் சோழப்பேரரசு வலிகுன்றதி தெற்கிலே பாண்டியரும் வடக்கிலே பல்லவர்குல பரம்பரையைச் சேர்ந்த காடவராயரும் தனையெடுத்தனர்; பாண்டியருக்குத் தோற்றோடிய சோழனைக் காடவராயனான கோப்பெருஞ்சிங்கன்

சிறையிட்டான். தென்பெண்ணையென்னும் பின்னி பாய்ந்த நாட்டுக்கு அவன் அரசு
 னவான். கன்னியாகுமரி, காவிரி, கங்கை என்பன அவன் ஆட்சியில் இருக்கவில்லை.
 அவன் சோழனைச் சிறைப்பிடித்ததால், அவனைச் சோழனுடைய காவிரி நாட்டுக்கு
 அதிபதி எனக் கொண்டிருக்கவேண்டும். சோழர்குல ஆட்சி கங்கையிலும் கன்னியா
 குமரியிலும் ஒரு காலத்தில் உரிமை கொண்டாடியதால், சோழனைச் சிறைப்பிடித்த
 கோப்பெருஞ்சிங்கன் ஆற்றல் உயர்வு நவீற்சியாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கலாம்.
 தோல்வியை அறியாத கன்னடரைத் தோற்கச்செய்த கோப்பெருஞ்சிங்கன் வீரம்
 குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் கன்னடத்துப் போசளரே பாண்டியரையும் காடவராய
 ரையும் தோற்கடித்துச் சோழருக்கு மறுவாழ்வு அளித்தனர்;

திறையிட் டிருமின்கள் தெவ்வேந்தர் செம்பொன்
 திறையிடாப் பூம்புகார்ச் சோழன் — சிறைகிடந்த
 கோட்டந்தனை நினைமின் கோப்பெருஞ்சிங்கன் கமல
 நாட்டங் கடைசிவந்த நாள்;

பகைவேந்தருக்கு அறிவுரை வழங்கப்படுகிறது - கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்குத் திறை
 கொடுக்கும்படி; பூம்புகார்ச் சோழன் எனப்படுகிறது. பூம்புகார் காவிரிப்பூம் பட்டின
 மாகும். சங்ககாலச் சோழர் பூம்புகாரிலிருந்து ஆண்டமையால், இவ்வாறு குறிப்
 பிடப்படுகின்றனர்; சோழன் திறைகொடாமையாற் சிறையிலிருந்தான்; திறைகொடாத
 சிற்றரசருக்கும் அதேகதி என்று கூறப்படுகிறது. சோழன் திறைபெற்ற மரபிலும்
 கோப்பெருஞ்சிங்கன் திறைகொடுத்த மரபிலும் வந்தவர்கள் என்பதை நினைவுகூரும்
 போது காலம் மாறிப்போய்விட்டது தெரியவருகிறது. கோப்பெருஞ்சிங்கனின் கண்
 சிவந்ததும் சோழன் சிறைப்பட்டான் என்பது உயர்வு நவீற்சி. சோழ மன்னர்கள்
 திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டதால், அக்குல மன்னனை
 வென்ற கோப்பெருஞ்சிங்கன் 'திரிபுவனத்திராசாக்கன் தம்பிரான்' எனப்படுகிறான்.
 அகத்திணை மரபைப் பயன்படுத்திப் பாடப்பட்ட பாட்டு ஒன்றும் காணப்படுகிறது.
 தாய் அல்லது தோழி தலைவனை விளித்துத் தலைவி துயரை எடுத்துக் கூறுவதாக
 அமைகிறது அச் செய்யுள். தலைவனை விளிக்கும் போது கோப்பெருஞ்சிங்கனுடைய
 புகழும் பெருமையும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன:—

ஒருநாளும் விடியாத நெடிய கங்கு லாழியென நீண்டு வர உலகிற் புண்கண்
 மருண்மலை யிதுமுன்னே வந்ததென்றால் மடந்தையிவ னாற்றுவுளோ மல்லைவேந்தே
 பொருமலை முடியரசர் கன்னிமாதர் போற்றிசெயும் புவனமுழு துடையார்தாமுற்
 திருமாதும் புணர்புயத்து மின்டன்சிய திரிபுவனத் திராசாக்கன் தம்பிரானே;

சோழமண்டலத்துச் சாசனச் செய்யுள்களுட் பல, சிதம்பரம் நடராசர்
 கோவிலிற் காணப்படுகின்றன; சோழப்பேரரசு வலிகுன்றிய காலத்துச் சோழமன்ன
 னைத் தோற்கடித்துச் சிதம்பரத்திலே தரிசனஞ் செய்த சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டி
 யனைப்பற்றி:—

காரேற்ற தண்டலைக் காவிரி நாடனைக் கானுலவுந்
 தேரேற்றி விட்ட செழுந்தமிழ்த் தென்னவன் சென்றெதிர்ந்து
 தாரேற்ற வெம்படை யாரியர் தண்டுபுடத் தனி
 போரேற்று நின்ற பெருவாரித்தை யின்றும் புதுவாரித்தையே. 21

பாண்டியப் பேரரசர்களுவினே தனிநிகரற்றவன் முதலாம் சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனாவான். சோழனைக் குறிப்பிடும்போது அவன் நாட்டுவளம் புகழப்படுகிறது. பாண்டியனைக் குறிப்பிடும்போது செந்தமிழுக்கும் அவன் குலத்துக்குமுள்ள தொடர்பு புலப்படுத்தப்படுகிறது. சோழன் நாட்டிலிருந்து காட்டுக்கு ஓடி ஒளித்துப் புகலிடம் தேடச் செய்துவிட்டமை 'கானுலவுந் தேரோடி விட்ட' என்பதனாலே கூறப்படுகிறது. பெருவாரீத்தை - புகழ்; புதுவாரீத்தை - பசுமையாக விளங்கும் கதை, ஆரியர் படை யைத் தனியே நின்று எதிர்த்து வென்றான் எனப்படுகிறது. சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் ஆந்திரரைத் தோற்கடித்த போர்க்களம் கடலிலே தோன்றும் சூரிய உத யத்துக்கு உவமிக்கப்படுகிறது.²²

வட்ட வெண்குடை மணினர் தம்புகல் கொண்டு மாமுடி கொண்டுபோர்
மாறு கொண்டெழு போசளன் தடைகொண்டு வாணன் வனம்புகத்
தொட்ட வெம்படைவீரன் வெற்றி புனைந்த சுந்தர மாறன்முன்
சூழி விட்ட தெலிங்கர் சேனை துணிந்து வென்ற களத்துமேல்
விட்ட வெம்பரி பட்டபொழுதெழு சோரி வாரியை யொகிருநீர்
மேல்மிதந்த நிணப் பெருந்திரள் வெண்ணுரைத்திர ளொக்குமுன்
பட்ட வெங்கரி யந்த வீரர் படிந்த மாமுகி லொக்கும்வீழ்
பருமணிக்குடை யங்கு வந்தெழு பருதிமண்டல மொக்குமே.

குதிரைப்படை சிந்திய இரத்தம் கடலையொத்ததென்றும் கொழுப்பு முதலியவற்றாலான பெருந்திரள் கடலிலே தோன்றும் வெண்மையான நுரையை ஒத்ததென்றும் இறந்த யானைகள் கடல்நீரைப் பருகும் மேகங்களை ஒத்தனவென்றும் தோற்றோடிய அரச னுடைய வெண்கொற்றக்குடை கடலிலே உதயமாகிற சூரியனை ஒத்ததென்றும் கூறப் படுகின்றன; இவன் 'இன்னொரு செய்யுளில், 'ஆவனிழுட்ட வானால் வழிதிறந்தான்வட வேந்தரை மார்திறந்தே'²³ என்று கூறப்படுகிறான். வடவேந்தர் - வடபுலத்து வேந்தர்; பாண்டியன் தென்னவனாதலால், பகைவேந்தர் பெரும்பாலும் வடவேந்தராகின்றனர். மார்திறந்து - மார்பைப் பிளந்து; பகைவேந்தரை அழித்து என்பது பொருள்.

கொங்க ருட்கிழியக் குத்தியிரு கோட்டெடுத்து
வெங்க ணழலில் வெதுப்புமே - மங்கையர்கண்
சூழத் தாமம்புணையுஞ் சுந்தரத்தோள் மீனவனுக்
கீழத் தானிட்ட இறை.

பாண்டியனுக்கு ஈழநாடு யானையைத் திறையாகக் கொடுத்திருக்கிறது; பாண்டியனுக்காக அந்த யானைகள் கொங்கரை எதிர்த்துப் போரிடுகின்றன. அந்த யானைகளின் கோபம் கூறப்படுகிறது. யானையின் கொம்புகள் கொங்கரின் உடலைக் கிழித்தன; கோபத்தாற் சிலந்த கண்களைப்பற்றி அழகாகக் கூறுகிறார்; கண்கள் நெருப்பைக் காலு கின்றன. அந்த நெருப்பில் கொங்கர் உடல்கள் வேகுகின்றன; இந்த மன்னனுடைய காலத்தில் ஆந்திர நாட்டிற்கு செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது காகதீய அரசாரும். அந்த நாட்டரசனான வீரகண்டகோபாலனைக் கொண்டு பின் அவன் தம்பியர் வேண்டிக் கொள்ள அந்த அரசைச் சுந்தரபாண்டியன் திருப்பிக்கொடுத்தான்; அந்தப் புகழ் பதினான்கு உலகத்திலும் பரவியதென இன்னொரு செய்யுள் கூறும்;

முதலாம் குலோத்துங்கனின் சேனைத்தலைவனாகிய நரலோகவீரன் தில்லையிற் செய்த திருப்பணிகளை முப்பத்தெட்டு வெண்பாக்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன.²⁴ ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் நரலோகவீரனுடைய வீரத்தைச் சுட்டும் பகுதியும் இடம் பெறுகிறது. விக்கிரமபாண்டியனுடைய வீரத்தைப் பாராட்டும் செய்யுள்கள் சிலவும் சிதம்பரத்திற் கிடைத்துள்ளன.

வெங்கண் மதயாண விக்கிரம பாண்டியனே
பொங்கி வடதிசையிற் போகாதே — யங்கிருப்பாள்
பெண்ணென்று மீண்ட பெருமானே பேரிசையாழ்ப்
பண்ணென்றும் வேய்வாய் பகை.²⁵

விக்கிரமபாண்டியன் தமிழ்நாடு முழுவதையும் வென்று தமிழ்நாட்டுக்கு வடபால் இருந்த காகதீய மன்னனாகிய ருத்திரதேவமகாராஜாவை எதிர்க்கச் சென்றான். ஆனால் இடையிலே சென்ற காரியத்தை விட்டுத் திரும்பிவிட்டான். காரணம் கூறப்படுகிறது. பெண்ணை எதிர்த்துப் போரிடச் செய்வது ஆண்மகனுக்கு அழகன்று; ருத்ராம்பா என்னும் பெண்ணை ருத்திர தேவமகாராஜா என்று ஆண் பெயர் பூண்டு காகதீய நாட்டை அரசுபுரிந்தான். புலனாக வீரன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பூண்ட விக்கிரம பாண்டியனுடைய வெள்ளாற்றுப் போரைப்பாடும் செய்யுள்களுள் ஒன்று:—²⁶

சீர்கொண்ட வெள்ளாறு குருதிப் பெருக்கிற் செவ்வாறு பட்டோட வவ்வாறுசென்றப்
போர்வென்று வனப்பேய் நடக்கண்டதற்பின் புலியூர் நடங்கண்ட புலனாக வீரா
பார்பண் டளந்துண்டோ ராவிற் கிடக்கும் பச்சைப் பகங்கொண்ட லேபத்ம நாபா
காரிகொண்ட நின்கையில் வேலுக்கு வற்றுங் கடலல்லவென்பேதை கண்டந்த கடலே:

அகத்தினை மரபில் அமைந்தது இப்பாடல். தோழி தலைவனை விளித்துத் தலைவி நிலையைக் கூறுவதாக அமைந்தது இப்பாடல். பாண்டியன் ஒருவன் வேலைச் செலுத்திக் கடலை வற்றச் செய்தான் என்பது புராணக்கதை. தலைவியின் கண்ணீர்க் கடலை அவனுடைய வேல் வற்றச் செய்யமாட்டாது என்பது கூறப்படுகிறது. செய்யுளின் மூன்றுவது அடி பாண்டியனைத் திருமாலாகவே விளிக்கிறது. போரிக்களத்திற் பெருகிய இரத்தம் வெள்ளாற்றைச் செவ்வாறாக மாற்றிவிட்டது. போரிக்களத்திலே பிணந்தின்னும் பேய்கள் நடனமாடும் என்பது அக்கால நம்பிக்கை. போர் வெற்றிபெற்ற பின் பாண்டியன் சிதம்பரம் நடராசப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றான்:

கவரன்மாறன் என்னும் முத்தரையனைப் பாடிய செய்யுள்கள் இருபது உள்ளன; அவற்றுள் மாதிரிக்காக ஒன்று:—

எரிவிசம்பு மிருநிலமசய்த் தென்பவரீன மாறன்
செருவேன் மறங்கனன்று சேறிக்
கொடிமாடத் தன்கொடும்பைக் கூடரத மன்னர்
நெடுமா மதிவிடிந்த நீறு.²⁷

கவரன்மாறனுடைய வீரம் கூறப்படுகிறது. அவனுடைய கோபத்தாற் பகை மன்னருடைய மதில்கள் உடைந்து நீராகி எரிகின்ற ஆகாயத்திற் பறப்பதால், ஆகாயமே பூமியாகத் தோன்றுகிறது; உயர்வு நவிற்பி அணி;

அரசரையும் சிற்றரசரையும் புகழுவதைப் பொருளாகக் கொள்ளாத சிறந்த சாசனச் செய்யுள்கள் பிறவும் சோழமண்டலத்திற் காணப்படுகின்றன. திருச்சிராப்பள்ளித் திரு வெள்ளறையிலுள்ள கிணற்றுச் சுவரொன்றிலுள்ள செய்யுள்:—²⁸

கண்டார் காணு வுலகத்திற் காதல் செய்து நில்லாதேய்
பண்டேய் பரமன் படைத்தநாள் பார்த்து நின்று நையாதேய்
தண்டார் மூப்பு வந்துகூடத் தளர்ச்செய்து நில்லாமுன்
னுண்டேல் லுண்டு மிக்கது உலகம் மறிய வைம்மினேய்

உலக நிலையாமை, இளமை நிலையாமை எண்பன உபதேசிக்கப்பட்டுத் தானஞ் செய்த லாகிய அறவுரை வழங்கப்பட்டுள்ள பதினெண்கீழ்க் கணக்கிலுள்ள அற நூல்களின் பொருளை இது நினைவுபடுத்திற்று. திருச்சிராப்பள்ளி மலையின் மேலுள்ள, மகேந்திரவர் மன் அமைத்த குகைக் கோவீற் சுவர்களிலே சிராமலையந்தாதி என்னும் முழுப் பிர பந்தம் ஒன்றே நாராயணன் என்பவரார் பாடப்பட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.²⁹ இப்பிரபந்தத்திற் நூற்றுநான்கு செய்யுள்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வந்தாதியைத் தருமபுர ஆதினத்தார் புத்தகமாக வெளியிட்டுள்ளார்கள்; மாதிரிக்காகச் சில செய் யுள்கள்:—

வேறு கண்டாய் நெஞ்சமே தளரேல் விளை மாங்களியின்
சேறு கண்டாருண் சிராமலை யாதிதன் செல்வஞ் சொன்னால்
யாறு கண்டா யவன் நேவியில் லம்பல மேற்பகைய
மேறு கண்டா யவனேறிப் பல்காலம் மியங்குவதே;

அகத்தினை மரபிற் பாடப்பட்ட செய்யுள் இது; இறைவன்மேல் மனத்தைப் பறி கொடுத்த தலைவி இறைவனைப்பற்றிய விபரங்களை அறிந்து உள்ளத்தைத் திடப்படுத்து கிறாள். தலைவன் சிராமலை முதல்வனாவான்; சிராமலையின் வளம் கூறப்படுகிறது. விளைமாங்கனி — நன்கு பழுத்த மாங்கனி; அந்தக் கனியைக் கவர்வாரினமையால், மாங் கனியின் சாறு நிலத்தைச் சேர்ந்து சேறு ஆகிறது; அந்தச் சேற்றைக் காண்பவர் உண்கின்றனர்; ஆனால் அத்தகைய செழிப்புள்ள மலைத்தலைவனின் செல்வம் புராணக் கதைகளுக்கேற்பக் கூறப்படும்போது முரண் ஆணி தோன்றுகிறது. இறைவன் தேவி க்ககையாகிய ஆறு ஆகும்; அவன் இல்லம் ஆகாயமாகிய அம்பலமாகும்; அவன் தொழில் பிச்சை ஏற்பது; அவனுடைய வாசனம் எருது.

பணியின்கள் பாதம் பகர்யின்க னாம்கள் பாரகத்தீர்
தனியின்கள் சிறறம் தனியின்கள் மொய்ய்மை தவம்புகுநாள்
கணியின்களேனறி கினிகடி மாதர்தந் கைவிசைத்த
மணியின்கள் போலொளிர் வரன்றேய் சிராமலைப் பள்ளி வள்ளலுக்கே

உலகத்தவர்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதாக அமைந்தது இச்செய்யுள். சிராப்பள்ளி சிவபெருமானு திருமேனி ஒளி தினைப்புனங்காக்கின்ற பெண்கள் கைகளை அசைத்துக் கினியோப்பும்தோது அவர்கள் கைகளிலுள்ள இரத்தினங்கள் ஒளிவிசுவதுபோலக் காண்கிறதாம்; மலையில் உறையும் கடவுளைப்பற்றிய உவமையானதாற்போலும் குறிஞ்சி நிலக்காட்சி உவமையாக அமைக்கப்படுகிறது. சிவனடியாராவதற்கு எவ்வெவ்வகையில் உலகத்தார் தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது.

நெஞ்சம் துணையுண்டு நீர்நிலத் துண்டு நிழலுமுண்டு
 தஞ்சப் பெருக்குளதா னஞ்சிராமலைச் சாரலுண்டு
 தஞ்சந் துணையுஞ் சிவனைத் தொழுது துறக்கமெய்தரள்
 பஞ்சம் நலியப் பலிதிரிவார் சிலர் பாவிபரே;

சிராமலைச் சிவனையடையாமையால், இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஏற்படும் இழப்பு களைக் கூறுகிறார்; சிராமலைப்பகுதி வளமுள்ள நிலமாகும்; அங்கு செல்லாமையால், பஞ்சம் வருத்தப் பிச்சை ஏற்றுத்திரிவர்; சிராமலைச் சிவனை வணங்கினால், முத்தி கிடைக்கும்; அவனை வணங்காதார் பாவிபராகும்; அவர் நரகத்தை அடைவர். அவர்களுக்காக அனுதாபப்படுகிறது இச்செய்யுள்.

பாண்டிமண்டலத்துச் சாசனச் செய்யுள்கள் பாண்டிநாட்டிலும் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானத்திலும் கிடைத்துள்ளன. பாண்டியன் சோழனை வென்று அரசாண்டதைப் பழிப்பதுபோலப் புகழும் வஞ்சப் புகழ்ச்சியணிச் செய்யுள்:—³⁰

பொன்னி வளநாடு பாணன் பெறப்புரந்தான்
 சென்னி திருமாற்பிற் சேல்தீட்டினான் — முன்னே
 புரமெறிவார் மண்கமக்கப் பூபாரங் காத்தான்
 தரமறியான் மீனவர்கோன் தான்.

சோழனைத் தோற்கடித்த பாண்டியன் சோழநாட்டைப் பாணனுக்குக் கொடுத்தான். பாணன் சிறு பரிசிலுக்குரியவன்; நாடாளத் தகுதியுடையவனல்லன்; சோழ நாடு முழுவதையும் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எவ்விதத் தகுதியும் அற்றவன். அது பாண்டியனுடைய தரமறியாத செய்கைகளுள் ஒன்று; சென்னி புலிமுத்திரையுடையவன்; ஆனால் அவனுடைய மார்பிலே பாண்டியன் தன்னுடைய சேல்முத்திரையைப் பொறித்தான்; இது சோழன் பாண்டியனுக்குப் பணிந்ததற்கு அடையாளம். ஆனால், வெளிப்பார்வைக்குத் தரமற்ற செய்கைபோலக் காணப்படுகிறது. பாண்டியனுடைய குல முன்னோன் செய்தி ஒன்று இணைக்கப்படுகிறது: பாண்டியன் அரசாண்டபோது சிவ பெருமானை மண்கமக்கச் செய்தான். பாண்டியனுக்குத் தரமறிந்து நடக்கத்தெரியாது என்று கூறுவதன்மூலம் பாண்டியன் பெருமை கூறப்படுகிறது.

பாண்டியனுடைய வெற்றியைக் கூறும் இன்னொரு செய்யுள்³¹:

கன்னிவள நாடின் காவேரி நரடாளச்
 சென்னி விழுந்தோடுஞ் சேவடிகள் — பொன்னுரை
 யெரிகாலுங் கான நடந்திச் சென்னியையுங்
 கரிகால னுக்கிடவோ காண்;

சோழ மன்னர்கள் சிலர், கரிகாலன் என்னும் பெயருடையவர்களாக இருந்தனர். கரிகாலர்களுள் முதலாம் கரிகாலனுக்கு அப்பெயர் காரணப் பெயராக வந்தது என ஒரு கதையுண்டு. கரிந்த காலையுடையவன் கரிகாலன் எனப்படுகிறது. இச்செய்யுளின் படி, பாண்டியன் சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டு சோழனைத் துரத்தினான்; சோழன் சுரத்தினூடாக ஓடினான்; அதனால், அவனும் கரிந்த காலையுடையவனாகக் கரிகாலனாக வந்துவிடுவான் எனப்படுகிறது;

தென்காசி விசுவநாதசுவாமி கோவிலுள் சுவரிலுள்ள செய்யுள்களுள் ஒன்று³² :-

ஏடியல் மாணியணிந் தாலும் வாடு மெனப்புலவோர்
பாடிய வீரவெண்பா மாணியைப் பொண்ணின் பாண்டியன்போர்
தேடிய வேற்செழியன் குலசேகரத் தென்னிணப்போற்
சூடிய வேந்தருண்டோ வொரு வேந்தநகரச் சொல்லுகிலே.

பதினாரும் நூற்றாண்டிலாண்ட தென்பாண்டி நாட்டுக் குலசேகர பாண்டியனைப்பற்றி யது இச் செய்யுள்; இச்சிற்றரசனுக்குள்ள தனிப்பெருமை வேறு மன்னர் எவருக்கு மில்லாதது - இச் செய்யுளிற் கூறப்படுகிறது. வாடாத பாமாணியைச் சூடியுண் இவ் வேந்தன். அப்பாமாணியை வெண்பாவால் வீரத்தைப் பாடிய வீரவெண்பா மாணியாகும். அரிகேசரி பராக்கிரம பாண்டியன் என்ற சிற்றரசன் தென்காசி விசுவநாதர் கோயிலே யும் கோபுரத்தையும் கட்டியதையும் அவனுடைய பிற சிறப்புக்களையும் அதே கோயிலிலுள்ள பதினான்கு செய்யுள்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன³³. அவற்றுள் மாதிரிக்காகச் சில: -

சேலேறிய வயற் றென்காசி யாணையந் தெய்வச்செய
லாலே சமைத்த திங்கென் செயலல்ல வதினையினு
மேலே விரிவு செய்தே புரப்பாரடி வீழ்ந்தவர்தம்
பாலேவல் செய்து பணிவன் பராக்கிரம பாண்டியனே;
பூந்தண் பொழில்புடை சூழ்ந்தென் காசியைப் பூதலத்தி
தாங்கினே யுடனே புரப்பார்கண் செந்தா மரையான்
காந்தன் பராக்கிரமக் கைதவன் மானகவசன் கொற்கை
வேந்தன் பணிபவராகி யெந்நாளும் விளங்குவரே.

கோயிலைப் போற்றிப் பாதுகாப்பவர்களுக்கு மன்னன்தான் என்றும் அடிமை என்று கூறுகிறான். இவனுடைய வீரத்தைப்பற்றிச் சில குறிப்புகள் மரபுத் தொடர்களாக வளிகின்றன. இவனுடைய உடலழகை வியக்கும் 'வடிவெழுதொணை பராக்கிரம மகிபன்' முதலிய குறிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன. சமயப்பற்றையே புகழுக்கு வழியாக இம்மன்னன் கொண்டான். இவன் இறந்ததைப்பற்றிய பாட்டு இதற்குச்சான்று:-

கோதற்ற பத்தியறுபத்து மூவர்தங் கூட்டத்திலோ
தீதற்ற வெள்ளிச் சிலம்பகத்தோ செம்பொன் னம்பலத்தோ
வேதத்திலோ சிவ லோகத்திலோ விசுவ நாதனிரு
பாதத்திலோ சென்று புக்காண் பராக்கிரம பாண்டியனே.

தமிழ்நாட்டில் கொங்கு மண்டலத்தைச் சேர்ந்த சாசனச் செய்யுள்கள் கிடைக்கவில்லை; ஆனால் தமிழ்நாட்டைச் சுற்றிவர உள்ள கேரளம், மைசூர், ஆந்திரப்பிரதேசம், இலங்கை என்னும் நாடுகளிலிருந்து தமிழ்ச்சாசனச் செய்யுள்கள் கிடைத்துள்ளன. கேரளத்தைச் சேர்ந்த வாழ்விச்ச கோட்டம் பகவதி கோவிலின் முகமண்டபத்தில் உள்ள சாசனச்செய்யுள் ஒன்று, பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இரவி வர்மன் காலத்தில் திருவிக்கிரமன் என்பவன் இக் கோயிலின் முகமண்டபத்தை ஒரே கல்லினுற் கட்டினான் என்று கூறுகிறது.³⁴

ஆதியெழு நூற்றுடன்தொன் னூற்றையா மாண்டி லற்பகியேழ் முற்றசமி
யவிட்டம் வெள்ளி
மாதிசைசே ரின்னாள் விரவி வேந்தன் மனமகிழப் பகவதி வாள் வைத்த கோட்டத்
தோதிலுறு மிறைவியிருப் பதற்கு மேன்மை யுறும் முகமண்டப மாமதற்கு
நாப்பன்
மூதறிவா லொருகலின் மண்டபஞ் செய்வித்தான் முல்லை மங்கலவன் திருவிக்கிர
மன் தானே

மைசூர் கோலாரி தாலுகா விபூதிபுரத்திலுள்ள சாசனச் செய்யுளொன்று பன்னி
ரண்டாம் நூற்றாண்டில் குவளாலபுரத்து ஏரியின்கீழ் நிலதானம் செய்த பெரியான்
என்பவனைப் புகழ்கிறது. மாதிரிக்காக, அச்செய்யுளின் பகுதி:—

அருந்ததியே யனையாள் தந்தாய்
திருவயிற் றுதித்த துளங்குமணித் திருமார்பன்
செங்கமலப் புனல் புடைசூழ் செழுந்
தொண்டை வளநாடன் எங்கள் பெரியாற்
கிளைய பெரியான் மற்றீண் டுலகில்³⁵ (10-14)

ஆந்திரப் பிரதேசத்துக் கோதாவரி மாவட்டத்துத் திராட்சாரமம் என்னும் ஊரிற்
கிடைத்த செய்யுள்³⁶:—

இம்பர் நிகழ விளக்கிட்டான் இடர்க்கரம்பைச்
செம்பொனணி வீமேச்சரந் தன்னில்—உம்பர்தொழ
விண்ணாய் நின்றூடு வானுக்கு வேலைசூழ்
மண்ணாய் நின்றூடு வான்;

திராட்சாரமத்தின் பெயர் இடர்க்கரம்பை யெனத் தமிழாக்கப்பட்டிருக்கிறது. நின்
ருடுவான் என்பவன் வீமேச்சரத்திலுள்ள இறைவனுக்கு நந்தா விளக்கு வைத்திருக்கி
றான். இலங்கைக் கேகாலையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு சாசனம் சிங்கையாரியச் சக்
கரவர்த்தியைப் புகழ்கிறது. சிங்கையாரியச்சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட
தமிழ் மன்னராவர். சேது என்பது இவர்களுடைய ஆணைப்பெயர்;

சேது:

கங்கணம்வேற் கண்ணிணையாற் காட்டினார் காமர்வனைப்
பங்கயக்கை மேற்றிலதம் பாரித்தார்—பொங்கொலிநீர்
சிங்கைநக ராரியனைச் சேரா வனுரேசர்
தங்கள் மடமாதர் தாம்.³⁷

அனுரேசர் என்பவர் அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்ட சிங்கள மன்
னர்; இச் செய்யுள் தோன்றிய காலத்தில் அனுராதபுரத்தில் மன்னர் இருக்கவில்லை.
கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டுவரையில் அனுராதபுரம் தலைநகராக இருந்ததால்,
பிற்காலச் சிங்கள மன்னரும் அனுரேசர் எனப்பட்டிருக்கவேண்டும்; சிங்கைநகர் மன்
னரின் பகைவராகிய அனுரேசருடைய கவலை கூறப்படுகிறது. இச்செய்யுளில் சிலேடை

நயம் உண்டு; கங்கணம் - காப்பு; திலகம் - நெற்றிப்பொட்டு எனவும் கம், கணம் - கண்ணீர்த்திரள்; தில, கம் - எள்ளீர் எனவும் கொள்ளலாம்;

சாசனங்களில், சிறந்த தமிழிலக்கியங்களை இயற்றிய புலவர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. இக்குறிப்புகள் தமிழ்ப் புலவர்கள் சிலர் வாழ்ந்த காலத்தை அறுதியிட உதவுகின்றன. தமிழிலக்கிய வரலாற்றுணர்ச்சிக்குச் சாசனங்களிலுள்ள குறிப்புகள் உரமிடுகின்றன: ஆனால், சாசனங்களில் இடம்பெறும் குறிப்புகள் யாவும் உண்மையையே கூறுகின்றனவெனக் கொள்ளமுடியாது. உதாரணமாகச் சின்ன மண் ஹார்ச் சாசனத்தில்³⁸ 'மஹாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்' என்று வருகிறது; பாண்டியகுலம் 'பொருவருஞ்சீர் அகத்தியனைப் புரோகிதனாகப் பெற்றது' என்றும் கூறப்படுகிறது. இச் செய்திகள் யாவும் உண்மையென்று இன்று கருதப்படவில்லை. மேலும் இச் செய்திகள் வேறு பெளராணிகக் கதைக்குறிப்புகளுடன் கலந்தே காணப்படுகின்றன. இச் செய்திகள் யாவும் சமகாலச் செய்திகளாக இருந்திருந்தால், இவற்றில் உண்மையை எதிர்பாரிக்கலாம். இவையாவும் பாண்டிய குலத்தின் பழம்பெருமைகளாகவே கூறப்பட்டுள்ளன; எனவே, இவை அக்கால நம்பிக்கைகள் என்று கூறலாம். ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த காலம் ஒன்று; அவர்கள் புகழ் பரவிய காலம் இன்னொன்று; ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் காலத்து அரசர்கள் சிலர், சாசனங்களை விட்டுச் சென்றுள்ளபோதிலும் அவற்றுள் அந்த இறைவனடியார்களைப்பற்றிய குறிப்புகளில்லை. ஆழ்வார்களுள் திருமங்கையாழ்வாரும் பெரியாழ்வாருமே தம்காலத்து அரசர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். திருமங்கையாரது அட்டபுகரம் பரமேச்சுர விண்ணகரப் பதிகத்திலே இரண்டாம் நந்திவர்மபல்லவனும் திருநாங்கூர்ப் பதிகத்திலே பல்லவ பரமேசுவரவர்மனும் பாடப்பட்டுள்ளனர். பெரியாழ்வார் பாண்டியன் மாறவர்மனைப் பாடியுள்ளார். ஆழ்வார்களுடைய பெயர்கள் மக்களுக்கு இட்டு வழங்கியதற்குச் சாசனச் சான்றுகள் ஆதித்தசோழனது ஆட்சிக் கால முதற் காணப்படுவதால், ஆழ்வார்கள் பிரபாவம் நாட்டிற் பரவி வந்திருக்கிறதெனலாம். முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலமுதல் கோயில்களிலே திருவரய்மொழி விண்ணப்பன் செய்தற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. தேவாரம் பாடிய மூவர்காலத்தை நிறுவுவதற்குச் சாசனக் குறிப்புகள் பயன்படுகின்றன: திருஞானசம்பந்தர் காலத்துக் கண் பாண்டியன் 'நெல்வேலி வென்ற நின்ற சீர்நெடுமாறன்': வேள்விக் குடி, சின்னமண் ஹார்ச் சாசனங்களிலிருந்து நெல்வேலிப்போர்வென்ற பாண்டியன் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குரியவன் எனத் தெரியவருகிறது; வாதாபியை அழித்த பரஞ்சோதி என்னும் சிறுத்தொண்டர் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தவராகவேண்டும்; சம்பந்தரும் சிறுத்தொண்டரும் ஒரே காலத்தவர்கள்; முதலாம் நரசிம்மவர்மனும் ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவன். இந்த நரசிம்மவர்மனின் தந்தையே முதலாம் மகேந்திரவர்மன். இவனைக் குணபரன் என்று திருச்சிராப்பள்ளிச் சாசனம் குறிப்பிடும்; திருநாவுக்கரசர் காலப் பல்லவ மன்னன் குணதரன் என்று பெரிய புராணம் கூறும். திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தரிலும் சில ஆண்டுகள் முத்தவர்; எனவே சாசனச்சான்றுகள் இவ்விருவர் காலத்தையும் வரையறுக்க உதவுகின்றன; சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளாற் 'காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்' எனப்பட்டவன் இராசசிம்மன் எனப்பட்ட இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனாக இருக்கலாம்; முதலாம் இராசராசன் காலத்திலிருந்து தேவாரம்பாடிய மூவரைப் பற்றிய செய்திகள் சாசனங்களிற் பயின்ற வந்துள்ளன; தேவாரப்பதிகங்களிற் சில, அவ்வகி கோயில்களிலே, அவை பாடிய

நாயனமார் காலங்களிலிருந்து ஒதப்பட்டு வந்திருக்கலாம்; ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுச் சாசனங்களிலே திருப்பதிகங்கள், சில கோவில்களில் ஒதப்பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றுகளுண்டு.

சங்க காலத்துக்குப் பின்பு சோழப் பெருமன்னர் காலமே தமிழ்மொழி வளமுற்று ஒங்கிய காலமாகும். இவ்விரண்டு காலங்களுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே தமிழ் நாட்டின் வடபகுதியிற் கால்வைத்த பல்லவர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டின் பெரும்பகுதியை ஆளத்தொடங்கினர். பல்லவ மன்னர் தமிழினத்தவர் ஆல்லர் என்பது இன்று பொதுவாக ஏற்கப்படுகிறது. பல்லவர் கால முடிவில் ஆண்ட பல்லவமன்னர் தமிழ்மொழியில் ஈடுபாடு காட்டித் தேர்ச்சியுற்றனர்; தெள்ளாற்றுப்போர் வென்ற பல்லவனைப் புகழ்ந்து பாடுகிறது. அவன் காலத்திலெழுந்த பாரதவெண்பா, நந்திக்கலம்பகம் தெள்ளாற்றுப்போர்வென்றவன் நந்திவர்மன் என்று கூறி அவனுடைய தமிழறிவையும் தமிழ்ப்புலவரை ஆதரிக்கும் தன்மையையும் வியந்து கூறுகிறது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்த மூன்றாம் நந்திவர்மனே 'தெள்ளாற்றெறிந்து வென்று கொண்ட நந்திப் போத்தரையன்' என்று சாசனங்களிற் புகழப்பட்டுள்ளான்; எனவே, இவ்விரு நூல்களும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலத்தவை என்று நிறுவப்படுகின்றன. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆண்ட அபராசிதவர்மன் என்ற கடைசிப் பல்லவ மன்னன் தமிழ்ச் செய்யுள் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தான். திருத்தணிகை வீரட்டானேசுவரர் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்த நம்பி அப்பி என்பவனை இந்தப் பல்லவ மன்னன் பாடியுள்ளான். அந்தச் செய்யுள் கோயிற் சுவரிற் சாசனமாக வரையப்பட்டு இன்றுவரை பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது; எனவே, பல்லவர் கால இறுதியில், பல்லவமன்னரும் தமிழ் மொழியில் ஆர்வமுடையோராயினர் என்ற வரலாற்றுண்மை தெரியவருகிறது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை இயற்றிய அமிதசாகரர் கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரென்பதும் வீரசோழியம் இயற்றிய புத்தமித்திரனார் அதே நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவரென்பதும் கலிங்கத்துப்பரணி பாடிய சயங்கொண்டார் பதினொன்று பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவரென்பதும் பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரென்பதும் நன்னூல் ஆக்கிய பவணந்தி முனிவர் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரென்பதும் சிவஞான போதம் இயற்றிய மெய்கண்டதேவரும் அதே நூற்றாண்டினரென்பதும் சேனாவரையர், பரிமேலழகர் முதலியோரும் அதே நூற்றாண்டினரென்பதும் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி, இரட்டையர் முதலியோர் பதினான்காம் நூற்றாண்டினரென்பதும் அருணகிரிநாதர், காளமேகப்புலவர் முதலியோர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினரென்பதும் வாமனமுனிவர், அதிவீரராமபாண்டியன் முதலியோர் பதினேறாம் நூற்றாண்டினரென்பதும், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் பதினேழாம் நூற்றாண்டினரென்பதும், திருக்குற்றலம் இராசப்பக்கவீராயர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினரென்பதும் சாசனச் சான்றுகளாலேயே நிறுவப்படுகின்றன.³⁹

சாசனங்களிலிருந்து மட்டுமே அறியப்படும் தமிழ்ச் செய்யுள்கள், நூல்கள், புலவர்கள் உள்; பெயர் தெரியாப் புலவர்கள் பாடிய செய்யுள்கள் சில, மெய்க்கீர்த்தி களைப்பாடிய புலவர் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை; வீரத்தையும் சமயத்தையும்

பொருளாகக்கொண்ட செய்யுள்கள் சில, யாரால் இயற்றப்பட்டன என்பது தெரிய வரவில்லை. புலவர்கள் சிலரின் பெயர்கள் கிடைத்தபோதும் அவர்கள் காலத்தை வரையறுக்கத்தக்க பிற சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. சாசனங்களிலிருந்து கிடைக்கும் இலக்கியம்பற்றிய பிற குறிப்புகளையும் அரசர்களைப்பற்றிப் பாடியவை, சமயத்தைப் பற்றிப் பாடியவை என இருவகைப்படுத்தலாம். சிற்றரசனான பெரும்பிடுகு முத்தரையனைப் பாடிய பாச்சில்வேள் நம்பன், ஆகிரியர் அநிருத்தர், கோட்டாற்றினம்பெருமாணர், குவாவங்காஞ்சன் என்போர் பாடல்கள் ஒரு சாசனத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்டன.⁴⁰ வேள்விக்குடி சாசனத்திலுள்ள தமிழ்ப் 'பிரசஸ்தி'யைப் பாடியவன் ஏனாதிசாத்தஞ்சாத்தன் என்பது அச்சாசனத்தின் இறுதியிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சோழப் பெருமன்னர் காலம் காவிய காலம் என இலக்கிய வரலாற்றிற் குறிப்பிடப்படும்போது சோழப்பெருமன்னரின் எவர்மேலும் காவியம் பாடப்படவில்லையா என்ற வினா எழுவது இயல்பு. சோழப்பெருமன்னருள்ளே தன்னிகரற்றவனாகக் கணிக்கப்படும் முதலாம் இராசராசனைப்பற்றி நாராயணன்யாதித்தன் என்பவன் ஸ்ரீராஜராஜ விஜயம் என்ற காவியத்தை இயற்றினான் என்பது சாசனத்திலிருந்தே தெரியவருகிறது. முதலாம் இராசேந்திரனுடைய மக்களின் ஒருவனைப் பற்றிப் பூங்கோயில் நம்பி பாடிய வீரணுக்க விஜயம் என்ற நூலும் ஒரு காவியமாகவே இருந்திருக்கவேண்டும். நாடகத் தமிழைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் தமிழில் நெடுங்காலமாக இருந்துவருகிறபோதிலும் நாயக்கர் காலப் பிற்பகுதியிலேயே தமிழில் நாடக இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின என்ற கூற்றை மறுத்துச் சோழப்பெருமன்னர் காலத்திலும் தமிழ் நாடகங்கள் இருந்தன என்று கூறுவதற்குச் சாசனச் சான்றுகளே துணையாக அமைகின்றன. முதலாம் இராசராசனைப்பற்றி இராஜராஜேசுவர நாடகம் தோன்றியிருக்கிறது.⁴¹ வீரைத்தலைவன் பரசமயகோளரிமாமுனி என்பவர் பூம்புலியூர் நாடகத்தைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றியிருக்கிறார்; மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்து அவன் தலைமையதிகாரியாகிய கண்டன் உதயஞ் செய்தான் காங்கேயன் என்பவனைப் பாராட்டிச் சிறுபெருச்சியூர்க் கொடிக்கொண்டான் பெரியான் ஆதிச்சதேவன் பிள்ளைக்கவிப் பிரபந்தஞ் செய்தான்.⁴² பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே கப்பலூரிலிருந்த கருமாணிக்கன் என்ற பாண்டியனுடைய அதிகாரியைப் பாராட்டிய கப்பற்கோவை அல்லது கருமாணிக்கன்கோவை எழுந்தது; காசிக்கலியன் கவிராயன் பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வரதுங்கராம பாண்டியன்மேல் முடிசூட்டு மங்கலப்பாடல்கள் பாடியுள்ளான். அனாதாரியப்பன் என்ற சமகாலப் புலவரின் கற்பனை பெளராணிக உலகிற்குப்போகிறது; பாண்டி நாட்டிலே தடாதகைப்பிராட்டி ஆட்சியைப்பற்றி எழுந்த அவரது நூல் சுந்தரபாண்டியமாகும்;

சமயத் தொடர்பான செய்யுள் செய்த புலவர் சிலர் பெயரும் சாசனங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. தம்பிரான்குழு மாணக்கஞ்சாறர் என்ற ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுப் புலவர் திருமுட்டி திருப்பதிகம் பாடியுள்ளார். திருப்பதிகம் என்ற பெயர் திருமுறைகளிலுள்ள பதிகங்களுக்கு மட்டும் வழங்கவில்லை என்பதற்கு இது சான்று; வீரைத்தலைவன் பரசமயகோளரி மாமுனி என்பவர் அஷ்டதசபுராணம், கன்னிவண புராணம் என்பவற்றையும் 11, 12ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராசர் என்பவர் புகலூரந்தாதியையும் பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அருணிலை விசாகன் என்பார் தமிழ்ப் பாரதம் ஒன்றையும் அதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருவாழிபரப்பினன் கூத்தன் அத்திகிரித்திருமால் சிந்து என்பதையும் பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருவம்பலமுடையார் மறைஞானசம்பந்தர் ஒங்கு கோயில்புராணம் என்பதையும் பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருமலைநாதன் சந்திரசேகர் என்பவர் இறைவளரகுரீப் புராணம் என்பதையும் உத்தண்ட வேலாயுதகன் என்பவர் திருவதிகைக் கலம்பகம் என்பதையும் இயற்றியுள்ளார்கள்.⁴³

அடிக் குறிய்புகள்

- 1 & 2. பன்னிரு பாட்டியல் 311 & 312.
3. தவந்தீதப் பாட்டியல் 53.
4. வச்சணந்தி மாலை 14.
5. *South Indian Inscriptions (S. I. I.)*, Vol. II, Part II No 38.
6. S. I. I., Volume I, No. 67.
7. S. I. I., Volume II, Part I, No. 20.
8. S. I. I., Volume III, Part I, No. 28.
9. S. I. I., Volume III, Part I, No 29.
10. S. I. I., Volume III, Part I, No. 30.
11. S. I. I. Volume III, Part II, No. 76.
12. S. I. I. Volume II, Part III, No. 68.
13. *Pudukkottai State Inscriptions, (S. I. I.)* No. 246. இவனுடைய மூன்று மெய்க்கீர்த்திகளுள் ஒன்றான 'பூவிச் சிழத்தி' இக் கட்டுரையில் எடுத்தாளப்படுகிறது.
14. S. I. I., Vol. III, Part II, No. 79.
15. P. S. I. No. 250.
16. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி - சாசனச்செய்யுள் மஞ்சரி - பக்கம் 146.
17. S. I. I., Vol. IV, No. 348 - A.
18. S. I. I., Vol. VIII, No. 97. செந்தமிழ் மூன்றாம் தொகுதி. பக்கம் 432.
19. S. I. I., Vol. VIII, No. 69.
20. *Epigraphia Indica (E. I.)* Vol XXIII, Page 174.
21. S. I. I Vol. IV, No 618.
22. S. I. I., Vol. IV, No 619.
23. செந்தமிழ், நான்காம் தொகுதி. பக்கம் 492.
24. S. I. I., Vol IV, No. 225.
25. செந்தமிழ், நான்காம் தொகுதி. பக்கம் 493.
26. S. I. I., Vol. IV, No. 228.
27. E. I., Vol. XIII, Page 134.
28. E. I., Vol. XI, Page 154.
29. S. I. I., Vol. IV, No. 167.
30. P. S. I., No. 652.
31. P. S. I., No. 655.
32. Travancore Archaeological Series (T. A. S.) Vol. I. Page 105.
33. T. A. S., Vol. I, Page 96.
34. T. A. S Vol. IV, Part II, No. 125.
35. *Epigraphia Cornatica (E. C.)* Vol. X, Part II Kolar Taluq No. 131.
36. S. I. I., Vol. IV, No. 1026.
37. S. I. I., No. 1413.
38. S. I. I., Val. III, Part IV, Page 454.
39. பேராசிரியர் மு. இராகவையங்கார் - சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்.
40. செந்தமிழ் தொகுதி - 6. பக்கம் 6.
41. S. I. I., Vol, II, Page 306.
42. T. V. சதாசிவபண்டாரத்தார் 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13, 14, 15 ஆம் நூற்றாண்டுகள்,' 1955 என்ற நூலிலும் மயிலை சீனி, வேங்கடசாமி' மறைந்துபோன தமிழ்நூல்கள்', 1959 என்ற நூலிலும் இதுபோன்ற சில நூல்களைச் சாசனச் சான்றுகளிலிருந்து காட்டியுள்ளார்கள்.
43. பேராசிரியர் மு. இராகவையங்கார் - சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்.

மடல் பிரபந்தத்தின் தோற்றவாய்

— எம். சிறீபதி —

தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலே காதலும், காதல் மூலம் தமிழர் கடவுளைக் காண முயன்றதினாலே கடவுளும் நிறைந்த இடத்தினைப் பெற்று வருவது கண்கூடு. மாஸிடக் காதலையும் கடவுட் காதலையும் புலப்படுத்துவதற்குப் பல்வேறு கரலங்களில் பல்வேறு வடிவங்கள்—உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே அத்தகைய இலக்கிய வடிவங்கள் யாவற்றையும் (இனிமேல் பிறக்கப்போகின்ற இலக்கிய வடிவங்கள் யாவற்றையும்)

“விருந்தே தானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்குள் அடக்க, நிதர்சனமற்ற இலக்கியப் பார்வையுடையவர்கள்—இலக்கிய மரபினை சுயப்பிரக்ஞையுடன் பார்க்கப் பயப்படுபவர்கள்—பார்க்கத் தெரியாதவர்கள் முற்பட்டு வருவதை அப்படிப்பட்டவர்களின் இலக்கிய ஆய்வுகள் பிரத்தியட்சமாகத் தெரிவிக்கின்றன. காதலினைக் கூறுவதற்கு ஓர் உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மடலின் வளர்ச்சியை அதன் பரிணாமத்துவத்தினை அகப்பொருட் துறையாகிய மடல் படிப்படியாக வளர்ந்து பிரபந்த நிலை பெற்றதனை, மேற்கூறியவர்கள்போலப் பார்க்காது, நிதர்சனயப் புத்தியுடன் பார்ப்பது சிறப்புடையதாகும்.

மடல் அல்லது மடல்மா என்பது பனங்கருக்கால் செய்யப்பட்ட குதிரையைக் குறிக்கும். இக் குதிரைக்கு ஆவிரம்பூ மாலையும், மணியும் அணிதலுண்டு. (குறுந்தொகை 173) (தஞ்சைவாணன் கோவையில் இதுபற்றிய விளக்கம் சிறப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது). காமுற்ற பெண்ணை எய்தப் பெருத ஆடவன் மார்பில் எலும்பு மாலையும், தலையில் எருக்கம் மாலையும் அணிந்து கொண்டு மடல்மா மேல் ஏறித் தெருவில் வருவான் (குறுந்தொகை 17, 183) இதனால் தலைவனின் திட்பத்தையும், அவன் காதலுக்கு இலக்கான நங்கையையும் ஊரார் அறிவர். மேலும் அரம்போலும் பனங்கருக்குப் பட்டுப்பட்டு அவன் மேனியிலிருந்து ஓடிவரும் குருதி ஒழுக்கைக் கண்டு இரக்கமும் கொள்வர். இத்தகைய காதலனுக்கு மகளைக் கொடுக்க, மறுக்கலாமா என்று அவன் பெற்றோரைக் குறையும் கூறுவர்; அதன் பின் மடலேற்றம் நிகழாதபடி ஊரார் மனத்தினையும் முடித்து வைப்பர்; இது மடல்பற்றிய எல்லாச் செய்யுட்களுக்கும் பொருந்துமெனல் தவறானது போலத் தெரிகின்றது.

காமுற்ற பெண்ணை அடைய முடியாது மடலேறுவதாய்க் கூறும்போது, ஒவ்வாத் தலைவியை உடன் படுத்துவதற்காகவே மடலேற்றம் நிகழ்கின்றது என்ற தவறான கருத்து நம் மனதிற்குப் படிந்து விடுகின்றது; இதுபற்றி டாக்டர் சுப மாணிக்கம் தன் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:—

“விரும்பாத பெண்ணை வேண்டி ஒருவன் மடலேறி வருவானாயின் அவன் வீதி வரவைச் சமுதாயம் ஒப்புநீ கொள்? அவன் பேச்சைப் பெரியவர்கள் ஏற்பார்களா? அத்தகைய போக்கிற்கு இடம் கொடுத்தால் எப்பெண்ணையும் மடலேறிப் பெறச் சில காழகர்கள் முனையமாட்டார்களா? தன் விருப்பப்படி ஒருவனைக் கணவனாகத் தேர்ந்து கொள்ளும் வாழ்க்கை உரிமை பெண்ணினத்திற்குண்டு என்பது தமிழியம். பெற்றோர் கூறியவனைப் பிடிக்காவிட்டால் மறுக்கலாம். கூறுதவனைப் பிடித்தால் மணக்கலாம். இசையாத பெண்ணை ஓர் ஆடவன் நச்சவானாயின் அவளை தனித்த நிலையிலோ அவளைத் தனித்துக் கடத்தியோ வலிவு செய்வான். அதனை விடுத்து, ஊரறியவும் சான்றோர் கேட்கவும் மடலேறுவாரே? ஆகவின் விருப்பமில் கணினியை மணப்பதற்கு ஒருவன் மடலூரமாட்டான். ஒத்த காமம் உடையவர்களிடையே நிகழ்வதாகும். பொருந்திய காமம் உடையவர்களே இடையூறு வரும்போது இஃது ஊர்ந்து இதனைச் செய்தனர்”.

தனித்து ஒருமருங்கு காதல் பற்றியவைதான் மடல் பாடல்கள் என்று ஆரம்ப காலத்து (குறுந்தொகை, நற்றிணைச் செய்யுட்கள்) மடல் பற்றிய செய்யுட்களை வைத்துப் பார்க்கும்போது கூறமுடியாது; தோழி முன் சொல்லியபடி தலைவனது குறைக்குச் செவிசாய்க்காது, கையுறைக்குக் கைகொடாது காலம் தாழ்த்தும் போது இனி மடலேறுவதுதான் எண்ணியது எண்ணியாங்கு எய்தற்கு வழி என்று அவளிடம் கூறுவதாகவே நற்றிணை, குறுந்தொகையிலுள்ள செய்யுட்களின் தன்மை அமைந்து காணப்படுகின்றது. “மாவென மடல் ஊர்ப்” என்ற குறுந்தொகைப் பாடல், தன் குறையை நிறைவேற்ற மறுத்த தோழியைத் தலைவன் மறுப்பாயாயின் யான் வேறு வழியாலும் தலைவியைப் பெறுதல் கூடும் எனக் கூறும் துறையைச் சார்ந்தது; இதனை நோக்கும்போது இந்த மடல் என்ற உத்தி தலைவியை வற்புறுத்துவதற்காக அமைவ தன்று (தலைவியும் தலைவன்போல் காதல் உடையவன்; எனவே அவளை வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியம் தலைவனுக்குக் கிடையாது). தோழியைக் கூட்டத்திற்கு உடன் படுத்துவதற்கான புலனெறி வழக்காகவே செந்நெறிப் புலவரால் அது பயன்படுத்தப் பட்டுவந்தது; தலைவியைப் புணர்ந்த பிணை களவு நீளவும், காமம் செழிக்கவும் தோழியின் துணையைத் தலைவன் நாடுவதற்கேற்ற கடைசி ஆயுதமாகவும், அவன் தலைவிபால் கொண்ட காதலின் அதி உச்சநிலையை அதாவது அவளை மெய்தீண்டாமையாற்படும் காம அவஸ்தைகளையும் ஆற்றாமையுடைய உணர்ச்சிகளையும் புலப்படுத்துவதற்கும் இந்த மடல் என்ற உத்தி கைக்கொள்ளப்படுவதாகத் தெரிகிறது.

குனியத்திலிருந்து பிறந்த கற்பனை உத்தியா இது என்ற கேள்வி நம்மனதில் எழுவது ஏற்புடையதே; ஆயினும் அதற்குரிய விடையினைக் கூறுவது அத்துணை எளிய காரியமன்று; உலகியல் வழக்கினையும் நாடக வழக்கினையும் சேர்ந்த புலனெறி வழக்கைத்தான் புலவர்கள் கையாண்டார்கள். உலகியல் வழக்கு என்பது உலகத்திலுள்ள தன்மைகளைக் கூறுவது (யதார்த்தமெனலாம்); இது நாடக வழக்கு இல்லது புனைதலாகும்; உலகத்திலுள்ள சில தன்மைகளை மேலும் உயர்வாகக் கற்பனை ரீதியில் கூறுவதுதான் புலனெறி வழக்கு. இஃது தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றது; இவ்வகையில் மடலூரும் வழக்குச் சங்ககாலத்தில் இருந்திருக்க முடியுமா என்று வாழ்க்கை ரீதியாக எடுத்துக் காட்டுவது சற்றுக் கடினமான விடயமே. எனினும் இது பற்றிச் சில விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தல் இந்த இடத்தில் ஏற்புடையது போலத் தென்படுகிறது.

“மானத்தை ஆபரணமாகக் கொள்ளவேண்டிய மனிதன் மானத்தைத் துறப்பதென்பது எளிதில் நடக்க முடியாது என்று கருதியே இக்கடின முறை கைக்கொள்ளப்பட்டது. இருந்தாலும் இன்றைய அறிவுலகம் இம்மடல் முறையை ஏற்க மறுக்கின்றது.” ரா. சொ: அவர்களின் கூற்று இங்கு நிலைவு கூறத்தக்கது. இவர் இஃது இலக்கிய உத்தியாக ஆகத்தினை உணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதோ என்ற ஐயத்தை எழுப்புகின்றார். குலங்களும் குடிகளும் முட்டிமோதி அரசு என்ற நிலைக்கு வர முயன்ற காலந்தான் சங்க காலம்; இப்படிப்பட்ட அரசியல் சமூக வளர்ச்சியில் ஒருதாரமணமுறை ஏற்பட்டிருக்கும் என்று கூறமுற்படுவது வெறுங் கைகொண்டு முழும் போட முற்படுகின்ற சமுதாய அறிஞர்களின் வேலையாக முடிந்துவிடும்; சங்க காலச் சமுதாய வளர்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சியின் முதற்படியாக இருக்கலாம். (காட்டுமிராண்டி நிலை, அநாகரிக நிலை, நாகரிக நிலை என்ற மூன்று பெரும்படியான வளர்ச்சி நிலைகளில் இங்கு மூன்றாவது நிலையான நாகரிகநிலை சுட்டப்படுகிறது). எனவே இங்கு பலதாரமணமுறை வழக்கத்திலிருந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று கூறலாம் (புறம் 166, வரி - 17); அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில், ஒருவன் இப்படிப்பட்ட மானம் விட்ட செயலைச் செய்து ஒரு பெண்ணைப் பெற முயன்றிருப்பான் என்று கூறல் ஓரளவு உயர்வு நவீற்சியாகவேபடுகிறது.

இதே நேரத்தில் முல்லை நிலத்தில் நடைபெற்று வந்த ஏறுதழுவல் முறை பெண்ணுக்காக உயிரையும் திராணியாக மதித்து நடைபெறும் முயற்சியை எடுத்துக் காட்டும். இம்முறை ஸ்பானியா போன்ற இடங்களிலும் வழக்கிலிருந்து வந்திருப்பதைச் சரித்திரச் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏறுதழுவல் முறை பொருளாதார நோக்கில் ஆயர்களின் மதிதியிற் கைக்கொள்ளப்படும் ஒரு முறையாகக் காணப்படுகின்றது; மாடுகளையே செல்வமாகக் கருதி வந்த முல்லை நில ஆயர் அச் செல்வத்தைக் கட்டிக்காக்கக் கூடியவனையே தம் குலத்தில்—தம் குடும்பத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பியமை ஆச்சரியப்படக்கூடியதல்ல; எருத்தின் கொம்புபட்டுத் தன் குடல் சரிவதையும் பொருட்படுத்தாது தன் வீரத்தையும், தான் பெண்ணின்மேற் கொண்ட அன்பையும் ஏறுதழுவல் மூலம் புலப்படுத்தியதுபோலவே, ஓர் ஆண்மகன் தன் காமமிசுதியையும், அன்பின் தொழிற்பாட்டையும் புலப்படுத்துவதற்கு மடலேறுவதை மேற்கொண்டிருக்கலாம். முன்னே கூறியது போல புணர்ந்த பின்றைத் தான் இவ் ஒழுக்கம் நடைபெறுவதாக நாம் ஏற்றுக்கொண்டால், அதற்கு நாம் பின் வருமாறு விளக்கத்தினை அமைத்துக் கொள்ளலாம். வீரயுகக் காலப்பகுதியில் மனிதன் மனிதனிடம் எதிர்பார்த்தது வீரத்தையேயாகும்; எனவே இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் தலைவியைத் திருமணம் செய்ய ஆல்லது நிரந்தர உடைமையாகிக் கொள்வதற்கு அக்கால சமுதாய ஒழுங்கின்படி அந்தப் பெண்ணின் குடும்பம் இவனிடம் வீரத்தை எதிர்பார்த்து இருக்கலாம்; அந்த வீரத்தினைப் புலப்படுத்துவதற்கு இஃது ஒரு வாகனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்; அக்காலத் தலைவியும் தலைவனின் தேகக் கட்டினையும் அவனது அஞ்சாமையையும் கண்டுதான் காதல் கொண்டாள்; இதனைச் சங்கச் செய்யுட்களில் வருகின்ற பூதீதரு புணர்ச்சி, களிறு தரு புணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் எடுத்து விளக்கா நிற்கும்; இது முக்கியமாக நெய்தல் நிலத்திற்குரிய வழக்கமாகவும் காணப்படுகிறது. அங்கு காணப்படும் பனைமரமும் பறட்டைக் குதிரையும் இத்தகைய ஒரு முறை ஏற்படுவதற்குச் சாதகமாக அமைந்திருக்கலாம்; கனித்தொகையில் நெய்தற்களியிலுள்ள

இத்தகைய மடலேறும் பாடல்களைக் கொண்டு இவ்வாறு ஊகிக்கலாம்; இத்தகைய முறையில் ஆண்மகன் தன் முதிர்ச்சியையும் வீரத்தினையும் புலப்படுத்தி இருக்கலாம்; “ஓத் பெனிடிகட்” என்பவர் தன்னுடைய பண்பாட்டுக் கோலங்கள் (Patterns of Culture) என்ற நூலில் இப்படியாக முதிர்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் சில குழுக்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“மத்திய அமெரிக்காவில் முதிர்ந்தோர் தன்மை, போர் முறையைக் குறிக்கிறது; அதிலே மதிப்புப் பெறுவதுதான் எல்லா ஆண்களுக்கும் குறிக்கோளாக இருக்கிறது; போரிலே வெற்றிபெற நடக்கும் மாயா ஜாலச் சடங்காகவே, அடிக்கடி நடத்தப்படும் சிறுவர்கள் வயதடையும் சடங்குகளும், எந்த வயதிலும் போர்வழிக்கான தயாரிப்புக்களும் உள்ளன; அவர்கள் பிறரைத் துன்புறுத்துவதில்லை. தங்கள் தாமே துன்புறுத்திக்கொள்கின்றனர். தங்கள் கைகளில் இருந்தும் கால்களில் இருந்தும் தோல்களைக் கிழித்துக் கொள்கின்றார்கள்; விரல்களை வெட்டிக்கொள்கின்றார்கள். பெரிய கனமான எடைகளைத் தங்கள் மார்பில் அல்லது கால் தசையில் கட்டி இழுத்துச் செல்கின்றனர்”;

வீரமுள்ள ஆண்மகன் தன் முதிர்ச்சியையும் வீரத்தினையும், தன் காதலையும் ஒருங்கே புலப்படுத்துவதற்கு மேலே காட்டிய முறைபோன்ற மடல் முறையைத் தனக்குரிய வாகனமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். எனினும் சங்ககாலச் சமுதாய வாழ்க்கையை விஞ்ஞான ரீதியாக சமூக மானிடவியல் அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டு முடிவுகள் சீரான முறையில் வெளியிடப்படாத நிலையில், இத்தகைய முறைகள் பற்றி நாம் எதுவும் தீர்க்கமாகக் கூறிவிடமுடியாது;

நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு எழுந்த காலப்பகுதியில் மடல்பற்றிய மரபினைப் புலவர்கள் அன்பினைநினையைப் புலப்படுத்துவதற்காகத்தான் பயன்படுத்தினார்கள்; தொல். களவியல் சூத்திரம் 102- தலைவன் தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்து மாறும், ஆற்றமை கையிகந்து கலங்கிய வழி அவன் மடல்மா கூறுமாறும் கூறுகிறது. ‘மடல்மாக் கூறும் இடனுமாருண்டே’ என்னவோ எனின் சேட்படையான் மடலேறு வேன் எனக் கூறும் இடனும் உண்டு என்பது. இச் சூத்திரம், புணர்ந்த பின்பை தோழியைக் கொண்டு தலைவியுடன் கூட்டம் உடைபடுத்துவதற்குச் சம்மதிக்க வைப்பதற்கு இது பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதனை நாம் ஐந்திணைமடல் என்று கூறலாம். ஐந்திணை மடலுக்கும், பெருந்திணை மடலுக்கும் நுண்ணிய, ஆளுல்பாரிய வேறுபாடு உண்டு; மடல்மா ஏறுவேனென்று வாயளவிற் சொல்லுதல் ஐந்திணையாம். அதுதான் மேற்கூறிய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் தாற்பரியம்; அவ்வாறன்றி மடல்மேல் ஏறியே காட்டும் செய்கை பெருந்திணை ஆகி விடும். “ஏறிய மடற்றிறம்” என்ற தொடரில் ஏறிய என்ற இறந்த காலப்பெயர்ச்சம் பெருந்திணை இலக்கணத்தைச் சுட்டுதல் காண்க; இந்த ஐந்திணை முறை மடலை அகப்பொருள் விளக்கம் —

“இரந்து குறை கூறுது வருந்திய கிழவோன்
மடலே பொருளென மதித்தலும்” என்ற சுட்டிச் செல்கின்றது.
(சூத்திரம் 287)

“மடலேறுதலோடு விடைதழால்.....

பெருந்திணைக்காகும்

(ஒழிபியல் சூத்: 35)

என்று அகப்பொருள் விளக்கமும்,

“சீர் செல வருங்கால் செழுமடலூர்தல்.....

.....பெருந்திணைப்பால்” (சூத்: 17)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் பெருந்திணை மடலை எடுத்துக் கூறுகின்றன;

இத்தகைய இரு மடல்களில் குறுந்தொகை, நற்றிணை போன்ற தொகை நூல்களும் காணப்படும் மடல்பற்றிய செய்யுட்கள் ஐந்திணை மடல் வகைச் செய்யுட்களைச் சார்ந்ததாகும். “மாவென மடலும் ஊர்வர்” (குறுந்தொகை 17) “விழுத்தலைப் பெண்ணை வினையன்மாமடல்” (குறுந்தொகை 182), “மடல்மா ஊர்ந்து மாலை சூடி” (நற். 377) போன்ற பாடல்களைச் சிறப்பாக ஐந்திணை மடல் பாடல்களாகக் குறிப்பிடலாம். மற்றும் நற்றிணை 146, 152, 342, குறுந்தொகை 17, 32, 173 பாடல்களும் ஐந்திணை மடல்களும் பாடல்கள்தாம். குறுந்தொகை 182, நற்றிணை 377 ஆகிய இரு பாடல்களையும் பாடிய செந்நாப்புலவர்க்கு மடல்மா பாடிய மாதங்கீரனார் என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கியிருத்தலைக் கருதுங்கால் இரண்டு சிறிய மடல்களுக்காக இப்பெயர் பெற்றிரார் என்றும் இத்துறையிலே பல பாடல்கள் ஆக்கியிருப்பார் என்றும் துணியலாம் என்கிறார் டாக்டர் சுப; மாணிக்கம். (மறைந்து போன பழந்தமிழ் பாடல்கள் [ஆராய்ச்சி ஜூலை 1969] என்ற சட்டுரையில் மு. வை. அரவிந்தன் அவர்கள் இப்படியான பலபாடல்கள் மறைந்திருக்கலாமென்பதைக் காரணகாரிய ரீதியில் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்);

மடல் உத்தி அகத்திணையிற் சிறந்த இடத்தினை வகிக்கிறது எனலாம். அவை தலைவனது ஆற்றாமை மிகுதியையும், அன்பின் பெருக்கையும் புலப்படுத்துகின்றது எனலாம். “தலைவன் தலைவியரின் சில காதல் ஒழுக்கங்களை உவளத்தளவிலும் சொல் அளவிலும் காத்தோம்பிக் கொள்ளும்போது அக்காதற் பாங்குகள் ஐந்திணை ஒழுக்கத்துப் படுகின்றன. அவ்வளவுக்குள் காதலோம்பமாட்டாது சிலர் காதல் மிகுதியால் மடலேறுதல். போன்ற செயல்களை மேற் கொள்வர்; ஊரறியும் இக்காதல் மிகுசெயல்களே பெருந்திணைப் பொருளாவன” என்ற டாக்டர் சுப; மாணிக்கத்தின் கூற்று இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கதே. இதனாற்றான் சிலர் மடல் கூறுதல் கைக்கிளை எனவும், ஏறுதல் பெருந்திணை எனவும் கூறத் தொடங்கினர் எனலாம்; அன்பிணைந்திணைக் காதல் பற்றிக் கூறுவதாயிருந்தால் அதனை இந்த அளவுக்குள் இப்படித்தான் கூறவேண்டுமென்ற வரம்பும் இருந்திருக்கவேண்டும்போலத் தெரிகின்றது. அந்த வரம்பு மீறப்பட்ட பாடல்களை கைக்கிளையாகவும் பெருந்திணையாகவும் கொள்ளப்பட்டன எனக் கூறலாம்;

தொல்காப்பியரின் கைக்கிளை பெருந்திணைச் சூத்திரங்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் கண்ட உரைகள் குழப்பத்தினையும், சீரான அகத்திணை மரபின் வளர்ச்சியினை உணர்வதிலே சிக்கல்களையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. உரையாசிரியர்கள் இவ்விரு திணைகளைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் பிழையானவை என்று அண்மைக்கால ஆய்வுகள் சில எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இப்படிப்பட்ட ஆய்வின் தன்மையை டாக்டர் சுபு மாணிக்கத்தின் 'தமிழ்க் காதல்' என்ற நூலில் அவதானிக்கலாம். இப்படிப்பட்ட ஆய்வுகள் மீண்டும் புனராலோசனை செய்யப்படவேண்டும்.

யாப்பு வளர்ச்சி, அச் செய்யுட்களின் மொழிநடை, அவை கூறும் அகத்திணை மரபு, அவற்றின் கண் புலவன் கையாண்ட உவமை உருவகங்கள், கூறப்பட்டுள்ள நீதி முறைகள், அரசியல் வளர்ச்சிக் கிரமம் இன்றோரன்னவற்றை நோக்கும்போது கலித்தொகையிலே தொகுக்கப்பட்ட செய்யுட்கள் ஒரு காலத்துக்குரியன அல்ல என்பதும், குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய நூல்களுக்குப் பின்னர் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பதும் தெளிவு (பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் Tradition in early Tamil Poetry என்ற கட்டுரையின்படி). கலித்தொகையில் உள்ள 58, 138, 139, 140, 141 ஆகிய செய்யுட்கள் பெருந்திணைக்குரிய மடல் பற்றிக் கூறுவனவாகும். இதில் குறிஞ்சிக் கலியில் வரும் பாடல் தவிர்த்த ஏனையவை எல்லாம் பெருந்திணைக்குரியவை என்று இலக்கண விளக்கத்தின்படி கூறிக்கொள்ளலாம். குறிஞ்சிக்கி 58 ஆம் பாடலை கைக்கிளை வகையைச் சார்ந்தது என்று இலக்கண வழக்குக் கூறும். ஏறுவேன் என்று கூறுவதால் இது அன்பினைந்திணைக்கு முற்றும் முரணானது அல்ல என்று கொண்டு ஐந்திணை மடல் வகையைச் சார்ந்தது என்று நாம் கூறலாம். கலித்தொகையில் மடல் ஏறுவதாகப் பாடப்பட்ட நற்றிணை, குறுந்தொகை நூல்களில் ஏன் அவ்வாறு பாடப்பட்டிருக்கக் கூடாது என்ற வினா நம் மனதில் எழுகின்றது. கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் கபிலர், பரணர் முதலிய புலவர்களால் (நற்றிணை, குறுந்தொகை நூற்புலவர்கள்) போற்றிப் பேணப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கைக்கிளைக்கண் உறவு நிற்கும் காலம் சிறிதாக இருந்தமையாலும், புலவர்கள் இத்திணைகளைப் போற்றிப் பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றவில்லை. மேலும் பரிசிலர் வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட புலவர்கள் தமது பாட்டுடைத் தலைவர்களுக்கு இவ்விரு திணைகளும் சிறப்பிடம் அளிப்பனவல்ல என்பதை உணர்ந்து இருந்தமையும், அக்கால ஐந்திணை மரபின் ஆட்சி வலுவாக இருந்தமையும் அவை பாடப்படாமலிருக்கக் காரணமாய் இருக்கலாம் என்று ஓர் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். எனினும் இஃது முற்றும் முடிந்த கிறந்த காரணமாக அமைந்துவிடமாட்டாது.

கலித்தொகையிற் காணப்படுகின்ற பாடல்களுள், நற்றிணை, குறுந்தொகைப் பாடல்களிலும் பார்க்க அதிகமாக நாட்டுப்பாடல் தன்மை காணப்படுகின்றது. காதலனும், காதலியும் உரையாடும் முறையிலுள்ள நாட்டுப்பாடலின் தன்மையான கிராமியத் தன்மை கூடியளவு கலித்தொகையில் காணப்படுகிறது. எனவே உயர்ந்தவர்களின் காதற்கருத்துக்கள் முன்னெழுந்த நற்றிணை குறுந்தொகையிலே காணப்பட்டிருக்கலாம். கலித்தொகையில் சாதாரண மக்களின் உணர்ச்சிகள், உள்ளக்கிடக்கைகள், ஆசாபாசங்கள் வெளிப்படுத்தப்படும்போது உணர்ச்சியும் வரம்பு மீறிப் போய்விடுவதை அவதானிக்கலாம். (தொல்காப்பியரின் "ஆடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்—கடிவரையில புறத்து என்மறார்" என்ற சூத்திரம் இத்தன்மையைச்

சுட்டி நிற்பதாகும்). இதனை இன்றும் அன்றும் கிடைத்த நாடோடிப் பாடல்களின் விருந்தும் நன்கு அவதானிக்கலாம்: இதனாலும் மேலே சுட்டிய காரணங்களாலும் மடல் ஏறும் பாடல்களும் கவித்தொகையில் இடம்பெற்றிருக்கலாம்: இஃது எவ்வாறாயினும் கவித்தொகையில் உள்ள மடல்பற்றிய பாடல்களின் மரபு நற்றிணை குறந்தொகையிலுள்ள மடல்பற்றிய பாடல் மரபிலும் (புலநெறி வழக்கு) வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலுள்ளமையை நாம் அவதானிக்கலாம் என்பது உண்மை.

துன்பவியற் கோட்பாட்டுக்குத் தருக்கவியல் தன்மையையும் தத்துவவீச்சையும், அமைத்துக்கொண்ட சங்கமருவிய காலப்பகுதியிலே தோன்றிய நூல்கள் பெரும்பாலும் அறநூல்களேயாகும். எனினும் இயற்கை நெறிக்காலம் (சங்ககாலம்) அறநெறிக்காலமாக (சங்கமருவிய காலம்) மாறியபோது தமிழ்ச்சமுதாயம் முழுவதும் மாறியிருக்குமென்று கொள்ளமுடியாது. சமுதாயத்திற் சில பகுதியினர் பழமை போற்றுபவராகவே இருந்திருப்பர். போக்குவரத்து வசதிகள் மிகவும் குறைவாக இருந்த அக்காலத் தமிழ் நாட்டிற் சில பகுதிகளிலாவது பழமை நிலைபெற்றிருந்திருக்கும். இதனால் அக்காலத்தில் அகப்பொருள் மரபு கொண்ட ஐந்து, ஐந்திணை நூல்கள் தோற்றம் பெற்றன. இந்த நூல்களிலும் மடல்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நெய்தற்றிணையில் இக்குறிப்புகளை சிறப்பாக அதிகமாக வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய முறையில் மடல்பற்றிய மரபு வளர்ச்சியடைந்து வந்ததினால், தொல்காப்பியர் மடல்பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சென்றார்; அவர், "ஏறிய மடற்றிறம்.....பெருந்திணைக் குறிப்பே" என்பார்: இவ்விடத்தில் தொல்காப்பியர் பெருந்திணை என்று கருதும் மடலுக்கு எத்தகைய இலக்கிய அந்தஸ்து வழங்கியிருக்கின்றார் என்று ஆய்தல் சிறப்புடையதாகும். தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலின் முதற் சூத்திரத்தில்:

"கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்" என்று பெருந்திணைக்குத் தன் சூத்திரத்திற் கடைசி இடத்தையே கொடுத்துச் சென்றுள்ளார்: "

"ஏறிய மடற்றிறம்.....பெருந்திணைக் குறிப்பே" என்று சிறுமை தோன்றப் பெருந்திணைச் சூத்திரத்தினை முடித்துச் சென்றிருப்பதும் கவனத்திற்குரியதாகும்: "குறிப்பு" என்ற சொற் பெய்வால் இஃது அத்துணை விரித்திசைக்கும் பெற்றி வாய்ந்தது அல்ல என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். தொல்காப்பியர் அன்பினைந்திணைக்குப் பற்பல துறைகள் வகுத்து விரித்துக்கூறிச் செல்வார். ஆறற் பெருந்திணையை அவ்வாறு வகுத்து விரிக்காது ஒரு சூத்திரத்திலேயே "செப்பிய நான்கே" எனத் தொகுத்துக் கூறுகிறார்: இவ்வாறு வரையறை வகுத்தது அதன் சிறுமையையும், சங்கப் புலவர்களால் அதிகமாகக் கைக்கொள்ளப்படாத தன்மையையும் நாசூக்காக எடுத்துக்காட்டுவதாகும். செந்நெறிப் புலவர்கள் இத்திணைக்கு ஒதுக்கிடமே வழங்கி வந்திருக்கின்றனர் என்பதை மேற்கூறிய தொல்காப்பியரின் சூத்திரம் எடுத்துக்காட்டுகிறது; எனினும் இதுவும் இலக்கிய வழக்கிலிருந்து வந்ததை மறைக்க முடியாததால் தொல்காப்பியர் சூத்திரமொன்றிற் குறிப்பிட்டு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துச் சென்றார்:

திருக்குறளில் நானுத்தறவுரைத்தல் என்ற அதிகாரத்தில் மடல்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம்

மடல் அல்லது இல்லை வலி” என்று குறள் கூறுகின்றது. இவ்வாறு கூறிய திருவள்ளுவர் ஆண்கள்தான் மடல் ஏறலாம், பெண்கள் மடல் ஏற முடியாது என்பதனை;

“கடல் அன்ன காமம் உழந்தும் மடல் ஏறப்

பெண்ணிற் பெருந்தக்கதில்” என்ற குறள் மூலம் கூறிச் செல்கிறார். இதே போலத்தான் தொல்காப்பியரும் பிரிவு கூறும் சூத்திரங்களின் முடிவில்வரும்

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேற்
பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”

என்ற சூத்திரத்தில், எந்த நிலத்திலும் எந்தச் சாதியிலும் பெண் மடல் ஏறக் கூடாது என்ற வரையறையை ஏற்படுத்தி விட்டுச் செல்கின்றார். பிரிவு பற்றிய சூத்திரத்தில் வடநாட்டு மரபு கூறி வந்தாலும், பின் பிரிவுக் காலத்தில் நிகழும் கூற்றுக்களைக் கூறுவதாலும், இவ்விடத்தில் பெண் மடல் ஏறுதல் மரபு அன்று என்பதைச் சுட்டுவதற்காக இச்சூத்திரத்தினை அமைத்துச் சென்றார். இவ்வாறாகப் பல்லவ காலம் வரையிலும் தமிழ் இலக்கியத்தில் மடல்பற்றி வளர்ந்த பாரம்பரியம் ஒன்று நின்றது. இந்த இலக்கிய பாரம்பரியம் பல்லவர் காலத்தில் எவ்வாறு கைக்கொள்ளப்படுகிறது என்பதே அடுத்துச் செய்யவேண்டிய ஆய்வாகும்;

இலக்கிய வரலாற்றினை நாம் உற்று நோக்கும்போது பல்வேறு காலங்களில் சமுதாயத் தேவைகளையும், உந்தல்களையும் ஒட்டிப் புதிய பொருள் பழைய வடிவங்களிலும், பழைய பொருள் புதிய வடிவங்களிலும் அமைந்து விடுவதைக் காண்கிறோம். இதற்கு இணங்கத் தமிழ் நாட்டின் சமயத்துறையில் பக்தி இயக்கம் மேலோங்கி நின்ற காலத்தில் கவிதா சக்தி படைத்த பக்த சிரோமணிகள் இந்த மடல் துறையைத் தமது கருத்துக்களுக்கு வாசனமாக்கிக் கொண்டார்கள். பக்தி இயக்கத்தின் ஆலைகள் பரவிய பல்லவர் காலப்பகுதியில் பழைய அகப்பொருள் மரபுக்குப் புனர் வாழ்வு கிடைத்தது. மானிடக் காதல், தெய்வீகக் காதல் என்ற பாவனையை அடைந்த போது, ஆண்டவனையும் தம்மையும் நாயக நாயகி பாவத்தில் பரஸிப் பக்தி செய்த திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் போன்றவர்களை இத்துறையைத் தமது மனோபாவங்களுக்கு அமைய அமைத்துக்கொண்டார்கள். மானிடக் காதலில் தலைவன், தாண் தலைவி மாட்டுக்கொண்ட அன்பின் பெருக்கையும், அவளது மெய் தீண்டல் முதலிய இன்பங்களில்லாது இருக்க முடியாத நிலையையும் எடுத்துக் காட்டப் பயன்பட்ட மடல் என்ற துறையைப் பக்திக் காலத்திலே பக்தியின் பெருக்கையும், அதன் வளர்ச்சியையும் இறைவனைக் காணாது இருக்கமுடியாத பரிதவிப்பையும்—ஆற்றாமையையும், இறைவனிடமே தான் முற்று முழுதாகச் சரணாகதி அடைந்துவிட்ட தன்மையையும் புலப்படுத்தப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர்.

இக்காலத்தில் இந்த மடல் என்ற துறை விருத்தியடைந்து பிரபந்தமரக வளர்ந்து விட்டதனையும் நாம் அவதானிக்கலாம். மரபும் இலக்கணமும் சொல்ல வந்த விடயத்திற்கு கருவியாகுமேயன்றி இலக்கியமே அவையாகிவிடாது என்ற உண்மையை மேற்கூறிய இலக்கிய கரீத்தாக்கள் நன்றாக உணர்ந்திருந்தார்கள். தம்மை நாயகியாகவும், இறைவனை நாயகனாகவும் கற்பிதம் செய்த அந்த நிலையில், பெண் மடலேற முடியாது என்ற அது காலவரையிலும் வளர்ந்து வந்த வலிமையான இலக்கிய பாரம்பரியத்தை உடைத்து எறிந்து, பெண்ணே மடல் ஏறுவதாக வாய்விட்டுப் பாடினார்கள். திருமங்கையாழ்வார் மரபு வழுவிய முறையில் புதிய பொருளைக் கவிப் பொருளாக்கும்போது மரபு தழுவி முறையிலே தமது காரணங்களையும் சமத்கார மரக வெளியிடுகிறார். இவ்வாறு பாடியபோதும் இதில் பாவனையான தெய்வீகக் காதல் பக்திதான் அடிநாதமாக ஒலிக்கிறது; அவரது பிரபந்தங்கள் எப்படி அமைந்தன, எத்தகைய இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றன, பிற்கால இலக்கியக் கொள்கையில் எப்படிப்பட்ட சலசலப்பை உண்டாக்கின என்பதெல்லாம் தனியாக ஆராய்வ தற்குச் சுவை தருபவை;

உசாத்துணை நூல்கள்

I தமிழ்க் காதல்	கப. மாணிக்கம்.
II பொருளதிகார ஆராய்ச்சி	மு. இராகவையங்கார்.
III வருணகுலாதித்தன் மடல்	பதிப்பு. ரா. சொ.
IV இலக்கிய விருந்து	கு. அழகிரிசாமி.
V பண்பாட்டுக் கோலங்கள்	ருத் பெணிக்கட்.
VI தொல் பொருளதிகாரம்	நச்சினர்க்கினியர் உரை.
VII குறுந்தொகை	சாமிநாதய்யர் பதிப்பு.
VIII கலித்தொகை	நச்சினர்க்கினியர் உரை.
IX தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் காலமும் கருத்தும்	ஆ. வேலுப்பிள்ளை.

சீதனம் வேண்டாம்

— துரை. மகேசுவரன் —

சீதனம் என்றொரு பேய்த்தனமே — இன்று
சிந்தை கலக்குது தமிழ்மரபில்
பூ, தனம், பொன்னகை கொண்டாலன்றி — நல்ல
பூவில்லைப் பொட்டில்லைப் பெண்களுக்கே.

எத்தனை யெத்தனை ஏழைகளை — வீணாய்
ஏக்கத்தால் வாட்டுது சீதனமே!
அத்தனை யத்தனை சீவன்களும் — அழும்
அழுகைதான் ஆறாக ஓடுதமோ!

பெண்களைப் பெற்றவர் அடையுந்துன்பம் — எந்தப்
பேதை மிருகமும் அடையாதம்மா!
உண்மையிற் பெண்ணையே விரும்பிநிற்பின் — அங்கு
உதவாத சீதனப் பேச்சுமேனோ?

ஆடுந்தான் தன்னிணை கூடுமுன்னே — மிக்க
ஆவலாய்ச் சீதனம் கேட்பதுண்டோ?
கூடிய அறிவுடை மனிதர்மட்டும் — இதிற
குறைந்திடல் அவர்க்குத்தான் அழகுமாமோ?

உழைக்கவே கைகளும் காலுமுண்டு — இந்த
உண்மையை மறப்பது நீதியன்று
பிழைக்கவே வழிகளும் இல்லையாமோ? — வீணாய்ப்
பெண்களைச் சீதனம் கேட்கலாமோ?

பெண்களைச் சீதனம் கேட்டுக்கொள்ளல் — கையிற்
பிச்சைதான் வாங்கிடல் போன்றதன்றோ?
ஆண்களே! உம்மையே வேண்டுகின்றேன் — என்றும்
ஆகாது சீதனம் வாங்குந்தன்மை.

MACHINERY PRODUCTION

and manufacturing spare parts specially
water pumps Etc.

EX-MINISTER OF INDUSTRIES

Hon. Phillip Gunawardena

OPENING THE FIRST

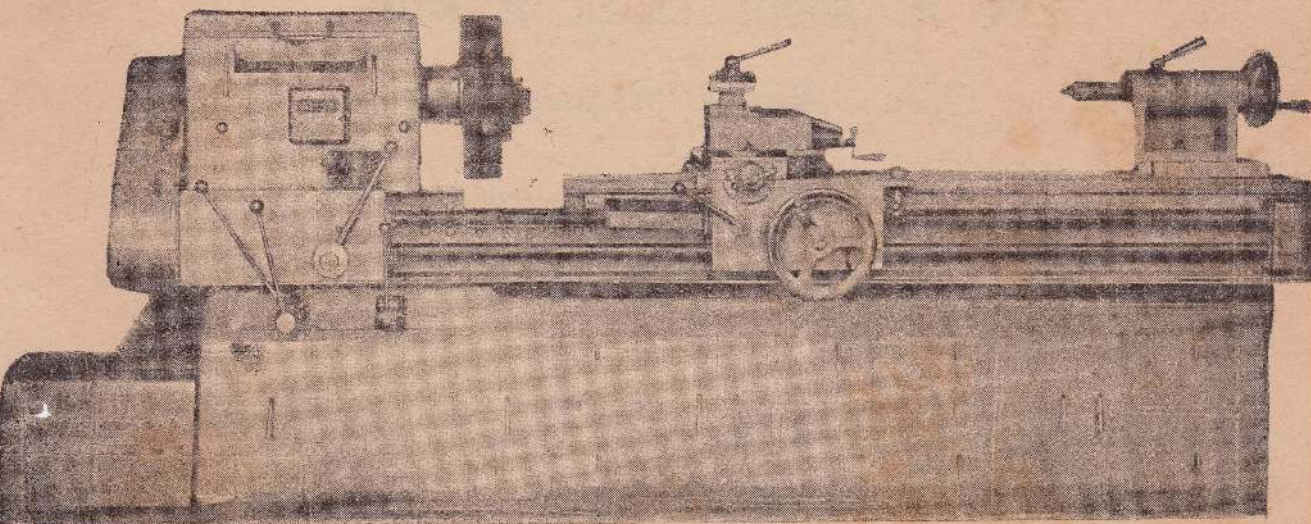
"LATHE MACHINE"

MADE IN CEYLON BY

Mr. P. MAHALINGAM

AT

Ceylon Industrial Engineering Works

150, STANLEY ROAD — JAFFNA

லாலா சோப்பை மக்கள் விரும்புவதன்
முக்கிய காரணம் என்ன ?

- ★ பட்டு, பருத்தி, நைலான் துணிகளைப் பிரகாசமாகச் சலவை செய்கிறது
- ★ குறைந்த விலை கூடிய லாபம்
- ★ எங்கும் கிடைப்பது

லாலா சோப் தொழிற்சாலை

அச்சுவேலி

M. M. ABDUL CADER & BROS.,

Your Future Requirements

IN

- BUILDING MATERIALS
- PLANTATION TOOLS
- PAINTS & ASBESTOS SHEETS

Always Available at

M. M. ABDUL CADER & Bros.
STORES

14, STANLEY ROAD
JAFFNA

With Best Compliments from

THE JAFFNA CORPORATION
For Quality Textiles

59, Power House Road, —> (Opp. Bus Stand) <— JAFFNA.

Phone: 605

தந்தி: "வணக்கம்"

உயர்ந்த ரகம்! நிதான விலை!

இறக்குமதியாளர்கள் .. விநியோகஸ்தர்கள் ...

ஆ. அப்பையா அன் கோ.

54, கீரான் பசார், பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்.

A. APPIAH & CO.

Lanka Salusala Limited (C. W. E.)
Principal Distributors

IMPORTERS & DEALERS IN TEXTILES

54, Grand Bazaar

JAFFNA

S. V. MURUGESU

154, HOSPITAL ROAD

JAFFNA

Telephone : 564

Space Donated by

N. K. R. STORES

Prop: N. V. PONNUDURAI
GENERAL MERCHANTS

என். கே. ஆர். ஸ்டோர்ஸ்

டி.என். டீ. ரா. ஸ்டேட்ஸ்

17, Ambagamuwa Road,
NAWALAPITIYA

நவம் அன் கோ.

பற்றறி சார்ச் அன்
பற்றறி நிப்பயர்ஸ்

LUCAS BATTERY
SOLD HERE

K. K. S. Road,
CHUNNAKAM.

Prop: K. NAVARATNAM

தனலக்ஷ்மி ஸ்டோர்ஸ்

(Prop: V. N. செல்வையா)

பருத்தித்துறை

சகலவிதமான லங்கா மணிப்புரி, பட்டு, பருத்தி
உள்ளூர்க் கைத்தறிப் புடவைகளும்,
மற்றும் ரெடிமேற் உடை வகைகளும்
சகாய விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

THANALUXMI STORES

84, Main Street
POINT-PEDRO

மோட்டார் கார் உதீர்ப்பாகங்கள்,
விட்டுக்கு நவீன விதமான யன்னல்,
கேர், சுருக்குக்கேர் உறுதியாகவும் உத்தரவாதமாகவும்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

இடம்

கமலா கராஜ் அன் இன்டஸ்ட்ரீஸ்

53. ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

NORTH CEYLON ALUMINIUM INDUSTRIES

(Government Approved Industry)

MANUFACTURERS OF ALUMINIUM WARES
SPECIALISTS IN ELECTROPLATING

Prop:

N. K. Pathmanathan

199/4, Kilner Lane,
JAFFNA.
(Ceylon)

Cable: "TORCH" JAFFNA

*With Best Compliments
of*

UNITED FARMERS CORPORATION

2/B, Stanley Road,

JAFFNA.

For your Electrical Heating or Lighting

ASK FOR AEROLUX PRODUCTS

We Manufacture:

- ❖ *ELECTRIC LAMB SHADES OF VARIOUS VARIETIES FOR BUILDINGS AND FLOOD LIGHTING ALL IN GLASS*
- ❖ *ELECTRIC BAKING OVENS TO THE MORDERN FINISH*
- ❖ *ELECTRIC HOT PLATES*
- ❖ *REFACTRY BRICKS TO STAND TEMPERATURE 1000°C*

Factory:

AERO ELECTRICALS

No. 10, POINTPEDRO ROAD

KANKESANTURAI

அன்பளிப்பு

தமிழ் பண்ணை

K. K. S. ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

தவறது வரசியுங்கள்
ஆங்கில மாத இதழாம்

“PEOPLE’S WILL”

சுடச்சுட அரசியலி விமர்சனம்
வெளியிடும் தமிழர் பத்திரிகை
இது ஒன்றே

தரத்திற் சிறந்த நாகரீகமான

புடவைகளுக்கும்; சேலைகளுக்கும்

நம்பிக்கையான ஸ்தாபனம்

KANESAN STORES

78, K. K. S. ROAD,
JAFFNA.

Space Donated By

SRI LANKA BOOK DEPOT

K. K. S. ROAD,
JAFFNA.

Space Donated

by

P. SELVARATNAM

NEWTONE ELECTRICALS

Prop. T. ALAGARATNAM

IMPORTERS, ELECTRICAL CONTRACTORS & DEALERS

Dealers in:- ELECTRICAL GOODS ELECTRIC MOTORS & WATER PUMPS

S-LON WATER SERVICE & DRAINAGE MATERIALS

RUDGE CYCLES, ROADMASTER CYCLES &

CYCLE SPARES

141 - 143, Stanley Road, JAFFNA. (Ceylon)

Telegram:

Telephone: 7016

*With Best Compliments
of*

AJANTHA HARDWARE STORES

43, COLOMBO STREET,

KANDY.

Phone: 398

W. E. M. Batcha Saibo & Co.,

NAWALAPITIYA.

PIONEER HOUSE

For Hardware Building Materials

AND

ESTATE REQUIREMENTS

Moderate Price with Quality

AND

Prompt Service at any time

Your kind Patronage is

Phone: 221

Cordially Welcomed

With the best Compliments

of

HARAN JEWELLERS

JEWELLERS & DIAMOND MERCHANTS

"R. G. BUILDINGS"

ஹரன் ஜுவல்லர்ஸ்

யாழ்ப்பாணம்

50, KANNATHIDY ROAD.

JAFFNA.

With best compliments
from

+

V. K. RAJARATNAM

95, K. K. SANGARAPPILLAI BUILDING
STANLEY ROAD
JAFFNA

With the best compliments
of

SRI MURUGAN'S

TEXTILE DEALERS
COLOMBO STREET,
KANDY.

SPACE DONATED

BY

BHARAT STUDIO

JAFFNA

PHONE: 252

SPACE DONATED

BY

P. V. M.

"ORANGE" BEEDI CO.

NAVALY ROAD
ANAICODDAI
JAFFNA

With Best Compliments

from

V. K. M. NAGALINGAM

Jewellers & Radio Dealers

KANDY

விஜயம் செய்யுங்கள்!

ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் நூல்கள்

சமஸ்கிருதம் பாடப் புத்தகங்கள்

இந்தியாவிலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள்
நாவல்கள், சிறுகதைகள், பரிசுப் புத்தகங்கள் மற்றும்
பாடசாலைப் புத்தகங்கள், உபகரணங்கள்

யாவற்றையும் குறைந்த விலையில் பெற

ரகுநாதன் பதிப்பகம்

303, காலி வீதி, கொள்ளுப்பிட்டி.

பாடசாலைப் புத்தகங்களும் பொது வாசினைப் புத்தகங்களும்

— வெளியிடுவதில் —

வட இலங்கையில் பிரசித்திபெற்ற ஸ்தாபனமாக விளங்குவது

சுன்னாகம் வட இலங்கைத் தமிழ் நூற்பதிப்பகம்

பாலபோதினி (பாடப்புத்தகம்)	பா. கீ. பிரிவு தொடக்கம்	VII	வரை
சைவசமய போதினி (சமயம்)	IIம் வகுப்பு	VII	"
இலக்கிய மஞ்சரி (இலக்கியம்)	IIIம் " "	VII	"
மொழிப் பயிற்சி (பாஷை)	IIம் " "	G. C. E.	"
பொது விஞ்ஞான போதினி (விஞ்ஞானம்)	VIம் " "	VIII	"
சுகாதார போதினி (சுகாதாரம்)	IIம் " "	G. C. E.	"
சிறுவர் கணிதம் (கணிதம்)	IIம் " "	V	"

ஆட்சியியல், கட்டுரை மஞ்சரி, வியாபாரக்கணிதங்கள் CHEMISTRY MADE EASY

ஆசிரிய மேல் வகுப்புப் பாடப் புத்தகங்களும் சிறுவர்களுக்கான உப பாடப்

புத்தகங்களும் (கதைகள்) இங்கு தயாரிக்கப்படுகின்றன

பாடப் புத்தகங்களினதும் வித்தியாதிபதி அவர்களால் அங்கீகாரம் பெற்றவை

விற்பனை உரிமையாளர் :

த ன ல க் கு மி பு த் த க ச ா லே

தொலைபேசி எண்: 805

சு ன் னாக ம்

தந்தி: போதினி

த. குமாரசாமி ரெகஸ்ரைல்ஸ் 44, பெரியகடை யாழ்ப்பாணம்

எங்களிடம்:

திருமண வைபவங்களுக்கு ஏற்ற

- * நூதனமான டிசைன் சாரிகள்
- * பட்டு, பருத்தி, வேட்டி, சால்வைகள்
- * கைத்தறி சேலைகள்
- * ரெடிமேட் உட்புகள்

லங்கா சலுகை கூப்பன் சாமான்கள், சேட்டிங், சூட்டிங்
முதலியனவும் மலிவாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

T. KUMARASAMY TEXTILES

DEALERS IN TEXTILES

44, Grand Bazaar, JAFFNA.

புதிய பதிப்புக்கள் !

வெளிவந்துள்ளன !!

கல்வி அமைச்சின் வழிகாட்டியை தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளவை

புதிய கணிதப் பயிற்சிகள் 8-ம் வகுப்பு I-ம் 2-ம் 3-ம் பருவங்கள்
புதுமுறைப் பயிற்சிக் கோவை (க. பொ. த. வகுப்புகள்)

PRACTISE YOUR ENGLISH I

PRACTISE YOUR ENGLISH II

(G. C. E. Ordinary Level Designed to meet the Requirements of the New Syllabus)

பொற்காலப் புனியியல்	6-ம்	7-ம்	8-ம்	வகுப்பு
புதுமுறைச் சரித்திரம்	6-ம்	7-ம்	8-ம்	..
குடியுரிமைக் கல்வி	6-ம்	7-ம்	8-ம்	..
புதுமுறைப் பொதுவிஞ்ஞானம்	6-ம்	7-ம்	8-ம்	..

எல்லாப் பிரபல புத்தகசாலைகளிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

யாழ்ப்பாணம்

— கண்டி

Space donated by

SUPERSONICS INTERNATIONAL

19 D, SEA STREET,

COLOMBO - 11

FASHION READY MADE STORES

DISTRIBUTORS OF

FASHION GARMENTS

C. 3, GRAND BAZAAR JAFFNA.

நவநாகரீகமான நெடிமேட் உடுப்புகளும் சேடஸ் சோடஸ் கவுண், லோங்ஸ்
லீலை மல்வாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் ஒருமுறை விஜயம் செய்யுங்கள்

பெஷன் நெடிமேட் ஸ்ரோர்ஸ்

C. 3, பெரியகடை யாழ்ப்பாணம்

VISIT

UTILITYS FOR TEXTILES

UTILITYS

(LAZARUS BUILDING)

12, CASTLE HILL STREET, KANDY

தேவமொழி தெய்வமொழி எங்கள் தமிழ்மொழியே

மு. சின்னத்துரை

14, ஹட்டன் வழி, கினிகத்தளை.

உங்களுக்குத் தேவையான

★ பிடவை வகைகள் ★ கட்டிடச் சாமான்கள் ★ அழகுசாதனப் பொருட்கள்

என்பனவற்றுக்கு பிரக்கியாதி பெற்ற இடம்

றகுமத் ஸ்டோர்ஸ்

மேயின் வீதி,

சாய்ந்தமருது - கல்முனை.

மங்களகரமான விசேஷங்களுக்கு

மாப்பியன் அரிசி

மாப்பியன் அரிசி

வரங்குங்கள் !

வாங்குங்கள் !!

எங்கள் வாடிக்கையாளர்கள் மாப்பியன் அரிசி பாவனையாளர்கள் அனைவருக்கும் எங்களுடைய இதயம் கனிந்த நன்றி. எங்கள் மில் நிலையம் என்றும் தங்கள் எல்லோருக்கும் திருப்தியான முறையில் சேவை செய்து வரும்.

மாப்பியன் அரிசி என்றால் யாழ்நகரில் தெரியாத சிறுவர்களும் கூட இருக்க முடியாது. ஆகையால், யாவரும் விரும்பி வாங்கும் எங்களது மாப்பியன் அரிசியை எல்லோரும் எந்த நேரமும், எந்தக் கடைகளிலும் பெற்றுக் கொள்ள வசதியாக உள்ள எங்களின் ஏஜண்டுகளிடம் மாப்பியன் என்று கேட்டு வாங்கவும். மிகவும் நன்றாக அதாவது ஒருவிதமான கல், மண், தூசிகள் நெல் இல்லாது மிகவும் சுத்தமான முறையில் தயாரித்துக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் திருப்திகரமான முறையில் விநியோகம் செய்யப்படும்; எங்களது மாப்பியன் அரிசியை ஒருமுறை பாவித்து விட்டீர்களேயானால் திரும்பத் திரும்ப மாப்பியன் அரிசியையே வாங்கி வரும்படி உங்கள் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நீங்களே சொல்வீர்கள் என்பதை நாங்கள் நினைவூட்டுகின்றோம்.

ஆகையால் எந்த நேரமும் மணம், குணம் நிறைந்த

மாப்பியன் அரிசியையே கேட்டு வாங்கவும்.

எம். கைலாயபிள்ளை

(உரிமையாளர்)

மாப்பியன் ரைஸ் மில்

மாணியாய்

உத்தரவாதம்! உழைப்பு!! நம்பிக்கை!!!

அழகிற் சிறந்த பவுண் வைர ஆபரணங்களுக்கு

த ன் க ம ா ளி கை

யாழ்ப்பாணம்.

Phone: 281

T'Gram: JEWELLERS

FOR SUPER CRAFTSMANSHIP

VISIT:

GOLD HOUSE

JAFFNA

THE REPUTED HOUSE FOR QUALITY
TEXTILES AND SAREES SPECIALISTS
RETAIL DEALERS

Remember

KUMUTHA TEXTILES

309/B, WARD PLACE

BORELLA

With Best Compliments

of

Estate Supplies Corporation Ltd.,

49, COLOMBO STREET,

KANDY.

PHONE: 448

With Best Compliments

From

SABA BEEDI

SABA INDUSTRIES

Saba Beedi and Ratna Beedi

Manufacturers

12, Kandy Road.

GAMPOLA.

PHONE: 325

For Every Thing and any Thing
In Photography

Always Remember

STUDIO PRINCESS
CHUNNAKAM

கலை துறையும் புகைப்படங்களுக்கு
எல்லோரின் மனதைக் கவர்ந்த

சிறந்த ஸ்தாபனம்

ஸ்கூடியோ பிறின்செஸ்

சுண்ணாகம்

For Quality Textiles of

Every Description

LADIES AND GENTS TAILORING A SPECIALITY

Visit

SIVAJI EMPORIUM

69, COLOMBO STREET,

KANDY.

Dial: 468

PHONE: 21617
(Ex. 3 Lines)

GRAMS: "NITKALSTO"

NITHYAKALYANI JEWELLER
MANUFACTURER & GEM MERCHANTS

නිතියකලියානි ජුවලේස්
ලංකා සහ මැතින් වෙළෙන්දා

நித்யகல்யாணி நகை மாளிகை

தங்கம் வைரம் நகை வியாபாரம்

40, SEA STREET,

COLOMBO-11.

வெகுவிநைவில் எதிர்பாருங்கள் !

ஸெயின்ஸ்தான் - கிராண்ட்பாஸ்

இனிய பாடல்கள். கண்கவர் நடனங்கள் நிறைந்த

வைஜயநதி மாலா — மனோஜ்குமார்

நடித்த

பூலோக கி ஸெஜ்

நங்கையர் விரும்பும் நவநாகரீக புடவைகளுக்கும் உங்களுக்குத் தேவையான
கைத்தறிப் புடவைகளுக்கும் இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

ச ர ஸ் வ து ஸ் ரோ ர் ஸ்

கிளை

28, பெரிய கடை, யாழ்ப்பாணம்

சரஸ்வதி புடவை நெசவு உற்பத்தி நிலையம்

97, பலாலி வீதி, சுந்தர் மடம், யாழ்ப்பாணம்;

ஸ்ரீ குமரன் மில் அரிசி ரூசி மிக்கது, கல்லில்லாதது, பொலிவானது

யாவரும் விரும்புவது, எங்கும் கிடைப்பது

ஸ்ரீ குமரன் ஸ்டோர்ஸ் & ரயிஸ் மில்ஸ்

கோண்டாவில்

For WATER PUMPS, BICYCLES,

MOTOR CYCLE & CAR SPARE PARTS

VISIT

NEW LINGAM STORES

Prop:- M. THARMALINGAM

Main Street, CHUNNAKAM.

உங்களுக்குத் தேவையான சாரிகள், சூட்டிங்ஸ், ரெடிமேட் உடுப்புகளுக்கும்

பாட்டா & இலஸ்டோ, டி. ஐ. சப்பாத்துகள் ஆகியவற்றுக்கும்

ஆடவர் பெண்டிரின் ஆடைகள் தைப்பதற்கும் இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

கு யி ன் ஸ் பெ ல ஸ்

204, முதல் மாடி மத்திய மார்க்கட், கண்டி.

போன்: 7200

T. S. LINGAM'S STORES

Dealers in: MOTOR, BICYCLE & WATER PUMPS, SPARES

Main Street,

CHUNNAKAM.

நீங்கள் விரும்பும் சிறந்த ரெடிமேட் உடைகளுக்கு எம்மிடம்
விஜயம் செய்யுங்கள். தையல் வேலைகள் ஓடருக்கு
குறித்த நேரத்தில் செய்து கொடுக்கப்படும்

30, பெரியகடை **டீ ச ன் ஸ்** யாழ்ப்பாணம்

மிகச் சிறந்த "யூஆசா" பற்றறிகளுக்கு

வடமாகாண ஏக விநியோகஸ்தர்கள்

துரை அன் கோ.,

23/3, ஸ்ரான்லி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

பற்றறிகள் 1½ வருட உத்தரவாதத்துடன் விநியோகிக்கும்:

THURAI & Co.,

23/3, Stanley Road, JAFFNA.

ஜோன்சன் ஸ்கூடியோ

ஸ்ரேசன் ரோட்,

சுண்ணாகம்.

பிரபல யாழ்ப்பாண ஸ்கூடியோ கலைஞர்களின் அரிய பல சாதனைகளை உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டவே
உருவான ஸ்கூடியோ ஜோன்சன். குழந்தை அழகும்! குணவில்லா குடும்ப அழகும் இனி உம்

பெரியோர் பெரும் அழகும், என்றும் அழியாய் இனிய பொலிவுடன் பல்லாண்டு காலம்

மங்கலமாய் துலங்கிட கண்கவர் புதைப்படும் கொண்டுவீர

ஜோன்சன் ஸ்கூடியோவில்

வார்ப்பு வேலைகளிலும்
கடைச்சல் தொழிலிலும்

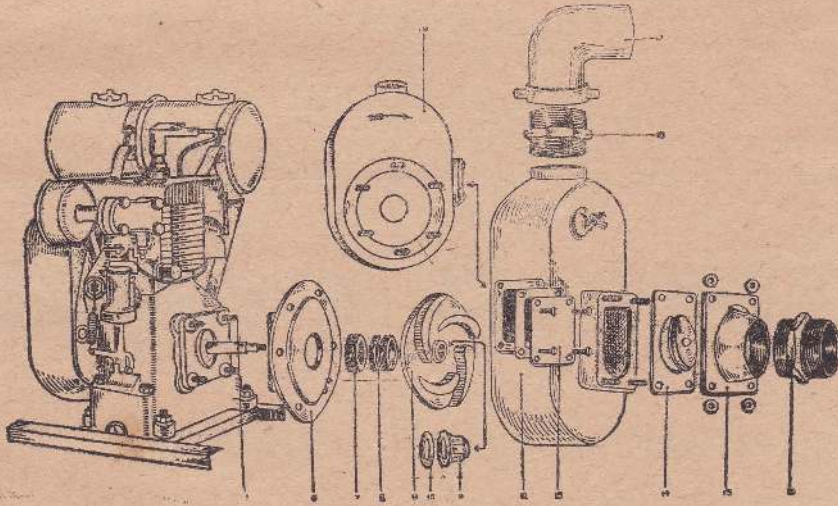
ஒப்புயர்வற்று
முன்னணியில் திகழ்பவர்கள்

நீர்ப்பாசன தண்ணீர் "பம்பு"களும்

பிற உறுப்புகளும்

உற்பத்தியாளரும் விற்பனையாளரும்

தொழிற்சாலையில் உற்பத்திசெய்த கடைச்சல் யந்திரம்

The First locally Fabricated LATHE in Ceylon

"MAHALATHE"

made entirely with local material by Mr. P. Mahalingam

Proprietor :

CEYLON INDUSTRIAL ENGINEERING WORKS

and officially switched on by the former Minister of Industries
and Scientific Affairs on 29th February 1970.

பாவியுங்கள்!

மிகச் சிறந்ததையே பாவியுங்கள்!!

அண்ணா கோப்பி

வட்சக் கணக்கான மக்களின் பேராதரவைப் பெற்று
இலங்கையடங்கிலும் நன்மதிப்புடன் விற்பனையாகும் ஒரேயொரு கோப்பி

அண்ணா கோப்பி

தயாரிப்பாளர்களும், விநியோகஸ்தர்களும்:

அண்ணா தொழிற்சாலை

இ னு வில்

விக்னேஸ்வரா ஜுவல்லர்ஸ்

தங்கப்பவுண் நகை வியாபாரம்

கே. கே. எஸ். ரோட், இணுவில்

ஆஸ்பத்திரியடி

காலத்திற்கு ஏற்றவகையில் புதிய டிசைன்களில் ஓடர் நகைகளை

குறித்த நேரத்தில் உத்தரவாதத்துடன் செய்துகொடுப்போம்

உரிமையாளர்:

ஐ. சுப்பிரமணியம்

இளங்கதிர் சிறப்புடன்
வெளிவர வாழ்த்துகிறோம்

அம்பிகை ஸ்ரோர்ஸ்

நிர்: 54, கம்பளை வீதி

நாவலப்பிட்டி

Space Donated

By

S. R. SELLATHURAI

TEXTILE MERCHANT

No. 216, K. K. S. ROAD,

JAFFNA.

Space Donated

By

GNANAMS STUDIO

JAFFNA

Telephone: 7067

இளங்கதிர்

சிறப்புடன் வெளிவர

பெர. அம்பலவாணர்

நகை மாளிகையின்

வாழ்த்துக்கள்

நிர்: 119, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

*Space Donated
By*

RANJANA JEWELLERS

379, GALLE ROAD

COLOMBO - 4

Dial: 85580

For

Voiles, Nylaxes

and

Pure Silks

Please Visit

VASANTHA TEXTILES

42, College Road, Neeraviady,

JAFFNA.

T'phone : 495

நிறைந்த சுவை குறைந்த விலை
உயர்ந்த தரம்

கண்ணா இனிப்பு வகைகள்

எங்கும் கிடைக்கும் கேட்டுவாங்குங்கள் கண்ணா

கன்னா ஸ்டிவிட் ஸா
டொபி

ஒதுஸெ கன்னா

ரஃஸெ கன்னா

கன்னா

சிலிதேனாமி சூச கரநி

For Quality & Taste

KANNA SWEETS & TOFFEES

INSIST ON KANNA

AVAILABLE EVERYWHERE

Contact:

Ceylon Confectionery Works

CHUNNAKAM

காலங்களில் வசந்தம்

கலைகளில் ஒளியம்

புகைப் படங்களில்

செல்லம் ஸ்ரீயோ ஸ்தாபனத்தார்
யாழ்ப்பாணம்

Space Donated by

RANJANAS TEXTILES

17 GAMPOLA ROAD

NAWALAPITIYA

இளங்கதிர் சிறப்புடன் வெளிவர ராஜ் நகைச்சுவை

நாடக மன்றத்தின் வாழ்த்துக்கள்

S. RAJARATNAM

RAJMAHAL, ATCHUVELY

வாருங்கள்!

வாருங்கள்!!

கணேஸ் அழகு மாளிகை

கே. கே. எஸ். ரெட்டி, சுண்ணாமை (சுண்ணாமை சந்திக்கருகாமையில்)

எங்களிடம் சகலவித லங்கா மணிப்பூரி, பட்டு, பருத்தி, உள்நூர்க் கைத்தறிப் புடவைகளும் மற்றும்

சகலவித சேட் வகைகள், நெடிமெட் உடைகள் முதலியனவும், விதம் விதமான ஆளவுகளில்

குழந்தைகளுக்குரிய ஆடைகளும் வாசனைப் பொருள்களும் சாப்புச் சாமான்களும்

சகாய விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

SHANTHI STORES

DEALERS IN TEXTILES

STOCKISTS OF L. S. S. TEXTILES

78, COLOMBO ROAD,
PERADENIYA.

Space Donated by

THE CHEAPSIDE

90, SECOND CROSS STREET
COLOMBO—11

Fashion Conscious Men

Always Consult

NIZAR'S TAILORS (FASHION FOR MEN)

❖ LATEST STYLES ❖ BOND COLARS ❖ WEDDING SUITS
❖ FASHION FOR THE YOUNG AND OLD

Fit on at NIZAR'S TAILORS

235, Trincomalee Street, KANDY.

அழகிய நளின உத்தரவாதமுள்ள

தங்க நகைகளுக்கு

முஹீதீன் ஜுவல்லர்ஸ்

111-A, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

With the Best Compliments

from

LANKA MOTOR SPARES

(DEALERS IN MOTOR SPARES, TYRES Etc.)

No. 46, PERADENIYA ROAD

KANDY

Phone : 7539

For all your requirements in

✦ CATTLE AND POULTRY FEED ✦ VETERINARY DRUGS
✦ AGROCHEMICALS ✦ FERTILIZERS ✦ VEGETABLE SEEDS
AT CURRENT MARKET PRICE

Available at

ISLAND FORAGE STORES

205, COLOMBO STREET,

KANDY.

With the Compliments of

RATNAM'S

146, 2nd CROSS STREET

COLOMBO—II

With the Best Compliments of

THE YARL INDUSTRIES

(Prop. V. K. R. THURAIRATNAM)

INUVIL ROAD

MANIPALY

Space Donated By

NATIONAL TRADING CORPORATION

TRINCOMALIE STREET,

KANDY.

With the compliments

of

HYDER COMPANY

233, Main Street,

COLOMBO—II.

Ceylon Metal Line Industries

MANUFACTURERS OF :-

- Water Pump caskets,
- Lock Washers for Vehicles,
- Galvanised Iron Electrical fittings,
- G-I Bolts & Nuts,
- G-I Buckets,
- Wheel barrows,
- Hand Carts P. W. D. (Type),
- Trolleys,
- Trusses,
- Water Tanks,
- Pipe Fittings,
- Black Smithy & other Allied Works.

Workshop:-

STATION ROAD

CHUNNAKAM

(CEYLON)

ELECTROLUX

Dealers in: Electrical Goods and Cycle Parts
Contractors & Merchants

K. K. S. ROAD,
CHUNNAKAM.

உங்கள் அபிமான வர்த்தக ஸ்தாபனம்
வே. சி. கணபதிப்பிள்ளை சகோதரர்

மானிப்பாய்

உங்கள் பாவனைக்குரிய எம் பொருட்களுக்கும் எம்முடன்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

உண்மையான அன்பை
வாய்ச்சொல் வெளிப்படுத்தாதது
சேவைதான் வெளிப்படுத்தும்

மில்க்வைற் சவர்க்காரம்

மில்க்வைற் தொழிற்சாலை

த. பெட்டி எண். 77

யாழ்ப்பாணம்

டேமன் : 7233

With the best compliments of:

Sri Kumaran Stores

Dealers in Jaffna Cigars

And

TOBACCO

No. 1, Gampola Road,

NAWALAPITIYA.

தொலைபேசி: 585

நங்கையர் விரும்பும் நவநாகரீக

நகைகளுக்கும் வைரங்களுக்கும்

புகழ்பெற்று விளங்கும் ஸ்தாபனம்

கே. என். எம். மீரூன் சாஹிப்

தங்கப்பவுண் நகை மாளிகை

கன்னாதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

